SIDNEY SHELDON

DE CEALALTĂ PARTE A MIEZULUI NOPȚII

Sidney Sheldon

De cealaltă parte a miezului nopții

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

Editura MIRON

București - 1993

ISBN 973-95056-1-2

PROLOG
Atena: 1947

Inspectorul de poliţie Georgios Skouri privea prin parbrizul prăfuit clădirile şi hotelurile din centrul Atenei, care se destrămau într-un dans al dezintegrării, alunecînd pe lîngă maşină ca nişte popice uriaşe dintr-o popicărie cosmică.

– Oprim circulaţia pentru douăzeci de minute, spuse poliţistul în uniformă de la volan.

Skouri dădu absent din cap şi continuă să privească jocul clădirilor. Era o iluzie care îl fascina. Căldura dogoritoare a nemilosului soare de august impresura construcţiile în valuri unduitoare, iar ele curgeau de-a lungul străzilor într-o cascadă graţioasă de oţel şi sticlă.

Era ora douăsprezece şi zece minute şi străzile erau aproape pustii. Cei cîţiva pietoni curajoşi erau

prea letargici pentru a arunca mai mult de o privire curioasă celor trei maşini ale poliţiei care se îndreptau spre Hellenikon – aeroportul care se afla la douăzeci de mile est de centrul Atenei. Inspectorul şef Skouri era în prima maşină. Dacă ar fi fost o zi obişnuită de muncă, el ar fi stat în biroul răcoros şi comod, în timp ce subordonaţii săi ar fi muncit în căldura toridă a după amiezei, dar acestea nu erau condiţii obişnuite şi Skouri avea două motive bine întemeiate să participe personal la evenimente. Primul, pentru că în cursul acestei zile, avioane din întreaga lume aduceau în oraş Persoane Foarte Importante, iar el trebuia să-i întîmpine cum se cuvine şi să le faciliteze trecerea prin vamă. Al doilea şi cel mai important motiv era acela că în aeroport se aflau foarte mulţi ziarişti şi reporteri de televiziune. Inspectorul şef Skouri nu era naiv. În timp ce se bărbierea în acea dimineaţă, i-a trecut prin minte că îl va ajuta foarte mult în carieră, dacă la jurnalele de ştiri va fi văzut în prezenţa eminentelor personalităţi. Era o şansă extraordinară că acest eveniment care a stîrnit senzaţie în întreaga lume s-a petrecut pe domeniul lui şi ar fi fost o naivitate din partea sa să nu profite de el. A discutat problema sub toate aspectele cu cei doi oameni care îi erau foarte apropiaţi: soţia şi amanta lui. Anna, o femeie mohorîtă, urîtă, de vîrstă mijlocie, provenind dintr-o familie de ţărani, i-a spus categoric să se ţină departe de aeroport, să stea în umbră, pentru a nu fi blamat dacă se întîmplă ceva. Melina, îngerul lui frumos şi dulce, l-a sfătuit să îi întîmpine personal pe eminenţii oaspeţi. A fost de acord cu el că acest eveniment l-ar putea catapulta pe culmile gloriei.

Dacă Skouri se descurca bine în această situaţie,

putea să obţină o mărire de salariu şi – cu voia Domnului – putea fi numit chiar Comisar de poliţie, cînd actualul Comisar se va pensiona. Pentru a mia oară, Comisarul Skouri se gîndi la ironia vieţii sale intime – cum ar fi fost dacă Melina i-ar fi fost soţie şi Anna amantă? – şi se întrebă din nou unde a greşit.

Acum Skouri reveni în momentul prezent şi trecu în revistă ce avea de făcut. Trebuia să fie absolut sigur că totul va merge perfect la aeroport. Avea cu el doisprezece dintre oamenii lui cei mai buni. Ştia că problema principală va fi menţinerea ziariştilor sub control. El însuşi a fost uluit de numărul mare de reporteri şi ziarişti care au venit la Atena din întreaga lume. A fost intervievat de şase ori, de fiecare dată în altă limbă. Răspunsurile lui au fost traduse în germană, engleză, japoneză, franceză, italiană şi rusă. Tocmai începuse să-i facă plăcere noul statut de celebritate, cînd l-a sunat Comisarul şi i-a spus că nu este înţelept din partea unui Inspector şef de poliţie să comenteze un proces de crimă care nici nu a început. Skouri era convins că adevărata motivaţie a Comisarului era gelozia, dar, în mod prudent, a hotărît să nu întindă coarda prea mult şi a refuzat alte interviuri. Cu toate acestea, Comisarul nu va avea nici un motiv să se plîngă, dacă el, Skouri, se va afla la aeroport, coordonînd toată activitatea, în timp ce camerele de luat vederi vor filma sosirea celebrilor oaspeţi.

În timp ce maşina gonea pe Sygrou Avenue, de-a lungul falezei, spre Phaleron, Skouri simţi că îi tremură stomacul de emoţie. În mai puţin de cinci

minute va ajunge la aeroport. Revăzu în minte lista tuturor personalităţilor care vor sosi la Atena înainte de căderea serii.

Armand Gautier avea rău de înălţime. De fiecare dată cînd zbura cu avionul avea o teamă profundă, izvorîtă dintr-o dragoste excesivă faţă de propria persoană, care acum se combina cu agitaţia obişnuită de pe coasta Greciei în sezonul turistic, ceea ce îi provoca o stare de rău violent. Era un bărbat înalt, ascetic, cu trăsături intelectuale, frunte înaltă şi gura crispată într-o expresie sardonică. La douăzeci şi doi de ani, Gautier a contribuit la crearea *noului val* din industria cinematografică franceză, iar în anii care au urmat a avut succes şi în domeniul teatrului. Acum, recunoscut ca unul dintre cei mai mari directori de film din lume, Gautier trăia din plin acest rol. Pînă în ultimele douăzeci de minute, zborul a fost foarte plăcut. Stewardesele l-au recunoscut şi s-au agitat în jurul lui, lăsîndu-l să înţeleagă că îi stăteau la dispoziţie şi pentru alte activităţi. Cîţiva pasageri au venit la el şi i-au spus cît de mult îi admiră filmele şi piesele de teatru. Dar pe el l-a interesat doar studenta aceea drăguţă de la Colegiul St. Anne, din Oxford. Scria acum o teză despre teatru, pentru profesorul ei şi a ales ca temă activitatea lui Armand Gautier. Discuţia lor a mers bine pînă cînd fata a rostit numele Noellei Page.

– Aţi fost directorul ei, nu-i aşa? a întrebat ea. Sper că voi reuşi să intru la proces. Va fi un circ.

Gautier se trezi strîngînd cu putere braţele fotoliului şi această reacţie l-a surprins. Chiar după

toţi aceşti ani amintirea Noellei îi producea o suferinţă foarte vie. Nimeni nu l-a mîngîiat vreodată cum a făcut-o ea şi nimeni nu îl va mai mîngîia la fel. De acum trei luni, de cînd Gautier a citit despre arestarea Noellei, nu s-a mai putut gîndi la nimic altceva. I-a trimis telegrame, i-a scris, s-a oferit să o ajute, dar nu a primit niciodată răspuns. Nu dorea să participe la proces dar nici nu putea sta departe. În sinea sa se scuza că doreşte să vadă cît de mult s-a schimbat Noelle. Şi totuşi, în intimitate, trebuia să recunoască adevăratul motiv. Omul de teatru din el trebuia să fie prezent, trebuia să participe la dramă, să studieze chipul Noellei în timp ce judecătorul îi va spune dacă va trăi sau va muri.

Vocea metalică a pilotului se auzi în interfon, anunţînd că vor ateriza la Atena în trei minute şi emoţia la gîndul că o va vedea din nou pe Noelle, îl făcu pe Armand Gautier să uite răul de înălţime.

Doctorul Israel Katz zbura spre Atena de la Capetown, unde lucra ca neurochirurg, şef de personal la spitalul *Groote Schuur,* un spital construit de curînd. Israel Katz era recunoscut ca unul dintre cei mai mari neurochirurgi din lume. Revistele medicale anunţau continuu noile sale cercetări. Printre pacienţii săi se afla acum un prim-ministru, un preşedinte şi un rege.

Se rezemă confortabil de spătarul fotoliului, în avionul BOAC. Era un bărbat de înălţime medie, cu o faţă inteligentă şi expresivă, ochii de un căprui intens şi mîinile suple, mereu agitate. Doctorul Katz era obosit şi din această cauză începuse să simtă obişnuita durere din piciorul drept, piciorul amputat

acum şase ani.

A avut o zi lungă. A făcut o operaţie înainte de revărsatul zorilor, a vizitat pacienţii, apoi a participat la şedinţa Consiliului de Conducere, de unde a plecat direct la aeroport şi a luat avionul spre Atena. Soţia sa, Esther, a încercat să-l convingă să nu plece.

– Acum nu mai poţi face nimic pentru ea, Israel.

Poate că avea dreptate, dar Noelle Page şi-a riscat odată viaţa pentru a o salva pe a lui şi el se simţea dator. Gîndindu-se acum la Noelle avea acelaşi sentiment indescriptibil, pe care l-a avut de fiecare dată în prezenţa ei. I se părea că amintirea ei putea estompa toţi aceşti ani care i-au separat. Sigur, era o fantezie romantică. Nimic nu putea aduce înapoi acei ani. Doctorul Israel Katz simţi tremurul avionului, observă trenul de aterizare, în timp ce aparatul începea coborîrea. Privi pe hublou şi văzu panorama oraşului Cairo unde va lua un avion TAE spre Atena – şi spre Noelle. Era vinovată de crimă? În timp ce avionul atingea pista, doctorul se gîndi la cealaltă crimă oribilă pe care Noelle a comis-o la Paris.

Philippe Sorel se afla pe puntea yachtului personal privind spre portul Pireu. I-a făcut plăcere călătoria pe mare, pentru că a fost una din rarele ocazii cînd a reuşit să scape de fani. Sorel era o atracţie pentru întreaga lume deşi ascensiunea sa a fost împotriva tuturor aşteptărilor. Nu era un bărbat frumos. Dimpotrivă. Avea faţa unui boxer care a pierdut ultimele zece meciuri – a avut nasul rupt de mai multe ori, avea părul rar şi şchipăta uşor în mers. Dar nimic din toate aceste lucruri nu conta, pentru că

Philippe Sorel avea sex appeal. Era un bărbat educat, vorbea blînd şi acest amestec de blîndeţe lăuntrică şi chip de şofer înnebunea femeile şi îi făcea pe bărbaţi să îl considere un erou. Acum, în timp ce yachtul său se apropia de port, Sorel se întreba din nou ce caută el aici. A amînat un film pe care dorea să îl realizeze, numai pentru a participa la procesul Noellei. Era foarte conştient că se găsea singur şi vulnerabil în faţa ziariştilor, lipsit de protecţia agenţilor şi managerilor săi. Cu siguranţă reporterii vor sugera că participarea sa la procesul fostei sale amante era o încercare de publicitate gratuită. Din orice punct de vedere ar fi privit problema, experienţa se dovedea a fi agonizantă, dar Sorel trebuia să o vadă din nou pe Noelle, trebuia să ştie dacă o poate ajuta. Yachtul aluneca uşor spre port, iar Sorel se gîndi din nou la Noelle, acea Noelle pe care a cunoscut-o, pe care a iubit-o, cu care a trăit. Ajunse la aceeaşi concluzie: Noelle era capabilă să comită o crimă.

În timp ce yachtul lui Philippe Sorel se apropia de coasta Greciei, asistentul personal al Preşedintelui Statelor Unite se afla într-un *Clipper Pan American,* la o sută de mile în aer, îndreptîndu-se spre Aeroportul *Hellenikon.* William Fraser avea cam cincizeci de ani, era un bărbat prezentabil, cu părul alb, faţa ridată şi maniere autoritare. Acum privea fix un carneţel pe care îl ţinea în mînă, dar căruia nu i-a întors pagina de mai bine de o oră. Fraser s-a învoit pentru această călătorie, deşi Congresul trecea printr-o criză politică. Ştia foarte bine cît de dureroase vor fi următoarele săptămîni şi totuşi simţea că nu are de ales. Era o călătorie de răzbunare şi gîndul acesta îl umplea de

satisfacţie. În mod deliberat Fraser îşi alungă gîndurile despre procesul care avea să înceapă mîine şi privi pe hubloul avionului. Dedesubt văzu o barcă legănîndu-se agale spre coasta Greciei.

Auguste Lanchon avea rău de mare şi de trei zile era îngrozit. Avea rău de mare pentru că vaporul pe care s-a îmbarcat la Marsilia a intrat în raza de acţiune a mistralului; era îngrozit pentru că se temea că soţia sa va afla ce făcea el. Auguste Lanchon avea şaizeci de ani, era un bărbat chel şi gras, cu picioare scurte şi îndesate şi o faţă a cărei expresie era întărită de ochii bulbucaţi şi buzele subţiri între care atîrna veşnic o ţigară mototolită. Lanchon avea un magazin de îmbrăcăminte la Marsilia şi nu-şi putea permite – cel puţin aşa îi spunea mereu soţiei sale – o vacanţă ca oamenii bogaţi. Bine, îşi reaminti el, dar aceasta nu era o vacanţă. Trebuia să o mai vadă o dată pe draga lui Noelle. După ce l-a părăsit, în toţi aceşti ani, el i-a urmărit cu aviditate ascensiunea, citind cu lăcomie rubricile de scandal ale revistelor. Cînd Noelle a jucat primul rol într-o piesă de teatru, el a luat trenul spre Paris, să o vadă şi numai secretara aceea proastă a fost vinovată că ei nu s-au întîlnit. Mai tîrziu a văzut filmele în care a jucat Noelle, le-a văzut de nenumărate ori, amintindu-şi cu nostalgie cum a făcut dragoste cu ea. Deşi această excursie era foarte costisitoare, Auguste Lanchon ştia că merită fiecare bănuţ. Preţioasa lui Noelle îşi va aminti vremurile bune trăite împreună şi îl va ruga să o protejeze. El va mitui judecătorul şi cîţiva funcţionari – dacă nu costa prea mult – şi Noelle va fi eliberată, el o va instala într-un apartament la Marsilia şi ea îi va sta la dispoziţie,

după pofta inimii.

Doamne, dacă nu ar afla soţia lui!

În inima Atenei, Frederick Stavros muncea într-un birou modest la etajul al doilea al unei clădiri dărăpănate din cartierul Monastiraki. Stavros era un tînăr harnic şi ambiţios, care lupta din greu să se afirme în profesia pe care şi-a ales-o. Pentru că nu-şi putea permite să angajeze un asistent făcea singur toată munca migăloasă de cercetare a cazurilor. Nu-i plăcea această latură a activităţii sale, dar la cazul acesta o făcea conştiincios pentru că ştia că dacă va cîştiga procesul va fi renumit şi nu va trebui să se mai gîndească la ziua de mîine. Va reuşi să cumpere un birou luxos, să angajeze funcţionari şi să se înscrie la cel mai modern club, *Athenee Lesky*, unde îi va întîlni pe potenţialii săi clienţi. De fiecare dată cînd Frederick Stavros ieşea acum în lume, era recunoscut şi oprit pe stradă de oameni care i-au văzut fotografia în ziar. În cîteva săptămîni a trecut pragul anonimatului şi a devenit avocatul care îl apăra pe Larry Douglas. În sufletul său Stavros trebuia să recunoască faptul că nu avea clientul cel mai bun. Ar fi preferat să o apere pe strălucitoarea Noelle Page, nu pe necunoscutul Larry Douglas, dar şi el, Stavros, era un necunoscut. Pentru moment era mulţumit că devenise participant activ în cel mai senzaţional proces de crimă a secolului. Dacă acuzaţii vor fi achitaţi, toată lumea se va umple de glorie. Un singur lucru îl neliniştea pe Stavros, nu îi dădea pace. Ambii acuzaţi erau învinuiţi de a fi comis aceeaşi crimă, dar pe Noelle Page o apăra un alt avocat. Dacă Noelle Page era achitată şi Larry Douglas era condamnat... Stavros se cutremură

şi încearcă să-şi alunge din minte acest gînd. Reporterii îl întrebau mereu dacă el crede că acuzaţii sînt vinovaţi. Zîmbea în sinea sa de această naivitate. Ce importanţă avea faptul dacă erau vinovaţi sau nu? Ei aveau dreptul la cea mai bună apărare pe care o cumpărau banii. În cazul său, Stavros recunoştea că ideea era puţin exagerată. Dar în cazul avocatului care o apăra pe Noelle Page... ah, aici aveau dreptate. Napoleon Chotas era cel mai strălucit avocat. Chotas nu a pierdut niciodată un proces important. Gîndindu-se la acest lucru Frederick Stavros zîmbi în sinea sa. Pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut faţă de altcineva, dar el plănuia să ajungă pe culmile gloriei folosindu-se de talentul lui Napoleon Chotas.

În timp ce Frederick Stavros muncea în biroul său modest, Napoleon Chotas participa la un dineu într-o casă luxoasă din cartierul select al Atenei, Kolonaki. Chotas era un bărbat firav şi emaciat, cu ochii trişti şi o faţă ridată. Înfăţişarea lui ascundea un creier incisiv şi inteligent. Acum mînca desertul fără prea multă tragere de inimă, preocupat de procesul care avea să înceapă mîine. Cea mai mare parte a conversaţiei din seara aceea s-a concentrat asupra procesului. S-a discutat la modul general pentru că invitaţii erau prea discreţi ca să pună întrebări directe. Dar spre sfîrşitul serii, cînd uzo şi coniacul şi-au făcut efectul, gazda a întrebat:

– Spune-ne şi nouă, crezi că sînt vinovaţi?

Chotas a răspuns inocent:

– Cum ar putea fi? Unul dintre ei este clientul meu.

Vorbele spirituale au smuls zîmbete din partea

oaspeţilor.

– Cum este de fapt Noelle Page?

Chotas ezită un moment.

– Este o femeie foarte neobişnuită, răspunse el cu grijă. Este frumoasă şi talentată...

Spre surprinderea sa descoperi că nu doreşte să vorbească despre ea. De fapt nimeni nu ar fi reuşit să o descrie pe Noelle în cuvinte. Pînă acum cîteva luni el însuşi ştia vag de existenţa ei, ca persoană renumită de care se ocupau ziarele mondene şi care poza pentru copertele revistelor. Nu a văzut-o niciodată şi dacă s-a gîndit vreodată la ea, a făcut-o cu dispreţul indiferent pe care îl simţea faţă de toate actriţele. Toate erau numai trup şi nu aveau minte deloc. Dumnezeule, cît greşise! Din momentul în care a întîlnit-o pe Noelle s-a îndrăgostit irevocabil de ea. Din pricina Noellei Page el a încălcat legea de căpătîi a meseriei sale: să nu te implici niciodată emoţional într-un caz. Chotas îşi amintea şi acum după-amiaza aceea cînd i s-a cerut să o apere. Îşi împacheta bagajele pentru o vacanţă de trei săptămîni pe care avea de gînd să o petreacă la Paris şi Londra împreună cu amanta sa. Atunci era convins că nimic nu-l va putea împiedica să plece în vacanţă. Şi totuşi l-au împiedicat două cuvinte. Cu ochii minţii revăzu scena – valetul a intrat în dormitor şi i-a întins telefonul spunînd: „Constantin Demiris".

Pe insulă nu se putea ajunge decît cu elicopterul sau yachtul, dar atît aeroportul cît şi portul erau patrulate douăzeci şi patru de ore pe zi de gărzi înarmate. Insula era domeniul privat al lui Constantin

Demiris şi nimeni nu îndrăznea să vină aici dacă nu era invitat. De-a lungul anilor, a fost vizitat de regi şi regine, preşedinţi şi ex-preşedinţi, vedete de cinema, renumiţi cîntăreţi de operă, scriitori şi pictori faimoşi în întreaga lume. Toţi au venit aici cu emoţie. Constantin Demiris era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi unul dintre cei mai puternici, avea gust şi stil şi ştia cum să cheltuiască banii pentru a crea frumosul.

Acum, Demiris stătea relaxat în fotoliul pufos din biblioteca bogat lambrisată şi fuma o ţigară egipteană, un amestec special de tutun făcut numai pentru el, gîndindu-se la procesul care va începe mîine dimineaţă. De luni de zile, ziariştii au încercat să ajungă la el, dar el pur şi simplu nu a fost disponibil. Era suficient că amanta sa avea să fie judecată pentru crimă, suficient că numele său va fi tîrît în mocirla acesui caz, fie şi numai indirect. A refuzat categoric să exagereze publicitatea, acceptînd interviuri. Se întreba ce simte Noelle acum, în acest moment, în celula închisorii de pe strada Nikodemous. Dormea? Era trează? Îi era frică de chinul care o aştepta? Se gîndi la ultima discuţie cu Napoleon Chotas. Avea încredere în Chotas şi ştia că acesta nu îl va dezamăgi. Demiris l-a lăsat intenţionat pe avocat să înţeleagă că pentru el nu conta dacă Noelle era vinovată sau nu. Chotas trebuia să aibă grijă să se ridice la nivelul onorariului stupefiant pe care Constantin Demiris îl plătea, să o apere. Nu, nu avea nici un motiv de îngrijorare. Procesul va merge bine. Constantin Demiris era un om care nu uita niciodată nimic – îşi aminti că florile preferate ale Catherinei

Douglas erau *Triantafylias*, frumoşii trandafiri greceşti. Întinse mîna şi luă carneţelul de pe birou. Scrise: *Triantafylias. Catherine Douglas.*

Măcar atît putea face pentru ea.

CATHERINE

Chicago: 1919 - 1939

1

Fiecare mare oraş are o aură distinctă, o personalitate care îi dă farmecul specific. În 1920 Chicago era un oraş agitat, un gigant dinamic, brutal şi lipsit de eleganţă, cu un picior în epoca fără de scrupule a gangsterilor care i-au dat viaţă: William B.Ogden şi John Wentworth, Cyrus McCormick şi George M. Pullman. Era regatul lui Philip Armours şi al lui Gustavus Swifts şi al lui Marshall Fields. Era regatul gangsterilor de profesie ca Hymie Weiss şi Scarface Al Capone.

Una dintre primele amintiri din copilăria Catherinei Alexander, era cînd tatăl său a dus-o la un bar cu duşumea prăfuită şi murdară şi a aşezat-o pe scaunul înalt din faţa tejghelei. A comandat un pahar enorm de bere pentru el şi un Green River pentru ea. Avea

atunci cinci ani şi îşi amintea cît de mîndru a fost tatăl ei cînd străinii s-au înghesuit în jurul lor şi au admirat-o. Toţi bărbaţii au comandat băuturi şi tatăl ei a plătit. Îşi amintea cum s-a lipit strîns de mîna lui, ca să îl simtă aproape. Tata era întors acasă atunci abia de o noapte şi Catherine ştia că va pleca din nou, foarte curînd. Era comis voiajor şi îi explicase că munca lui îl purta prin cele mai îndepărtate oraşe, că trebuia să stea departe de ea şi mama, luni de zile, pentru ca la întoarcere să le poată aduce cadouri frumoase. Catherine a încercat cu disperare să facă o înţelegere cu el. Dacă va rămîne cu ea, ea va renunţa bucuroasă la toate cadourile. Tata a rîs şi s-a minunat ce copil precoce are, apoi a plecat din nou şi l-a mai văzut după şase luni. În timpul acelor ani, mama pe care o vedea în fiecare zi, i se părea o personalitate vagă, lipsită de viaţă, în timp ce tata, pe care îl vedea foarte rar îi revenea în memorie uimitor de viu. Catherine se gîndea la el ca la bărbatul frumos şi vesel, plin de umor scînteietor şi caldă generozitate. Rarele ocazii cînd venea acasă erau adevărate vacanţe, pline de surprize şi cadouri.

Cînd Catherine avea şapte ani, tata a fost dat afară din serviciu şi viaţa lor şi-a schimbat cursul. Au părăsit oraşul Chicago şi s-au mutat la Gary, Indiana, unde el s-a angajat tot comis-voiajor într-un magazin de bijuterii. Catherine a fost înscrisă la şcoală. Se ţinea departe de copii şi era îngrozită de profesorii care au luat drept îngîmfare singurătatea ei. Tata venea acasă la cină în fiecare seară şi pentru prima dată în viaţa ei Catherine simţea că sînt o familie adevărată, ca toate celelalte familii. Duminica toţi trei plecau la Miller Beach, închiriau cai şi călăreau o oră sau două pe nisip. Catherinei îl plăcea viaţa la Gary,

dar după şase luni tatăl ei a fost din nou dat afară şi familia s-a mutat la Harvey, o suburbie a oraşului Chicago. Şcoala începuse demult şi Catherine era fata cea nouă, izolată de prieteniile deja formate. A devenit cunoscută pentru singurătatea ei. Copiii, la adăpostul grupurilor de prieteni, o necăjeau pe noua lor colegă şi o ridiculizau cu cruzime.

În următorii cîţiva ani, Catherine s-a ascuns sub o platoşă de indiferenţă, sub un scut care o apăra de ceilalţi copii. Cînd se simţea atacată răspundea cu inteligenţă caustică. Intenţia ei era să-i descurajeze pe atacatori, să fie lăsată în pace, dar efectul era cu totul altul şi neaşteptat. Lucra pentru revista şcolii şi în primul articol despre un musical pus în scenă de colegii ei de clasă a scris: *„Tommy Belden a avut un solo de trompetă în actul al doilea, dar l-a suflat"*. Cuvintele au fost citate, comentate pe larg şi – surpriza surprizelor – Tommy Belden a venit la ea a doua zi şi i-a spus că a fost nostimă.

La ora de engleză toţi elevii trebuiau să citească din *„Captain Horatio Hornblower"*. Catherine nu-l puteau suferi. Comentariul ei a constat într-o singură propoziţie: *„Barca lui era mai mare decît golful"*, iar profesorul, care era un marinar înrăit, i-a dat calificativ „A". Colegii de clasă au început să citeze din vorbele ei de duh şi în scurtă vreme Catherine a devenit isteaţa şcolii.

În anul acela Catherine împlinea paisprezece ani şi corpul ei se transforma căpătînd forme promiţătoare de maturitate. Ore în şir stătea în faţa oglinzii şi se studia, gîndindu-se cum să îmbunătăţească transformările pe care le vedea. În sinea ei se vedea Myrna Loy, care înnebunea bărbaţii cu frumuseţea ei, dar oglinda- duşmanul de moarte –

îi arăta un păr zbîrlit, imposibil de aranjat, ochii verzi sobri, gura care părea să se facă din ce în ce mai mare şi nasul cu vîrful întors obraznic. Poate că nu era chiar urîtă, îşi spunea consolator, dar, pe de altă parte, nimeni nu va demola ziduri de nepătruns ca să ajungă la ea şi să o facă stea de cinema. Îşi sugea obrajii, îşi alungea ochii şi încerca să-şi imagineze cum i-ar sta ca model sexy. Era deprimant. Lua apoi altă poză – ochi mari deschişi, expresie languroasă şi zîmbet cuceritor. Degeaba. Nu era frumuseţea americană. Nu era nimic. Corpul ei va fi normal, îşi spunea amărîtă, dar nu va avea nimic deosebit. Şi ea îşi dorea mai mult decît orice pe lume să fie o persoană deosebită, să fie Cineva, să fie Cunoscută şi să nu moară niciodată, niciodată, niciodată.

În vara următoare, cînd avea cincisprezece ani, Catherine a descoperit *„Ştiinţă şi Sănătate"*, revista lui Mary Baker Eddy. În următoarele două săptămîni a petrecut o oră pe zi în faţa oglinzii, încercînd să-i impună imaginii din oglindă să devină frumoasă. În cele din urmă singura schimbare pe care a remarcat-o a fost un pistrui pe bărbie şi o aluniţă pe frunte. A renunţat la dulciuri, la Mary Baker Eddy şi a renunţat să se mai privească în oglindă.

Familia s-a mutat din nou la Chicago, într-un apartament înghesuit, în partea de nord a oraşului, lîngă Rogers Park, unde chiria era mică. Ţara era cuprinsă de criză economică. Tatăl Catherinei lucra din ce în ce mai puţin şi bea din ce în ce mai mult. Mama şi tata se certau tot timpul şi strigătele lor o forţau pe Catherine să plece de acasă. Mergea pe plajă şi se plimba pe malul mării, bătută de vînturi. Ore întregi privea în gol apa cenuşie, cuprinsă de o dorinţă disperată pe care nu o putea numi în cuvinte.

Dorea ceva atît de mult, încît simţea uneori o durere de nesuportat.

Apoi a descoperit cărţile lui Thomas Wolfe, care descriau cu fidelitate nostalgia dulce-amară pe care o simţea ea; dar era o nostalgie pentru un viitor pe care nu-l putea palpa – parcă undeva, cîndva, ea a trăit o viaţă minunată şi acum nu-şi găsea liniştea pînă nu trăia din nou viaţa aceea. Începuse ciclul menstrual şi văzînd schimbările fizice din ea ştia acum limpede că nevoile, dorinţele, durerile disperate după care tînjea, nu erau fizice şi nu aveau nici o legătură cu sexul. Era un dor nestăpînit de a fi cunoscută, de a se ridica deasupra milioanelor de oameni de pe pîmînt, dorea ca lumea să ştie cine este ea, şi cînd o vedea, să spună, „lată, trece Catherine Alexander, cea renumită pentru...". *Renumită pentru ce?* Aici era problema. Nu ştia ce îşi doreşte, dar dorea cu disperare. Sîmbăta după-amiaza, de fiecare dată cînd avea bani, mergea la *Teatrul Lake* sau la *Teatrul de Stat* ori la cinematograf. Se pierdea în lumea minunată şi sofisticată a lui Gary Grant şi Jean Arthur, rîdea împreună cu Wallace Beery şi Marie Dressler şi agoniza împreună cu Bette Davis, în poveştile ei romantice. Se simţea mai aproape de Irene Dunne, decît de mama sa.

Cînd Catherine era în ultimul an la *Senn High School* şi vechiul ei duşman, oglinda, a devenit în sfîrşit prietena ei, fata din oglindă arăta interesantă şi plină de energie. Avea părul negru şi pielea albă mătăsoasă, trăsături delicate, o gură generoasă şi senzuală, ochii verzi inteligenţi. Avea o siluetă frumoasă, sînii bine dezvoltaţi, coapsele bine arcuite şi picioare frumoase. Imaginea din oglindă dădea impresia de mîndrie, o aroganţă pe care Catherine nu

o simţea, parcă această imagine avea trăsături pe care ea nu le avea. A presupus că făceau parte din scutul protecţiei cu care s-a apărat în timpul anilor de şcoală.

Criza economică strîngea în ghearele ei naţiunea, o sufoca, iar tatăl Catherinei se pierdea în vise şi planuri de viitor care nu se materializau niciodată. Depăna constant idei, inventa tot felul de lucruri care să-i aducă milioane de dolari. A inventat un dispozitiv de fixat pe roţile unei maşini care intra în funcţiune printr-o comandă de pe bord. Nici un constructor de maşini nu s-a arătat interesat de invenţie. A inventat o reclamă luminoasă mobilă, pentru magazine. Au urmat o serie de întîlniri agitate, apoi şi această idee s-a pierdut.

A împrumutat bani de la fratele său mai mic, Ralph, din Omaha pentru a pune pe roţi un atelier mobil de reparat pantofi. Ore în şir a discutat ideea cu Catherine şi mama sa.

– Este imposibil să nu o rezolv. Imaginaţi-vă, să vă vină cizmarul la uşă! Nimeni nu s-a mai gîndit la aşa ceva pînă acum. Am eu acum la uşa mea un atelier mobil de reparat pantofi? Am dreptate? Dacă aduce douăzeci de dolari pe zi, asta înseamnă o sută douăzeci de dolari pe săptămînă. Două ateliere mobile aduc două sute patruzeci de dolari pe săptămînă. O sută douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an. Şi acesta este numai începutul...

După două săptămîni cizmarul şi camionul cu atelierul mobil au dispărut şi s-a sfîrşit un alt vis.

Catherine spera să ajungă studentă la *Univer-*

sitatea Northwestern. Era cea mai bună elevă din clasă, dar o bursă era foarte greu de obţinut şi sfîrşitul şcolii se apropia cu paşi mari. Catherine ştia că va termina liceul şi va trebui să muncească. Va găsi o slujbă de secretară însă era hotărîtă să nu abandoneze niciodată visul care va da sens şi profunzime vieţii sale; faptul că nu ştia exact care era acest vis şi ce semnificaţie avea el, o făcea să se simtă cu atît mai lipsită de valoare şi o întrista. Îşi spunea că probabil trece prin crizele adolescenţei. Mă rog, oricare ar fi fost explicaţia, viaţa ei devenise de nesuportat. *Copiii sînt prea mici pentru a înfrunta adolescenţa*, se gîndea ea cu amărăciune.

Doi băieţi erau îndrăgostiţi de Catherine. Unul era Tony Korman, care, într-o zi, va moşteni biroul de avocat al tatălui său, dar era cu un lat de palmă mai scund decît Catherine. Avea o piele păstoasă, ochii miopi apoşi, în schimb o adora pe Catherine. Celălat băiat era Dean McDermott un grăsun timid, care dorea să devină dentist. Sigur, în şcoală mai era şi Ron Peterson, dar acesta nu se compara cu nimeni. Ron era vedeta fotbalistică a Liceului Senn şi toată lumea era convinsă că el va primi o bursă sportivă la Universitate. Era înalt, bine făcut, arăta ca un idol de matiné şi era de departe cel mai popular băiat din şcoală.

Singurul lucru care o oprea pe Catherine să se logodească imediat cu el era faptul că Ron nu părea să ştie de existenţa ei. De fiecare dată cînd trecea pe lîngă el pe culoarul şcolii, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se gîndea febril la o vorbă de duh, la ceva inteligent şi provocator, în cazul în care el i-ar fi propus o întîlnire. Dar cînd ajungea aproape de el, i se încleşta gura şi treceau tăcuţi unul pe lîngă altul.

Parcă trece *Queen Mary* pe lîngă o coajă de bărcuţă, se gîndea Catherine cu amărăciune.

Problema financiară devenea tot mai acută. Chiria nu era plătită de trei luni şi singurul motiv pentru care nu au fost evacuaţi, era magia prin care tatăl Catherinei o captiva pe propietăreasă cu planurile lui grandioase. Ascultîndu-l, Catherine se umplea de tristeţe. Încă era plin de vechiul optimism debordant, dar acum ea ştia să citească dincolo de faţada zgomotoasă. Minunatul său farmec, care dăduse patină tuturor lucrurilor pe care le făcea şi veseliei sale, se erodase. Acum, Catherinei el îi evoca un copil inocent în trupul unui bărbat de vîrstă mijlocie, care depăna poveşti despre averi fabuloase, numai pentru a ascunde eşecurile trecutului său. Nu o dată l-a văzut Catherine dînd petreceri la Henrici, luîndu-l apoi de-o parte pe unul dintre oaspeţi şi împrumutînd suficienţi bani pentru a acoperi cheltuiala şi bacşişul generos. Era mereu generos, pentru că avea de întreţinut o reputaţie. Dar în ciuda acestor lucruri, în ciuda faptului că ştia că el a fost un tată neglijent şi indiferent, Catherine îl iubea pe omul acesta. Iubea entuziasmul şi energia lui într-o lume care trăia mereu încruntată. Acesta era darul lui şi el a împrăştiat cu generozitate din acest dar.

În cele din urmă Catherine hotărî că era mai bine cu el şi minunatele lui vise, care nu se concretizau niciodată, decît cu mama sa, căreia îi era teamă pînă şi să viseze.

În aprilie mama a murit de un atac de cord. A fost prima confruntare cu moartea pe care a avut-o Catherine. Prietenii şi vecinii au umplut micul

apartament, transmiţînd condoleanţe cu şoapte false de milă, pentru că aşa impunea tragedia.

Moartea a micşorat-o pe mama Catherinei; rămăsese doar un trup minuscul fără esenţă, fără vitalitate – sau poate că aşa a transformat-o viaţa, se gîndi Catherine. Încercă să-şi amintească momentele fericite pe care le-a trăit împreună cu mama, momentele cînd inimile lor s-au atins; dar în mintea ei apărea mereu tata, zîmbindu-i vesel. Era ca şi cum viaţa mamei sale a fost o umbră palidă, care s-a retras înainte de zorile memoriei. Catherine privea figura de ceară din sicriu, mama ei, îmbrăcată în rochie neagră cu guleraş alb şi se gîndea ce viaţă irosită a avut. Pentru ce a acceptat-o aşa? Sentimentul pe care Catherine îl avea de ani, o invadă acum din nou – hotărîrea de a deveni cineva, de a lăsa o urmă în viaţă pentru a nu sfîrşi într-un mormînt anonim şi lumea să nu ştie sau să nu-i pese că Alexander Catherine a trăit şi a murit şi s-a întors în ţărîna din care a fost plămădită.

Unchiul Catherinei, Ralph, împreună cu soţia sa, Pauline, au venit cu avionul din Omaha pentru a participa la înmormîntare. Ralph era cu zece ani mai tînăr decît tatăl Catherinei, dar nu semăna deloc cu fratele său. Lucra la un oficiu care expedia vitamine prin poştă şi se descurca foarte bine. Era un bărbat masiv, cu umeri pătraţi, fălci pătrate, bărbie pătrată şi mintea, Catherine era sigură, tot pătrată. Soţia lui era ca o pasăre, ciripea şi se agita tot timpul. Erau oameni decenţi şi Catherine ştia că unchiul le-a împrumutat sume mari de bani, dar simţea că nu are nimic comun cu ei. Ca şi mama sa, aceştia erau oameni lipsiţi de vise.

După funerarii, unchiul Ralph i-a anunţat că

doreşte să discute ceva cu ei. S-au adunat în salonul minuscul al apartamentului şi Pauline a început să se agite în jurul lor cu ceşti de cafea şi prăjituri.

– Ştiu că aţi dus-o greu, din punct de vedere financiar, spuse unchiul Ralph spre fratele său. Eşti prea visător, întotdeauna ai fost aşa. Dar eşti fratele meu şi nu te pot lăsa să te scufunzi. Eu şi Pauline am discutat problema. Vreau să vii să lucrezi la noi.

– În Omaha?

– Vei avea un venit bun şi constant şi vei locui cu Catherine la noi acasă. Avem o casă mare.

Inima Catherinei tresări violent. Omaha! Însemna sfîrşitul tuturor visurilor.

– Am să mă gîndesc, spuse tata.

– Plecăm cu trenul de şase, continuă unchiul Ralps, aş vrea să ştiu înainte de a pleca.

Cînd Catherine a rămas singură cu tata, l-a auzit mormăind:

– Omaha! Pun pariu că nu are nici măcar un salon de frizerie.

Dar Catherine ştia că el joacă teatru de dragul ei. Cu frizerie sau nu, de data aceasta nu avea de ales. În sfîrşit viaţa l-a prins în cursă. Catherine se întreba cît va dăuna veseliei lui molipsitoare faptul că va duce o viaţă regulată şi va avea un serviciu plicticos, la ore regulate. Va fi ca o pasăre sălbatică lovind cu aripile pereţii coliviei, murind din cauza captivităţii. Cît despre ea, ea va trebui să uite *Universitatea Northwestern*. Făcuse o cerere de bursă, dar nu a primit răspuns. În după-amiaza aceea tata i-a telefonat fratelui său să îl anunţe că acceptă slujba.

În dimineaţa următoare Catherine s-a dus la directorul şcolii să-l anunţe că se va transfera la o şcoală

din Omaha. Cînd a intrat în birou, el stătea dincolo de o masă impunătoare şi a început imediat să vorbească:

– Felicitări, Catherine, tocmai ai primit acceptul de bursă integrală la *Universitatea Northwestern.*

Împreună cu tata au discutat îndelung toată noaptea şi în cele din urmă au o hotărît ca el să se mute în Omaha, iar Catherine să stea la un cămin din campusul Universităţii. Astfel, zece zile mai tîrziu, Catherine îl conducea pe tata pe strada La Salle. Avea un profund sentiment de singurătate din pricina plecării lui, nu dorea să-şi ia rămas bun de la omul pe care îl iubea cel mai mult pe lume; şi totuşi, era dornică să vadă trenul plecînd, să fie liberă şi, pentru prima dată, să-şi trăiască viaţa! Stătea pe peron şi privea faţa tatălui său lipită de geamul vagonului. O ultimă privire; un bărbat încă frumos, puţin cam ponosit, care încă mai credea cu sinceritate că într-o zi va cuceri lumea.

În drumul spre casă, Catherine îşi aminti ceva şi începu să rîdă. Pentru a ajunge la Omaha, la slujba de care avea absolută nevoie, tatăl ei a cumpărat un loc în salonul cel mai elegant al trenului.

Prima zi de cursuri la *Northwestern* a fost plină de emoţii aproape de nesuportat. Pentru Catherine avea o semnificaţie deosebită, pe care ea nu o putea explica în cuvinte. Era cheia care va deschide uşa tuturor visurilor, tuturor ambiţiilor care au ars în ea mocnit timp de atîţia ani. Privea în jurul ei, în holul imens, unde sute de studenţi stăteau la coadă pentru a se înregistra în primul an şi se gîndea: într-o zi veţi descoperi cine sînt. Veţi spune, „am fost coleg de

şcoală cu Catherine Alexander". Optă pentru maximum de cursuri oferite şi primi un pat într-un dormitor. În aceeaşi dimineaţă îşi găsi o slujbă – casieră în schimbul de după-amiază la *Roost*, o cafenea populară din centrul campusului studenţesc, unde studenţii se întîlneau la un sandviş şi o bere. Primea un salariu de cincisprezece dolari pe săptămînă, care nu-i oferea luxul de pe lume, dar îi asigura cărţile de şcoală şi cheltuielile minime.

La jumătatea primului an de studenţie Catherine descoperi că probabil era singura virgină din campus. În copilărie a prins ici şi colo fragmente de conversaţie despre sex între oamenii în vîrstă din jurul ei. I se părea minunat sexul şi teama cea mai puternică era că va trece timpul şi ea va fi prea bătrînă să se bucure de el. Acum i se părea că a avut dreptate. Cel puţin în privinţa ei. Viaţa sexuală părea singurul subiect de conversaţie între colegele ei de şcoală. Se discuta în dormitoare, în sălile de clasă, la duşuri şi la *Roost*. Catherine era şocată de libertatea cu care se discuta subiectul.

– Jerry este incredibil. Este un King Kong.

– Vorbeşti despre cocoşul sau despre mintea lui?

– În problema asta, dragă, nu are nevoie de minte. Noaptea trecută am făcut dragoste de şase ori.

– Ai mers vreodată cu Ernie Robbins? Este mic dar tare.

– Alex mi-a propus o întîlnire pentru astă seară. Care-i pontul?

– Pontul este Alex. Nu te mai chinui. Săptămîna trecută m-a dus pe plajă. M-a dezbrăcat şi a început să mă pipăie şi eu am început să- l pipăi, dar n-am găsit nimic.

Rîsete.

Catherine se gîndea că toate aceste discuţii erau vulgare şi dezgustătoare, dar nu scăpa nici un cuvînt. Era un exerciţiu de masochism. În timp ce fetele îşi descriau cu lux de amănunte aventurile lor sexuale, Catherine se vedea în pat cu un băiat, făcînd o dragoste nebună. Simţea o durere fizică în pîntec şi îşi lovea neputincioasă coapsele, încercînd să simtă durerea pentru a-şi lua gîndul de la cealaltă durere. *Dumnezeule*, se gîndi ea, *am să mor virgină. Singura virgină la nouăsprezece ani din* Northwestern. *Pe dracu' din* Northwestern, *poate chiar din Statele Unite! Virgina Catherine. Biserica o să mă facă sfîntă şi toată lumea o să-mi aprindă lumînări o dată pe an. Ce naiba e cu mine?* se tot întreba. *Îţi spun eu, îşi răspundea singură. Nu te vrea nimeni şi pentru chestia asta este nevoie de doi. Adică, vreau să-ţi spun, dacă vrei să joci cum se cuvine acest joc, trebuie să ai un partener.*

Numele care se repeta cel mai des în povestirile sexuale ale fetelor era Ron Peterson. Era student la *Northwestern* pe o bursă sportivă şi era la fel de popular aici cum a fost la *Liceul Senn*. A fost ales şeful de grupă al anului de începători. Catherine s-a întîlnit cu el la prima oră de latină, în ziua în care a început semestrul. Arăta şi mai bine decît la liceu, trupul lui era împlinit şi faţa avea o expresie de maturitate amoroasă. După oră el s-a apropiat de ea şi Catherine a simţit din nou cum îi bate inima să-i spargă pieptul.

Catherine Alexander!

Bună, Ron.

Şi tu eşti în grupa aceasta?

Da.

Ce fericire pe capul meu!

De ce?

De ce?! Pentru că nu am habar de latină, capitol la care tu eşti un geniu. Vom face un cuplu perfect. Eşti liberă astă seară?

Nu am nimic în program. Vrei să învăţăm împreună?

Mai bine mergem pe plajă unde sîntem singuri. Avem tot timpul pentru învăţat.

Ron stătea în faţa ei şi o privea.

– Hei!... ăăă...? încerca să îşi amintească numele ei.

Catherine înghiţi în sec căutînd cu disperare să-şi amintească ea însăşi numele ei.

– Catherine, spuse repede. Catherine Alexander.

– 'Mda. Ce zici de locul ăsta? Nu-i aşa că este grozav?

Ea încercă să-i răspundă îndatoritoare, să-i facă pe plac, să-l seducă.

– Ah, da, spuse gutural, este cel mai...

Dar el privea acum o blondă uluitoare care îi făcea semn din cadrul uşii.

– Ne mai vedem noi, spuse băiatul îndreptîndu-se grăbit spre blondă.

Şi aşa s-a sfîrşit povestea minunată dintre cenuşăreasă şi prinţul cel frumos, se gîndi ea cu amărăciune. *Au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, el în harem şi ea într-o peşteră din Tibet.*

Din cînd în cînd Catherine îl zărea pe Ron pe aleile campusului, de fiecare dată cu altă fată, uneori cu două sau trei. *Dumnezeule, nu oboseşte niciodată?*

se întreba ea. Încă mai visa cu ochii deschişi că într-o zi Ron va veni la ea şi o va ruga să-l ajute la latină, dar el nu i-a mai vorbit niciodată.

Noaptea, Catherine stătea în pat cu ochii deschişi şi îşi imagina cum fac fetele dragoste cu prietenii lor, iar băiatul care venea în vis la ea era întotdeauna Ron Peterson. Îşi imagina cum îl dezbracă, aşa cum citise în romanele romantice – îi scotea cămaşa şi îi mîngîia pieptul cu vîrful degetelor, apoi îi desfăcea pantalonii... În acest moment, Catherine, al cărei simţ al umorului era de nestăvilit, şi-l imagina pe Ron căzînd pe spate şi gemînd de durere. *Proasto*, îşi spunea, *nici în vis nu ştii să faci ce trebuie.* Poate că ar trebui să meargă la o mănăstire. Se întreba, *oare călugăriţele avea fantezii sexuale, oare preoţii aveau relaţii sexuale?*

Stătea într-o curte umbrită de copaci, într-o veche mănăstire din afara Romei, conturînd imagini nedefinite pe suprafaţa limpede a apei dintr-un bazin. Porţile s-au deschis şi un preot înalt a intrat în curte. Purta o pălărie cu boruri largi, o sutană lungă şi neagră şi semăna exact cu Ron Peterson.

Ah, scusi signorina, murmură el, *nu ştiam că am un oaspete.*

Catherine sări repede în picioare.

Nu ar fi trebuit să intru, se scuză ea. *Dar este atît de frumos aici, încît nu m-am putut abţine.*

Sînteţi bine venită. Se apropie de ea cu ochii strălucitori. *Mia cara... te-am minţit.*

M-ai minţit?

Da. Ochii lui îi citeau pînă în adîncul sufletului. *Ştiam că eşti aici pentru că te-am urmărit.*

Simţi fiori de emoţie.

Dar... dar eşti preot.

Bella signorina, mai întîi sînt bărbat şi apoi sînt preot. O luă în braţe, dar se împiedică de poalele sutanei şi căzu în bazinul cu apă.

Ce prostie!

Ron Peterson venea la *Roost* în fiecare zi după ore şi se aşeza în cel mai îndepărtat separeu. Acesta se umplea repede cu prieteni şi devenea centrul unei conversaţii spumoase. Catherine stătea în spatele casei de marcat şi cînd Ron intra în cafenea o saluta politicos, dar absent, apoi se îndrepta spre locul lui preferat. Nu-i spunea niciodată pe nume. *L-a şi uitat*, se plîngea Catherine în sinea sa.

Dar în fiecare zi cînd îl vedea intrînd, îl întîmpina cu un zîmbet generos şi aştepta ca el să o salute, să îi propună o întîlnire, că-i ceară un pahar cu apă, ori virginitatea ei, orice, numai să spună ceva. Cu toate acestea el o trata ca pe o piesă din decor. Examinînd fetele din cafenea cu totală obiectivitatea, Catherine se hotărî că ea era cu mult mai drăguţă decît toate, cu o singură excepţie, fantastica Jean-Anne, o blondă sudică de care Ron nu se despărţea. Catherine era convinsă că ea era mai isteaţă decît toţi laolaltă. Şi atunci, pentru Dumnezeu, ce se întîmpla cu ea? De ce nu se găsise nici un băiat care să-i propună o întîlnire? Răspunsul l-a aflat a doua zi.

Se grăbea pe o alee spre cafeneaua *Roost* cînd a dat nas în nas cu Jean-Anne şi o brunetă, pe care nu o cunoştea.

– Ia-te-uită! Domnişoara Cea Isteaţă, spuse Jean-Anne.

Şi domnişoara numai sîni, comentă în gînd, invidioasă, Catherine. Cu voce tare, spuse:

– Cursul de literatură a fost criminal, nu?

– N-o face pe grozava, spuse Jean-Anne cu răceală. Ştii destulă literatură să ţii singură un curs. Iar noi putem învăţa de la tine şi alte lucruri, nu numai literatură, nu-i aşa scumpo?

Ceva din tonul vocii o făcu pe Catherine să roşească.

– Nu... Nu înţeleg.

– Las-o în pace, spuse bruneta.

– De ce? întrebă Jean-Anne. Cine naiba se crede ea? Apoi se întoarse spre Catherine. Vrei să ştii ce spune toată lumea despre tine?

Dumnezeule, nu!

– Da.

– Eşti lesbi.

Catherine o privea îngrozită, nevenindu-i să creadă.

– Sînt *ce?*

– Lesbiană, fetiţo. Nu mai prosteşti pe nimeni cu aerul ăsta de sfîntă.

– Es... este o prostie, se bîlbîi Catherine.

– Tu chiar credeai că ne prosteşti pe toţi? continuă Jean-Anne. Te pricepi la chestia asta, doar că nu ţi-ai pus eşarfă de semnal!

– Dar eu... niciodată eu...

– Băieţii au încercat, dar tu nu i-ai lăsat niciodată.

– Să ştiţi că eu... continuă Catherine să se bîlbîie.

– Hai s-o lăsăm baltă, spuse Jean-Anne. Nu eşti genul nostru.

S-au îndepărtat şi au lăsat-o în mijlocul aleii privind uluită în urma lor.

În noaptea aceea, Catherine nu a putut dormi.

Cîţi ani ai, domnişoară Alexander?

Nouăsprezece.

Ai avut vreodată relaţii sexuale cu un bărbat?

Niciodată.

Îţi plac bărbaţii?

Cui nu-i plac?

Ai dorit vreodată să faci dragoste cu o femeie?

Catherine se gîndi îndelung la această problemă. I-au plăcut fetele, profesoarele frumoase, dar aceasta a făcut parte din procesul ei de maturizare. Acum se gîndea concret cum ar face dragoste cu o femeie – trupuri amestecate, buzele ei pe buzele altei femei, trupul ei mîngîiat de mîini feminine. Se cutremură. *Nu!* Cu voce tare, spuse: „Sînt un om normal". Dar dacă era normală, de ce stătea acum în patul acesta singură? De ce nu era undeva, la o întîlnire, de ce nu făcea dragoste aşa cum fac toate fetele din lume? Poate că era frigidă. Poate că avea nevoie de o operaţie. Probabil o lobotomie.

Cînd cerul începu să se lumineze, Catherine era tot trează cu ochii mari deschişi, dar luase o hotărîre. Îşi va pierde virginitatea. Şi fericitul care o va primi va fi Romeo tuturor fetelor din campus, Ron Peterson.

NOELLE

Marsilia – Paris: 1919 – 1939

2

S-a născut să fie prinţesă.

Primele ei amintiri erau despre dulăpiorul alb acoperit cu dantelă, ornat cu panglicuţe roz, plin cu jucării împăiate, păpuşi frumoase şi clopoţei aurii. A învăţat foarte repede că atunci cînd deschide gura şi scoate un strigăt, se găseşte imediat cineva care să o ia în braţe şi să o mîngîie. Cînd avea şase luni, tata o ducea în grădină în coşuleţul ei şi o lăsa să mîngîie florile.

– Ele sînt frumoase, Prinţesă, dar tu eşti mult mai frumoasă decît ele.

Acasă, cel mai mult îi plăcea cînd tata o lua în braţele lui puternice şi o ducea la fereastră, de unde vedeau acoperişurile clădirilor înalte.

– Acesta este Regatul tău, acolo este, Prinţesă.

Întindea mîna şi arăta catargele înalte ale vapoarelor care se legănau în golf. Vezi vapoarele acelea mari? Într-o zi, vor fi ale tale.

Tot felul de vizitatori veneau la castel să o vadă, dar numai unii, mai deosebiţi, aveau voie să o ia în braţe. Ceilalţi o priveau în leagăn şi exclamau admirativ, văzînd incredibila ei frumuseţe, minunatul păr blond, pielea netedă, de culoarea mierii de albine, în timp ce tata se lăuda mîndru:

– Pînă şi un străin vede că ea este o Prinţesă! Se apleca deasupra leagănului şi îi şoptea: într-o zi, un Prinţ frumos va veni şi te va lua în braţe.

Apoi tata o învelea grijuliu în păturica roz şi ea adormea mulţumită. Lumea ei atunci era un vis roz cu vapoare, catarge înalte şi castele. Abia la cinci ani a descoperit că este fiica unui negustor de peşte din Marsilia; iar toate castelele pe care le vedea de la fereastra cămăruţei din pod, erau de fapt magaziile din jurul halei de peşte care mirosea îngrozitor, locul unde muncea tatăl ei, iar flota ei era de fapt formată din vechi bărci de pescuit care porneau pe mare în zorii zilei şi se întorceau după-amiaza, debordînd captura de peşte pe docurile portului.

Acesta era Regatul Noellei Page.

Prietenii tatălui său îi avertizau mereu că greşeşte.

– Nu-i băga în cap tot felul de idei, Jacques. O să creadă că este mai bună decît ceilalţi copii.

Şi profeţiile lor s-au adeverit.

La suprafaţă, Marsilia este un oraş al violenţei, oraşul împînzit de marinari cu bani şi hoţi isteţi, care îi uşurează de bani. Dar spre deosebire de ceilalţi francezi, locuitorii Marsiliei au un sentiment de solidaritate, izvorît din lupta pentru supravieţuire, pentru

că seva oraşului se trage din mare, iar pescarii Marsiliei aparţin uriaşei familii de pescari din întreaga lume. Ei trec furtunile şi zilele luminoase, ei împărtăşesc dezastrele şi recoltele bogate.

De aceea vecinii lui Jacques Page se bucurau de norocul lui, de faptul că i s-a născut o fiică incredibil de frumoasă. Şi ei se mirau – cum era posibil ca din mocirla acestui oraş să se nască o adevărată Prinţesă?

Părinţii Noellei nu-şi reveneau din uimire, văzînd ce copil frumos au. Mama ei era o ţărancă, needucată şi cu trăsături neexpresive, cu sînii lăsaţi şi lată în şolduri.Tatăl ei era un bărbat bine făcut, lat în spate şi cu ochi suspicioşi de breton. Avea părul de culoarea nisipului ud de pe plajele Normandiei. La început el a fost convins că natura a făcut o greşeală, că această zînă blondă nu putea să fie a lui şi a soţiei sale. Era convins că atunci cînd Noelle va creşte se va transforma într-o fată obişnuită, cum erau fiicele prietenilor săi. Dar miracolul continua să crească şi să înflorească, iar Noelle devenea cu fiecare zi mai frumoasă.

Mama Noellei era mai puţin surprinsă de frumuseţea blondă din familie, decît soţul ei. Cu nouă luni înainte de a se naşte Noelle, mama ei a întîlnit un marinar norvegian. Era un uriaş zeu viking, cu părul blond şi zîmbetul cald, seducător. În timp ce Jacques era la muncă, marinarul a petrecut un sfert de oră foarte agitat în patul negustorului de peşte.

Cînd a văzut cît este de blondă şi de frumoasă copila, pe mamă a cuprins-o teama. Trăia cu această frică, aştepta momentul în care soţul ei va întinde spre ea un deget acuzator şi îi va cere să dezvăluie adevărata identitate a tatălui. Incredibil, însă, o

lăcomie ascunsă din el l-a făcut să accepte copilul ca fiind al lui.

– Poate că a moştenit sîngele scandinav din familia mea, se lăuda el faţă de prieteni. Dar se vede cît de colo că seamănă cu mine.

Soţia sa asculta, accepta tacit, dar se gîndea ce proşti sînt bărbaţii.

Noellei îi plăcea să fie împreună cu tata. Adora stîngăciile lui şi mirosurile ciudate şi interesante pe care le simţea lîngă el, dar în acelaşi timp era terorizată de brutalitatea din el. Privea cu ochii mari de uimire cum ţipa la mama şi o lovea, cu cîtă furie o bătea. Mama striga de durere, dar dincolo de durere în strigătele ei exista ceva sexual şi animalic, care o făcea geloasă pe Noelle, dorind să fie în locul mamei.

Însă cu Noelle tata era întotdeauna blînd. Îi plăcea să o ducă pe docuri şi să-i arate oamenii duri ai mării cu care muncea el. Pe docuri toată lumea îi spunea Prinţesa şi ea era mîndră de asta, de dragul tatălui ei.

Întotdeauna dorea să-i facă pe plac tatei şi pentru că lui îi plăcea să mănînce bine, Noelle a început să gătească mîncărurile lui preferate, luînd încet locul mamei la bucătărie.

La şaptesprezece ani frumuseţea promiţătoare a Noellei era în plină floare. Era o femeie fină, cu trăsături delicate, cu ochii de un violet intens şi părul bogat de un blond cenuşiu. Avea pielea proaspătă, aurie, de parcă tocmai ieşise dintr-un butoi cu miere. Avea o siluetă uluitoare, sînii generoşi, talie îngustă, coapse rotunde şi picioare lungi frumos modelate, cu glezne delicate. Vocea ei însă era lucrul cel mai deosebit, moale şi dulce ca mierea. Noelle avea un aer senzual, dar nu acesta îi dădea magia. Magia ei era faptul că dincolo de senzualitate se afla o insulă a

inocenţei, iar efectul acestei combinaţii era irezistibil. Nu putea ieşi pe stradă fără să primească propuneri de la necunoscuţi. Nu erau propunerile obişnuite pe care le primeau prostituatele Marsiliei, pentru că chiar şi cei mai obtuzi dintre bărbaţi percepeau acel ceva special al Noellei, ceva ce nu au mai întîlnit şi probabil nu vor mai întîlni. De aceea ar fi plătit oricît numai pentru a primi o părticică din acel ceva special, oricît de scurt ar fi fost momentul.

Şi tatăl Noellei era conştient de frumuseţea fiicei sale. De fapt, Jacques Page nu se gîndea la altceva. Ştia ce sentimente stîrneşte Noelle în toţi bărbaţii. Deşi nici el, nici soţia lui, nu au discutat despre sex cu Noelle, Jacques era convins că fata este încă virgină, are încă acel mic capital al femeii. Mintea lui de ţăran viclean a cumpănit îndelung cum să facă să obţină toate avantajele de la acest dar al naturii căzut pe capul lui pe neaşteptate. Misiunea lui era să aibă grijă ca frumuseţea fiicei sale să îi răsplătească din plin pe el şi pe Noelle. La urma urmei, el i-a schimbat scutecele, el a hrănit-o, a îmbrăcat-o, a educat-o – tot ce avea Noelle, lui i se datora. Venise vremea să-şi primească răsplata. Dacă ar reuşi să o facă amanta unui bărbat bogat, ar fi foarte bine pentru ea, iar el va dobîndi în sfîrşit o viaţă mai bună. În fiecare zi era din ce în ce mai greu de trăit. Umbra războiului ameninţa Europa. Naziştii au ocupat Austria cu iuţeala fulgerului şi Europa a rămas uluită şi neputincioasă. Cîteva luni mai tîrziu, naziştii au ocupat Slovacia. Deşi Hitler dădea asigurări că nu doreşte alte cuceriri, toată lumea avea sentimentul că se va apropia un conflict major.

Impactul evenimentelor a fost simţit cu multă duritate de Franţa. Magazinele şi pieţele s-au golit, în

timp ce guvernul a rechiziţionat totul, într-un efort imens de apărare. Lui Jacques îi era teamă, dacă vor opri şi pescuitul, ce se va întîmpla cu el? Nu, răspunsul la această problemă era unul singur. Trebuia să găsească amantul potrivit pentru fiica lui. Nenorocirea era însă că el nu cunoştea oameni bogaţi. Toţi prietenii lui erau la fel de săraci ca şi el, iar Jacques nu avea de gînd să lase vreun bărbat să se apropie de ea, dacă acesta nu plătea.

Răspunsul la dilema lui Jacques Page, în mod neaşteptat, l-a dat Noelle. În ultimele luni devenise foarte neliniştită. La şcoală se descurca bine, dar şcoala începuse să o plictisească. I-a spus tatălui său că vrea să muncească. El a studiat-o în tăcere, cîntărind cu viclenie toate posibilităţile.

– Ce fel de muncă vrei să faci? a întrebat-o.

– Nu ştiu, a răspuns Noelle. Papa, aş putea deveni model.

Ce simplu a fost.

În fiecare după-amiază, în săptămîna următoare, Jacqués Page venea acasă de la muncă, se spăla cu grijă pentru a-şi scoate mirosul de peşte din păr şi din mîini, se îmbrăca în costumul cel bun şi pleca la plimbare pe Canebière, stada principală care lega portul de cartierele bogate ale oraşului. Se plimba şi cerceta toate saloanele de modă – un ţăran stîngaci într-o lume de mătase şi dantelă, dar el nu ştia şi nici nu-i păsa că este o persoană nepotrivită în toată această eleganţă. El avea un scop şi în sfîrşit l-a îndeplinit cînd a ajuns la *Bon Marché*. Era cel mai elegant salon de modă din Marsilia, dar nu din acest motiv a fost ales de Page. L-a ales pentru că era proprietatea domnului Auguste Lanchon. Lanchon era un bărbat de cincizeci de ani, urît, chel, cu

picioare scurte şi o gură lacomă. Soţia lui, o femeie măruntă cu un profil delicat, lucra în atelier, supraveghind croitorii. Jacques Page le-a aruncat o singură privire domnului Lanchon şi soţiei sale şi a ştiut că a găsit răspunsul problemei.

Lanchon l-a privit cu dezgust pe străinul îmbrăcat ciudat care a intrat în magazinul său. L-a întrebat cu dispreţ:

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

Jacques Page a făcut din ochi, l-a împuns cu un deget în piept şi i-a spus:

– Problema este ce pot *eu* face pentru dumneavoastră, domnule. O voi lăsa pe fiica mea să lucreze pentru dumneavoastră.

Auguste Lanchon îl privea pe necioplitul din faţa sa cu uluire.

– O vei *lăsa*...

– Va veni mîine, la ora nouă.

– Dar eu nu...

Jacques Page dispăruse. Cîteva minute mai tîrziu Auguste Lanchon uitase complet incidentul. A doua zi la ora nouă ridicînd privirea din registre, Lanchon l-a văzut pe Jacques Page intrînd în magazin. Tocmai intenţiona să-i spună directorului să-l scoată afară pe bărbatul acela, cînd a văzut-o pe Noelle. Amîndoi se apropiau de el, tatăl şi incredibil de frumoasa lui fiică.

– Iat-o, este gata de muncă.

Auguste Lanchon o privea pe fată, umezindu-şi buzele.

– Bună dimineaţa, Monsieur, îi zîmbi Noelle. Tata mi-a spus că aveţi un loc liber pentru mine.

Auguste Lanchon dădu din cap incapabil să vorbească.

– D... da... eu... cred că putem aranja ceva, reuşi el într-un tîrziu să spună.

O privea şi nu-i venea să creadă. Deja îşi imagina cum va fi acest trup tînăr în mîinile lui. Jacques Page văzu reacţia şi spuse mulţumit:

– Ei bine, vă las să vă cunoaşteţi. Îl lovi pe Lanchon pe umăr şi îi făcu din ochi, gest cu o mie de semnificaţii, care nu lăsau nici o îndoială asupra intenţiilor lui.

În primele cîteva săptămîni, Noelle a avut impresia că a fost transplantată într-o altă lume. Femeile care veneau în magazin erau îmbrăcate în haine minunate, aveau maniere încîntătoare, iar bărbaţii care le însoţeau erau departe de pescarii gălăgioşi şi needucaţi între care crescuse ea. Pentru prima dată în viaţă, Noelle nu a mai simţit mirosul de peşte. Pînă acum nu şi-a dat seama, făcuse parte din viaţa ei. Dar acum totul se schimbase brusc. Şi toate, datorită tatălui său. Era mîndră de felul în care a ajuns la domnul Lanchon. Tata venea de două sau trei ori pe săptămînă şi pleca împreună cu Monsieur Lanchon la un coniac, sau o bere şi cînd se întorceau între ei era un fel de camaraderie. La început Noellei nu i-a plăcut Monsieur Lanchon, dar el se purta întotdeauna frumos cu ea. Noelle a auzit de la una din fete că soţia lui l-a prins odată împreună cu o fată în magazia de materiale, a luat un foarfece şi domnul Lanchon a scăpat ca prin urechile acului de castrare. Noelle era conştientă că domnul Lanchon o urmăreşte tot timpul, dar era întotdeauna politicos cu ea. „Probabil, se gîndea ea cu satisfacţie, îi este frică de tata".

Acasă atmosfera era mult mai relaxată. Tata nu o mai bătea pe mama şi certurile încetaseră. Acum aveau şi friptură la masă, iar după cină, tata lua o

pipă (nouă), o umplea cu tutun fin, dintr-o punguţă de piele şi savura aroma. Şi-a cumpărat un costum nou de duminică. Situaţia internaţională se înrăutăţea şi Noelle asculta cu atenţie discuţiile dintre tata şi prietenii lui. Toţi păreau alarmaţi de pericolul ameninţător, dar Jacques Page părea singurul care nu-şi făcea probleme.

La 1 septembrie 1939, trupele lui Hitler au invadat Polonia şi două zile mai tîrziu Marea Britanie şi Franţa i-au declarat război Germaniei.

A început mobilizarea şi peste noapte străzile s-au umplut de oameni îmbrăcaţi în uniforme. În jurul lor era un aer de resemnare, un sentiment de *déjà vu*, ca într-un film în care ştiai ce se va întîmpla; dar nu se simţea frica. Alte ţări poate că se temeau de puternica armată germană, dar Franţa era invincibilă. Avea Linia Maginot, fortăreaţa impenetrabilă care proteja Franţa de invazii, timp de mii de ani. S-a declarat starea de asediu şi a început raţionalizarea, dar nimic din toate acestea nu-l deranja pe Jacques Page. Se schimbase, devenise mai calm. Singura dată cînd Noelle l-a mai văzut furios, a fost în seara cînd a prins-o sărutîndu-se cu un băiat în bucătărie, pe întuneric. Se oprise lumina şi Jacques Page stătea în uşa bucătăriei tremurînd de furie.

– Ieşi afară, urla el către băiatul îngrozit. Şi să nu o mai atingi niciodată pe fiica mea, gunoi murdar ce eşti!

Băiatul a fugit îngrozit. Noelle a încercat să îi explice tatălui său că de fapt nu făceau nimic rău, dar el era prea furios să asculte.

– Nu te voi lăsa să te pierzi pe nimic, striga el. El este un nimeni, nu este destul de bun pentru *prinţesa mea.*

În noaptea aceea, Noelle a adormit greu, minunîndu-se cît de mult o iubeşte tata, jurînd în sinea ei că niciodată nu îl va mai supăra.

Într-o seară, înainte de ora închiderii, a venit un client în magazinul domnului Lanchon şi acesta a rugat-o pe Noelle să prezinte cîteva rochii. Cînd Noelle a terminat nu mai era nimeni decît Lanchon şi soţia sa, care lucra la registre. Noelle a intrat în camera de probă să se schimbe. Era doar în sutien cînd Lanchon a intrat după ea. A ţintuit-o cu privirea şi buzele au început să-i tremure, în timp ce Noelle îşi căuta pe bîjbîite rochia, dar înainte să o poată îmbrăca, Lanchon era lîngă ea cu mîna între picioarele ei. Noelle a simţit repulsie şi s-a cutremurat. A încercat să se îndepărteze dar Lanchon o strîngea cu putere.

– Eşti frumoasă, îi şoptea. Frumoasă. Voi avea grijă să te simţi bine.

În acel moment l-a strigat soţia şi el a ieşit din cameră fără tragere de inimă.

În drum spre casă, Noelle se gîndea dacă să-i spună sau nu tatălui ei ce s-a întîmplat. Probabil că o să-l omoare pe Lanchon. Şi ea îl detesta, nu suporta nici să se apropie de el, dar avea nevoie de slujbă. Tata va fi dezamăgit dacă renunţă la ea. Hotărî că pentru moment este bine să nu-i spună nimic şi va reuşi ea să se descurce singură. Vinerea următoare, doamna Lanchon a primit un telefon că mama ei este bolnavă, la Vichy. Lanchon a condus-o pe soţia sa la gară şi s-a întors la magazin cu sufletul la gură. A chemat-o pe Noelle în birou şi i-a spus că vor pleca împreună în weekend. Noelle l-a privit la început crezînd că glumeşte.

– Vom merge la Viena, bolborosea el. Este acolo

unul dintre cele mai mari restaurante din lume, *La Pyramide*. Este scump, dar nu contează, eu sînt generos cu cei care se poartă frumos cu mine. În cît timp eşti gata?

Noelle îl privea fix.

– Niciodată, reuşi să spună. Niciodată.

Se întoarse şi ieşi în fugă din birou. Domnul Lanchon privi în urma ei cu faţa descompusă de furie, apoi ridică telefonul. O oră mai tîrziu, tatăl Noellei intra în magazin. Se duse direct la Noelle, care îl privea fericită că a venit să o salveze. A simţit el ceva şi i-a venit în ajutor. Lanchon stătea în uşa biroului. Tata a luat-o de mînă şi a tras-o în birou. S-a întors să o privească.

– Îmi pare atît de bine că ai venit, Papa. Eu...

– Domnul Lanchon mi-a spus că ţi-a făcut o ofertă deosebit de generoasă şi tu l-ai refuzat.

Fata îl privea uimită.

– Ofertă? Mi-a cerut să plec cu el în weekend.

– Şi tu ai spus nu?

Înainte ca Noelle să poată răspunde, tatăl a ridicat mîna şi a lovit-o cu putere în obraz. Stătea uluită, era ameţită şi abia auzi vocea tatălui ei:

– Proastă! Proastă! A venit vremea să te mai gîndeşti şi la ceilalţi, nu numai la tine, afurisită de egoistă ce eşti! Şi o lovi din nou.

Treizeci de minute mai tîrziu, tatăl ei stătea la colţul străzii privind maşina care îi ducea pe Noelle şi Monsieur Lanchon la Viena.

Camera de hotel era mobilată cu un pat dublu, mobilă ieftină de altfel, un lavoar şi o cană cu apă

într-un colţ. Monsieur Lanchon nu era omul care să arunce banii. I-a dat băiatului de la lift un mic bacşiş şi în momentul în care acesta a plecat Lanchon s-a aruncat asupra Noellei şi a început să îi smulgă hainele. Cu mîinile lui umede şi fierbinţi i-a prins sînii şi a început să-i frămînte.

– Dumnezeule, eşti frumoasă, gîfîia el.

A dezbrăcat-o şi a aruncat-o în pat. Noelle stătea nemişcată, împietrită, parcă trecea printr-un moment de transă. În maşină nu a scos nici un cuvînt. Lanchon spera să nu fie bolnavă. N-ar fi putut explica poliţiei nici – ferească Dumnezeu – soţiei sale. S-a dezbrăcat şi el în grabă şi s-a aruncat lîngă ea în pat. Trupul fetei era mai frumos decît bănuise.

– Tatăl tău mi-a spus că n-ai făcut niciodată dragoste. Îi rînji mulţumit. Ei bine, am să-ţi arăt ce simte un bărbat.

Se rostogoli peste ea şi începu să forţeze, mai tare, mai tare. Noelle nu simţea nimic. În mintea ei nu răsunau decît cuvintele tatălui său. *Ar trebui să fii recunoscătoare unui domn atît de bun ca monsieur Lanchon care vrea să aibă grijă de tine. Nu trebuie decît să te porţi frumos cu el. Şi ai s-o faci pentru mine. Şi pentru tine!* Toată scena a fost un coşmar. Era sigură că tata a înţeles greşit, dar cînd a început să-i explice el a lovit-o din nou şi a început să urle, „Ai să faci aşa cum am să-ţi spun eu. Alte fete ar fi recunoscătoare dacă ar avea asemenea noroc". *Norocul ei.* Îl privi pe Lanchon, trupul urît şi diform, chipul de animal care gîfîia şi o privea cu ochi de porc. Acesta era *prinţul* căruia o vînduse tatăl său, scumpul ei tată care a adorat-o şi care nu a suportat să o vadă pierzîndu-se pe nimic. Îşi aminti fripturile care au apărut din senin pe masa lor, pipa cea nouă,

costumul cel nou şi îi veni să vomite.

I s-a părut că în următoarele cîteva ore a murit şi s-a născut din nou. A murit Prinţesa şi s-a renăscut prostituata. Încet, a început să vadă în jurul ei, să vadă ce se petrece cu ea. Simţea o ură, pe care nu şi-a imaginat-o vreodată. Nu-l va ierta niciodată pe tata pentru această trădare. Foarte ciudat totuşi, nu-l ura pe Lanchon, pentru că îl înţelegea. Era un bărbat cu slăbiciunea pe care o au toţi bărbaţii. Noelle hotărî că de acum înainte această săbiciune va deveni forţa şi puterea ei. Va învăţa să o folosească. Tatăl ei a avut dreptate. Era Prinţesa, iar lumea era a ei. Acum ştia cum să o obţină. Era atît de simplu. Bărbaţii conduceau lumea pentru că în mîinile lor erau banii şi puterea; prin urmare era nevoie să conduci un bărbat, dar pentru a face acest lucru trebuia să te pregăteşti. Avea multe de învăţat. Acesta era doar începutul.

Îşi întoarse atenţia spre Monsieur Lanchon. Se găsea sub el şi pentru prima dată afla ce poate face organul unui bărbat. În frenezia lui, în bucuria că a obţinut această frumoasă creatură, Lanchon nici nu observa că Noelle stătea impasibilă; chiar dacă ar fi văzut nu i-ar fi păsat. O simplă privire spre ea şi se ridica în culmile pasiunii pe care nu o mai simţise de foarte mulţi ani. Era obişnuit cu trupul uscat al soţiei sale şi se săturase de tîrfele Marsiliei. Tînăra aceasta proaspătă de sub el era ca un miracol venit pe neaşteptate în viaţa lui.

Dar pentru Lanchon miracolul abia începea. După ce s-a epuizat făcînd a doua oară dragoste cu Noelle, a auzit-o vorbind pentru prima dată:

– Nu te mişca!

Şi Noelle a început să facă experienţe pe el, cu

gura, cu mîinile, descoperea zonele sensibile şi le exploata pînă cînd Lanchon gemea de plăcere. Parcă apăsa nişte butoane. Cînd Noelle făcea asta, el gemea, cînd făcea asta, el se cutremura în extaz. Ce uşor era. Aceasta era şcoala, aceasta era educaţia ei. Acesta era începutul puterii ei.

Au petrecut trei zile acolo şi nu au fost la *Le Pyramide*, dar în timpul acelor zile şi nopţi Lanchon a învăţat-o puţinul pe care îl ştia el despre sex. Însă Noelle a descoperit mult mai multe.

Cînd s-au întors la Marsilia, Lanchon era cel mai fericit bărbat din Franţa. În trecut a avut cîteva aventuri cu fetele din magazin într-un loc numai de el ştiut – un restaurant care avea o sufragerie privată, cu canapea; şi-a ocupat timpul cu prostituatele, cu tot felul de cadouri pentru amantele lui, iar acasă, faţă de soţie şi copii susţinea sus şi tare că nu are suficienţi bani. De data aceasta se trezi spunînd cu generozitate:

– Noelle, am să îţi iau un apartament. Ştii să găteşti?

– Da, răspunse Noelle.

– Foarte bine. Voi veni la prînz în fiecare zi şi vom face dragoste. De două sau trei ori pe săptămînă voi veni seara la cină. Puse o mînă pe genunchiul ei şi îi mîngîie rotunjimea. Cum ţi se pare?

– Minunat, spuse Noelle.

– Am să-ţi dau şi o rentă mică. Nu prea mare, adăugă el repede, dar suficientă să-ţi poţi cumpăra lucruri frumoase din cînd în cînd. Nu îţi cer decît să te păstrezi doar pentru mine. Acum îmi aparţii.

– Cum vrei tu, Auguste, spuse ea.

Lanchon oftă mulţumit şi cînd vorbi din nou îi

spuse cu foarte multă blîndeţe:

– Niciodată nu am simţit ce simt pentru tine. Şi ştii de ce?

– Nu, Auguste.

– Pentru că tu mă faci să mă simt tînăr. Tu şi cu mine vom avea o viaţă minunată împreună.

Au ajuns la Marsilia seara tîrziu, au mers în tăcere, Lanchon pierdut în visurile sale, Noelle pierdută în alte visuri.

– Ne vedem mîine la magazin la ora nouă, spuse Lanchon, apoi după un timp continuă – dacă eşti obosită de dimineaţă, dormi puţin mai mult. Vino la nouă şi jumătate.

– Mulţumesc, Auguste.

Lanchon scoase un pumn de franci şi îi întinse.

– Uite. Mîine după-amiază ai să cauţi un apartament. Ai aici avansul pînă vin şi eu să îl văd.

Fata privea banii din mîna lui.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Lanchon.

– Aş vrea să găsim o casă frumoasă pentru noi, spuse Noelle, unde să ne facă plăcere să fim împreună.

– Dar eu nu sînt bogat, protestă el.

Noelle îi zîmbi cu înţelegere şi îi puse o mînă pe picior. Lanchon o privi pierdut apoi acceptă.

– Ai dreptate.

Scoase portmoneul şi începu să numere bancnote, privind-o.

Cînd chipul fetei a părut satisfăcut, el s-a oprit şi a roşit la gîndul propriei generozităţi. La urma urmei ce mai conta? Lanchon era un om de afaceri viclean şi ştia că aceşti bani îl puneau la adăpost şi Noelle nu îl va părăsi.

Noelle îl privi plecînd fericit, urcă scara, împachetă toate lucrurile, scoase din ascunziş micile ei economii şi la, ora zece, în noaptea aceea, se găsea în trenul care o ducea la Paris.

A doua zi dimineaţă cînd trenul intra în gara PLM din Paris, locul forfotea de călătorii abia sosiţi şi de cei grăbiţi să părăsească oraşul. Zgomotul era asurzitor, oamenii se îmbrăţişau zgomotos cînd se întîlneau, alţii plîngeau luîndu-şi rămas bun, dar Noelle nu vedea nimic. În momentul în care a coborît din tren, înainte chiar de a fi văzut oraşul, Noelle ştia că a ajuns acasă. Marsilia era de acum un oraş străin, iar Parisul era casa ei. Trăia sentimente ciudate, în care Noelle visa melancolic, absorbind cu fiecare por zgomotul mulţimii, viaţa palpitantă. Totul era al ei. Nu trebuia decît să întindă o mînă şi să ia. Ridică valiza şi o porni spre ieşire.

Odată ieşită în soarele strălucitor, în traficul asurzitor, Noelle ezită, realizînd pentru prima dată că nu ştia unde merge. Un şir lung de taxiuri aşteptau în faţa gării. Noelle urcă în prima maşină.

– Unde?

Noelle ezită.

– Mi-aţi putea recomanda un hotel mai ieftin?

Şoferul se întoarse şi o cîntări apreciativ.

– Eşti străină de oraş?

– Da.

El clătină din cap.

– Presupun că ai nevoie de o slujbă.

– Da.

– Ai noroc, spuse bărbatul. Ai lucrat vreaodată ca model?

Inima Noellei tresări.

– De fapt, am lucrat, spuse ea.

– Sora mea lucrează la o mare casă de modă, spuse şoferul încrezător. Astăzi de dimineaţă sora mea mi-a spus că una din fete vrea să plece. Nu vrei să vezi dacă mai este vacant locul?

– Ar fi minunat, spuse Noelle.

– Dacă te duc acolo te costă zece franci.

Noelle se încruntă.

– Dar merită, promise bărbatul.

– Bine.

Se rezemă de canapea. Şoferul scoase maşina în străzile aglomerate, mergînd spre centrul oraşului. A vorbit tot timpul, dar Noelle nu a auzit nimic. Absorbea cu nesaţ priveliştea oferită de oraş – oraşul ei. Îi trecu prin minte că din cauza camuflajului, Parisul era mai liniştit decît de obicei, dar chiar şi aşa pentru Noelle era magic. Avea eleganţă, stil, chiar şi un parfum propriu. Au trecut pe lîngă Notre Dame, au traversat pe Pont Neuf, pe malul drept al Senei, apoi s-a îndreptat spre Bulevardul Marechall Foch. În depărtare Turnul Eiffel domina oraşul. Prin oglinda retrovizoare şoferul vedea expresia de pe chipul ei.

– Frumos, hmm?

– Extraordinar de frumos, răspunse Noelle liniştită.

Nu-i venea să creadă că se află aici. Era Regatul unei Prinţese... era al ei. Taxiul se opri în faţa unei case din piatră cenuşie, pe Rue de Provence.

– Am ajuns, o anunţă şoferul. Doi franci pentru taxi şi zece franci pentru mine.

– De unde ştiu eu că locul nu s-a ocupat? întrebă Noelle.

Şoferul ridică din umeri.

– Doar ţi-am spus, fata a plecat azi dimineaţă.

Dacă nu vrei să mergi, te duc înapoi la gară.

– Nu, spuse Noelle iute.

Deschise poşeta, luă doisprezece franci şi îi întinse şoferului. Omul privi banii, apoi privi spre ea. Stînjenită, băgă mîna în poşetă şi mai scoase un franc. El aprobă, apoi o privi coborînd din maşină. Pe cînd maşina pleca încet, Noelle întrebă:

– Cum se numeşte sora dumitale?

– Jeanette.

Noelle privi în urma maşinii, apoi se întoarse şi privi clădirea. Nu avea nici o firmă, dar, presupunea ea, casele de modă renumite nu aveau nevoie de firmă. Toată lumea ştia unde să vină. Luă valiza de pe trotuar, se apropie de uşă şi sună. Cîteva momente mai tîrziu uşa a fost deschisă de o cameristă cu şorţ negru. O privi inexpresiv pe Noelle.

– Da?

– Scuzaţi-mă, spuse Noelle. Am înţeles că mai aveţi un loc pentru un model.

Femeia o privi din nou şi clipi.

– Cine te-a trimis?

– Fratele Jeanettei.

– Intră.

Femeia deschise uşa şi Noelle intră într-un hol mobilat în stilul anilor 1800. Din tavan atîrna un candelabru Baccarat, iar pe toată lungimea holului mai erau cîteva. Noelle văzu un salon cu mobilă antică şi o scară de lemn. Pe o masă erau împrăştiate revista *Figaro* şi *L'Echo de Paris*.

– Aşteaptă aici. Am s-o întreb pe Madame Delys, dacă are timp să te primească acum.

– Mulţumesc, spuse Noelle.

Lasă valiza şi se apropie de o oglindă imensă de

pe perete. Avea hainele şifonate din pricina călătoriei cu trenul şi regreta graba de a veni aici înainte de a se fi spălat şi schimbat. Era foarte important să faci o impresie bună. Totuşi, examinîndu-se în oglindă, văzu că este furumoasă. Ştia lucrul acesta, fără aroganţă, îşi accepta frumuseţea ca pe un bun personal, care trebuia folosit ca orice alt bun personal. Se întoarse şi văzu o tînără coborînd scara de lemn. Avea o siluetă plăcută şi o faţă drăguţă, era îmbrăcată cu o fustă lungă maron şi o bluză cu guler înalt. Evident aici calitatea modelelor era de prima clasă. Tînăra îi zîmbi scurt şi intră în salon. După cîteva momente coborî şi doamna Delys. Era o femeie de patruzeci de ani, scundă, cu ochii reci calculaţi. Era îmbrăcată cu o rochie pe care Noelle o estimă la cel puţin două mii de franci.

– Regine mi-a spus că eşti în căutare de slujbă.

– Da, doamnă.

– De unde eşti?

– Din Marsilia.

Madame Delys pufni nemulţumită.

– Oraşul unde se adună marinarii şi beţivii.

Chipul plin de speranţă al Noellei se întunecă. Madame Delys o bătu pe umăr.

– Nu are nici o importanţă, draga mea. Cîţi ani ai?

– Optsprezece.

– Este bine. Cred că vei place clienţilor mei. Ai rude la Paris?

– Nu.

– Excelent. Eşti pregătită să începi munca imediat?

– Ah, da, se grăbi Noelle să răspundă.

De undeva de sus se auzeau rîsete şi cîteva

momente mai tîrziu pe scară apăru o tînără roşcată la braţul unui bărbat gras, de vîrstă mijlocie. Fata era îmbrăcată doar cu un negligé foarte transparent.

– Deja aţi terminat? întrebă Madame Delys.

– Am epuizat-o pe Angela, rîse bărbatul. Apoi o văzu pe Noelle. Cine este frumoasa asta?

– Yvette, noua noastră achiziţie, spuse Madame Delys apoi adăugă fără ezitare: este din Antibe, fiica unui Prinţ.

– N-am făcut niciodată dragoste cu o Prinţesă, exclamă bărbatul. Cît costă?

– Cincizeci de franci.

– Glumeşti. Treizeci.

– Patruzeci. Şi crede-mă, merită banii.

– S-a făcut.

Amîndoi s-au întors spre Noelle, dar ea dispăruse.

Ore în şir a străbătut străzile Parisului. A mers pe Champs-Elisees pe o parte şi pe cealaltă, prin Arcada Lido şi s-a oprit la fiecare magazin privind uluită bogăţia de bijuterii, rochii, accesorii de piele şi parfumuri, întrebîndu-se cum era viaţa la Paris cînd nu erai sărac. Mărfurile din vitrine erau ameţitoare. În timp ce o parte din ea se simţea ca o ţărăncuţă, cealaltă parte din ea ştia că într-o zi aceste lucruri îi vor aparţine. S-a plimbat prin Bois şi pe strada Faubourg-St.-Honoré pe Bulevardul Victor Hugo, a mers pînă a simţit oboseala şi foamea. Îşi lăsase poşeta şi valiza la Madame Delys, dar nu dorea să se întoarcă acolo. Va trimite un curier să-i aducă lucrurile.

Noelle nu era nici şocată nici supărată de ceea ce

se petrecuse. Pur şi simplu ştia diferenţa între o curtezană şi o tîrfă ieftină. Tîrfele nu schimbau cursul Istoriei; curtezanele da. Dar nu avea nici un ban. Trebuia să găsească o modalitate de a supravieţui pînă a doua zi, cînd va găsi o slujbă. Pînza crepusculară cuprindea încet oraşul; negustorii şi portarii hotelurilor trăgeau cortinele de camuflaj. Pentru a-şi rezolva problema imediată şi cea mai importantă, Noelle avea nevoie să găsească pe cineva care să îi ofere o cină caldă. Se apropie de un jandarm şi întrebă cum putea ajunge la Hotel Crillon. Toate ferestrele erau acoperite în afară cu jaluzele opace, dar înăuntru, holul era de o eleganţă subtilă. Noelle intră hotărîtă, de parcă locuia acolo de cînd lumea şi se aşeză pe un scaun, cu faţa spre lift. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi era puţin nervoasă. Dar îşi aminti cît de uşor l-a dominat pe Auguste Lanchon. Bărbaţii erau într-adevăr nişte fiinţe lipsite de subtilităţi. O fată trebuia să ştie un singur lucru: un bărbat era blînd cînd era excitat şi era nervos cînd era prea moale. Aşadar, nu trebuia decît să îl menţii excitat pînă cînd obţineai de la el ceea ce doreai. Acum, privind în hol în jurul ei, Noelle hotărî că era foarte simplu să atragă atenţia unui bărbat singur care ieşea să ia cina.

– Mă scuzaţi, Mademoiselle.

Noelle întoarse capul şi văzu lîngă ea un bărbat bine clădit, îmbrăcat în costum negru. Nu văzuse niciodată în viaţa ei un detectiv, dar îl recunoscu imediat.

– Mademoiselle aşteaptă pe cineva?

– Da, răspunse Noelle, încercînd să-şi păstreze calmul. Aştept un prieten.

Deodată îşi aminti de rochia şifonată cu care era

îmbrăcată şi de faptul că nu avea nici măcar poşetă.

– Prietenul locuieşte în acest hotel?

Se simţi cuprinsă de panică.

– Ăăă... el... nu, nu tocmai.

Bărbatul o studie un moment apoi îi vorbi cu duritate.

– Mi-aţi putea arăta buletinul de identitate?

– Eu... nu îl am la mine, bîlbîi ea. L-am pierdut.

– Poate că Mademoiselle doreşte să vină cu mine.

O prinse ferm de braţ şi o obligă să se ridice în picioare. În acel moment simţi o mînă pe celălalt braţ şi auzi:

– Chérie, îmi pare rău că am întîrziat, dar ştii şi tu cum este la aceste cocktailuri. A trebuit să fug. Aştepţi de mult?

Noelle se întoarse uluită să vadă cine îi vorbeşte. Era un bărbat înalt, zvelt şi purta o uniformă străină, neobişnuită. Avea părul negru cu reflexe albastre şi ochii de culoarea mării furtunoase, conturaţi de gene lungi şi dese. Semăna cu o monedă florentină. Avea o faţă cu trăsături neregulate, parcă avea două profiluri care nu erau identice, i se părea că mîna sculptorului care i-a modelat profilul a alunecat o fracţiune de secundă. Dar avea o faţă extraordinar de mobilă, pregătită parcă să zîmbească, să rîdă sau să se încrunte în orice moment. Singurul lucru care nu te făcea să-i apreciezi frumuseţea ca feminină, era bărbia puternică, bărbătească, crestată de o gropiţă adîncă. Bărbatul arătă spre detectiv:

– Te deranjează domnul acesta? Vocea îi era profundă şi vorbea cu uşor accent străin.

– Nu... nu, răspunse Noelle uluită.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule, spuse detectivul

hotelului. Am făcut o greşeală. În ultima vreme am avut probleme cu... Se întoarse spre Noelle. Vă rog să primiţi scuzele mele, domnişoară.

La rîndul său străinul o privi pe Noelle.

– Ei bine, să vedem. Dumneata ce crezi?

Noelle înghiţi în sec şi dădu din cap afirmativ. Bărbatul se adresă detectivului:

– Mademoiselle este foarte generoasă, îţi primeşte scuzele. Dar ar trebui să fii mai atent.

O prinse pe Noelle de braţ şi o conduse spre uşă. Cînd au ajuns în stradă, Noelle reuşi să murmure:

– Eu... nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule.

– Nu i-am putut suferi niciodată pe poliţişti, rîse străinul. Vrei să îţi opresc un taxi?

Noelle îl privi speriată, simţind cum o cuprinde panica. Amintindu-şi în ce situaţie se afla, spuse grăbit:

– Nu.

– Foarte bine. Noapte bună.

Străinul se îndreptă spre primul taxi, se răzgîndi, se întoarse din nou spre ea şi o văzu împietrită în mijlocul trotuarului. În uşa hotelului detectivul o urmărea. Străinul ezită apoi se apropie din nou de ea.

– Ar fi bine să pleci de aici, o sfătui el. Prietenul nostru te urmăreşte.

– Nu am unde pleca.

Bărbatul clătină din cap şi duse mîna la buzunar.

– Nu am nevoie de banii tăi, spuse ea repede.

El o privi surprins.

– De fapt, ce vrei? o întrebă.

– Să luăm cina împreună.

– Îmi pare rău, se scuză el zîmbind. Am o întîlnire la care deja am întîrziat.

– Atunci pleacă, mă descurc eu.

Bărbatul puse banii în buzunar şi se întoarse pe călcîie:

– Cum vrei scumpo. *Au 'voir.*

Se apropie din nou de taxiul care aştepta. Noelle îl privea întrebîndu-se de ce nu o place. Ştia că s-a purtat prosteşte, dar mai ştia şi că nu avea de ales. Din primul moment în care a dat cu ochii de el a avut un sentiment pe care nu l-a mai cunoscut, un val de emoţie atît de puternic încît simţea că îl atinge cu sufletul. Nici măcar nu ştia cum se numeşte şi probabil că nu îl va mai vedea niciodată. Noelle privi spre hotel şi îl văzu pe detectiv îndreptîndu-se hotărît spre ea. Era numai vina ei. De data aceasta nu se va mai descurca. În acel moment simţi o mînă pe umăr şi întorcîndu-se dădu cu ochii de străin. Bărbatul o luă de mînă, o trase iute spre taxi, deschise uşa şi urcară împreună. Îi spuse şoferului o adresă necunoscută. Maşina plecă, lăsîndu-l în urmă pe detectivul nedumerit.

– Cum rămîne cu întîlnirea ta? întrebă Noelle.

– Este o petrecere, ridică el din umeri. Un oaspete în plus nu mai contează. Sînt Larry Douglas. Cum te numeşti?

– Noelle Page.

– De unde eşti Noelle?

Noelle căută ochii cu luciri întunecate.

– Din Antibe. Sînt fiica unui Prinţ.

Bărbatul izbucni în rîs, arătînd o dantură perfectă.

– Foarte frumos din parteą ta, Prinţesă, spuse el.

– Eşti englez?

– American.

Noelle cercetă uniforma necunoscută.

– America nu este în război.

– Eu sînt înrolat în Forţele Aeriene Britanice, explică el. Tocmai s-a format un grup de piloţi americani. Se numeşte *Escadronul Vulturii.*

– Dar de ce să luptaţi voi pentru Anglia?

– Pentru că Anglia luptă pentru noi – numai că noi nu ştim acest lucru încă.

– Nu cred. Hitler este un clovn de neamţ.

– Poate că ai dreptate. Dar este un clovn care ştie bine ce vor germanii: să conducă lumea.

Noelle asculta fascinată, în timp ce Larry îi povestea strategia militară a lui Hitler, retragerea subită din Liga Naţiunilor, pactul comun de apărare cu Japonia şi Italia. Era fascinată nu de ceea ce îi povestea el, îi plăcea să îl privească. Ochii întunecaţi străluceau de entuziasm, debordînd o vitalitate irezistibilă.

Noelle nu a cunoscut niciodată un asemenea om. Era raritatea rarităţilor – se risipea dăruindu-se altora. Era deschis, cald şi vioi, se oferea bucurîndu-se de viaţă, avînd grijă ca cei din jurul său să simtă aceeaşi bucurie. Era ca un magnet care îi atrăgea în orbită pe toţi cei care se apropiau.

Au sosit la petrecere într-un mic apartament din strada Chemin Vert. Apartamentul era plin de oameni veseli, zgomotoşi, cei mai mulţi dintre ei foarte tineri. Larry o prezentă pe Noelle gazdei – o roşcată sexy, fermecătoare. Imediat Noelle îl pierdu în mulţime. În cursul serii l-a mai văzut din cînd în cînd mereu înconjurat de tinere înflăcărate, care încercau să-i capteze atenţia. Şi totuşi el nu avea un aer nici arogant, nici egoist. Parcă era inconştient de farmecul pe care îl degaja. Cineva se apropie de Noelle cu un

pahar de băutură şi altcineva îi oferi o farfurie cu gustări – dar deodată simţi că nu-i mai este foame. Dorea să fie cu americanul, dorea să-l smulgă din grupul de fete care îl înconjura. Bărbaţii se apropiau pe rînd de ea încercînd să-i capteze atenţia, dar mintea Noellei era în altă parte. Din momentul în care au intrat acolo, americanul a ignorat-o, s-a purtat de parcă ea nu exista. *De ce nu?* se gîndi Noelle. De ce să se încurce cu ea cînd putea avea orice fată frumoasă de aici? Doi tineri încercau agitaţi să converseze cu ea, dar Noelle nu se putea concentra. Camera i se părea deodată sufocantă. Privi în jurul ei încercînd să scape.

Auzi o voce şoptindu-i în ureche:

– Să mergem, iar cîteva momente mai tîrziu ea şi americanul erau în stradă, în aerul răcoros al nopţii.

Oraşul era întunecat şi liniştit în aşteptarea germanilor invizibili care zburau deasupra lui. Maşini fără faruri alunecau pe străzi ca peştii tăcuţi dintr-o mare întunecată.

Nu au găsit un taxi şi au pornit pe jos. Au luat cina într-un mic bistro din Place des Victoires şi abia atunci Noelle şi-a dat seama cît îi era de foame. Îl studia pe americanul din faţa ei şi se întreba ce se întîmplă cu ea. Simţea că i-a atins o coardă invizibilă în străfundul sufletului, de existenţa căreia nu a ştiut nici ea. Niciodată nu a simţit o asemenea fericire. Au vorbit despre o mulţime de lucruri. Ea i-a povestit despre familie, iar el i-a spus că locuieşte în South Boston şi provine dintr-o familie de irlandezi. Mama lui s-a născut în comitatul Kerry.

– Unde ai învăţat să vorbeşti atît de bine franţuzeşte? îl întrebă Noelle.

– Cînd eram copil îmi petreceam verile la Cap

D'Antibes. Tatăl meu era negustor de animale, pînă l-au prins urşii.

– Urşii?

Larry a trebuit să îi explice toate dedesubturile bursei din America. Pe Noelle nu o interesa ce îi povesteşte, nu-şi dorea decît să îl audă vorbind.

– Unde locuieşti?

– Nicăieri.

I-a povestit despre şoferul de taxi şi Madame Delys, despre bărbatul cel gras care a crezut că este Prinţesă şi s-a oferit să plătească patruzeci de franci pentru ea. Larry rîdea în hohote.

– Mai ştii unde este casa aceea?

– Da.

– Să mergem, Prinţesă.

Au ajuns la casa din Rue de Provence şi aceeaşi cameristă în uniformă le-a deschis uşa. S-a luminat cînd l-a văzut pe frumosul american, apoi s-a întunecat cînd a văzut cine îl însoţea.

– Vrem să vorbim cu Madame Delys, spuse Larry.

Au intrat în hol. În salon erau cîteva fete. Camerista a plecat şi după cîteva minute a venit Madame Delys.

– Bună seara domnule, spuse ea către Larry. Apoi se întoarse spre Noelle. Ah, sper că te-ai răzgîndit.

– Nu s-a răzgîndit, spuse Larry cu o voce plăcută. Dumneavoastră aveţi aici ceva ce îi aparţine Prinţesei.

Madame Delys îl privi întrebător.

– Valiza şi poşeta, explică el.

Madame Delys ezită un moment apoi plecă. După cîteva minute camerista intră cu valiza şi poşeta Noellei.

– Merçi. Se întoarse spre Noelle – Să mergem

Prinţesă.

În noaptea aceea Noelle s-a mutat la Larry, într-o cameră mică dintr-un hotel curat, în strada Lafayette. Nu au discutat despre asta, dar amîndoi ştiau că era inevitabil. Cînd au făcut dragoste în noaptea aceea, Noelle a avut o experienţă pe care nu a mai simţit-o niciodată, o explozie sălbatică şi primitivă care i-a cutremurat pe amîndoi. Toată noaptea a stat în braţele lui Larry, mai fericită decît în cele mai frumoase visuri ale ei.

În dimineaţa următoare au făcut din nou dragoste, apoi au plecat să cunoască oraşul. Larry era un ghid minunat. I-a prezentat Noellei Parisul ca pe o jucărie minunată, spre marele ei amuzament. Au luat prînzul la Tuileries. Au petrecut după-amiaza la Mal Maison şi apoi au cutreierat ore în şir de la Place de Vosges, la Notre Dame şi în cele mai vechi cartiere ale Parisului, construite de Ludovic al XIII-lea. I-a arătat locuri necunoscute de turişti, a dus-o în piaţa Maubert cu străzile ei pitoreşti, în piaţa de pe Quai de la Mégisserie şi i-a arătat coliviile cu păsări frumos colorate. Au ajuns apoi la Marché unde i-au ascultat încîntaţi pe gălăgioşii vînzători ambulanţi care îşi făceau reclamă roşiilor, stridiilor şi calupurilor cu brînză frumos ambalate. Au cinat pe un Bateau Mouche şi au sfîrşit excursia la patru dimineaţa, cînd au mîncat o supă de ceapă la Hale împreună cu măcelarii şi şoferii de camioane. Înainte de a se termina excursia Larry avea deja o grămadă de prieteni şi Noelle a înţeles că acest lucru se datora unui dar pe care numai el îl avea – darul înnăscut de a rîde. El a învăţat-o să rîdă şi abia acum a aflat Noelle că rîsul face parte din ea. Este un dar al zeilor. Îi era recunoscătoare lui Larry şi era foarte

îndrăgostită de el. S-au întors la hotel în zorii zilei. Noelle era epuizată dar Larry era plin de energie, ca un dinam. Ea stătea în pat şi îl privea cu dragoste, iar el, de la fereastră, privea răsăritul soarelui la Paris.

– Iubesc Parisul, spuse el. Este ca un templu, tot ce a făcut mai frumos şi mai bun omenirea. Este oraşul frumuseţii, al dragostei şi al mîncărurilor bune. Se întoarse rîzînd spre ea: nu e necesar să respectăm ordinea.

Se dezbrăcă şi urcă în pat lîngă ea. Noelle îl îmbrăţişă dorind să se absoarbă cu toţi porii fiinţei ei. Se gîndi la tatăl ei şi la trădarea lui. A greşit cînd i-a judecat pe toţi bărbaţii după tatăl ei şi după Auguste Lanchon. Acum ştia că mai există şi bărbaţi ca Larry Douglas. Mai ştia că în viaţa ei nu va mai exista nici un alt bărbat.

– Ştii care au fost cei mai mari bărbaţi care au trăit vreodată, Prinţesă? o întrebă el.

– Tu, spuse ea.

– Wilbur şi Orville Wright. Ei doi i-au dat omului adevărata libertate. Ai zburat vreodată?

Ea clătină din cap.

– Noi avem o casă de vară la Nontauk – în Long Island – şi cînd eram copil stăteam pe malul mării şi priveam pescăruşii planînd deasupra plajei, abandonîndu-se în voia brizei marine. Mi-aş fi dat sufletul să fiu acolo sus cu ei. Ştiam că voi fi pilot, chiar înainte de a merge. Cînd aveam nouă ani, un prieten de familie m-a luat într- un zbor cu biplanul, iar la paisprezece ani am primit prima lecţie de zbor. Numai atunci trăiesc cu adevărat, cînd zbor.

Puţin mai tîrziu continuă:

– Va fi un război mondial. Germania vrea să

cucerească lumea.

– Nu va cuceri Franţa, Larry. Nimeni nu poate trece de Linia Maginot.

El pufni:

– Eu am trecut-o de sute de ori. Cînd văzu că ea îl priveşte uluită, continuă: prin aer, Prinţesă. Şi acesta va fi un război în aer... războiul meu.

Mai tîrziu spuse cu nonşalanţă:

– Ce-ar fi să ne căsătorim?

A fost cel mai fericit moment din viaţa Noellei.

Duminică a fost o zi leneşă şi relaxată. Au luat micul dejun într-o cafenea din Montmartre, apoi s-au întors în cameră şi au petrecut toată ziua în pat. Noellei nu-i venea să creadă că poate trăi asemenea sentimente. Cînd făcea dragoste era ca o magie. Dar se simţea la fel de fericită şi atunci cînd îl asculta, cînd îl privea. Îi era suficient să fie doar în preajma lui. Ciudat, gîndi ea, ce întorsătură ciudată au luat lucrurile. Încă din leagăn, tatăl ei i-a spus Prinţesa, iar acum, ca o glumă bună, Larry îi spunea tot Prinţesa. Cînd era cu Larry simţea că este şi ea cineva. El i-a redat încrederea în oameni. El era lumea ei, iar Noelle ştia că nu mai are nevoie de altceva. I se părea incredibil să fie atît de fericită.

– Am jurat în sinea mea să nu mă însor pînă nu se termină războiul, îi spuse el. Dar, la naiba cu asta. Planurile se fac pentru a fi schimbate, nu-i aşa, Prinţesă?

Noelle dădu din cap plină de o fericire care ameninţa să explodeze în ea.

– Hai să ne căsătorim la o primărie de la ţară,

spuse Larry. Vrei o nuntă mare?

– Este minunat la ţară, spuse Noelle.

– S-a făcut. Diseară trebuie să mă întorc la escadronul meu. Ne întîlnim aici vinerea viitoare. Ce zici de asta?

– Eu... eu nu ştiu dacă pot suporta să stau atît de mult timp departe de tine.

Vocea Noellei tremura. Larry o îmbrăţişă cu căldură.

– Mă iubeşti?

– Mai mult decît viaţa, spuse Noelle cu simplitate.

Două ore mai tîrziu Larry era în drum spre Anglia. Nu a lăsat-o să îl conducă la aeroport.

– Nu-mi plac despărţirile. A scos un pumn de bani din buzunar şi a continuat: cumpără-ţi o rochie de mireasă, Prinţesă. Vreau să te văd îmbrăcată cu ea săptămîna viitoare.

Şi a plecat.

Noelle a petrecut săptămîna într-o stare de euforie. A vizitat din nou locurile unde a fost cu Larry, ore în şir a visat la viaţa lor împreună. Zilele se tîrau, minutele refuzau cu încăpăţînare să treacă. Simţea că îşi pierde minţile.

A vizitat zeci de magazine căutînd o rochie de mireasă pe care a găsit-o în sfîrşit la Madeleine Vlonett. Era dintr-o dantelă spumoasă, cu corsaj înalt, mîneci lungi încheiate cu şase perle şi trei jupoane de crinolină albă. A costat mai mult decît a anticipat Noelle, dar nu a ezitat nici un moment. A cheltuit toţi banii lăsaţi de Larry şi aproape toate economiile ei. Întreaga ei fiinţă gravita în jurul lui Larry. Se gîndea cum să-i facă plăcere, căuta în memorie anecdote să-l amuze. Se simţea ca o şcolăriţă.

Aştepta ziua de vineri într-o nerăbdare agonizantă şi cînd aceasta a sosit în sfîrşit, Noelle s-a trezit devreme, a făcut o baie de două ore şi s-a îmbrăcat, a încercat toate rochiile pe care le avea întrebîndu-se care îi plăcea mai mult lui Larry. S-a îmbrăcat şi cu rochia de mireasă dar a dezbrăcat-o repede speriată că îi va purta ghinion. Trăia o frenezie de emoţii.

La ora zece, studiindu-se în oglinda din dormitor, Noelle acceptă că niciodată nu a fost mai frumoasă. Nu se aprecia în mod egoist – era pur şi simplu mulţumită, de dragul lui Larry, bucuroasă că îi poate oferi în dar frumuseţea ei. La amiază el nu apăru şi Noelle îşi dorea să-l fi întrebat la ce oră trebuia să sosească. A sunat încontinuu la recepţie întrebînd dacă nu sînt mesaje. Din zece în zece minute ridica receptorul să fie sigură că telefonul funcţionează. La şase seara tot nu avea nici o veste de la el. Nici la miezul nopţii, iar Noelle stătea ghemuită în fotoliu şi privea fix telefonul dorind parcă să-l hipnotizeze să sune. A adormit şi cînd s-a trezit era dimineaţă – sîmbătă. Era tot în fotoliu, înţepenită şi îngheţată. Rochia pe care a ales-o cu atîta grijă era şifonată şi ciorapii erau rupţi.

Noelle şi-a schimbat hainele şi s-a aşezat la geam, spunîndu-şi că dacă va sta acolo Larry va veni; dacă va pleca i se va întîmpla ceva îngrozitor lui Larry. Dimineaţa de sîmbătă a alunecat spre amiază şi spre după-amiază şi Noelle era din ce în ce mai convinsă că s-a întîmplat un accident. Avionul lui Larry a fost doborît şi el se afla mort pe vreun cîmp de bătălie, sau rănit în vreun spital necunoscut. Îi treceau prin minte imagini de coşmar. Noaptea de sîmbătă nu a putut dormi, bolnavă de grijă, îngrozită să plece din cameră, neştiind cum să dea de Larry.

Duminică la amiază, cînd tot nu avea nici o veste de la el, nu mai putu suporta. Trebuia să telefoneze. Dar cum? În timp de război o legătură telefonică era greu de obţinut, iar ea nu ştia nici măcar unde se află Larry. Ştia doar că el zboară în *Trupele Aeriene Britanice*, într-un *escadron american*. Ridică receptorul şi vorbi cu telefonista.

– Este imposibil, spuse aceasta cu convingere.

Noelle explică situaţia şi fie din pricina cuvintelor, fie din pricina disperării din glas, două ore mai tîrziu avea legătura cu Ministerul de Război din Londra. Ei nu o puteau ajuta, dar i-au dat legătura la Ministerul Trupelor Aeriene, care i-a dat legătura la Departamentul Operaţiilor de Luptă, apoi legătura s-a întrerupt, înainte ca ea să obţină vreo informaţie. Abia după patru ore a reuşit o altă legătură, cînd Noelle era în pragul isteriei. Departamentul Operaţiilor Aeriene nu i-a putut da nici o informaţie, dar i-a sugerat să ia legătura cu Ministerul de Război.

– Am vorbit cu ei! urlă Noelle în telefon. Începu să plîngă în hohote şi vocea de la celălat capăt al firului îi spuse stînjenită:

– Vă rog domnişoară, nu poate fi chiar atît de rău. Aşteptaţi un moment.

Noelle a rămas cu receptorul în mînă ştiind că nu avea nici un rost, sigură că Larry a murit şi că ea nu va şti niciodată unde şi cum a murit el. Tocmai dorea să pună receptorul în furcă cînd auzi vocea comunicîndu-i veselă:

– Ceea ce doriţi domnişoară este o legătură cu *Escadronul Vulturii*. Sînt americanii cu baza în Yorkshire. Nu au un program regulat de zbor, dar vă dau legătura cu *Church Fenton*, aeroportul lor. Băieţii de acolo vă vor putea spune mai multe.

Şi legătura s-a întrerupt.

Era unsprezece noaptea cînd Noelle a reuşit să obţină legătura. O voce plictisită spuse:

– Baza Aeriană *Church Fenton.*

Legătura era atît de slabă, încît Noelle abia auzea. Parcă vorbea de pe fundul mării. Evident nici pe ea nu o auzea persoana necunoscută.

– Vă rog să vorbiţi mai tare, spuse acesta.

Nervii Noellei erau atît de încordaţi încît nu se mai putea controla.

– Îl caut – nici măcar nu-i cunoştea gradul. Locotenent? Căpitan? Maior? – Îl caut pe Larry Douglas. Sînt logodnica lui.

– Nu vă aud domnişoară. Nu puteţi vorbi mai tare?

Aflată în pragul panicii, Noelle urlă cuvintele, sigură că vocea de la capătul firului încerca să îi ascundă faptul că Larry a murit. A urmat apoi un moment miraculos, linia s-a eliberat şi Noelle a auzit vocea de parcă era în camera de alături.

– Locotenentul Larry Douglas?

– Da. Noelle încerca disperată să-şi controleze emoţiile.

– Un moment, vă rog.

Aşteaptă cîteva secunde, cît o eternitate, apoi vocea reveni.

– Locotenentul Douglas este în permisie. Dacă este ceva urgent poate fi găsit la *Hotelul Savoy* din Londra, la petrecerea dată de generalul Davis.

Şi legătura s-a întrerupt.

În dimineaţa următoare cînd camerista a intrat să facă ordine, Noelle era în stare de inconştienţă pe

duşumea. Camerista a privit-o o secundă, tentată să îşi vadă de treabă şi să plece. De ce se întîmplau astfel de lucruri numai în sectorul ei? Se apropie totuşi de Noelle şi îi puse mîna pe frunte. Frigea. Bomănind nemulţumită, camerista coborî în hol şi îi spuse portarului să îl anunţe pe director. O oră mai tîrziu în faţa hotelului oprea o ambulanţă şi doi tineri, ducînd o targă, intrară direct în camera Noellei. Internul de serviciu îi ridică o pleoapă şi o ascultă cu stetoscopul.

– Pneumonie, îi spuse el colegului său. Să o ducem de aici.

Au aşezat-o pe targă şi după cinci minute ambulanţa alerga nebuneşte spre spital. A fost imediat conectată la un tub de oxigen. Abia după patru zile şi-a recăpătat cunoştinţa. Cu eforturi îngrozitoare încerca să se smulgă din negurile uitării. Ştia că s-a întîmplat ceva îngrozitor, dar lupta să nu îşi amintească ce. În timp ce acele lucruri îngrozitoare pluteau încet spre realitate, brusc, mintea Noellei percepu cu claritate întregul – îşi amintea. Larry Douglas. Începu să plîngă pînă cînd, epuizată, adormi din nou. Simţea o mînă blîndă pe mîna ei şi ştiu că Larry s-a întors, că totul va fi bine. Deschise ochii. În faţa ei se afla un străin în halat alb care îi lua pulsul.

– Ei, bun venit la viaţă, îi spuse acesta vesel.

– Unde mă aflu?

– La *Spitalul Municipal L'Hotel-Dieu.*

– Ce caut aici?

– Te faci sănătoasă. Ai avut dublă pneumonie. Eu sînt Israel Katz.

Era un tînăr cu faţă inteligentă şi ochii cercetători.

– Eşti doctorul meu?

– Sînt internist. Eu te-am adus aici. Mă bucur că ai reuşit să depăşeşti criza. Nu am fost sigur de tine.

– De cît timp sînt aici?

– De patru zile.

– Vrei, te rog, să-mi faci un serviciu? întrebă ea abia auzit.

– Dacă pot.

– Sună, te rog, la *Hotel Lafayette*. Întreabă-i... ezită un moment... întreabă-i dacă nu au vreun mesaj pentru mine.

– Ştii, eu sînt foarte ocupat...

Noelle îi strînse mîna cu înfrigurare.

– Te rog, este foarte important. Logodnicul meu trebuie să ia legătura cu mine.

Tînărul zîmbi.

– Nu-i de mirare. Bine, am să mă ocup de asta. Acum încearcă să dormi.

– Nu, pînă cînd nu te întorci.

Tînărul plecă şi Noelle rămase în aşteptare. Sigur că Larry a încercat să ia legătura cu ea. Ce încurcătură îngrozitoare. Ea o să-i explice şi totul va fi bine.

Israel Katz s-a întors abia după două ore. S-a apropiat de pat şi a aşezat lîngă el o valiză.

– Ţi-am adus hainele. Am fost personal la hotel.

Noelle îl privi şi văzu că este încordat.

– Îmi pare rău, spuse tînărul stînjenit. Nici un mesaj.

Noelle îl privi îndelung, apoi se întoarse cu faţa la perete, cu ochii uscaţi de lacrimi.

După două zile, Noelle era externată şi Israel Katz a venit să-şi ia rămas bun.

– Ai unde să mergi? Ai o slujbă? o întrebă el.
– Ce meserie ai?
– Sînt model.
– Aş putea să te ajut?
Îşi aminti de şoferul de taxi şi de Madame Delys.
– Nu am nevoie de ajutor.
Israel Katz scrise ceva pe o foaie de hîrtie.
– Dacă te răzgîndeşti, mergi aici. Este o casă de mode mică. O conduce o mătuşă de a mea. Am să vorbesc cu ea despre tine. Ai bani?
Noelle nu răspunse.
– Uite, spuse întinzîndu-i cîţiva franci. Îmi pare rău că nu am mai mulţi. Interniştii nu sînt bine plătiţi.
– Mulţumesc.
A stat multă vreme într-o cafenea încercînd să adune cioburile vieţii ei. Ştia că trebuie să supravieţuiască, pentru că acum avea un motiv. Ardea de o ură clocotitoare, atît de devastatoare că nu mai lăsa loc altor sentimente. Era răzbunătoarea Phoenix născută din cenuşa emoţiilor pe care Larry Douglas le-a ucis în ea. Nu-şi va găsi odihna pînă cînd nu îl va distruge. Nu ştiam cum, nici cînd, dar ştia că într-o zi o va face.
Avea nevoie de o slujbă şi de un acoperiş. Deschise poşeta şi luă hîrtia pe care i-a dat-o tînărul internist. O studie şi se hotărî. În după-amiaza aceea, se întîlni cu mătuşa lui Israel Katz şi primi slujba.
Mătuşa lui Israel Katz era o femeie de vîrstă mijlocie, cu părul alb, cu o faţă de zgripţuroaică şi un suflet de înger. Se purta ca o mamă cu fetele ei, iar fetele o adorau. Se numea Madame Rose. I-a dat Noellei un avans de bani şi i-a găsit un mic apartament în apropierea salonului de modă. Primul

lucru pe care l-a făcut Noelle cînd a despachetat lucrurile a fost să scoată rochia de mireasă. A pus-o pe uşa dulapului ca să fie primul lucru pe care deschidea ochii dimineaţa şi ultimul lucru pe care îl vedea înainte de a adormi.

Noelle ştia că este însărcinată cu mult înainte de a avea semne vizibile, înainte de a face analize. Simţea viaţa nouă din pîntecul ei şi noaptea stătea cu ochii în tavan gîndindu-se la această viaţă, iar ochii îi străluceau de o plăcere animalică.

În prima zi liberă, Noelle l-a sunat pe Israel Katz şi i-a spus că vrea să-i vorbească.

– Sînt însărcinată, i-a spus cînd s-au întîlnit la prînz.

– De unde ştii? Ai făcut analize?

– Nu am nevoie de analize.

– Noelle, foarte multe femei cred că sînt însărcinate şi nu sînt. Cîte perioade ai pierdut?

Ea alungă întrebarea cu un gest de nerăbdare.

– Am nevoie de ajutorul tău.

El o privi serios.

– Vrei să renunţi la copil? Ai discutat cu tatăl copilului?

– El nu este aici.

– Ştii că avortul este ilegal. Ai putea avea necazuri.

Noelle îl studie.

– Cît vrei?

Bărbatul se înfurie.

– Noelle, tu crezi că totul se plăteşte?

– Sigur, spuse ea simplu. Totul se cumpără şi se vinde.

– Incluzi şi persoana ta aici?

– Da, dar sînt foarte costisitoare. Mă ajuţi?

Moment lung de ezitare.

– Bine, dar mai întîi vreau să faci nişte analize.

– Perfect.

În săptămîna următoare, Israel Katz a programat-o pe Noelle pentru analize la laboratorul spitalului. Cînd au venit rezultatele, după două zile, a sunat-o.

– Ai avut dreptate. Eşti însărcinată.

– Ştiu.

– Am aranjat la spital să faci un chiuretaj. Le-am spus că soţul tău a murit într-un accident şi nu poţi lăsa copilul. Te operăm sîmbăta viitoare.

– Nu, spuse ea hotărît.

– De ce? Nu e bine sîmbătă?

– Încă nu sînt pregătită pentru avort, Israel. Am vrut doar să ştiu că pot conta pe ajutorul tău.

Madame Rose a observat schimbările Noellei. Nu era doar o schimbare fizică, era ceva mult mai profund, radia o lumină interioară care părea că o împlineşte. Noelle zîmbea tot timpul, un zîmbet misterios, ascunzînd parcă un secret minunat.

– Te-ai îndrăgostit, îi spuse Madame Rose. Ţi se citeşte în ochi.

– Da, doamnă.

– Dacă este bun cu tine, ţine-te de el.

– Aşa voi face, promise Noelle. Atîta timp cît va fi posibil.

Trei săptămîni mai tîrziu, Israel Katz a sunat-o din nou.

– Nu mai ştiu nimic despre tine. Mă întrebam dacă nu cumva ai uitat.

– Nu am uitat, spuse Noelle. Numai la asta mă

gîndesc.

– Cum te simţi?

– Minunat.

– Ştii, m-am uitat în calendar. Cred că ar trebui să facem ceva.

– Nu sînt încă pregătită, spuse Noelle.

După alte trei săptămîni, Israel Katz a sunat din nou.

– Nu vrei să cinăm împreună?

– Bine.

S-au întîlnit la o cafenea ieftină pe strada Chat Qui Peche. Noelle ar fi sugerat un restaurant mai bun, dar şi-a amintit că Israel era internist şi nu avea mulţi bani. El a sosit mai devreme. Un timp au discutat despre tot felul de lucruri, abia cînd au ajuns la cafea Israel a trecut la subiect.

– Tot mai vrei să faci avortul?

Noelle îl privi surprinsă.

– Sigur că da.

– Atunci trebuie să-l faci imediat. Sarcina a trecut de două luni.

Noelle clătină din cap.

– Nu, nu încă, Israel.

– Este prima sarcină?

– Da.

– Atunci, să-ţi explic ceva, Noelle. Pînă la trei luni, un avort este uşor de făcut. Embrionul nu este bine conturat şi nu ai nevoie decît de un chiuretaj foarte simplu, dar după trei luni... ezită... trebuie să faci o altă operaţie şi aceasta este periculoasă. Cu cît aştepţi mai mult, cu atît este mai periculos. Eu vreau să faci operaţia acum.

Noelle se aplecă peste masă.

– Cum arată copilul?

– Acum? Israel ridică din umeri. Este doar un ghem de celule. Sigur, sînt formate toate nucleele din care se va naşte o fiinţă.

– Dar după trei luni?

– Embrionul devine o fiinţă.

– Simte?

– Răspunde la lovituri şi la zgomote puternice.

Noelle îl privea transfigurată.

– Poate simţi durerea?

– Presupun că da. Dar este protejat de o membrană amniotică. Deodată, Israel simţi un fior de nelinişte. Ştii, cred că ar fi greu să îl rănească cineva.

Noelle îşi coborî privirea spre faţa de masă şi rămase gînditoare. Israel Katz o studia intens.

– Noelle, dacă vrei să păstrezi copilul şi ţi-e teamă pentru că nu are tată... ştii, eu aş putea să mă căsătoresc cu tine şi să-i dau copilului un nume.

Ea îl privi surprinsă.

– Ţi-am spus doar. Nu vreau copilul acesta. Vreau un avort.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fă-l! strigă Israel. Văzînd că oamenii privesc spre masa lor, coborî tonul: dacă mai aştepţi mult, nu vei găsi în toată Franţa un doctor care să-l facă. Înţelegi? Dacă aştepţi prea mult, poţi muri şi tu!

– Înţeleg, spuse Noelle, foarte liniştită. Dacă aş vrea să păstrez acest copil, ce fel de regim ar trebui să am?

Bărbatul îşi trecu degetele prin păr, uluit.

– Foarte mult lapte şi fructe, carne slabă.

În noaptea aceea, în drum spre casă, Noelle s-a oprit la piaţă şi a cumpărat două kilograme de lapte şi

multe fructe. Zece zile mai tîrziu, a intrat în biroul doamnei Rose şi i-a spus că este însărcinată şi are nevoie de concediu.

– Pentru cît timp? o întrebă Madame Rose.

– Şase sau şapte săptămîni.

Madame Rose oftă.

– Eşti sigură că faci bine?

– Sînt sigură, răspunse Noelle.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Cu nimic.

– Bine. Vino înapoi cînd ai să poţi. O să-i spun casierei să îţi dea un avans.

– Mulţumesc, doamnă.

În următoarele patru săptămîni, Noelle nu a ieşit din casă decît pentru cumpărături. Nu îi era foame, pentru ea mînca foarte puţin, dar bea enorm de mult lapte pentru copil şi se îndopa cu fructe. Nu mai era singură. Avea copilul şi vorbea cu el. Ştia că este băiat, aşa cum a ştiut că este însărcinată. L-a botezat Larry.

– Vreau să te faci mare şi puternic, îi spunea gustînd din lapte. Vreau să fii sănătos... sănătos şi puternic cînd vei muri.

Toată ziua stătea în pat, gîndindu-se la răzbunarea împotriva lui Larry şi a fiului său. Ce avea ea în trup nu făcea parte din ea. Era al lui, iar ea îl va omorî. Era singurul lucru care i-a rămas de la el, şi îl va distruge, exact aşa cum el a încercat să o distrugă pe ea.

Cît de puţin o înţelegea Israel Katz! Pe ea nu o interesa un embrion fără formă, care nu ştia nimic. Ea

dorea ca sămînţa lui Larry să simtă ce îl aşteaptă, să sufere, aşa cum a suferit ea. Rochia de mireasă stătea acum lîngă pat, talisman al răului care îi amintea de trădarea lui.

Mai întîi, fiul lui Larry, apoi Larry.

Telefonul suna foarte des, dar Noelle stătea inertă în pat, pierdută în vise. Era sigură că Israel Katz încerca să vorbească cu ea.

Într-o seară, a auzit bătăi în uşă. A rămas în pat, ignorîndu-le, dar cînd acestea au devenit mai puternice, fără tragere de inimă a deschis uşa. Era Israel Katz care o privea îngrijorat.

– Dumnezeule, Noelle, de zile întregi încerc să dau de tine. Privi spre pîntecul deformat. Am crezut că ai făcut-o în altă parte.

Noelle dădu din cap.

– Nu. Tu o vei face.

Israel o privi înmărmurit.

– Nu ai înţeles nimic din ce ţi-am spus? Este prea tîrziu! Nimeni nu o mai poate face.

Intrînd în cameră, Israel văzu sticlele de lapte şi fructele proaspete de pe masă. O privi fără să o înţeleagă.

– Dar vrei copilul. De ce nu recunoşti?

– Spune-mi, Israel, cum arată acum?

– Cine?

– Copilul. Are ochi, urechi? Are degete la mîini şi la picioare? Simte durerea?

– Pentru Dumnezeu, Noelle, termină! Vorbeşti că şi cînd... ca şi cînd...

– Ce?

– Nimic. Clătină din cap, disperat. Nu te mai înţeleg.

Ea îi zîmbi cu blîndeţe.

– Nu, nu mă înţelegi.

Israel se gîndi cîteva secunde, apoi se hotărî:

– Bine, îmi pun capul în laţ pentru tine, dar dacă eşti hotărîtă să faci avortul, hai să terminăm odată. Am un prieten doctor care îmi datorează un serviciu. El...

– Nu.

Israel o privi împietrit.

– Larry nu este încă pregătit, spuse ea.

Trei săptămîni mai tîrziu, la ora patru dimineaţa, Israel Katz a fost trezit din somn de portarul care bătea furios în uşă.

– Telefonul, domnule Pasăre de Noapte! Şi te rog spune-i celui care te cheamă că este miezul nopţii şi oamenii respectabili mai şi dorm!

Israel sări imediat din pat şi ieşi în hol la telefon, întrebîndu-se ce s-a mai întîmplat.

– Israel?

Nu recunoştea vocea.

– Da?

– Acum...

Era o şoaptă fără trup, anonimă.

– Cine sînteţi?

– Acum. Vino acum, Israel...

Era o voce sinistră, nepămînteană, care îi trimitea ficri de gheaţă pe şira spinării.

– Noelle?

– Acum...

– Pentru numele lui Dumnezeu, explodă el. Nu pot să o fac. Este prea tîrziu. Ai să mori şi eu nu vreau să fiu răspunzător de moartea ta. Mergi la un spital.

Auzi un clic în ureche şi rămase cu receptorul în

mînă. Îl trînti în furcă şi se repezi spre camera lui, cu mintea tulburată de gînduri. Ştia că nu mai poate face nimic, nimeni nu mai putea face nimic. Sarcina avea cinci luni şi jumătate. A avertizat-o mereu, dar ea a refuzat să îl asculte. Ei bine, ea era vinovată. El nu dorea să fie amestecat.

Începu să se îmbrace repede cu mîinile reci ca gheaţa.

Cînd Israel Katz a intrat în apartament, Noelle era întinsă pe duşumea într-o baltă de sînge, cu hemoragie puternică. Era albă ca varul, dar nu arăta nimic din agonia care îi sfîşia trupul. Parcă era îmbrăcată cu o rochie de mireasă. Israel înghenunche lîngă ea:

– Ce s-a întîmplat? Cum ai...? Se opri îngheţat cînd dădu cu ochii de capătul metalic al unui umeraş, care era la picioarele ei.

– Isuse Cristoase!

Era plin de furie, dar în acelaşi timp, frustrat şi neajutorat. Sîngele curgea abundent, nu mai era nici un moment de pierdut.

– Am să chem o ambulanţă, spuse şi încercă să se ridice.

Noelle întinse mîna şi îl prinse cu o forţă surprinzătoare, trăgîndu-l înapoi lîngă ea.

– Copilul lui Larry a murit, îi spuse, şi faţa i se lumină de un zîmbet frumos.

O echipă de şase doctori au muncit timp de cinci ore, încercînd să-i salveze viaţa. Diagnosticul era infecţie septică, uter perforat, hemoragie şi stare de şoc. Toţi erau convinşi că nu are şanse de supravieţuire. La ora şase seara, Noelle era în afară de pericol şi două zile mai tîrziu era în stare să

vorbească. Israel a venit să o vadă.

– Toţi doctorii spun că este un miracol că mai trăieşti, Noelle.

Ea clătină din cap. Pur şi simplu, nu ea trebuia să moară. Avusese loc prima răzbunare împotriva lui Larry, dar acesta era numai începutul. Urmau şi altele. Mult mai multe. Însă mai întîi trebuia să îl găsească. Va dura multă vreme. Dar o va face.

CATHERINE

Chicago: 1939 - 1940

3

Aripile amenințătoare ale războiului pluteau și deasupra Statelor Unite, iar Europa era redusă la o supunere neputincioasă.

În campusul *Universității Northwestern*, băieții se înrolau voluntar, studenții îi cereau Președintelui Roosevelt să declare război Germaniei, iar cei care împliniseră vîrsta se înscriau în Forțele Armate. Totuși, în general, atmosfera a rămas la fel de pitorească, iar vulcanul era abia perceptibil.

În timp ce mergea la slujbă, în acea după-amiază de octombrie, Catherine Alexander se întreba dacă războiul îi va schimba viața. Era sigură însă că o schimbare trebuia să o facă singură și era hotărîtă să o realizeze cît de curînd posibil. Dorea cu disperare să știe cum este cînd te strînge un bărbat în brațe și

face dragoste cu tine şi era convinsă că în parte dorea acest lucru din pricina impulsurilor fizice, iar în parte îl dorea pentru că îi era teamă că va rata această experienţă minunată. Doamne Dumnezeule, dacă o călca o maşină şi la autopsie descopereau că este virgină! Nu, trebuia să facă ceva. Acum.

Privi în jurul ei, cînd intră în cafeneaua *Roost*, dar nu văzu faţa pe care o căuta. Cînd Ron Peterson intră în cafenea, o oră mai tîrziu, împreună cu Jean-Anne, Catherine simţi cum se încordează şi inima începe să-i bată. Cînd trecură pe lîngă ea, le întoarse spatele. De jur-împrejurul camerei erau reclame: „Încercaţi hamburgerul nostru dublu special"... „Încercaţi deliciul îndrăgostiţilor"... „Încercaţi berea noastră triplă"...

Catherine inspiră adînc şi se îndreptă spre separeu. Ron Peterson studia lista de bucate încercînd să se hotărască.

– Nu ştiu ce vreau, spuse el.

– Cît îţi este de foame? întrebă Jean-Anne.

– Mor de foame.

– Atunci, încearcă asta.

Cei doi ridicară surprinşi privirile. Lîngă ei se afla Catherine. Îi întinse lui Ron Peterson o hîrtie împăturită, se întoarse şi se aşeză la locul ei, în spatele casei de marcat. Ron deschise biletul, citi şi izbucni în hohote de rîs. Jean-Anne îl privi cu răceală.

– Este o glumă intimă sau putem şti şi noi?

– Intimă, rîse Ron şi puse biletul în buzunar.

Ron şi Jean-Anne au plecat la puţin timp după aceea. Cînd a plătit la casă, Ron nu a spus nimic, dar a privit-o pe Catherine lung şi speculativ, i-a zîmbit, s-a întors şi a ieşit împreună cu Jean- Anne. Catherine

a privit lung în urma lor simţindu-se ca o proastă. Nici măcar nu ştia să agaţe un băiat.

Cînd a venit schimbul, Catherine şi-a luat haina, a spus noapte bună şi a ieşit în grabă. Era o seară de toamnă, cu o briză rece dinspre lac. Cerul era ca o catifea purpurie pe care sclipeau stele atît de aproape, că le puteai atinge. Era o seară perfectă pentru... ce? Catherine începu să facă o listă de gînduri.

Pot merge acasă să-mi spăl părul.

Pot merge la bibliotecă să învăţ pentru examenul de latină, de mîine.

Pot merge la un film.

Mă pot ascunde în tufişuri să violez primul pescar care îmi iese în cale.

Mă pot compromite.

Compromisul, hotărî ea.

Porni spre campus, dar se opri cînd din spatele unui stîlp îi sări în faţă cineva.

– Bună, Cathy. Încotro?

Era Ron Peterson şi îi zîmbea. Inima Catherinei începu să bată pînă simţi că îi iese din piept. O privi plutind lîngă ea, continuînd să bată. Văzu că Ron o priveşte ciudat. Nu era de mirare. Cîte fete ştiau şmecheria asta cu inima? Îşi dorea cu disperare să se fi machiat şi pieptănat, să-şi fi controlat dunga la ciorapi, dar încercă să nu arate nimic din această nervozitate. Regula numărul unu: fii calmă.

– Pof... poftim? se bîlbîi ea.

– Unde mergi?

Să-i spună ce avea în cap? Dumnezeule, nu! Ar crede că a înnebunit. Era faţă în faţă cu marea ei şansă şi nu trebuia să o rateze. Îl privi cu ochii mari,

calzi şi îmbietori, precum Carole Lombard în *„Nimic sacru".*

– Nu am nici un plan, spuse ea, îmbietor.

Ron o privea nesigur, precaut, avertizat de un instinct primar.

– Ţi-ar plăcea să faci ceva deosebit?

Gata. Asta este. Vine propunerea. Nu mai există drum de întoarcere.

– Spune şi sînt a ta.

În sufletul ei se încruntă. Ce caraghioasă. Nimeni nu spunea niciodată „spune şi sînt a ta", decît în romanele proaste scrise de Fannie Hurst. O să-i întoarcă spatele dezgustat.

Dar el nu i-a întors spatele. Incredibil, îi zîmbea. O luă de mînă şi spuse:

– Să mergem.

Catherine mergea lîngă el ca o somnambulă. Ce simplu a fost. Iată, era în drum spre locul unde va face dragoste. În sinea ei, începu să tremure. Dacă el afla că ea este virgină, era terminată. Oare despre ce să vorbească atunci cînd va fi cu el în pat? Oamenii vorbeau cînd făceau asta sau aşteptau să termine? Nu dorea să pară necioplită, dar habar nu avea care erau regulile jocului.

– Ai luat cina? o întrebă Ron.

– Cina?

Îl privea încercînd să gîndească. Oare trebuia să fi mîncat? Dacă spunea da, el o ducea direct în pat şi termina repede.

– Nu, spuse ea pe nerăsuflate. Nu am mîncat.

Ce am făcut? De ce am spus asta? Am stricat totul! Dar Ron nu părea neliniştit.

– Bine. Îţi place mîncarea chinezească?

– Este mîncarea mea preferată.

Nu o putea suporta, dar cu siguranţă zeii nu vor pedepsi o minciunică nevinovată în cea mai importantă noapte din viaţa ei.

– Este un restaurant chinezesc foarte bun la Estes. Se numeşte *Lum Fong*. Îl ştii?

Nu, dar nu îl va uita toată viaţa.

Ce ai făcut în noaptea cînd ţi-ai pierdut cireşica?

Oh, mai întîi am mers la Lum Fong *şi am mîncat specialităţi chinezeşti, cu Ron Peterson.*

Au fost bune?

Sigur, dar ştii şi tu cum este mîncarea chinezească. O oră mai tîrziu, eram din nou sexy.

Au ajuns la maşina lui Ron, un Reo convertibil. Ron i-a deschis portiera şi Catherine s-a aşezat pe locul unde au stat toate fetele pe care le-a invidiat ea. Ron era încîntător, frumos, atletic. Maniac sexual. Ce titlu bun pentru un film – *Maniacul sexual şi virgina.*

– Un bănuţ pentru un gînd, spuse el.

Grozav! Aşadar, nu era cea mai strălucită companie de dialog. Bine, dar nu pentru asta se afla ea aici. Îl privi mieros.

– Mă gîndeam la tine, şi se lipi de el ca o pisică.

Ron zîmbi.

– Şi pe mine m-ai păcălit, Cathy.

– Te-am păcălit?

– Întotdeauna am fost convins că eşti ciudată – vreau să spun, că nu te interesează bărbaţii.

Cuvîntul pe care îl cauţi, dragă, este lesbiană, gîndi Catherine, dar cu voce tare spuse:

– Îmi place să aleg bine momentul şi locul.

– Mă bucur că m-ai ales pe mine.

– Şi eu.

Şi se bucura, se bucura cu adevărat. Era sigură că Ron era cel mai potrivit iubit. A fost testat şi a primit certificat de calitate de la toate fetiţele pe o rază de o sută cincizeci de mile. Ar fi fost umilitor pentru ea să aibă prima experienţă sexuală cu un băiat la fel de ignorant ca şi ea. Cu Ron devenea şi ea o expertă. După noaptea aceasta, n-o să-şi mai spună Sfînta Catherine. Probabil că o să-şi spună Catherine cea Mare. Şi de data asta, „Mare" însemna ceva. Va fi fantastică în pat. Secretul era să nu intre în panică. Toate lucrurile minunate pe care le-a citit în cărţuliile verzi (pe care le-a ascuns de mama), toate i se vor întîmpla ei acum. Trupul ei va deveni o orgă cu o muzică feerică. Oh, ştia că o va durea; întotdeauna te doare. Dar Ron n-o să ştie. O să se mişte sub el mereu pentru că bărbaţilor nu le plac femeile care stau nemişcate. Şi cînd Ron o va pătrunde, ea o să-şi muşte buzele să ascundă durerea sau va scoate un strigăt sexy.

– Poftim?

Se întoarse spre Ron uimită şi abia atunci şi-a dat seama că a strigat cu voce tare.

– Nu... nu am spus nimic.

– Ai scos un strigăt nostim.

– Da? Încercă să îi zîmbească dulce.

– Eşti la un milion de mile depărtare.

Catherine analiză vorbele şi hotărî că nu este bine. Trebuia să se poarte ca Jean-Anne. Puse o mînă pe mîna lui şi se apropie de el.

– Sînt aici, aproape.

Încerca să scoată sunete guturale ca şi Jean Arthur, în *„Catastrofa de Jane"*.

Ron o privea confuz, dar pe faţa ei nu vedea decît

o căldură îmbietoare.

Lum Fong era un restaurant îngrozitor. Tot timpul cît au mîncat au auzit trenurile care treceau pe deasupra şi scuturau vesela. Arăta ca alte mii de restaurante chinezeşti din întreaga Americă, dar Catherine nu era preocupată decît de detaliile din jurul ei – tapetul ieftin şi pătat, ceainicul ciobit, petele de sos de pe masă.

Un chelner micuţ a venit la masa lor şi i-a întrebat dacă vor să bea ceva. Catherine a gustat de cîteva ori whisky, dar nu-l putea suferi. Însă acum era ajunul Anului Nou, Patru Iulie, Sfîrşitul Virginităţii. Suficiente motive de sărbătorit.

– Am să beau un whisky cu o cireaşă.

Cireaşă! Dumnezeule! M-am dat de gol.

– Pentru mine scotch şi sifon.

Chelnerul se înclină politicos şi plecă. Catherine se întreba dacă era adevărat că femeile orientale se nasc oblic.

– Nu ştiu de ce nu am fost prieteni pînă acum, spunea Ron. Toată lumea spune că eşti cea mai deşteaptă din Universitate.

– Ştii cum exagerează oamenii.

– Şi eşti chiar foarte drăguţă.

– Mulţumesc.

Încerca să vorbească precum Katherine Hepburn din *„Alice Adams"*, privindu-l cu subînţeles. Nu mai era Catherine Alexander. Era o maşină de sex. Era pe punctul de a fi Mae West, Marlene Dietrich şi Cleopatra, toate la un loc.

Chelnerul le aduse băutura şi ea termină paharul dintr-o înghiţitură. Ron o privi surprins.

– Încetişor, o avertiză. Este tare.

– Mă descurc, se lăudă Catherine.

– Încă un rînd, îi spuse el chelnerului şi întinse mîna să o mîngîie. Este nostim, toată lumea la şcoală te-a înţeles greşit.

– Greşeală. Nimeni la şcoală nu m-a înţeles.

El o privi curios. *Atenţie, n-o face pe deşteapta*. Bărbaţii preferă fetele cu glande mamare excesive, maximum de muşchi alunecoşi şi extrem de puţin creier.

– Mie mi-ai plăcut... de foarte mult timp, se grăbi ea să continue.

– Da' ştii să păstrezi un secret! Ron scoase bileţelul. *„Încercaţi noua noastră casieră"*, citi cu voce tare, rîzînd. Pînă în acest moment, asta îmi place cel mai mult.

Mîna lui aluneca pe mîna Catherinei şi îi dădea fiori pe şira spinării, exact cum scriau cărţile. Poate că după noaptea asta, ea o să scrie un manual despre sex, să le instruiască pe bietele virgine proaste care nu ştiau despre ce este vorba. După al doilea pahar, Catherinei îi părea rău pentru toate virginele din lume.

– Păcat.

– Pentru ce păcat?

Iar a vorbit cu voce tare. Hotărî să fie îndrăzneaţă.

– Îmi părea rău pentru toate virginele din lume.

Ron începu să rîdă.

– Am să beau pentru asta, spuse ridicînd paharul.

Îl studia şi vedea că prezenţa ei îi face plăcere. Nu avea motive de îngrijorare. Totul mergea perfect. O întrebă dacă nu mai vrea să bea, dar Catherine refuză. Nu avea intenţia să fie ameţită de alcool, atunci cînd va fi deflorată. *Deflorată?* Oamenii din ziua de azi mai foloseau asemenea cuvinte? Oricum,

dorea să-şi amintească fiecare moment, fiecare senzaţie.

Dumnezeule! Va fi dezbrăcată! Nu avea nici un prezervativ! Oare el avea? Cu siguranţă, un om cu atîta experienţă, ca Ron Peterson, avea la el ceva să o protejeze să nu rămînă însărcinată. Dar dacă el aştepta acest lucru de la ea? Dacă el se gîndea că o fată cu atîta experienţă, cum era Catherine Alexander, nu pleca de acasă fără prezervative? Oare să-l întrebe? Hotărî că mai bine moare, aici, la masă. Îi vor lua corpul şi îi vor face ceremonialul chinezesc de înmormîntare.

Ron comandase o cină de un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi, dar Catherine ar fi putut mînca orice în acel moment. Era încordată şi nu simţea nimic. Avea gura uscată, parcă era amorţită. *Dacă făcea un atac de cord?* Dacă făcea dragoste imediat după atacul de cord, probabil va muri. Poate că era mai bine să-l avertizeze pe Ron. I-ar strica reputaţia dacă oamenii ar găsi o fată moartă în patul lui. Sau poate că i-ar mări reputaţia.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Ron. Eşti palidă.

– Mă simt extraordinar, spuse Catherine, încercînd să pară nonşalantă. Sînt doar emoţionată că stau lîngă tine.

Ron o studia aprobator, cîntărind fiecare detaliu, coborîndu-şi privirea spre sînii ei şi rămînînd cu ochii aţintiţi în această direcţie.

– Şi eu simt la fel, spuse el.

Chelnerul a strîns masa şi Ron a plătit nota. Catherine nu se putea mişca.

– Mai doreşti ceva? o întrebă Ron.

Dacă mai doresc? Oh, da! Aş vrea să mă aflu

acum într-o barcă, în drum spre China. Aş vrea să fiu în ceaunul unui canibal, fiartă pentru cină. Vreau la mama!

Ron o privea aşteptînd. Catherine inspiră adînc.

– Nu... nu cred.

– Bine. Rostise silabele alungit şi molatec, de parcă tocmai aranja un pat pe masa dintre ei. Să mergem.

Catherine îl urmă. Sentimentul de euforie pe care i-l dăduse băutura dispăruse complet şi acum îi tremurau picioarele.

Erau afară, în aerul cald al nopţii, cînd Catherinei îi trecu prin minte un gînd care o eliberă de spaimă. *Nu mă duce direct în pat.* Bărbaţii nu fac niciodată asta la prima întîlnire. O să mă invite din nou la cină şi data viitoare vom merge la *Henrici* şi ne vom cunoaşte mai bine. Ne vom cunoaşte cu adevărat. Şi, probabil, că ne vom îndrăgosti unul de altul – la nebunie – şi el o să mă invite să îi cunosc pe părinţii lui şi totul va fi bine... Şi eu n-o să mai am frica aceasta stupidă.

– Preferi un motel anume? întrebă Ron.

Catherine îl privi, lipsită de grai. Duse erau visurile cu serata muzicală în compania părinţilor lui. Ticălosul avea de gînd să o ducă într-un pat nenorocit de motel! Păi, nu asta a dorit ea? Nu de aceea a scris biletul acela nebunesc?

Mîna lui Ron era acum pe umărul Catherinei şi aluneca încet pe braţul ei. Simţea o căldură ciudată în ea. Înghiţi în sec şi spuse:

– Dacă ai văzut un motel, le cunoşti pe toate.

Ron o privi din nou ciudat. Nu spuse însă decît:

– O.K., să mergem.

Au urcat în maşină şi au pornit spre vest. Trupul

Catherinei era un bloc de gheaţă, dar mintea îi alerga febril. Ultima dată cînd a stat la un motel, avea opt ani şi făcea o călătorie cu mama şi tata. Acum se va culca cu un bărbat care îi era total străin, tot într-un motel. Ce ştia despre el? Ştia doar că este frumos, popular şi făcea bine dragoste. Ron îi luă o mînă.

– Ai mîinile reci.

– Mîini reci, picioare calde.

Dumnezeule, gîndi ea, iar încep. Nu ştia din ce motive, dar versurile din *„Ah, dulce mister al vieţii"* îi zburau obsesiv prin minte. Ei bine, era pe cale să rezolve problema. Va descoperi misterul. Va afla ce doreau să spună cărţile, reclamele sexy şi poeziile – *„Leagănă-mă în cuibul iubirii"*, *„Încă o dată"*, *„Şi păsările fac dragoste"*. Iar acum o va face şi Catherine.

Ron viră spre sud, pe Clark Street.

De o parte şi de alta a străzii, firme luminoase ca nişte ochi roşii înviorau noaptea prezentîndu-şi ofertele ieftine, paradisurile temporare pentru îndrăgostiţii nerăbdători. *„Motelul Odihnă plăcută"*, *„Motelul de o noapte"*, *„Încă o dată"* (ăsta era freudian!), *„Odihna călătorului"*. Lipsa totală de imaginaţie era uluitoare, dar probabil că proprietarii acestor locuri erau prea ocupaţi să scoată şi să bage în pat tinere cupluri, pentru a se mai gîndi la literatură.

– Acesta este cel mai bun dintre ele, spuse Ron arătînd o reclamă luminoasă.

„Hanul Paradisului – avem locuri".

Era un simbol. Erau locuri în Paradis şi ea, Catherine Alexander, va ocupa un loc.

Ron intră în parcarea motelului, în faţa unei uşi pe care scria: „Sunaţi şi intraţi". În jurul lor erau cam

douăzeci de bungalouri.

– Cum ţi se pare? o întrebă Ron.

Ca Infernul lui Dante. Precum Colosseumul din Roma, unde creştinii erau aruncaţi leilor. Ca templul din Delphi, unde se sacrifică vestala virgină.

Catherine simţea din nou căldura necunoscută din trupul ei.

– Grozav, spuse, grozav.

Ron zîmbi atotştiutor.

– Mă întorc imediat.

Avea mîna pe genunchiul ei şi o mişca uşor spre coapsă. O sărută impersonal şi ieşi din maşină. Ea privi în urma lui încercînd să nu se gîndească la nimic. În depărtare auzi sirenele maşinilor. *Dumnezeule, se face un raid! Mereu se fac raiduri în asemenea locuri!*

Uşa biroului se deschise şi Ron ieşi cu o cheie în mînă, evident netulburat de urletul sirenelor. Se apropie de maşină şi deschise portiera pentru Catherine.

– Rezolvat, îi spuse.

Sirenele urlau din ce în ce mai aproape. Oare îi puteau aresta dacă îi găseau în parcarea motelului?

– Vino, o îndemnă Ron.

– Nu auzi nimic?

– Ce să aud?

Sirenele trecuseră de ei şi se îndepărtau. La naiba!

– Păsările, spuse abia şoptit.

Pe chipul lui Ron era o expresie de nerăbdare.

– Ascultă, dacă...

– Nu, nu, îl întrerupse ea repede. Vin. Ieşi din maşină şi plecară împreună spre un bungalou. Sper că ai luat numărul meu norocos, încercă ea să pară

veselă.

– Ce ai spus?

Catherine îl privi şi îşi dădu seama că de fapt nu articulase cuvintele. Avea gura uscată.

– Nimic, reuşi să spună.

Au ajuns în faţa uşii cu numărul treisprezece. Exact asta merita. Era un semn din ceruri, va rămîne însărcinată, Dumnezeu o va pedepsi pe Sfînta Catherine.

Ron descuie şi deschise uşa larg. Aprinse lumina şi Catherine intră. Nu-şi putea crede ochilor. Camera era ocupată de un pat enorm. Singura altă mobilă era un fotoliu într-un colţ şi o oglindă pe perete. Lîngă pat era un radio cu dispozitiv de primit monede de un sfert de dolar. Oricine intra într-o asemenea cameră înţelegea exact destinaţia ei: era locul unde aduceai o fată să faci dragoste cu ea. Nu puteai spune din greşeală, sîntem în sălaşul alb, în sala de jocuri sau în apartamentul nupţial de la *Ambassador.* Nu. Acesta era un cuib ieftin de făcut dragoste. Catherine se întoarse spre Ron, care tocmai încuia uşa. Doamne! Dacă venea poliţia să-i aresteze, mai întîi trebuiau să spargă uşa. Se şi vedea tîrîtă goală din pat de doi poliţişti, în timp ce un fotograf îi făcea poze pentru prima pagină a ziarului *„Chicago Daily News".*

Ron se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

– Eşti nervoasă?

Ea îl privi şi încercă un zîmbet de care ar fi fost mîndră şi Margaret Sullavin.

Nervoasă? Ron, nu fi caraghios!

Băiatul încă o mai privea nesigur.

– Ai mai făcut asta, nu-i aşa, Cathy?

– Nu le-am numărat.

– Toată seara am avut un sentiment ciudat în privinţa ta.

Gata. S-a terminat. O va alunga cu virginitatea ei cu tot şi îi va spune să se răcorească sub un duş rece. Nu, ea nu va permite aşa ceva. Nu în această seară!

– Ce fel de sentiment ciudat?

– Nu ştiu. Vocea lui Ron era uimită. O secundă eşti sexy şi vrei, iar în secunda următoare eşti pierdută şi rece ca gheaţa. Parcă ar fi doi oameni în tine. Care este adevărata Catherine Alexander?

Rece ca gheaţa, repetă automat, în sinea ei. Cu voce tare spuse:

– Am să-ţi arăt.

Îl îmbrăţişă şi îl sărută lung, savurînd senzaţia erotică.

El prinse curaj şi o sărută febril, lipind-o de el. Îi trecu mîinile peste sîni şi îi mîngîie. Catherine simţea că se topeşte. Gata! se gîndi din nou. Se va petrece! Se va petrece cu adevărat! Se lipi de el, cuprinsă de o emoţie de nestăpînit.

– Să ne dezbrăcăm, spuse Ron, răguşit. Se desprinse de ea şi începu să-şi dezbrace jacheta.

– Nu, exclamă Catherine. Lasă-mă pe mine.

Vocea ei era sigură. Era cea mai importantă noapte din viaţa ei şi avea de gînd să facă totul ca la carte. Îşi va aminti absolut tot ce a citit. Ron nu va avea ocazia să povestească fetelor cum a făcut el dragoste cu o virgină proastă. Poate că ea nu avea sînii lui Jean-Anne, dar avea o minte de zece ori mai folositoare şi o va pune la muncă – îl va face pe Ron atît de fericit, că nici lui n-o să-i vină să creadă. Îi dezbrăcă jacheta şi o aşează pe pat.

– Stai puţin! spuse Ron. Vreau să te văd dezbrăcată.

Catherine îl privi fix, înghiţi în sec, întinse încet mîna la fermoar şi dezbrăcă rochia. A rămas aşa, nemişcată, numai în sutien, furou, ciorapi şi pantofi.

– Continuă!

Fata ezită un moment, apoi continuă.

–Hei, grozav! Continuă!

Se aşeză încet pe pat şi, scoţîndu-şi pantofii şi ciorapii, se chinuia să pară cît putea de sexy. Îl simţi pe Ron lîngă ea, desfăcîndu-i sutienul. Îl lăsă pe pat. Inspiră adînc şi închise ochii, dorindu-şi să se afle în altă parte, cu un alt bărbat, care să o iubească, pe care şi ea să îl iubească, un bărbat care să fie tatăl copiilor ei, să lupte pentru ea, să fie în stare să ucidă pentru ea, pe care ea să îl adore... un bărbat care să-l ucidă pe ticălosul de Ron Peterson, care a îndrăznit să o aducă în locul acesta degradant. Catherine deschise ochii.

Ron o privea cu admiraţie.

– Dumnezeule, Cathy, eşti frumoasă. Eşti foarte frumoasă!

Se aplecă şi îi sărută sînii. Peste umărul lui, ea privi în oglinda de pe perete. Totul părea o farsă sordidă şi murdară. Totul în ea, cu excepţia durerii calde din pîntec, totul îi spunea că ceea ce face este îngrozitor de urît, este o greşeală, dar acum nu se mai putea opri. Îmbujorat, Ron îşi desfăcu cravata, apoi îşi descheie cămaşa, apoi pantalonii, apoi...

– Ştii, nu te mint, Cathy, eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Cuvintele lui nu făcură decît să-i sporească panica. Ron purta pe faţă un zîmbet plin de dorinţe.

Cînd el se ridică în picioare, Catherine văzu un organ enorm, incredibil de mare.

– Cum îţi plac? întrebă el mîndru.

Fără să gîndească, fata spuse:

– Tăiat felii, cu garnitură de orez, muştar şi salată verde.

În momentul următor, sub ochii ei, incredibila viziune dispărea umilită.

Între colegii Catherinei se simţea schimbarea. Şi atmosfera din campus era alta.

Pentru prima dată se simţea îngrijorarea faţă de ceea ce se întîmpla în Europa. Simţeau cu toţii că America nu mai putea sta multă vreme deoparte. Visul lui Hitler de a conduce omenirea era pe cale să devină realitate. Naziştii ocupaseră Danemarca şi invadaseră Norvegia.

În ultimele şase luni, discuţiile din campus şi-au schimbat centrul de greutate de la sex la înrolări şi viitor. Din ce în ce mai mulţi studenţi veneau îmbrăcaţi în uniforme militare.

Într-o zi, Susie Roberts, o fostă colegă de liceu, a oprit-o pe Catherine pe culoarul Universităţii.

– Vreau să-mi iau rămas bun, Cathy. Plec.

– Unde pleci?

– La Klondike.

– Klondike?

– Da, la Washington D.C. Fetele au dat de o mină de aur acolo. Se spune că pentru o fată sînt acolo cel puţin o sută de băieţi. Ştii? De ce-ţi mai pierzi vremea pe aici? Şcoala a devenit o prostie. Ne aşteaptă lumea, viaţa.

– Nu pot pleca acum, spuse Catherine, dar nu ştia să explice de ce.

Nu se simţea legată de Chicago. Coresponda în mod regulat cu tatăl ei, din Omaha, şi vorbeau la telefon de două ori pe lună. De fiecare dată ştia că tata se simte ca într-o închisoare.

Catherine nu depindea de nimeni. Cu cît se gîndea mai mult la Washington, cu atît se simţea mai atrasă de ideea de a pleca. În seara aceea l-a sunat pe tatăl său şi i-a spus că vrea să renunţe la şcoală şi să muncească la Washington. El a întrebat-o dacă nu ar dori să vină la Omaha, dar Catherine a simţit reţinerea din vocea lui. Nici el nu dorea să o ţină închisă în colivie.

În dimineaţa următoare, Catherine s-a prezentat la decan şi l-a informat că renunţă la şcoală. I-a trimis o telegramă lui Susie Roberts şi a doua zi era în trenul de Washington.

NOELLE

Paris: 1940

4

Sîmbătă, 14 iunie 1940, Armata A Cincea Germană intra într-un Paris uluit. Linia Maginot s-a dovedit a fi cel mai mare fiasco din istorie şi Franţa se afla lipsită de apărare în faţa uneia dintre cele mai puternice maşini de război pe care a cunoscut-o vreodată omenirea.

Ziua era ciudat de cenuşie, o pîclă deasă se răspîndise deasupra oraşului, ca un nor ameninţător de origine necunoscută. În ultimele patruzeci şi opt de ore, rafale de arme au spart liniştea nenaturală şi înspăimîntată a Parisului. Bubuitul tunurilor se auzea din afara oraşului, dar ecoul reverbera chiar în inima Parisului. A fost mai întîi un potop de zvonuri, apoi un val de comunicate radio şi ştiri în ziare. Nemţii invadau coasta franceză... Londra a fost distrusă...

Hitler a ajuns la o înţelegere cu guvernul britanic... Nemţii vor şterge Parisul de pe faţa pământului. Fiecare al cincilea zvon era luat drept profeţie, crea panică şi smulgea urlete de neînţeles, de parcă mintea şi trupul omului nu erau în stare să absoarbă teroarea îngrozitoare şi se ascundeau sub un scut protector de apatie. În acea zi, fabrica de zvonuri s-a oprit, presele tipografiilor s-au oprit, radiourile s-au oprit. Instinctul uman a depăşit maşinăriile şi parizienii au simţit că aceasta era o zi hotărîtoare pentru soarta lor. Norul negru era un semn prevestitor de rele.

Apoi au văzut lăcustele germane invadînd oraşul.

Deodată, Parisul s-a umplut de uniforme străine, de oameni străini, care vorbeau o limbă străină, guturală, şi treceau în viteză pe bulevarde, în Mercedesuri negre pe care flutura steagul german. Erau cu adevărat *Ubermensch* şi aveau aerul că le este scris să cucerească şi să conducă lumea.

În două săptămîni, oraşul s-a transformat uluitor. Semnele apariţiei nemţilor se vedeau peste tot. Statuile eroilor francezi au fost dărîmate şi zvastica era ridicată pe toate clădirile. Efortul nemţilor de a şterge tot ce era galic în oraş a atins proporţii ridicole. Semnele buşoanelor de apă au fost schimbate din *Chaud* şi *Froid* în *Heiss* şi *Kalt*. Piaţa Broglie din Strasbourg a devenit Adolf Hitler Platz. Statuile lui Lafayette, Ney şi Kleber au fost dinamitate. Inscripţiile de pe monumentele funerare au fost înlocuite de „Gefallen fur Deutschland".

Trupele germane de ocupaţie se distrau de minune. Mîncarea devenise pentru ei abundentă – cu prea multe sosuri –, schimbare plăcută după

raţionalizarea de pînă atunci. Soldaţilor nu le păsa, nici nu ştiau că Parisul era oraşul lui Baudelaire, Dumas şi Moliere. Pentru ei, Parisul era o tîrfă strident machiată, cu fustele ridicate, pe care fiecare o viola în felul său. Le obligau pe fetele franceze să se culce cu ei, uneori amenin ţînd cu baioneta, în timp ce şefii lor, Goering şi Himmler, violau Louvrul şi bogatele domenii ale francezilor, confiscau cu lăcomie orice de la duşmanii Reichului.

Francezi corupţi şi oportunişti au scos capetele în aceste vremuri de criză. Dar se găseau şi eroi. Una din armele secrete ale luptei de rezistenţă au fost pompierii, care în Franţa se găseau sub jurisdicţia armatei. Germanii au rechiziţionat zeci de clădiri pentru Gestapo şi diverse ministere, iar localizarea acestor clădiri nu era un secret. Rezistenţa franceză avea hărţi detaliate ale fiecărei clădiri. S-au primit sarcini şi în fiecare zi prin faţa acestor clădiri trecea o maşină sau un biciclist nevinovat aruncînd o bombă pe fereastră. Nu produceau stricăciuni mari. De fapt, aici era ingeniozitatea planului.

Germanii chemau pompierii să stingă focul. Se ştie că în toate ţările în care există conflicte, pompierii au foarte mult de muncă. La fel era şi la Paris. Pompierii intrau în clădire, în timp ce germanii asistau neputincioşi cum se distrugea totul. Astfel, mişcarea de rezistenţă a reuşit să distrugă documente foarte preţioase. Au trecut aproape şase luni pînă cînd comandanţii germani să înţeleagă ce se petrecea, dar pagubele erau ireparabile. Gestapoul nu putea dovedi nimic, însă trupele de pompieri au fost arestate şi trimise să lupte pe frontul rusesc.

Nu se găsea aproape nimic, de la mîncare pînă la

săpun. Nu exista benzină, carne, lapte, unt. Nemţii confiscaseră totul. Magazine luxoase erau deschise, dar singurii cumpărători erau soldaţii care plăteau cu mărci, bani fără valoare.

– Ce să facem cu aceşti bani? se plîngeau proprietarii magazinelor.

Nemţii rîdeau:

– Îi schimbaţi la Banca Angliei.

Cu toate acestea, nu toţi francezii sufereau. Pentru cei care aveau bani şi prieteni influenţi exista piaţa neagră.

Viaţa Noellei Page s-a schimbat foarte puţin în timpul ocupaţiei. Lucra acum ca model la *Casa Chanel*, într-o clădire de piatră de o sută cincizeci de ani, cu un interior foarte rafinat. Războiul, ca toate războaiele, crease milionari peste noapte şi moda avea clienţi. Primea din ce în ce mai multe propuneri; singura diferenţă era că ele veneau acum de la nemţi. Cînd nu muncea, stătea ore în şir în cafenelele de pe Champs-Elysees sau pe malul stîng, lîngă Pont Neuf. Aici vedea sute de nemţi, cei mai mulţi dintre ei însoţiţi de fete franceze. Bărbaţii francezi erau fie prea bătrîni, fie schilodiţi de luptă, iar cei tineri erau înrolaţi sub armă. Noelle îi recunoştea pe nemţi chiar atunci cînd nu erau îmbrăcaţi în uniformă. Aveau priviri arogante, privirea cuceritorilor. Nu îi ura, nici nu îi plăcea. Pur şi simplu, îi erau indiferenţi.

Ea avea o intensă viaţă interioară, îşi plănuia cu grijă fiecare mişcare. Ştia cu precizie ce scop are şi ştia că nimic nu o poate opri. Imediat ce a avut suficienţi bani, a angajat un detectiv particular. Se numea Christian Barbet şi avea un birou ponosit, pe

strada St. Lazare. Pe firma de pe uşă scria:

ANCHETE
PRIVATE ŞI COMERCIALE
CERCETĂRI
CONFIDENŢIALE
URMĂRIRI.

Firma era aproape mai mare decît biroul. Barbet era un bărbat scund, chel, cu dinţii galbeni stricaţi, ochii iscoditori şi degetele pătate de nicotină.

– Cu ce vă pot ajuta? a întrebat-o el pe Noelle.

– Vreau informaţii despre o anumită persoană.

Omul clipi suspicios.

– Ce fel de informaţii?

– Tot felul de informaţii. Dacă este căsătorit, cu cine se întîlneşte, totul. Vreau să îl urmăriţi atent.

Barbet se scărpină şi o studie.

– Este englez?

– American. Este pilot în *Escadronul Vulturii* din *Trupele Aeriene Britanice.*

Barbet se scărpină din nou în vîrful capului.

– Nu ştiu. Sîntem în război. Dacă sînt prins că încerc să obţin informaţii din Anglia despre un pilot... vocea lui se pierdu şi bărbatul ridică din umeri. Nemţii mai întîi te împuşcă şi apoi pun întrebări.

– Dar eu nu vreau informaţii militare, îl asigură Noelle.

Deschise poşeta şi scoase un teanc de franci. Barbet îi privi cu lăcomie.

– Am prieteni în Anglia, spuse el cu grijă, dar va fi costisitor.

Aşa a început totul. După trei luni, detectivul a sunat-o pe Noelle. Cînd a intrat din nou în biroul lui,

primele ei cuvinte au fost:

– Trăieşte? Şi cînd Barbet a confirmat, a răsuflat uşurată, iar Barbet s-a gîndit: trebuie să fie minunat să te iubească cineva atît de mult.

– Prietenul dumneavoastră a fost transferat.

– Unde?

Bărbatul caută în dosarul de pe birou.

– A fost transferat la *Escadronul 609* din Trupele Aeriene. Apoi la *Escadronul 121* din estul Angliei. Zboară acum pe un Hurri...

– Nu mă interesează asta.

– Plătiţi informaţiile, spuse el. Trebuie să merite banii. Privi din nou în dosar. Acum zboară pe Hurricane. Înainte de asta, a zburat pe American Buffaloes. Mai întoarse o pagină – de acum înainte sînt informaţii personale.

– Continuă, îl grăbi Noelle.

Barbet ridică din umeri.

– Este o listă de fete cu care s-a culcat. Nu ştiam dacă vreţi...

– Doar ţi-am spus, vreau totul.

O notă ciudată din vocea ei l-a izbit pe detectiv. Era ceva anormal aici, ceva ce nu suna adevărat. Christian Barbet era un detectiv de mîna a treia şi avea clienţi de mîna a treia, dar tocmai din această cauză avea un instinct al adevărului, un nas care mirosea faptele. Frumoasa fată care se găsea acum în biroul său îl tulbura. La început, Barbet a crezut că vrea să îl amestece într-un fel de spionaj. Apoi a tras concluzia că era o soţie părăsită care îşi urmărea soţul. A recunoscut apoi că şi aici a greşit. Acum chiar că nu mai înţelegea ce dorea clienta lui şi de ce. Îi înmînă Noellei lista cu prietenele lui Larry Douglas şi

îi studie atent chipul, în timp ce citea. Parcă citea un bon de spălătorie. Termină şi îl privi. Christian Barbet a fost total nepregătit pentru cuvintele care au urmat.

– Sînt foarte mulţumită de dumneata.

O privea uluit.

– Te rog să mă suni imediat ce mai afli ceva.

Noelle Page plecase de mult, dar Barbet se afla tot la fereastră, privind în gol, încercînd să ghicească ce anume dorea clienta lui.

•

Teatrele Parisului îşi reluaseră activitatea. Germanii participau masiv, sărbătoreau astfel victoriile şi se mîndreau cu franţuzoaicele agăţate la braţul lor. Francezii mergeau la spectacole pentru a uita preţ de cîteva ore că erau un popor înfrînt şi nefericit.

Noelle a fost la teatru şi la Marsilia, dar a văzut piese slabe jucate de actori de mîna a treia în faţa unui public indiferent. Teatrul la Paris era ceva cu totul special. Era viu, strălucitor, plin de spiritul şi graţia lui Moliere, Racine şi Colette. Incomparabilul Sacha Guitry avea un teatru al său şi Noelle mergea la spectacole în mod regulat. A văzut *La Morte de Danton* şi *Asmodee*, piesă scrisă de un tînăr scriitor promiţător, numit Francois Mauriac. A mers şi la Comedia Franceză şi a văzut *Chacun la verite* şi *Cyrano de Bergerac*. Întotdeauna la teatru, Noelle mergea singură, ignorînd privirile admirative, complet pierdută în dramele de pe scenă. Ceva din magia de dincolo de reflectoare vibra o coardă sensibilă din sufletul ei. Şi ea juca un rol, ca şi actorii de pe scenă, se prefăcea că este un om care nu era, se ascundea în spatele unei măşti.

O piesă anume, *Huis Clos* de Jean-Paul Sartre, a impresionat-o în mod deosebit. În rolul principal juca Philippe Sorel, idolul Europei. Sorel era urît, scund, corpolent, cu nasul turtit şi faţă de boxer. Dar cînd vorbea, totul era o magie, se transforma într-un bărbat frumos şi sensibil. *Parcă este povestea prinţului şi a broaştei,* se gîndi Noelle, privindu-l şi încercînd să afle secretul magnetismului său.

Într-o seară, în timpul unei pauze, un curier i-a adus Noellei un bilet. *„Te-am văzut la spectacol în fiecare seară. Te rog să vii la cabină după spectacol, să facem cunoştinţă. P.S.“* Noelle îl citi de mai multe ori, savurîndu-l. Nu dădea doi bani pe Philippe Sorel, dar aceasta era ocazia pe care o aştepta.

După spectacol a intrat în culise şi un bătrîn a introdus-o în cabina lui Sorel. Era în faţa oglinzii, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi se demachia. O studie pe Noelle prin oglindă.

– Este incredibil, spuse el într-un tîrziu. De aproape eşti şi mai frumoasă.

– Mulţumesc, domnule Sorel.

– De unde eşti?

– Din Marsilia.

Sorel se întoarse şi începu să o studieze. Porni de la picioare şi îşi ridică încet privirea spre cap, nelăsînd să-i scape nimic. Noelle stătea nemişcată.

– Ai nevoie de o slujbă? o întrebă.

– Nu.

– Ştii, eu nu plătesc niciodată, continuă el. De la mine vei obţine doar un bilet pentru piesele mele. Dacă vrei bani, trebuie să te culci cu un bancher.

Noelle îl privea foarte calmă. În cele din urmă, Sorel continuă:

– De fapt, ce cauţi?

– Cred că pe tine te caut.

În seara aceea, au luat masa împreună şi s-au oprit în apartamentul lui Sorel din strada Maurice-Barres, spre Bois de Boulogne. Philippe Sorel era un amant foarte priceput, surprinzător de atent şi lipsit de egoism. De la Noelle nu aştepta nimic decît frumuseţea ei şi a rămas uluit cînd a constatat cît este de sofisticată în pat.

– Dumnezeule! exclamă el. Eşti fantastică! Unde ai învăţat toate acestea?

Noelle rămase pe gînduri. Nu se punea problema de a fi învăţat undeva. Simţea. Pentru ea, trupul unui bărbat era un instrument la care cînta, căruia îi explora profunzimile, îi găsea coardele sensibile şi le specula folosindu-se de trupul lui pentru a crea armonii deosebite.

– M-am născut aşa, spuse ea cu simplitate.

Începu să-i mîngîie buzele cu vîrful degetelor, coborînd încet spre piept. Văzu cum îl tensionează. Toată noaptea au făcut dragoste şi în dimineaţa următoare Sorel i-a propus să se mute la el.

Noelle a trăit cu Philippe Sorel timp de şase luni. Nu a fost nici fericită, nici nefericită. Ştia că prezenţa ei îl face pe Sorel fericit, dar acest lucru nu conta pentru ea. Se considera o elevă, hotărîtă să înveţe ceva nou în fiecare zi. El era şcoala ei, el făcea parte din planul ei. Pentru Noelle, legătura lor nu avea nimic personal, pentru că ea nu dădea nimic din fiinţa ei. A făcut această greşeală de două ori şi nu o va mai repeta. În gîndurile ei nu avea loc decît pentru un bărbat şi acesta era Larry Douglas. Trecea adesea prin Place des Victoires, prin parcurile şi restaurantele

în care fusese cu Larry şi simţea cum creşte în ea ura. O sufoca, nu mai putea respira, dar mai simţea ceva, ce nu putea explica în cuvinte.

La două luni după ce s-a mutat cu Sorel, Noelle a primit un telefon de la Christian Barbet.

– Am un raport pentru dumneavoastră, îi spusese detectivul.

– Este sănătos? întrebă Noelle, repede.

Din nou Barbet s-a simţit cuprins de acel sentiment de nelinişte.

– Da, spuse el.

Simţi uşurarea din vocea Noellei.

– Vin imediat.

Raportul avea două părţi. Prima se ocupa de cariera militară a lui Larry Douglas. Doborîse cinci avioane germane şi era primul american declarat Erou de Război. A fost avansat căpitan. Dar a doua parte a raportului o interesa pe Noelle. Larry devenise o figură populară în viaţa mondenă londoneză şi se logodise cu fiica unui amiral englez. Urma apoi o listă de fete cu care se culcase – de la figurante de teatru pînă la soţia unui subsecretar dintr-un minister.

– Doriţi să continui? întrebă Barbet.

– Desigur, răspunse Noelle. Scoase din poşetă un plic şi i-l întinse.

– Sună-mă cînd ai noutăţi.

Şi a plecat.

Barbet oftă şi privi în tavan.

– Nebună... *Folle*.

Dacă Philippe Sorel ar fi avut cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în mintea

Noellei, ar fi fost uluit. Pentru că Noelle părea total devotată lui. Făcea totul pentru el: gătea, făcea cumpărăturile, supraveghea curăţenia apartamentului şi făcea dragoste de cîte ori avea el chef. Nu-i cerea nimic în schimb. Sorel se felicita în sinea lui, gîndindu-se că a găsit metresa perfectă. O lua peste tot. A prezentat-o tuturor prietenilor şi toţi au fost încîntaţi de ea, gîndind că Sorel este un bărbat norocos.

Într-o seară, în timp ce luau masa după un spectacol, Noelle i-a spus:

– Philippe, vreau să fiu actriţă.

El clătină din cap.

– Numai Dumnezeu ştie cît eşti de frumoasă, Noelle, dar eu toată viaţa mea m-am sufocat cu actriţe. Tu eşti altfel şi vreau să rămîi neschimbată. Nu vreau să te împart cu nimeni. Nu-ţi dau eu tot ce îţi doreşti?

– Ba da, Philippe.

Cînd s-au întors în apartament în seara aceea, Sorel a vrut să facă dragoste. După ce au terminat era epuizat. Niciodată Noelle nu a fost atît de excitantă şi el s-a felicitat încă o dată de alegerea făcută.

Duminica următoare era ziua ei de naştere şi Sorel a organizat o petrecere la *Maxim*. A închiriat un salon privat, mobilat în lemn îmbrăcat cu pluş roşu. Noelle a făcut lista invitaţilor, incluzînd un nume fără să-i spune lui Philippe. Erau patruzeci de invitaţi. Toţi au felicitat-o şi i-au adus daruri încîntătoare. Cînd au terminat de mîncat, Sorel s-a ridicat în picioare. Băuse mult coniac şi şampanie şi era puţin nesigur.

– Prieteni, spuse el, am băut cu toţii pentru cea

mai frumoasă fată din lume, i-am oferit cadouri minunate, dar eu am pentru ea un cadou care va fi o mare surpriză. Sorel o privi încîntat pe Noelle, apoi se întoarse spre invitaţi: eu şi Noelle ne vom căsători.

Au urmat ovaţii, oaspeţii l-au îmbrăţişat şi i-au dorit noroc. Noelle îi privea zîmbind şi murmura mulţumiri. Un singur oaspete nu se ridicase în picioare. Era aşezat la o masă în cel mai îndepărtat colţ, fuma un trabuc şi privea sardonic toată scena. Noelle ştia că el a privit-o tot timpul. Era un bărbat înalt, suplu, cu o expresie foarte intensă pe chip. Părea foarte amuzat de ce se petrecea în jurul lui, părea mai mult un observator decît un oaspete.

Noelle îi prinse privirea şi îi zîmbi.

Armand Gautier era unul dintre cei mai renumiţi directori de film din Franţa. Se ocupa de repertoriul *Teatrului Francez* şi era renumit în întreaga lume. Aveai succes garantat cînd Gautier regiza o piesă sau un film. Avea reputaţia unui creator de stele de cinema.

Sorel era lîngă ea şi continua să vorbească:

– Ai fost surprinsă, draga mea?

– Da, Philippe.

– Vreau să ne căsătorim imediat. Vom face nunta la vila mea.

Peste umăr, Noelle îl vedea pe Armand Gautier, zîmbindu-i enigmatic. Cîţiva prieteni l-au luat pe Philippe şi cînd Noelle s-a întors, Gautier era lîngă ea.

– Felicitări, spuse el cu o uşoară nuanţă de ironie. Ai prins un peşte mare.

– Da?

– Philippe Sorel este o personalitate.

– Pentru unii poate, spuse Noelle cu indiferenţă.

Gautier o privi surprins.

– Încerci cumva să-mi spui că nu te interesează?

– Nu încerc să-ţi spun nimic.

– Atunci, noroc. Se întoarse să plece.

– Monsieur Gautier...

Bărbatul se opri.

– Ne-am putea vedea astă seară? întrebă Noelle cu blîndeţe. Aş dori să te văd între patru ochi.

Armand Gautier o studie cîteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Dacă doreşti...

– Vin eu acasă la tine. Este bine aşa?

– Da, sigur. Adresa mea este...

– Ştiu adresa. La douăsprezece noaptea?

– La douăsprezece noaptea.

Armand Gautier locuia într-un apartament modern pe strada Marbeuf. Portarul a condus-o pe Noelle pînă la apartamentul lui Gautier. Noelle a sunat şi după cîteva momente Gautier a deschis uşa. Era îmbrăcat într-un halat înflorat.

– Intră.

Noelle intră. Nu avea gustul educat, dar simţea că apartamentul este decorat cu obiecte de artă foarte valoroase.

– Scuză-mă că nu sînt îmbrăcat. Pînă acum am vorbit la telefon.

Privirea Noellei îl înfruntă.

– Nici nu trebuia să fii îmbrăcat.

Se îndreptă spre canapea şi se aşeză. Gautier zîmbea.

– Şi eu am avut acelaşi sentiment, Miss Page. Dar

sînt curios. De ce eu? Sînteţi logodită cu un bărbat renumit şi foarte bogat. Sînt convins că dacă aţi dori altfel de activităţi, aţi găsi bărbaţi mai atrăgători decît mine, cu siguranţă mai bogaţi şi mai tineri. Ce doriţi de la mine?

– Vreau să mă învеţi să joc teatru, spuse Noelle.

Armand Gautier o privi şi oftă.

– Mă dezamăgeşti. Aşteptam ceva mult mai original.

– Meseria ta este că lucrezi cu actori.

– Cu actori, nu cu amatori. Ai jucat vreodată teatru?

– Nu, dar tu o să mă înveţi. Îşi scoase pălăria şi mănuşile. Unde este dormitorul?

Gautier ezită. Viaţa lui era plină de femei frumoase care doreau să joace teatru sau doreau un rol mare în film. Toate erau o problemă. Ştia că ar face o prostie dacă s-ar încurca acum cu încă una. Şi totuşi, nu era nevoie să se încurce. Iată, o fată frumoasă i se oferea. Va fi o problemă care se va rezolva în pat şi apoi va scăpa de ea.

– Acolo, spuse arătînd spre uşa dormitorului.

O privi pe Noelle îndreptîndu-se fără scrupule spre dormitor. Se întrebă ce ar spune Philippe Sorel dacă ar şti că viitoarea lui soţie îşi petrece noaptea aici. Femeile! Toate sînt nişte tîrfe. Gautier îşi turnă coniac în pahar şi dădu cîteva telefoane. Cînd intră în dormitor într-un tîrziu, Noelle era în pat şi îl aştepta. Trebuia să recunoască faptul că fata aceasta era un produs deosebit al naturii. Era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia. Avea pielea ca mierea de albine. Din propria lui experienţă, Gautier ştia că fetele frumoase sînt fără excepţie îndrăgostite de propria lor

persoană, atît de egoiste încît nici dragoste nu ştiau să facă. Ele sînt convinse că participarea lor la actul sexual constă doar în prezenţa lor în patul unui bărbat. Ah, poate că pe aceasta o va învăţa cîte ceva.

Noelle îl privea dezbrăcîndu-se, aruncîndu-şi neglijent hainele pe duşumea.

– N-am să-ţi spun că eşti frumoasă. Ai auzit-o de prea multe ori.

– Frumuseţea nu înseamnă nimic, spuse Noelle, dacă nu este în slujba plăcerii.

Gautier o privi surprins, apoi îi zîmbi.

– De acord. Hai să-ţi folosim frumuseţea.

Ca majoritatea francezilor, Armand Gautier era mîndru că este un amant desăvîrşit. Se amuza la poveştile pe care le auzise despre nemţi şi americani, a căror idee de a face dragoste era de a termina foarte repede şi a pleca. Americanii aveau chiar şi o vorbă de duh – „Wham, bam, thank you ma'am". Cînd Armand Gautier se implica emoţional în legătura cu o femeie, folosea multe mijloace de a spori plăcerea. Întotdeauna trebuia să existe înainte o cină perfectă şi vinurile cele mai potrivite. Aranja cadrul în mod artistic, camera era scăldată de o muzică uşoară, trezind în femei sentimente tandre de dragoste.

În cazul Noellei, se dispensă de toate acestea. Numai pentru o noapte nu era nevoie de ambianţă, muzică sau şoapte de dragoste. Ea a venit pentru un singur scop. Era proastă dacă îşi imagina că fiecare femeie care se oferea genialului Armand Gautier, îl şi domina. Începu, dar Noelle îl opri.

– Aşteaptă, şopti ea.

O privi uimit cum ia o cutie de cremă de pe noptieră

şi începe să îl maseze.

– Ce faci?

– Ai să vezi, îi spuse ea zîmbind.

Apoi începu să îl sărute, mişcîndu-se încet pe tot trupul lui. Abia mai tîrziu a simţit el senzaţia de rece-cald care l-a înnebunit. L-a masat cu o cremă mentolată. Au făcut dragoste toată noaptea, de fiecare dată altfel. A fost pentru el cea mai incredibilă experienţă. Dimineaţa, Armand Gautier i-a spus:

– Dacă voi avea energia să mă îmbrac, îţi voi oferi micul dejun.

– Stai cuminte, spuse Noelle. Se îmbrăcă în halatul lui şi continuă: odihneşte-te, mă întorc imediat.

S-a întors după treizeci şi cinci de minute cu o tavă de mic dejun. Suc proaspăt de portocale, omletă cu cîrnaţi, pîine prăjită cu unt şi un ibric cu cafea. Toate i se păreau extraordinar de bune.

– Tu nu mănînci nimic? o întrebă Gautier.

– Nu, spuse ea simplu. Stătea într-un fotoliu şi îl privea. Părea şi mai frumoasă.

Armand Gautier a trebuit să îşi schimbe primele estimări făcute despre Noelle. Nu era inocentă; era o comoară ascunsă. Dar el a întîlnit multe comori în cariera lui şi nu avea de gînd să-şi piardă timpul şi talentul cu o amatoare, oricît era de frumoasă, oricît era de pricepută în pat. Gautier era un bărbat dăruit, îşi lua arta în serios. A refuzat să se compromită şi nu avea de gînd să o facă acum.

Noaptea trecută plănuise să şi-o petreacă cu Noelle şi să scape de ea dimineaţa. Acum, îşi lua micul dejun şi o studia, încercînd să găsească o soluţie, să o păstreze ca amantă pînă se plictisea de

ea, dar să nu o încurajeze ca actriţă. Ştia că trebuie să fie precaut.

– Vrei să te căsătoreşti cu Philippe Sorel? o întrebă.

– Sigur că nu, răspunse ea liniştită. Nu asta vreau. Intra pe teren sensibil.

– Dar ce vrei?

– Ţi-am spus doar, vreau să fiu actriţă.

Gautier muşcă dintr-un biscuit, trăgînd de timp.

– Ah, da. Aş putea să te trimit la un profesor foarte bun, Noelle...

– Nu, îl întrerupse ea.

Îl privea cu căldură, de parcă dorea să îi îndeplinească cele mai intime dorinţe. Şi totuşi, Gautier a avut sentimentul că în sufletul ei a dat de o voinţă de oţel. Putea spune „nu", în mii de feluri. Cu mînie, cu reproş, dezamăgită, disperată, dar l-a spus cu blîndeţe. Şi cu o hotărîre absolută. Va fi mai greu decît a crezut. Pentru un moment, Armand Gautier a fost tentat să îi spună să plece, aşa cum spunea de zeci de ori pe săptămînă altor fete. Dar îşi aminti incredibilele senzaţii din noaptea trecută şi ştiu că ar face o prostie dacă ar lăsa-o să plece. Merita un mic compromis.

– Foarte bine, spuse el. Îţi voi da să studiezi o piesă de teatru. După ce ai memorat, îmi vei recita şi voi vedea atunci cît talent ai. Numai aşa vom hotărî ce putem face.

– Mulţumesc, Armand.

În cuvintele ei, nu se simţea victorie, nici măcar o urmă de plăcere. Se simţea doar recunoaşterea inevitabilului. Pentru prima dată în viaţă, Gautier a simţit gustul îndoielii. Era ridicol. El era specialist în

privinţa femeilor.

În timp ce Noelle se îmbrăca, Armand Gautier căuta în bibliotecă o piesă potrivită. Într-un tîrziu, cu un zîmbet răutăcios, alese *„Andromaca"* de Euripide. Era unul dintre cele mai dificile roluri. Se întoarse în dormitor şi îi întinse Noellei cartea.

– Iată, draga mea. După ce ai memorat rolul, îl vom relua împreună.

– Mulţumesc, Armand. N-o să-ţi pară rău.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai bucuros de viclenia lui. Noelle va memora rolul într-o săptămînă sau două sau va veni la el să-i spună că nu reuşeşte să îl înveţe. El o va consola şi îi va explica atunci cît era de greu să joci un rol, o va convinge că este mai bună o legătură între ei fără astfel de ambiţii. Au hotărît să ia cina împreună şi Noelle a plecat.

Ajunsă acasă la Philippe Sorel, îl găsi aşteptînd-o. Era beat.

– Căţea ce eşti, urlă el. Unde ai fost toată noaptea?

Răspunsul ei nu avea nici o importanţă. Sorel ştia că îi va asculta scuzele, o va bate bine, se va culca cu ea şi o va ierta.

Însă, în loc de scuze, Noelle spuse calm:

– Am fost la un alt bărbat, Philippe. Am venit să-mi iau lucrurile.

În timp ce Sorel o privea uluit, Noelle intră în dormitor şi începu să-şi facă bagajele.

– Pentru Dumnezeu, Noelle, o rugă el. Nu-mi face asta! Noi ne iubim. Noi vrem să ne căsătorim.

În următoarea jumătate de oră, a certat-o, a ameninţat-o, dar Noelle împacheta liniştită, şi cînd a terminat a plecat, lăsîndu-l pe Sorel să se întrebe de

ce a pierdut-o, pentru că nu-i trecea prin minte că niciodată nu a avut-o.

Armand Gautier regiza o piesă a cărei premieră era peste două săptămîni. A petrecut toată ziua la teatru în repetiţii. De regulă, cînd muncea, nu se gîndea la nimic altceva. O parte a geniului său consta în faptul că avea o mare putere de concentrare în munca sa. Pentru el, în acele momente, nu existau decît cei patru pereţi şi actorii cu care lucra. De data aceasta însă, se simţea altfel. Se trezea gîndindu-se la Noelle şi la incredibila noapte petrecută împreună. Actorii jucau o scenă, apoi îi aşteptau comentariile, dar Gautier îşi dădea seama că nu era atent şi nu ştia ce s-a jucat în faţa lui. Furios, încercă să se concentreze, dar gîndurile îi zburau din nou la trupul Noellei şi la lucrurile uimitoare pe care le-au făcut împreună.

Pentru că Gautier avea o minte analitică, încercă să descifreze ce anume avea fata aceasta de îl afecta atît de mult. Noelle era frumoasă, dar el se culcase cu cele mai frumoase femei din lume. Era pricepută cînd făcea dragoste, dar el a mai întîlnit femei pricepute. Părea inteligentă, dar nu strălucită; avea o personalitate plăcută, dar nu complexă. Nu, era altceva, iar directorul nu putea numi în cuvinte. Îşi aminti acel „nu" blînd şi simţi că aici trebuia să caute explicaţia. Avea în ea o forţă irezistibilă, prin care obţinea tot ce-şi dorea. Avea în ea ceva ce el nu putea atinge.

Gautier a petrecut ziua într-o stare de confuzie totală. Abia aştepta seara, nu pentru că dorea să facă dragoste, ci pentru că dorea să-şi demonstreze că nu

are dreptate. Îşi dorea ca Noelle să-l dezamăgească, să o poată alunga din viaţa lui.

În timp ce au făcut dragoste în noaptea aceea, Armand Gautier a fost preocupat, atent la artificiile pe care le aştepta de la Noelle, pentru a-şi spune că ea se purta mecanic şi fără emoţii. Dar greşea. Ea i se abandona total, nu se gîndea decît să-i facă pe plac, aşa cum n-a mai simţit el niciodată. Dimineaţa următoare, Gautier era în întregime sub vraja ei.

Din nou, Noelle i-a pregătit micul dejun, ciuperci cu şuncă şi cafea fierbinte şi din nou lui i s-a părut totul extraordinar de gustos.

„Bine, îşi spuse Gautier în sinea sa. Ai găsit o fată frumoasă, care ştie să facă dragoste şi găteşte bine. Bravo! Dar este oare suficient pentru un bărbat inteligent? După ce termini cu dragostea şi cu mîncatul, trebuie să vorbiţi. Despre ce puteţi vorbi voi doi?" Răspunse singur că nu îl interesa.

Nu au mai vorbit despre piesa pe care i-a dat-o Gautier şi el spera că Noelle ori a uitat, ori nu a reuşit să memoreze versurile. Cînd a plecat în dimineaţa aceea, ea i-a promis că vor lua cina împreună.

– Poţi pleca de la Philippe? a întrebat-o Gautier.

– L-am părăsit, spuse Noelle simplu şi îi dădu noua ei adresă.

O privi uluit.

– Înţeleg.

Dar nu înţelegea. Nu mai înţelegea nimic.

Au petrecut şi următoarea noapte împreună. Cînd nu făceau dragoste, vorbeau. Adică vorbea Gautier. Noelle părea atît de interesată încît el se trezea

vorbind despre lucruri pe care nu le-a discutat ani de zile sau intimităţi pe care nu le-a dezvăluit nimănui. Nici de data aceasta nu au discutat despre piesa pe care i-a dat-o şi Gautier s-a felicitat în sinea lui că a rezolvat problema atît de curat.

În noaptea următoare, după ce au mîncat şi se pregăteau de culcare, Gautier a pornit-o spre dormitor.

– Nu încă, spuse Noelle.

Se întoarse şi o privi surprins.

– Ai spus că o să mă asculţi după ce învăţ rolul.

– Sigur, sigur, murmură el, cînd eşti gata.

– Sînt gata.

El clătină din cap.

– Nu vreau să îl citeşti, cherie. Vreau să îl memorezi şi să îl reciţi, ca să te pot evalua ca actriţă.

– L-am memorat.

El o privi uluit. Era imposibil să fi putut învăţa tot rolul numai în trei zile.

– Eşti pregătit să mă asculţi? îl întrebă ea.

Armand Gautier nu avea de ales.

– Sigur, spuse şi făcu semn spre centrul camerei. Acolo va fi scena. Aici este publicul. Se aşează într-un fotoliu comod.

Cînd Noelle începu să recite, Gautier simţi cum se înfioară – semnalul său intim ca de fiecare dată cînd întîlnea un talent adevărat. Nu, Noelle nu era expertă. Era departe de asta. Lipsa ei de experienţă se vedea în fiecare gest, în fiecare mişcare. Dar avea ceva mai mult şi mai profund decît îndemînarea – avea un talent natural care dădea fiecărui vers un înţeles cu totul nou.

Cînd Noelle termină, Gautier îi spuse cu căldură:

– Cred că într-o zi vei deveni o actriţă renumită, Noelle. Sînt convins. Te voi trimite la Georges Faber, cel mai bun profesor de dramă din Franţa. Lucrînd cu el...

– Nu.

O privi surprins. Era acelaşi blînd „nu", categoric.

– „Nu" ce? întrebă Gautier, încurcat. Faber nu primeşte pe oricine, numai pe cei mai mari actori. Pe tine te va primi pentru că îi voi spune eu.

– Eu voi lucra cu tine, spuse Noelle la fel de blînd.

Gautier simţea cum se înfurie.

– Eu nu sînt profesor, eu nu dau lecţii, se răsti el. Eu fac regie cu actori profesionişti. Cînd vei fi o profesionistă, te voi regiza şi pe tine. Lupta cu greu să îşi ascundă mînia. Ai înţeles?

Noelle dădu din cap.

– Da, Armand, am înţeles.

– Foarte bine.

Tulburat, o îmbrăţişă şi fu primit cu un sărut foarte cald. Ştia că şi-a făcut griji inutile. Era ca toate femeile, avea nevoie să fie dominată de un bărbat. Nu îi va mai crea probleme.

Au făcut dragoste şi au depăşit orice imaginaţie. Probabil din cauză că s-au certat, îşi explică el. În timpul nopţii, îi spuse:

– Noelle, vei fi o actriţă minunată. Voi fi foarte mîndru de tine.

– Mulţumesc, Armand, şopti ea.

În dimineaţa următoare, Noelle a pregătit micul dejun şi Gautier a plecat la teatru. I-a telefonat în timpul zilei, dar Noelle nu i-a răspuns. Cînd a venit acasă seara, nu a găsit-o. A aşteptat-o, dar cînd a văzut că nu vine, a rămas treaz toată noaptea,

temîndu-se să nu fi avut un accident. A sunat-o acasă, dar nu i-a răspuns. I-a trimis o telegramă care a venit înapoi. În drum spre teatru, s-a oprit la ea acasă, dar nimeni nu i-a deschis.

În timpul săptămînii următoare, Gautier a fost înnebunit. Repetiţiile erau un eşec. Urla la toţi actorii şi îi enerva atît de rău, încît directorul de scenă a sugerat că trebuie să facă o pauză. După ce au plecat actorii, Gautier a rămas singur pe scenă încercînd să înţeleagă ce se petrecea cu el. Îşi spunea întruna că Noelle nu este decît o femeie, o blondă ieftină şi ambiţioasă care dorea să devină star. A denigrat-o cum i-a venit la îndemînă, dar în zadar. Trebuia să o aibă. În noaptea aceea a cutreierat străzile Parisului şi s-a îmbătat în baruri unde era necunoscut. Se gîndea cum să ajungă la Noelle, dar nu ştia. Nu putea vorbi decît cu Philippe Sorel şi, sigur, acest lucru era imposibil.

La o săptămînă după ce Noelle a dispărut, Armand Gautier a sosit acasă la patru dimineaţa, beat, a deschis toate uşile şi s-a oprit în salon. Toate becurile erau aprinse. Noelle era ghemuită într-un fotoliu, îmbrăcată într-un halat de-al lui, citind o carte. Îl privi şi îi zîmbi.

– Bună, Armand.

Gautier o privi cu inima bătînd de emoţie şi un sentiment infinit de uşurare şi fericire. Spuse doar:

– Mîine începem munca.

CATHERINE

Washington: 1940

5

Washington, D.C. era cel mai excitant oraş pe care l-a văzut vreodată Catherine Alexander. Întotdeauna a crezut că nimic nu poate depăşi Chicago, dar Washingtonul era o revelaţie. Era inima Americii, era centrul care pulsa puterea. La început, Catherine a fost uluită de multitudinea de uniforme care umpleau străzile: Armată, Corpurile Aeriene Navale, Marină. Pentru prima dată Catherine a simţit palpabil posibilitatea unui război adevărat.

La Washington prezenţa fizică a războiului se vedea peste tot. Acesta era oraşul unde va începe războiul, dacă va începe. Aici se va declara mobilizarea. Acesta era oraşul care ţinea în mîinile sale soarta omenirii. Iar ea, Catherine Alexander, va fi o părticică din el.

S-a mutat la Susie Roberts, care locuia într-un apartament vesel şi luminos la etajul patru – un salon de poveste, două dormitoare, o baie mică şi o chicinetă. Susie a părut bucuroasă că o vede. Primele ei cuvinte au fost:

– Grăbeşte-te să despachetezi şi îmbracă-te cu rochia cea mai frumoasă. În seara asta ai întîlnire.

Catherine clipi.

– De ce naiba te grăbeşti?

– Cathy, la Washington fetele trebuie să se grăbească. Oraşul e plin de bărbaţi singuri şi este păcat să nu profiţi.

Au luat masa la *Hotel Willard*. Prietenul lui Susie era congresman de Indiana, iar cel destinat lui Catherine era din Oregon. Amîndoi veniseră în oraş fără neveste. După ce au mîncat, au dansat la Washington Country Club. Catherine spera că vreunul din ei îi va putea oferi o slujbă. A primit în schimb oferta să urce în maşină şi să meargă la ea acasă, ofertă pe care ea a refuzat-o cu mulţumiri.

În schimb, Susie l-a adus acasă pe congresman. La scurtă vreme, Catherine a auzit patul lui Susie scîrţîind. Şi-a tras o pernă pe cap, dar îi era imposibil să nu audă. Şi-o imagina pe Susie în pat făcînd o dragoste nebună. Dimineaţa cînd s-a sculat, Susie era deja trează şi arăta foarte veselă, dornică de muncă. Catherine căuta semne, riduri pe faţa ei, cearcăne de oboseală, dar nu găsea. Fata era absolut radioasă. Dumnezeule, gîndi Catherine, este un Dorian Gray feminin. Va veni o vreme cînd ea va arăta la fel de plăcut şi eu voi arăta de o sută zece

ani.

Cîteva zile mai tîrziu, la micul dejun, Susie i-a spus:

– Hei, am auzit despre o slujbă care te-ar putea interesa. Aseară la petrecere o fată mi-a spus că pleacă la ea acasă în Texas. Dumnezeu ştie de ce, cînd cineva s-a trezit scăpat de Texas mai vrea să se întoarcă înapoi. Acum cîţiva ani am fost la Amarillo...

– Unde lucrează? o întrerupse Catherine.

– Cine?

– Fata, spuse Catherine, nerăbdătoare.

– Oh, lucrează pentru Bill Fraser. El răspunde de relaţiile cu publicul pentru Departamentul de Stat. *„Newsweek"* a scris un articol despre el luna trecută. Cred că e o slujbă călduţă. Eu abia am auzit aseară şi cred că dacă pleci imediat ajungi înaintea altor fete.

– Mulţumesc, spuse Catherine, recunoscătoare. William Fraser sosesc!

Douăzeci de minute mai tîrziu, Catherine era în drum spre Departamentul de Stat. Portarul îi spuse unde găseşte biroul lui Fraser şi ea urcă în lift. Relaţii cu publicul. Exact ce îşi dorea.

Se opri în faţa uşii, scoase oglinda din poşetă şi se mai aranjă o dată. Era bine. Nu era nici nouă treizeci, cu siguranţă era prima. Deschise uşa şi intră.

Biroul secretarei era plin de fete, unele stăteau în picioare, altele stăteau pe scaune, altele rezemau pereţii şi păreau că vorbesc toate deodată. Secretara agitată încerca în van să facă ordine.

– Domnul Fraser este ocupat, repeta ea continuu. Nu ştiu cînd vă poate primi.

– Face selecţie sau nu face? întrebă una din fete.

– Da, dar... privi disperată la fetele înghesuite.

Dumnezeule! Este ridicol!

Uşa se deschise şi alte trei fete intrară, împingînd-o pe Catherine lîngă un perete.

– S-a ocupat postul? întrebă una din ele.

– Poate că i-ar prinde bine un harem, sugeră o altă fată. Atunci am găsi toate de lucru.

Uşa biroului se deschise şi un bărbat îşi făcu apariţia. Era înalt, suplu, un trup care se menţinea atletic în şedinţe de gimnastică de trei ori pe săptămînă. Avea părul blond ondulat, argintiu la tîmple, ochi albaştri strălucitori şi bărbie pronunţată.

– Ce naiba se petrece aici, Sally? Avea o voce profundă şi autoritară.

– Fetele acestea au auzit despre postul vacant, domnule Fraser.

– Dumnezeule! Eu nu am auzit decît acum o oră. Îşi roti privirea prin cameră. Parcă au sunat tobele junglei.

Privirea lui se opri asupra Catherinei şi fata se îndreptă de spate întîmpinîndu-l cu cel mai călduros zîmbet gen „voi fi o secretară grozavă", dar ochii lui se întoarseră spre secretara de la birou.

– Am nevoie de un număr din *„Life"*, spuse el. Un număr de acum trei sau patru săptămîni. Are pe copertă fotografia lui Stalin.

– Am să-l comand, domnule Fraser.

– Am nevoie de el acum, spuse şi se întoarse spre birou.

– Sun imediat la redacţiile *„Time-Life"* şi o să-i rog să îmi dea o copie.

Fraser se opri în uşă.

– Sally, vorbesc la telefon cu senatorul Borah şi vreau să-i citesc un paragraf din revista aceea. Ai

două minute să mi-o găseşti. Intră în birou şi închise uşa.

Fetele din cameră se privirà nedumerite şi ridicară din umeri. Catherine începu să gîndească alert. Apoi îşi făcu loc şi ieşi din cameră.

– Bine. Una mai puţin, auzi în urma ei.

Secretara ridică receptorul şi formă informaţiile.

– Vă rog numărul de telefon al redacţiilor *„Time-Life"*. În cameră se lăsă tăcerea. Mulţumesc. Fata puse receptorul în furcă, apoi îl ridică şi formă un număr. Bună ziua. Sîntem biroul domnului William Fraser de la Departamentul de Stat. Domnul Fraser are nevoie de un număr mai vechi al revistei *„Life"*. Imediat. Este acela cu fotografia lui Stalin pe copertă... Cum, nu aveţi colecţia? Cu cine aş putea vorbi?... Înţeleg. Mulţumesc.

– Ghinion, scumpo, spuse o fată.

Alta adăugă:

– Ce le mai trece prin cap? Dacă vrea să vină în seara asta la mine îi citesc eu ceva frumos. Au rîs toate.

Interfonul bîzîi şi ea preluă legătura.

– Cele două minute au trecut, se auzi vocea lui Fraser. Unde este revista?

Secretara inspiră adînc.

– Tocmai am vorbit cu redacţiile, domnule Fraser, şi mi-au spus că este imposibil să obţin...

Uşa se deschise şi Catherine intră în fugă. Avea în mînă revista *„Life"* cu fotografia lui Stalin pe copertă. Îşi făcu loc spre biroul secretarei şi îi puse revista în mînă. Fata o privi uluită.

– Am... am revista, domnule Fraser. O aduc imediat.

Se ridică şi zîmbindu-i recunoscătoare Catherinei, intră în birou. Celelalte fete îi aruncau priviri ostile.

Cinci minute mai tîrziu, uşa biroului se deschise şi Fraser apăru în spatele secretarei. Fata arătă cu degetul spre Catherine:

– Ea este.

William Fraser o privi interes.

– Intră, te rog.

– Da, domnule.

Catherine îl urmă în birou simţind ochii celorlalte fete înfigîndu-se în spatele ei ca nişte pumnale. Fraser închise uşa. Avea un birou tipic pentru Washington, dar mobilat cu stil, se simţea gustul personal.

– Ia loc, domnişoară...

– Alexander. Catherine Alexander.

– Sally mi-a spus că dumneata ai adus revista.

– Da, domnule.

– Presupun că nu ai de obicei în poşetă numere vechi din *Life*.

– Nu, domnule.

– Cum ai găsit-o atît de repede?

– Am fost jos la frizerie. Ştiţi, frizeriile şi cabinetele stomatologice au în sala de aşteptare numere vechi de reviste.

– Înţeleg. Fraser zîmbea şi nu mai părea atît de fioros. Nu cred că mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva. La toate eşti aşa de isteaţă?

Catherine se gîndi la Ron Peterson.

– Nu, domnule, răspunse ea.

– Vrei să lucrezi ca secretară?

– Nu tocmai. Catherine văzu că o priveşte surprins. Vreau să spun că mi-ar plăcea foarte mult să fiu asistenta dumneavoastră.

– Ei bine, astăzi vei fi secretară. De mîine poţi să fii asistenta mea.

Catherine îl privi plină de speranţe.

– Adică, am ocupat postul?

– Da, la luptă foarte strînsă. Apăsă butonul interfonului şi spuse: Sally, mulţumeşte, te rog, tinerelor. Spune-le că postul s-a ocupat.

– Bine, domnule Fraser.

Bărbatul apăsă din nou pe buton.

– Eşti mulţumită cu treizeci de dolari pe săptămînă?

– Ah, da, domnule. Mulţumesc, domnule Fraser.

– Începi mîine dimineaţă, la ora nouă. Acum mergi la Sally şi completează nişte formulare.

După ce a plecat din biroul domnului Fraser, Catherine s-a oprit la Biblioteca Congresului. Poliţistul de la intrare a oprit-o.

– Sînt secretara personală a domnului William Fraser, de la Departamentul de Stat. Am nevoie de cîteva informaţii.

– Ce fel de informaţii?

– Despre William Fraser.

Poliţistul o privi ciudat.

– Este cea mai curioasă cerere pe care am avut-o vreodată. Te necăjeşte cumva şeful?

– Nu, spuse ea, dezarmant de sinceră. Dar vreau să scriu un articol despre el.

Cinci minute mai tîrziu, un funcţionar o conducea în bibliotecă. Scoase dosarul lui William Fraser şi Catherine începu să citească.

Peste o oră, Catherine ştia totul despre William

Fraser. Avea patruzeci şi cinci de ani, a absolvit la *Princeton* cu *Magna cum Laudae*, a fondat agenţia de publicitate *Fraser Associates*, care a devenit una dintre cele mai mari în domeniu şi apoi, la cererea Preşedintelui, a lucrat timp de un an pentru guvern. A fost căsătorit cu Lydia Campion, femeie bogată cu vederi socialiste. Erau divorţaţi de patru ani. Nu avea copii. Fraser era milionar, avea o casă în Georgetown şi o casă de vară la Bar Harbor, în Maine. Îi plăceau tenisul, plimbările cu barca şi polo pe apă. Unele articole scriau despre el că este „una dintre cele mai bune partide de căsătorie din America".

Ajunsă acasă, Catherine i-a povestit lui Susie şi aceasta a insistat că evenimentul merită sărbătorit. Doi cadeţi din Annapolis tocmai veniseră în oraş.

Băiatul care i-a revenit Catherinei era destul de plăcut, dar ea îl compara mereu cu William Fraser, deşi în comparaţie cu acesta, băiatul părea o catastrofă. Catherine se întreba dacă nu cumva se îndrăgostea de şeful ei. Cît timp a stat cu el nu a simţit nici o emoţie de adolescentă, în schimb a simţit altceva, a avut un sentiment de respect. A hotărît că emoţiile de adolescentă existau doar în romanele sexy franţuzeşti.

Cadeţii au dus fetele la un restaurant italian, la periferia Washingtonului. Au mîncat excelent, apoi au plecat la teatru şi Catherine s-a distrat de minune. La sfîrşit, băieţii le-au condus, iar Susie i-a invitat în casă. Fiindu-i somn, Catherine s-a scuzat spunînd că este obosită.

Băiatul ei a protestat vehement:

– Uită-te la ei, noi nici măcar nu am început.

Susie şi celălalt băiat erau pe canapea, încleştaţi într-o îmbrăţişare pasionată.

Băiatul a prins-o pe Catherine de mînă:

– O să fie război, spuse el cu sinceritate. Înainte ca ea să-şi dea seama, el i-a dus mîna spre picioarele lui. Te lasă pe tine inima să trimiţi la luptă un bărbat în starea asta?

Catherine îşi smulse mîna încercînd să nu se enerveze.

– M-am gîndit foarte mult la asta şi am hotărît să mă culc cu răniţii care sînt în stare să meargă.

Se întoarse pe călcîie şi intră în camera ei, încuind uşa. Nu a reuşit să doarmă. Stătea cu ochii deschişi şi se gîndea la William Fraser, la noul său loc de muncă, la ciudăţeniile bărbaţilor. După o oră, a auzit din nou cum scîrţîia sălbatec patul din camera lui Susie. Îi era imposibil să doarmă.

La opt şi jumătate, în dimineaţa următoare, Catherine intra în biroul care era noul său loc de muncă. Uşa nu era încuiată şi în camera secretarei lumina era aprinsă. Din celălalt birou se auzea o voce de bărbat. Intră. William Fraser stătea la birou şi dicta într-un microfon. O privi pe Catherine şi opri aparatul.

– Ai venit devreme.

– Am vrut să mă acomodez înainte de a începe munca.

– La loc. În vocea lui simţi o nuanţă care o uimi. Părea supărat. Catherine se aşeză. Domnişoară Alexander, mie nu-mi plac curioşii.

Catherine simţi cum roşeşte.

– Nu... nu înţeleg.

– Washingtonul este un oraş mic. Nici măcar nu este oraş. Este un prăpădit de sat. Nu se petrece nimic de care să nu afli în cinci minute.

– Tot nu...

– Biblioteca m-a sunat la două minute după ce ai ajuns acolo să mă întrebe dacă secretara mea trebuia să scrie ceva despre mine.

Catherine era împietrită, incapabilă să vorbească.

– Ai aflat tot ce doreai?

Fata simţi cum stînjeneala i se transformă în furie.

– Nu spionam nimic, spuse ea. Singurul lucru pe care îl doream erau cîteva informaţii despre dumneavoastră, ca să ştiu cu ce fel de om voi lucra. Vocea ei tremura de indignare. Eu cred că un asistent personal trebuie să ştie să se adapteze şefului său şi nu am dorit decît să ştiu cum să mă adaptez.

Fraser o măsură cu ostilitate.

Catherine îl privea cu ură, în pragul lacrimilor.

– Nu vă faceţi probleme, domnule Fraser. Plec imediat.

Se întoarse şi porni spre uşă.

– Stai jos, se auzi vocea lui Fraser, ca o palmă pe obraz. Nu suport primadonele.

Catherine se întoarse, uimită.

– Eu nu sînt o...

– Bine. Îmi pare rău. Acum te rog să iei loc. Te rog!

Bărbatul îşi luă pipa de pe birou şi o aprinse. Catherine stătea umilită şi nu ştia ce să facă.

– Nu ştiu dacă am pornit bine, începu ea. Eu...

Fraser inhală fumul şi stinse chibritul.

– Sigur că ai început bine, Catherine, spuse el calm. Nu poţi pleca acum. Ai uitat ce am păţit ieri cu toate fetele acelea?

Catherine ridică privirea şi văzu un licăr amuzat în ochii lui albaştri. Îi zîmbea. Deşi nu dorea, îi zîmbi şi ea. Se prăbuşi în scaun.

– Mult mai bine. Ţi-a spus vreodată cineva că eşti mult prea sensibilă?

– Cred că da. Îmi pare rău.

– Sau poate că eu sînt prea sensibil, spuse el rezemîndu-se comod de spătarul fotoliului. Este o mare problemă să ţi se spună mereu că eşti „cea mai bună partidă de căsătorie din America".

Poate că Fraser avea dreptate. Poate că interesul ei nu era atît de impersonal, pe cît credea ea. Poate că în subconştientul ei...

–... să fii mereu vînat de toate femeile nemăritate, continuă Fraser. Nici nu ai crede cît de agresive sînt femeile.

Dar ea nu era? *Încercaţi noua noastră casieră*, îşi aminti Catherine, şi roşi.

– Este suficient să se aducă în prim plan imaginea unui bărbat, oftă Fraser şi el devine cobaiul Institutului Naţional de Cercetare. Povesteşte-mi despre tine. Ai un prieten?

– Nu, spuse ea. Nimeni în mod deosebit, adăugă repede.

El o privi curios.

– Unde locuieşti?

– Împreună cu o prietenă, fostă colegă de liceu şi colegiu.

– *Northwestern.*

Îl privi surprinsă şi abia mai tîrziu realiză că probabil a citit formularele pe care le completase ea.

– Da, domnule.

– Am să-ţi spun ceva despre mine, ceva ce nu ai găsit în dosarul meu. Cînd este vorba de muncă, sînt al naibii de afurisit. Vei descoperi că sînt un perfecţionist. Greu de suportat. Crezi că ai să te

descurci?

– Voi încerca, spuse Catherine.

– Bine. Sally te va introduce în munca noastră. Cel mai important lucru pe care nu trebuie să-l uiţi niciodată este că sînt un înrăit băutor de cafea. O beau amară şi fierbinte.

– Am să ţin minte. Se ridică în picioare şi porni spre uşă.

– Şi... Catherine...

– Da, domnule Fraser?

– Cînd ajungi diseară acasă exersează cîteva înjurături în faţa oglinzii. Dacă mai tresari de cîte ori spun eu ceva, fac zidul morţii.

Iar o făcea să se simtă ca un copil.

– Bine, domnule Fraser, spuse cu răceală.

Ieşi din birou trîntind uşa în urma ei.

Întîlnirea nu a decurs aşa cum şi-a imaginat-o. Nu-l mai plăcea pe William Fraser. Îl socotea încrezut şi arogant. Nu-i de mirare că soţia lui a divorţat. Ei bine, va începe munca, dar va trebui să caute imediat un alt post, pentru că dorea să muncească pentru un om, nu pentru un despot.

După ce Catherine a trîntit uşa, Fraser s-a rezemat de fotoliu şi a zîmbit. Toate fetele erau oare atît de cinstite şi atît de dornice de muncă? În mînia ei, cu ochii strălucind şi buzele tremurînd, Catherine a părut atît de lipsită de apărare, încît Fraser ar fi dorit să o ia în braţe şi să o protejeze. Trebuia să recunoască. Fata aceasta avea un fel de strălucire demodată, care aproape că nu mai exista la fetele din ziua de azi. Era frumoasă, inteligentă şi avea personalitate. Va deveni cea mai bună asistentă pe care a avut-o el vreodată. În sufletul lui, Fraser avea sentimentul că ea va deveni

mai mult decît atît. Cît de mult, încă nu ştia. S-a fript de foarte multe ori, încît sistemul de autoapărare intra în funcţiune de fiecare dată cînd era atins emoţional de o femeie. Şi aceste momente au fost foarte rare. Pipa s-a stins. A aprins-o din nou şi încă mai zîmbea. Puţin mai tîrziu, a chemat-o să-i dicteze ceva şi Catherine s-a purtat politicos, dar rece. Aştepta ca Fraser să spună ceva personal, ca să-i poată arăta cît de rece poate fi ea, dar el a fost distant şi a păstrat tonul de muncă. Evident, gîndi Catherine, a şi uitat de incidentul de dimineaţă. Cît de insensibili sînt bărbaţii!

În ciuda sentimentelor personale, Catherine descoperi că noua ei muncă este fascinantă. Telefoanele zbîrnîiau constant, iar numele persoanelor care sunau o umpleau de emoţie. În prima săptămînă, vicepreşedintele Statelor Unite a sunat de două ori, apoi o mulţime de senatori, secretarul de stat şi o actriţă renumită care dorea publicitate pentru ultimul ei film. Săptămîna s-a încheiat glorios cu un telefon primit de la însuşi preşedintele Roosevelt, şi Catherine a fost atît de emoţionată, încît a scăpat receptorul şi a întrerupt legătura.

În afară de telefoane, Fraser avea mereu întîlniri la birou, la club sau la restaurantele renumite, cu asemenea personalităţi. După primele cîteva săptămîni, Fraser i-a permis Catherinei să-i fixeze întîlnirile şi să rezerve mesele la restaurant. Începuse să ştie pe cine dorea Fraser să întîlnească şi pe cine nu. Munca i se părea atît de palpitantă încît după o lună uitase complet că dorea să-şi găsească o nouă slujbă.

Legătura dintre Catherine şi Fraser se menţinea la nivelul politicos şi impersonal, dar acum ea îl

cunoştea mai bine şi ştia că această răceală nu era lipsă de prietenie. Era un fel de demnitate, un fel de zid care îl apăra de lume. Catherine avea sentimentul că Fraser era foarte, foarte singur. Meseria îi cerea să fie exuberant, dar ea simţea că avea o natură solitară. Simţea de asemenea că William Fraser era departe de ea. *Aşa cum erau de altfel toţi bărbaţii din America.*

Din cînd în cînd, se mai întîlnea cu Susie şi cu prietenii ei, dar de cele mai multe ori prefera să meargă singură la teatru sau la film. I-a văzut pe Gertrude Lawrence şi pe Danny Kaye, în *„Doamna din întuneric"* şi *„Viaţa cu tata"*. L-a cunoscut pe tînărul actor Kirk Douglas, a iubit-o la nebunie pe Ginger Rogers, pentru că i se părea că seamănă cu ea. Într-o seară, la un spectacol cu *„Hamlet"*, l-a văzut pe Fraser într-o lojă, lîngă o fată drăguţă, îmbrăcată într-o rochie foarte costisitoare, pe care Catherine o admirase în revista *„Vogue"*. Nu ştia cine este fata. Fraser îşi fixa singur întîlnirile intime şi ea nu ştia niciodată unde merge şi cu cine. Cînd privi în jurul său, Fraser o văzu. A doua zi dimineaţa nu a spus nimic, pînă cînd nu a terminat de dictat.

– Cum ţi-a plăcut *„Hamlet"*?, a întrebat-o.

– Piesa va fi întotdeauna bună, depinde însă foarte mult de spectacol.

– Mie mi-au plăcut actorii, spuse el. Cred că fata care a jucat rolul Ofeliei a fost foarte bună.

Catherine aprobă şi se ridică să plece.

– Nu ţi-a plăcut Ofelia? insistă Fraser.

– Dacă vreţi neapărat să ştiţi părerea mea, spuse Catherine cu grijă, nu cred că ar reuşi să-şi ţină capul deasupra apei. Se întoarse pe călcîie şi plecă.

În seara aceea, cînd a sosit acasă, Susie o

aştepta.

– Te-a căutat cineva.

– Cine?

– Un tip de la FBI. Te cercetează.

Dumnezeule, gîndi Catherine. *Au descoperit că sînt virgină şi probabil că au o lege aici, la Washington, care pedepseşte acest lucru.* Cu voce tare spuse:

– De ce să mă cerceteze pe mine FBI-ul?

– Pentru că acum lucrezi în guvern.

– Oh!

– Ce mai face domnul Fraser al tău?

– Domnul Fraser al meu face bine, spuse Catherine.

– Crezi că m-ar plăcea?

Catherine o studie pe bruneta înaltă şi mlădioasă.

– La micul dejun.

Pe măsură ce treceau săptămînile, Catherine a început să le cunoască şi pe secretarele de la celelalte birouri. Mai multe dintre ele aveau aventuri amoroase cu şefii lor, dar nu păreau să se consume dacă bărbaţii erau însuraţi sau nu. Toate o invidiau pe Catherine pentru că lucra pentru William Fraser.

– Cum arată cu adevărat Băiatul de Aur? întrebă una dintre fete, odată. Nu ţi-a făcut avansuri?

– Oh, nu-şi pierde vremea cu asta, spuse Catherine, sincer. Eu vin la birou în fiecare dimineaţă la ora nouă, ne tăvălim pe canapea pînă la ora unu şi apoi facem pauza de prînz.

– Fii serioasă, spune-mi cum îl găseşti?

– Irezistibil, minţi Catherine.

După ultima ceartă, sentimentele ei faţă de William Fraser s-au îmblînzit considerabil. Nu a minţit-o cînd

i-a spus că este un perfecţionist. O certa de fiecare dată cînd făcea o greşeală, dar era corect şi înţelegător. L-a văzut abandonîndu-şi propriile probleme pentru a-i ajuta pe ceilalţi oameni care nu puteau face nimic pentru el. Da, îi plăcea foarte mult William Fraser, dar aceasta era numai problema lui.

Odată, cînd aveau foarte mult de lucru, Fraser a rugat-o pe Catherine să vină la el acasă să recupereze. Talmadge, şoferul lui Fraser, i-a aşteptat în faţa clădirii. Mai multe secretare care terminaseră lucrul priveau cu subînţeles spre Catherine, pe care Fraser o invita în maşină.

– Am să-ţi ruinez reputaţia, spuse Catherine.

Fraser începu să rîdă.

– Îţi dau un sfat. Dacă vrei să ai o aventură amoroasă cu o persoană publică, fă-o în văzul lumii, afară.

– Şi dacă răcesc?

– Vreau să spun, afişează-te cu bărbatul în locuri publice, în restaurante aglomerate, la teatru.

– La piese de Shakespeare? întrebă Catherine, naiv.

Fraser ignoră întrebarea.

– Oamenilor întotdeauna le plac explicaţiile ascunse. În sinea lor, vor spune: „Aha, a scos-o pe... în public. Mă întreb cu cine se întîlneşte în secret?" Oamenii nu cred niciodată ceea ce este evident.

– Interesantă teorie.

– Arthur Conan Doyle a scris o poveste despre cum poţi înşela oamenii fluturîndu-le sub ochi adevărul. Nu-mi amintesc cum se numeşte.

– A scris-o Edgar Allan Poe şi se numeşte *„Scrisoarea furată"*.

Chiar în momentul în care a scăpat cuvintele, Catherinei i-a părut rău. Bărbaţilor nu le plac fetele isteţe. Dar ce conta acum? Ea nu era fata lui, îi era secretară.

Restul drumului l-au făcut în tăcere.

Casa lui Fraser din Georgetown parcă era decupată dintr-o carte de poveşti. Era o casă georgiană, cu patru etaje, veche, probabil de două sute de ani. Un valet în haină albă le-a deschis uşa.

– Frank, ţi-o prezint pe domnişoara Alexander.

– Bună, Frank. Am vorbit la telefon, spuse Catherine.

– Da. Îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Alexander.

Catherine privi holul de primire. Avea o scară de lemn care ducea la etajul al doilea. Podeaua era din plăci de marmură, iar din tavan atîrnau candelabre ameţitor de frumoase. Fraser o privea.

– Îţi place? o întrebă el.

– Dacă îmi place? Ah, da!

Bărbatul zîmbi şi Catherine se întrebă dacă nu cumva a fost prea entuziastă – cum sînt fetele atrase de bogăţie sau femeile acelea agresive despre care i-a povestit el.

– Este... este plăcut, adăugă ea, timid.

Fraser o privea ironic şi Catherine avea sentimentul îngrozitor că el îi citea gîndurile.

– Să intrăm în bibliotecă.

Catherine îl urmă într-o cameră în care de jur-împrejur erau rafturi pline cu cărţi. Era o atmosferă de epocă, graţioasă şi prietenească. Fraser continua

să o studieze.

– Ei bine? întrebă el, foarte serios.

Catherine nu se mai lăsă prinsă pe picior greşit:

– Ei bine, spuse ea, este mai mică decît Biblioteca Congresului.

El izbucni în rîs.

– Ai dreptate.

Frank intră în cameră aducînd o frapieră de argint cu cuburi de gheaţă. O aşeză lîngă bar.

– La ce oră luaţi cina, domnule Fraser?

– La şapte treizeci.

– Am să-i spun bucătarului, spuse Frank şi ieşi din cameră.

– Bei ceva?

– Nimic, mulţumesc.

Fraser o privi din nou.

– Nu bei, Catherine?

– Nu beau cînd muncesc, spuse ea. Încurc P-ul şi O-ul.

– Vrei să spui că încurci P-ul şi Q-ul?

– Nu, P şi O. La maşina de scris sînt una lîngă alta.

– Nu ştiam.

– Nu dumneavoastră trebuie să ştiţi. Eu trebuie să ştiu, de aceea mă plătiţi regeşte.

– Cît te plătesc? întrebă Fraser.

– Treizeci de dolari pe săptămînă şi cina în cele mai frumoase case din Washington.

– Eşti sigură că nu te răzgîndeşti? Nu vrei să bei nimic?

– Nu, mulţumesc, spuse Catherine.

Fraser îşi turnă un martini, iar Catherine începu să

se plimbe prin cameră studiind cărţile de pe rafturi. Toate erau titluri clasice şi destul de multe erau în italiană şi arabă. Fraser se apropie de ea.

– Vorbiţi italiana şi araba?

– Da. Am trăit o vreme în Middle East şi am învăţat araba.

– Şi italiana?

– O vreme am fost prieten cu o actriţă italiană.

Catherine roşi.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu indiscretă.

Fraser o privi amuzat şi Catherine se simţi ca o şcolăriţă. Nu mai ştia dacă îl ura sau îl iubea pe William Fraser. Însă era sigură de un lucru. El era cel mai drăguţ bărbat pe care l-a cunoscut vreodată.

Cina a fost excelentă. Au fost feluri franţuzeşti cu sosuri delicioase. La desert au mîncat jeleu de cireşe. Nu era de mirare că Fraser mergea la sala de gimnastică de trei ori pe săptămînă.

– Cum ţi-a plăcut? o întrebă el.

– Nu seamănă deloc cu mîncarea de la cantină, spuse ea zîmbind.

Fraser izbucni din nou în rîs.

– Va trebui să merg şi eu o dată la cantină.

– Eu n-aş merge dacă aş fi în locul dumneavoastră.

– Este atît de proastă mîncarea?

– Nu despre mîncare este vorba. Despre fete. Toate vă urmăresc.

– De unde ştii tu?

– Tot timpul vorbesc despre dumneavoastră.

– Adică, pun întrebări despre mine?

– Cam aşa ceva.

– Îmi imaginez că rămîn cam supărate atunci cînd tu nu le spui nimic.

Catherine clătină şăgalnic din cap.

– Mare greşeală. Eu inventez tot felul de poveşti despre dumneavoastră.

Fraser se aşează comod în fotoliu.

– Ce fel de poveşti?

– Sînteţi sigur că vreţi să le aflaţi?

– Categoric.

– Păi, le spun că sînteţi un căpcăun şi urlaţi la mine toată ziua.

– Ei, nu chiar toată ziua.

– Le spun că vă daţi în vînt după vînătoare şi purtaţi tot timpul în birou, în timp ce îmi dictaţi, o armă încărcată. Şi le spun că mi-e teamă că într-o zi o să mă omorîţi.

– Asta le menţine curiozitatea trează.

– Se chinuie foarte mult să descopere cum sînteţi cu adevărat.

– Dar tu ştii cum sînt eu cu adevărat?

Vocea lui Fraser suna acum foarte grav. Un moment, Catherine îl privi drept în ochii lui albaştri, apoi întoarse privirea.

– Cred că da, răspunse ea.

– Cine sînt eu?

Catherine simţi cum se încordează. Nu mai glumea şi în tonul vocii simţi ceva ciudat-tulburător. Nu-i răspunse.

Fraser o privi şi zîmbi.

– Cred că persoana mea este un subiect plictisitor de conversaţie. Mai vrei desert?

– Nu, mulţumesc. Am mîncat pentru o

săptămînă.

– Să trecem la treabă.

Au lucrat pînă la miezul nopţii. Fraser a condus-o pe Catherine la uşă, de unde a preluat-o Talmadge şi a dus-o acasă.

Tot drumul spre casă s-a gîndit numai la el. Forţa, umorul şi puterea lui de înţelegere. Cineva a spus odată că un bărbat trebuie să fie foarte puternic pentru a-şi permite să fie şi blînd. William Fraser era foarte puternic. Seara aceasta a fost una dintre cele mai frumoase seri din viaţa ei şi Catherine era îngrijorată. Se temea să nu se transforme într-o secretară geloasă care ura fiecare femeie care intra la şeful ei. Ei bine, ea nu va face aşa ceva. Fiecare femeie din Washington alerga după Fraser. Ea nu avea de gînd să se alăture acestei mulţimi.

Cînd Catherine intră în casă, Susie nu dormea, o aştepta. Sări imediat ce o văzu.

– Povesteşte! o impulsionă Susie. Ce s-a întîmplat?

– Nu s-a întîmplat nimic, îi spuse Catherine, calmă. Am luat cina împreună.

Susie o privea uluită.

– Cum adică? Nu ţi-a făcut nici un avans?

– Nu, sigur că nu mi-a făcut avansuri.

Susie oftă.

– Trebuia să-mi dau seama. Probabil că i-a fost frică.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, scumpo, că te porţi ca Fecioara

Maria. Probabil că îi este teamă să te atingă măcar cu un deget, să nu te audă strigînd „viol" şi să te vadă leşinată.

Catherinei îi ardeau obrajii.

– Pe mine nu mă interesează problema asta, spuse ea cu răceală. Şi nu mă port ca Fecioara Maria.

Mă port ca Fecioara Catherine. Draga şi bătrîna Sfînta Catherine. Nu a făcut decît să-şi mute sfintele oseminte la Washington. În rest, nimic nu s-a schimbat. Funcţiona la aceeaşi biserică.

În următoarele şase luni, Fraser a fost plecat în călătorii. A mers la Chicago, San Francisco şi în Europa. Catherine avea destul de mult de lucru şi totuşi, fără Fraser biroul i se părea pustiu.

În această perioadă, biroul a fost invadat de un flux continuu de bărbaţi şi Catherine s-a trezit deodată asediată de invitaţii. Din cînd în cînd era tentată să accepte. Dar nu a acceptat nici o invitaţie, în parte pentru că nu a interesat-o nici un bărbat în mod deosebit, în parte, pentru că simţea că Fraser nu ar fi fost de acord ca ea să amestece plăcerea cu munca. Chiar dacă Fraser a înţeles refuzurile ei constante, nu a spus niciodată nimic. A doua zi, după ce a luat cina la el acasă, i-a mărit salariul cu zece dolari pe săptămînă.

Catherine simţea schimbarea ritmului de viaţă al oraşului. Oamenii erau mai grăbiţi, mai încordaţi. Ziarele anunţau cu litere de o şchioapă crizele prin care trecea Europa. Căderea Franţei i-a afectat pe

americani mai mult decît orice s-a întîmplat în Europa, pentru că ei au simţit invazia Franţei ca pe o violare, o pierdere a libertăţii unei ţări care a fost leagănul libertăţii.

A căzut şi Norvegia, Anglia lupta pe viaţă şi pe moarte, în timp ce între Germania, Italia şi Japonia se semna un pact mutual. Toată lumea simţea că în mod inevitabil America va intra în acest război. Într-o zi, Catherine l-a întrebat pe Fraser despre război.

– Cred că este doar o problemă de timp şi ne vom implica şi noi, îi spuse el gînditor. Dacă Anglia nu-l poate opri pe Hitler, va trebui să o facem noi.

– Dar senatorul Borah spune că...

– Crede că simbolul Americii ar trebui să fie un struţ, o întrerupse Fraser, urios.

– Ce veţi face dacă va fi război?

– Voi fi erou.

Catherine şi-l imagină imediat, frumos, în uniformă de ofiţer, mergînd la război – imediat însă respinse ideea. I se părea stupid ca într-o epocă civilizată, oamenii să creadă că pot rezolva diferendele dintre ei omorîndu-se unul pe altul.

– Nu-ţi face probleme, Catherine, îi întrerupse Fraser şirul gîndurilor. O vreme nu se va întîmpla nimic. Iar atunci cînd se va întîmpla, vom fi pregătiţi.

– Dar Anglia? Dacă Hitler hotărăşte să o invadeze, Anglia va reuşi să-i ţină piept? Hitler are atît de multe tancuri şi avioane, iar englezii nu au nimic.

– Vor avea, spuse Fraser, cu convingere. Foarte curînd.

Apoi a schimbat subiectul şi au început să muncească.

O săptămînă mai tîrziu, ziarele anunţau agitate noua idee a lui Roosevelt, conceptul de „împrumut". Aşadar, Fraser a ştiut şi a încercat să o liniştească fără a-i da alte informaţii.

Săptămînile zburau. Din cînd în cînd, Catherine accepta cîte o întîlnire, dar de fiecare dată se trezea comparîndu-şi însoţitorul cu William Fraser şi se întreba de ce se mai deranjează să accepte întîlniri. Era conştientă că s-a ascuns sub o platoşă emoţională, dar nu ştia cum să scoată capul în lume. Îşi spunea mereu că are o imaginaţie prea bogată, că nu este îndrăgostită de Fraser, dar nu se putea bucura de compania altor bărbaţi pentru că Fraser îi eclipsa pe toţi.

Într-o seară tîrziu, Catherine lucra, cînd Fraser a intrat pe neaşteptate în birou. Ea a tresărit violent.

– Ce naiba ţin eu aici? O galeră cu sclavi?

– Am vrut să termin raportul acesta, spuse ea, să-l puteţi lua mîine la San Francisco.

– Puteai să mi-l trimiţi prin poştă, spuse el supărat.

Se aşeză pe un scaun în faţa ei şi începu să o studieze.

– Nu ai altceva mai bun de făcut seara, decît să faci rapoarte plicticoase?

– Din întîmplare, am fost liberă astă-seară.

Fraser se rezemă de spătarul scaunului, îşi încrucişă degetele mîinilor, le puse sub bărbie şi începu să o privească.

– Îţi aminteşti ce ai spus în prima zi cînd ai intrat în acest birou?

– Am spus o mulţime de prostii.

– Ai spus că nu vrei să fii o simplă secretară, că vrei să fii asistenta mea.

– Atît m-a dus capul atunci, zîmbi ea.

– Dar acum ştii mai multe.

– Nu înţeleg.

– Dar este foarte simplu, Catherine, spuse el cu blîndeţe. În ultimele trei luni ai fost cu adevărat asistenta mea. De acum înainte vei fi în mod oficial.

Ea îl privi uluită.

– Sînteţi sigur că...?

– Nu te-am numit asistentă mai devreme pentru că mi-a fost teamă să nu te sperii. Dar acum ştii şi tu că poţi face această muncă.

– Nu ştiu ce să spun, murmură Catherine. Eu... dumneavoastră... să ştiţi că n-o să vă pară rău, domnule Fraser.

– Deja îmi pare rău. Asistentele mele îmi spun Bill.

– Bill.

În noaptea aceea, Catherine stătea în pat, cu ochii pe pereţi, amintindu-şi cum a privit-o el şi cum a simţit ea. A adormit foarte tîrziu.

Catherine i-a scris tatălui său de mai multe ori, rugîndu-l să vină la Washington să o vadă. Abia aştepta să-i arate oraşul, să-l prezinte noilor ei prieteni şi lui Bill Fraser. La ultimele două scrisori nu a primit răspuns. Îngrijorată, l-a sunat pe unchiul său din Omaha.

– Cathy! Eu... tocmai doream să te sun.

Catherine tresări.

–Ce face tata?

Urmă o scurtă pauză.

– A avut un atac de cord. Am vrut să te sun mai devreme, dar tatăl tău m-a rugat să aştept pînă se face bine.

Catherine strînse cu putere receptorul.

– Este mai bine acum?

– Mă tem că nu, Cathy. Este paralizat.

– Vin imediat.

A intrat la Bill Fraser şi i-a povestit totul.

– Îmi pare rău. Cu ce te pot ajuta?

– Nu ştiu. Vreau să plec la el imediat, Bill.

– Sigur.

Fraser ridică receptorul şi sună în mai multe locuri. Şoferul a dus-o pe Catherine acasă, unde ea şi-a luat cîteva lucruri şi apoi a dus- o la aeroport, unde Fraser îi rezervase un loc pentru avionul de Omaha.

Unchiul şi mătuşa ei o aşteptau la aeroportul Omaha. Privindu-le cu înfrigurare feţele, Catherine a înţeles că a ajuns prea tîrziu. A intrat în clădirea unde era depus tatăl său, pierdută şi singură. Murise o parte din sufletul ei pe care nu o va putea recupera niciodată. Trupul tatălui ei era îmbrăcat în cel mai bun costum şi stătea într-un sicriu modest. Timpul şi greutăţile constante ale vieţii i-au micşorat trupul. Unchiul i-a întins Catherinei obiectele personale ale tatălui său, mici comori de o viaţă – cincizeci de dolari, cîteva fotografii vechi, cîteva note de plată, un ceas de mînă, un briceag aproape ruginit şi scrisorile scrise de ea, legate cu grijă cu o panglică, cu marginile roase de cît de des au fuseseră citite. Era o moştenire jalnică şi inima Catherinei se frînse de durere. Visurile lui au fost atît de măreţe, iar reuşitele atît de mici. Îşi aminti cît a fost de energic cînd era ea

mică şi cu cîtă emoţie îl întîmpina cînd venea acasă cu buzunarele pline de bani şi braţele pline de cadouri. Îşi aminti minunatele lui invenţii care nu au funcţionat niciodată. Nu erau prea multe amintiri, dar atît avea de la el. Deodată, Catherine simţi că ar fi vrut să-i spună atît de multe, ar fi vrut să facă pentru el atît de multe lucruri; întotdeauna era prea tîrziu.

L-au îngropat într-un mic cimitir de lîngă biserică. Catherine plănuise să-şi petreacă noaptea cu unchiul şi mătuşa şi să plece cu trenul a doua zi, dar dintr-odată a simţit că nu e în stare să mai stea nici un minut în plus. A sunat la aeroport şi-a rezervat un loc la primul avion de Washington. Bill Fraser o aştepta la aeroport. Părea cel mai natural lucru din lume ca el să fie acolo, să o aştepte, să aibă grijă de ea cînd avea nevoie de el.

În seara aceea, au mers la ţară, într-un han vechi din Virginia şi el a ascultat liniştit ce îi povestea ea despre tata. În mijlocul unei povestiri nostime, Catherine izbucni în plîns şi, ciudat, nu s-a simţit stînjenită în faţa lui Bill Fraser.

El i-a sugerat să-şi ia cîteva zile libere, dar ea avea nevoie să-şi aibă mintea ocupată, să nu se gîndească la moartea tatălui său. Devenise un obicei să ia cina împreună o dată sau de două ori pe săptămînă. Se simţea foarte aproape de el.

Totul s-a întîmplat pe neaşteptate. Au muncit la birou pînă tîrziu. Catherine verifica nişte hîrtii, cînd l-a simţit pe Bill Fraser în spatele ei. Degetele lui îi atingeau gîtul, o mîngîia încet.

– Catherine...

Ea se întoarse şi îl privi, iar în secunda următoare

era în braţele lui. Simţea că îl cunoaşte, că l-a sărutat de mii de ori pînă acum, simţea că acesta este trecutul şi viitorul ei.

Atît de simplu, se gîndi Catherine. *Mereu a fost simplu, dar eu nu am ştiut.*

– Ia-ţi haina, dragă, spuse Bill. Mergem acasă.

În maşină, în drum spre Georgetown, au stat lipiţi unul de altul. Fraser o ţinea de umăr, blînd şi protector. Nu a cunoscut niciodată o asemenea fericire. Acum era sigură că este îndrăgostită de el şi nu mai avea nici o importanţă dacă şi el o iubeşte. Va fi mulţumită dacă o va plăcea şi atît. Cînd îşi aminti scena cu Ron Peterson, se cutremură.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Fraser.

Catherine îşi aminti camera de motel, cu oglinda spartă şi murdară. Privi apoi chipul inteligent al bărbatului de lîngă ea.

– Nu acum. Înghiţi în sec. Trebuie să-ţi spun ceva. Sînt virgină.

Fraser zîmbi şi clătină din cap uimit.

– Incredibil. Cum naiba am reuşit să mă încurc cu singura virgină din Washington?

– Să ştii că eu am încercat să fac ceva, spuse ea onest, dar nu am reuşit.

– Îmi pare bine că nu ai reuşit.

– Adică, nu te deranjează lucrul acesta?

Fraser zîmbea din nou amuzat.

– Ştii care este problema ta? o întrebă.

– Să aud!

– Te-ai gîndit prea mult la asta.

– Nu mai spune!

– Trucul este să ştii să te relaxezi.

Ea dădu din cap cu blîndeţe.

– Nu, dragul meu. Trucul este să te îndrăgosteşti.

O jumătate de oră mai tîrziu, maşina se oprea în faţa casei. Fraser o conduse în birou.

– Vrei să bei ceva?

– Să mergem sus.

El o cuprinse în braţe şi o sărută cu pasiune. La fel de pasionat i-a răspuns şi ea. *Dacă astă-seară nu merge cum trebuie*, gîndi Catherine, mă omor. *Pur şi simplu, mă omor.*

– Hai, spuse şi o prinse de mînă.

Dormitorul lui Bill Fraser avea amprenta masculinităţii. În capătul îndepărtat al camerei, era căminul şi în faţa lui o masă mică de mic dejun. Lîngă un perete se afla un pat dublu, enorm. La stînga era garderoba şi, lîngă ea, o baie.

– Eşti sigură că nu vrei să bei nimic? întrebă Fraser din nou.

– Nu simt nevoia.

O cuprinse din nou în braţe şi o sărută. Ea simţi căldura delicioasă care-i invadă trupul.

– Mă întorc imediat, spuse el.

Catherine îl văzu plecînd. Era cel mai drăguţ şi cel mai minunat bărbat pe care l-a cunoscut. Rămase pierdută, gîndindu-se la el, dar deodată realiză de ce a ieşit el din cameră. O lăsase să se dezbrace singură, să nu se simtă stînjenită. Catherine începu să se dezbrace repede. Un minut mai tîrziu, se privea în oglindă. Adio, Sfînta Catherine. Intră repede în pat.

Fraser se întoarse în dormitor, îmbrăcat într-un halat de mătase. Veni lîngă pat şi o privi intens. Părul ei negru contrasta puternic cu albul cearceafurilor,

încadrîndu-i faţa frumoasă. Era cu atît mai palpitant cu cît ştia că totul s-a petrecut pe neaşteptate.

Îşi dezbrăcă halatul şi se aşeză în pat lîngă ea. În acel moment, Catherine îi spuse agitată:

– Nu am prezervativ. Crezi că am să rămîn însărcinată?

– Să sperăm.

Îl privi uimită, deschise gura să îl întrebe ce a vrut să spună, dar el o săruta deja mîngîindu-i cu blîndeţe trupul. Catherine uită de toate. Simţi o durere ascuţită şi neaşteptată, apoi îl auzi întrebînd- o:

– Acum?

Nu era sigură ce ar fi trebuit să se întîmple acum, dar răspunse:

– Da, apoi îl auzi strigînd:

– Oh, Cathy!

Şi totul s-a terminat.

– Pentru tine a fost frumos?

– Da, a fost minunat.

– Cu timpul, o să fie din ce în ce mai frumos, spuse el.

Catherine era bucuroasă că îi poate aduce această fericire şi se străduia să nu se mai gîndească la dezamăgirea pe care a simţit-o. Stătea în braţele lui, legănată de vocea lui mîngîietoare. Acest lucru este important, ca doi oameni să se iubească şi să se dăruiască unul altuia. A citit prea multe romane şi a ascultat prea multe cîntece de dragoste. A aşteptat prea mult. Sau poate, dacă acesta era adevărul, trebuia să îl accepte – poate că era frigidă. Citindu-i gîndurile, Fraser o strînse lîngă el:

– Nu-ţi face probleme dacă eşti dezamăgită, draga

mea. Prima dată este întotdeauna dureros.

Văzînd că nu-i răspunde, Fraser se sprijini într-un cot şi o privi îngrijorat.

– Cum te simţi?

– Bine, se grăbi ea să răspundă. Eşti cel mai bun iubit pe care l-am avut vreodată.

Îl sărută, absorbindu-i căldura, simţindu-se în siguranţă, pînă cînd simţi că îi dispare tensiunea şi se relaxează. Abia acum era mulţumită.

– Vrei un coniac?

– Nu, mulţumesc.

– Eu am să beau unul. Un bărbat nu are în fiecare noapte şansa de a face dragoste cu o virgină.

– Te-a deranjat asta?

El o privi ciudat, încercă să spună ceva, apoi se răzgîndi.

– Nu, spuse, dar în vocea lui era o nuanţă pe care Catherine nu a înţeles-o.

– Am fost...? înghiţi în sec şi continuă: adică, vreau să spun, m-am comportat bine?

– Ai fost minunată.

– Adevărat?

– Adevărat.

– Ştii de ce aproape că nu doream să mă culc cu tine? îl întrebă ea.

– De ce?

– Mi-a fost teamă că n-ai să vrei să mă mai vezi.

Fraser izbucni în rîs.

– Poveşti de neveste aşezate spuse de mame îngrijorate, care vor să-şi păstreze fiicele. Sexul nu-i îndepărtează pe oameni, Catherine. Îi apropie.

Şi era adevărat. Niciodată nu s-a simţit mai

aproape de cineva. Poate că în exterior arăta la fel, dar Catherine ştia că s-a schimbat.

Tînăra care a intrat mai devreme în casa aceasta a dispărut şi în locul ei era o femeie. Femeia lui William Fraser. Căutările ei s-au încheiat. Pînă şi FBI-ul trebuia să fie mulţumit.

NOELLE

Paris: 1941

6

Pentru unii, Parisul anului 1941 era un Corn al Abundenţei; pentru alţii, era infern. „Gestapo" devenise cel mai înspăimîntător cuvînt, iar poveştile despre activităţile lui macabre au devenit principalul subiect de discuţie. Reprimarea evreilor francezi a început aproape ca o glumă cu spargerea cîtorva vitrine de magazin. Mai tîrziu însă, a fost organizată de eficientul Gestapo, într-un adevărat sistem de confiscare, segregare şi exterminare.

Pe 29 mai, s-a emis o nouă ordonanţă: „... o stea cu şase colţuri de dimensiunea palmei de la mînă, cu contur negru. Trebuie făcută din material galben pe care se va scrie cu litere negre EVREU. Trebuie purtată la loc vizibil, în partea stîngă, pe piept, cusută bine, de la vîrsta de şase ani"

Nu toţi francezii erau dispuşi să se lase călcaţi în picioare de cizma germană. Un marchiz din Rezistenţa Franceză a luptat inteligent şi cu îndîrjire, iar cînd a fost prins, au avut parte de o moarte ingenioasă.

O tînără contesă a cărei familie avea un castel lîngă Chartres a fost obligată să găzduiască aici cartierul general al Comandamentului German, timp de şase luni. În această perioadă, în castelul ei s-au ascuns cinci membri din familia marchizului.

Cele două grupuri nu s-au întîlnit niciodată, dar după trei luni părul contesei albise complet.

Germanii trăiau din plin statutul de cuceritor, dar pentru francezul obişnuit erau lipsuri de tot felul. De frig şi de mizerie nu duceau lipsă francezii. Gazul de bucătărie era raţionalizat şi nu aveau nici un dram de căldură. Parizienii au supravieţuit iernilor geroase cumpărînd rumeguş. În jumătate de apartament înmagazinau rumeguşul, iar pe cealaltă jumătate o încălzeau cu sobe speciale pentru rumeguş.

Totul lipsea, de la ţigări la cafea şi articole din piele. Francezii glumeau – nu conta ce mîncai, toate aveau acelaşi gust. Franţuzoaicele – cunoscute în mod tradiţional drept cele mai elegante femei din lume – erau acum îmbrăcate cu haine încropite din blană de oaie şi pantofi cu talpă de lemn. Cînd ieşeau pe străzile Parisului, tropoteau precum caii.

Chiar şi botezurile au fost afectate de criză, pentru că nicăieri nu se găseau migdale, tradiţionale pentru ceremonia de botez. Magazinele de dulciuri făceau liste pentru doritorii de migdale. Pe străzi erau cîteva taxiuri, dar cel mai popular mijloc de transport erau cupeurile de două locuri trase de bicicletă.

Teatrul, ca întotdeauna în momentele de criză,

înflorea. Oamenii îşi găseau evadarea din realitatea zdrobitoare de fiecare zi în sălile de cinema şi de teatru.

Noelle Page a devenit peste noapte o mare stea. Geloşii din lumea teatrului spuneau că se afirmase numai datorită talentului lui Armand Gautier. Era adevărat că Gautier a lansat-o în carieră, dar în lumea teatrului circula o axiomă – nimeni nu putea face un star decît publicul, acel arbitru mercurial şi nestatornic, acesta modela destinul unui actor. Iar pe Noelle publicul o adora.

Cît despre Armand Gautier, el regreta amarnic rolul pe care l-a jucat în propulsarea Noellei. Acum ea nu mai avea nevoie de el; o mai lega de el un simplu capriciu şi trăia în permanenţă cu teama zilei cînd ea îl va părăsi. Gautier a muncit în teatru toată viaţa lui, dar niciodată nu a întîlnit un om ca Noelle. Era ca un burete nesăţios, învăţase tot ce a trebuit şi cerea mereu mai mult. A fost fantastică metamorfozarea ei, de la expresivitatea exterioară pînă la capacitatea de a da strălucire interioară personajelor. Gautier a ştiut de la bun început că Noelle va fi un star – nu s-a îndoit niciodată – dar a rămas uluit cînd şi-a dat seama că ţelul ei nu era să devină star. Adevărul era că pe Noelle nu o interesa actul teatral.

La început, lui Gautier nu i-a venit să creadă. Statutul de star era tot ce-şi dorea mai mult o actriţă, era vîrful piramidei. Dar pe Noelle nu o interesa, iar Gautier nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce îşi dorea ea. Era un mister, o enigmă şi, cu cît îi răscolea Gautier adîncimile, cu atît mai greu devenea de descifrat. Gautier era mîndru de faptul că îi înţelegea pe oameni, în mod deosebit pe femei şi faptul că nu ştia absolut nimic despre femeia cu care

trăia şi pe care o iubea, îl înnebunea. I-a cerut Noellei să se căsătorească cu el. Ea i-a răspuns simplu:

– Da, Armand, iar în secunda următoare el a înţeles că acest lucru nu însemna mai mult decît logodna ei cu Philippe Sorel şi Dumnezeu mai ştie cu cîţi alţi bărbaţi. A înţeles că această căsătorie nu va avea niciodată loc. Cînd Noelle va fi pregătită, îl va părăsi.

Gautier era convins că toţi bărbaţii care o întîlneau încercau să o convingă să se culce cu ei. De asemenea, ştia de la prietenii lui invidioşi că nici unul nu reuşise pînă acum.

– Norocosule, i-a spus unul din prieteni. Probabil că te simţi ca un taur. Eu i-am oferit un yacht, un castel cu servitori în Antile şi a rîs de mine.

Un alt prieten, bancher, i-a spus:

– În sfîrşit, am descoperit un lucru pe care nu-l poţi cumpăra cu bani.

– Noelle?

– Da. I-am spus să spună o sumă. A rămas impasibilă. Ce-i dai tu, dragul meu?

Şi Armand Gautier ar fi dorit să ştie răspunsul la întrebare.

-

Gautier îşi aminti momentul cînd a găsit prima piesă pentru ea. Nu a citit mai mult de zece pagini şi şi-a dat seama că era exact rolul potrivit pentru ea. Era un tur de forţă, o dramă despre o femeie al cărui soţ plecase în război. Într-o zi, la ea acasă a venit un soldat care i-a spus că a fost prieten cu soţul ei pe frontul rusesc. Femeia s-a îndrăgostit de soldat neştiind că era un ucigaş psihopat şi că viaţa ei este

în pericol. Rolul era excepţional şi Gautier a acceptat să regizeze piesa, cu condiţia ca Noelle să joace rolul principal. Toţi au fost refractari la ideea că li se cerea să aducă o necunoscută, dar au acceptat o audiţie. Gautier s-a grăbit spre casă să-i dea Noellei vestea cea mare. Ea a venit la el pentru că dorea să devină stea, iar acum el îi putea îndeplini dorinţa. Îşi spunea că lucrul acesta îi va apropia, că ea îl va iubi cu adevărat, se vor căsători şi ea va fi a lui pentru totdeauna.

Dar cînd Gautier i-a dat vestea, Noelle l-a privit impasibilă şi a spus:

– Este minunat, Armand, mulţumesc.

Exact acelaşi ton, de parcă îi mulţumea că i-a aprins o ţigară.

A privit-o îndelung, realizînd că într-un fel ciudat Noelle era bolnavă. Murise în ea o anumită emoţie sau poate că nu a avut-o niciodată. Ştia acest lucru dar nu-i venea să creadă, pentru că ceea ce vedea lîngă el era o fată frumoasă şi afectuoasă care îi îndeplinea toate capriciile şi nu-i cerea nimic în schimb. Pentru că o iubea, Gautier a alungat aceste dubii şi au început să lucreze la piesă.

La audiţie, Noelle a fost strălucită şi a primit rolul fără drept de apel. Cînd piesa a avut premiera, după două luni, Noelle a devenit peste noapte cea mai mare actriţă din Franţa. Criticii erau pregătiţi să o atace pentru că ştiau că Gautier şi-a adus amanta, lipsită de experienţă, în rolul principal şi era prea delicioasă situaţia pentru ca ei să nu profite de ea. Dar ea i-a cucerit pe toţi. Toţi căutau superlative descriindu-i jocul şi frumuseţea. Piesa a fost un succes.

În fiecare seară după spectacol, cabina Noellei se

umplea de vizitatori. Îi primea pe toţi: cizmari, soldaţi, milionari, vînzătoare, şi îi trata pe toţi cu aceeaşi politeţe şi răbdare. Gautier o privea uluit. Parcă ar fi o prinţesă care îşi primeşte supuşii, gîndea el.

Timp de un an, Noelle a primit de la Marsilia trei scrisori. Le-a rupt nedeschise şi în cele din urmă scrisorile au încetat să sosească.

În primăvară, Noelle a primit un rol într-un film al cărui director era Armand Gautier. Şi filmul a fost un succes. Gautier se minuna cu cîtă răbdare dădea Noelle interviuri şi accepta să fie fotografiată. Cei mai mulţi dintre actori urau acest lucru şi o făceau doar pentru a fi cunoscuţi. Noelle era indiferentă acestor motivaţii. Schimba mereu subiectul cînd Gautier o întreba de ce nu doreşte să se odihnească în sudul Franţei, cînd la Paris era frig, de ce acceptă să pozeze pentru reviste. Oricum, Gautier ar fi rămas împietrit dacă ar fi cunoscut adevăratul motiv. Motivaţia Noellei era foarte simplă.

Ea făcea totul pentru Larry Douglas.

Cînd poza pentru fotografi, îşi imagina cum fostul ei amant cumpără revista şi îi vede poza pe copertă. Cînd juca o scenă într-un film, şi-l imagina pe Larry Douglas într-un fotoliu, privind-o cu pasiune. Dorea ca toată munca ei să-i amintească de el, să fie un mesaj din trecut, să fie un semnal care să-l aducă înapoi la ea; numai atît îşi dorea Noelle, ca el să se întoarcă la ea, pentru ca ea să îl distrugă.

Datorită lui Christian Barbet, Noelle avea un dosar voluminos despre Larry Douglas. Micuţul detectiv se mutase din biroul ponosit într-un apartament mare şi luxos din strada Richer, lîngă Folies-Bergeres. Prima dată cînd Noelle l-a vizitat în noul său birou, l-a privit surprinsă.

– L-am închiriat ieftin. Au fost birouri ocupate de evrei.

– Ai spus că ai noutăţi pentru mine, spuse Noelle, tăindu-i scurt entuziasmul.

Plăcerea se evaporă de pe chipul lui Barbet.

– Ah, da.

Într-adevăr avea noutăţi. Era foarte greu să obţii informaţii din Anglia, chiar sub nasul nemţilor, dar Barbet avea metodele lui. Mituise marinari de pe vapoare neutre care să-i aducă scrisorile de la o agenţie din Londra, dar aceasta era numai una din sursele lui. A apelat şi la patriotismul mişcării de rezistenţă, la umanismul Crucii Roşii Internaţionale, la negustorii de pe piaţa neagră. Tuturor le spunea de fiecare dată altă poveste, iar informaţiile veneau continuu.

Acum luă raportul de la birou.

– Prietenul dumneavoastră a fost doborît deasupra Canalului Mînecii, spuse fără altă introducere.

Din colţul ochilor o privea pe Noelle aşteptînd să o vadă doborîtă de durere şi să se bucure de durerea ei. Dar expresia de pe chipul Noellei nu s-a schimbat. Îl privi doar şi spuse sigură de ea:

– A fost salvat.

Barbet o privi uluit şi înghiţi în sec.

– Da, a fost salvat de o barcă a Marinei Britanice, dar în sinea lui se întrebă de unde naiba ştia femeia.

Totul îl uluia la femeia aceasta. În calitate de clientă, nu o putea suporta şi ar fi vrut să renunţe la ea, dar ştia că ar face o prostie.

Odată a încercat să îi facă avansuri, lăsînd-o să se înţeleagă că serviciile lui ar costa mai puţin, dar

Noelle l-a respins atît de brutal încît el s-a simţit ca o insectă şi pentru asta nu o va ierta niciodată. În sinea lui şi-a promis că o va face să plătească pentru acest refuz.

Acum, Noelle era în biroul lui şi îl privea dezgustată. Barbet trecu în revistă raportul dorind să scape cît mai repede de ea.

– Escadronul lui a fost mutat la Kirton, în Lincolnshire. Pilotează tot Hurricanes şi...

Dar Noelle era interesată de altceva.

– Logonda lui cu fiica amiralului s-a rupt, nu-i aşa? Barbet o privi surprins şi bolborosi:

– Da. Fata a aflat de celelalte aventuri.

Parcă ar fi citit deja raportul. Noelle nu-l citise, dar nu avea nici o importanţă. Firul de ură care o lega pe Noelle de Larry Douglas era atît de puternic încît aproape nimic nu i se putea întîmpla lui fără ca ea să nu simtă. Noelle luă raportul şi plecă. Ajunsă acasă, îl citi cu atenţie, apoi îl aşeză în dosarul cu celelalte.

Într-o vineri seara, după spectacol, Noelle se afla în cabina ei, demachindu-se, cînd auzi o bătaie în uşă şi Marius, portarul bătrîn şi infirm, intră în cameră.

– Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Page, un domn m-a rugat să vă aduc asta.

Noelle privi prin oglindă şi văzu că bătrînul are în mînă o vază costisitoare şi un buchet enorm de trandafiri roşii.

– Aşează-le acolo, Marius.

Era noiembrie tîrziu şi nimeni la Paris nu a mai văzut trandafiri de trei luni de zile. Erau peste patruzeci, aveau încă rouă pe petale. Curioasă, Noelle se apropie şi luă biletul din flori: *„Pentru minunata Fraulein Page. Doriţi să luaţi cina cu mine?*

General Hans Scheider".

Şi florile şi vaza erau extrem de scumpe. Generalul şi-a dat multă silinţă să le găsească.

– Doreşte un răspuns, spuse bătrînul.

– Spune-i că eu nu mănînc niciodată seara, iar acestea ia-le şi du-le soţiei tale.

Bărbatul o privi uluit.

– Dar generalul...

– Asta este tot, Marius.

Marius dădu din cap, luă vaza şi ieşi. Noelle ştia că va povesti tuturor cum a sfidat ea un general german. A mai făcut-o şi altădată şi francezii o priveau ca pe o eroină. Era ridicol. Adevărul era că Noelle nu avea nimic împotriva nemţilor, pur şi simplu îi trata cu indiferenţă. Ei nu aveau loc în planurile ei, îi tolera şi aştepta ziua cînd se vor întoarce la ei acasă. Ştia că dacă se va încurca cu vreun neamţ, va avea de suferit. Poate că nu acum, dar nu prezentul o interesa pe Noelle; ci viitorul. Era convinsă că Al Treilea Reich nu va conduce niciodată lumea. Orice student cunoscător de istorie ştia că toţi cuceritorii deveneau pînă la urmă marii învinşi. Între timp, ea nu va face nimic care să îi întoarcă împotriva ei pe concetăţenii săi francezi. Nu o afecta deloc ocupaţia germană şi, cînd venea vorba de asta, evita orice discuţie.

– Nu te interesează că nemţii au ocupat Franţa? o întreba Armand Gautier, fascinat de atitudinea ei.

– Ce importanţă ar avea dacă m-ar interesa?

– Dar nu aceasta este problema. Dacă toţi ne-am purta ca tine am fi un popor de damnaţi.

– Oricum, sîntem damnaţi, nu?

– Nu şi dacă vom crede în voinţă. Tu crezi că viaţa noastră este programată de la naştere?

– Într-o oarecare măsură. Atunci ne primim corpul, casa noastră de o viaţă, dar acest lucru nu înseamnă că nu ne putem schimba. Putem deveni orice dorim să fim.

– Exact ceea ce gîndesc şi eu. De aceea trebuie să luptăm împotriva nemţilor.

– Pentru că Dumnezeu este de partea noastră?

– Da, răspunse el.

– Dacă există Dumnezeu, spuse Noelle, şi El i-a creat, atunci El trebuie să fie şi de partea lor.

În octombrie, cînd au aniversat primul succes al lui Noelle, teatrul a dat o petrecere în cinstea ei, la *Tour d'Argent.* Un amestec de oameni: actori, bancheri, oameni de afaceri influenţi, erau prezenţi. Cei mai mulţi dintre ei erau francezi, dar erau şi germani, unii chiar în uniforme şi, fără excepţie, toţi erau însoţiţi de fete franceze. Ba nu, era totuşi o excepţie, un ofiţer german cam de patruzeci de ani, cu o faţă inteligentă, ochii profunzi albaştri şi trupul atletic. Avea o cicatrice de la tîmplă pînă la bărbie. Noelle ştia că el a privit-o toată seara, deşi nu s-a apropiat de ea.

– Cine este bărbatul acela? întrebă ea pe cineva din apropiere. Omul o privi surprins.

– Ciudat să mă întrebi aşa ceva. Eu credeam că este prietenul tău. Este generalul Hans Scheider. Face parte din Comandament.

Noelle îşi aminti trandafirii şi biletul.

– De ce crezi că este prietenul meu?

– Am presupus în mod normal... vreau să spun, ştii doar că fiecare piesă şi fiecare film produs în Franţa trebuie să fie acceptat de germani. Cînd cenzorii au încercat să oprească noul tău film, generalul în persoană a dat aprobarea.

În acel moment, Armand Gautier a adus pe cineva să-l prezinte Noellei şi conversaţia s-a întrerupt.

Noelle nu i-a mai acordat nici o atenţie generalului Scheider.

În seara următoare, cînd a venit în cabină a găsit un alt buchet de trandafiri, într-o vază mai mică, cu un bilet: „Poate că ar fi trebuit de la început să facem un pas mai mic. Te pot vedea? Hans Scheider".

Noelle rupse biletul şi aruncă florile la coş.

După noaptea aceea, Noelle deveni conştientă de faptul că la fiecare petrecere la care mergea cu Armand Gautier, generalul Scheider era prezent. Întotdeauna stătea în umbră şi o privea. Se întîmpla prea des pentru a fi o coincidenţă. Noelle ştia că îi era foarte greu generalului să afle unde merge ea şi să obţină invitaţii în aceleaşi locuri.

Se întreba de ce era atît de interesat, dar nu o deranja cu adevărat. Din cînd în cînd, Noelle se distra acceptînd o invitaţie şi refuzînd să participe la petrecere, iar a doua zi întreba gazda dacă a venit şi generalul Scheider. Răspunsul era de fiecare dată „Da".

În ciuda pedepselor îngrozitoare pe care le dădeau germanii trădătorilor, sabotajul înflorea la Paris. După grupul marchizului, au fost zeci de alte grupuri mai mici, francezi iubitori de libertate care şi-au riscat vieţile luptînd cu duşmanii. Omorau soldaţi germani, aruncau în aer camioanele cu provizii, minau podurile şi trenurile. Activităţile lor erau urmărite zilnic, denunţate ca infamii, dar pentru francezi ele erau fapte de eroism. În toate ziarele se strecura din ce în

ce mai des numele unui bărbat – era poreclit *Le Cafard,* gîndacul, pentru că reuşea să pătrundă peste tot, se strecura şi Gestapoul nu reuşea să-l prindă. Nimeni nu ştia cine este. Unii credeau că este englez; o altă teorie susţinea că este agent al generalului De Gaulle, conducător al Forţelor de Eliberare; iar alţii spuneau că este un german nemulţumit. Oricine ar fi fost acesta, tot Parisul era împînzit de desene cu gîndaci care apăreau peste noapte pe clădirile sau chiar în interiorul cartierului general al armatei germane. Gestapoul îşi concentra toate forţele să îl prindă. Un singur lucru era însă sigur. *Le Cafard* devenise erou popular.

Într-o după-amiază ploioasă de decembrie, Noelle participa la vernisajul unei expoziţii de artă a unui tînăr artist pe care îl cunoşteau ea şi Armand. Era în strada Faubourg – St.-Honore. Sala era foarte aglomerată. Participau multe personalităţi şi fotografii forfoteau. În timp ce Noelle se deplasa de la un tablou la altul, simţi o mînă pe braţul ei. Se întoarse şi o văzu pe Madame Rose. Abia după cîteva secunde o recunoscu. Faţa urîtă nu se schimbase, totuşi părea cu douăzeci de ani mai bătrînă, parcă trecuse printr-o alchimie a timpului. Era îmbrăcată cu o haină neagră şi undeva, în profunzimea minţii sale, Noelle se gîndi că nu are steaua galbenă pe care să scrie EVREU.

Noelle începu să vorbească, dar bătrîna o opri strîngînd-o tare de braţ.

– Poţi veni să ne întîlnim? şopti abia auzit. *La Les Deux Magots.*

Înainte ca Noelle să poată răspunde, Madame Rose dispăru în mulţime şi ea se trezi înconjurată de

fotografi. Poza şi le zîmbea, dar în mintea ei îşi aminti de Madame Rose şi nepotul ei Israel Katz. Ei au fost buni cu ea. Israel i-a salvat de două ori viaţa. Se întreba ce dorea Madame Rose. Bani, probabil.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Noelle se strecura în stradă şi lua un taxi. A plouat toată ziua cu intermitenţă. Şi acum ploua. Taxiul se opri în faţa cafenelei *Les Deux Magots* şi Noelle ieşi în frigul muşcător. Un bărbat, înfăşurat într-o haină de ploaie şi o pălărie cu boruri largi, apăru lîngă ea ca din pămînt. I-a trebuit un moment înainte să-l recunoască. Ca şi mătuşa lui, părea mai bătrîn, iar schimbările erau mult mai profunde. Avea un fel de autoritate, de forţă pe care nu o avusese înainte. Era mai slab şi ochii îi erau încercănaţi de parcă nu dormise zile la rînd. Noelle observă că nici el nu are steaua galbenă.

– Să mergem din ploaia asta, spuse Israel Katz.

O luă pe Noelle de mînă şi o trase în cafenea. Erau cam zece consumatori, toţi francezi. Se aşezară la o masă dintr-un colţ întunecat.

– Vrei să bei ceva? o întrebă el.

– Nu, mulţumesc.

Israel îşi scoase pălăria udă şi Noelle îi studie faţa. Şi-a dat seama imediat că nu pentru bani a chemat-o. O privea.

– Tot frumoasă eşti, Noelle, îi spuse liniştit. Ţi-am văzut toate filmele şi toate piesele. Eşti o mare actriţă.

– De ce nu ai venit niciodată la mine?

Israel ezită, apoi zîmbi timid.

– Nu am vrut să te stînjenesc.

Noelle îl privi fix şi abia mai tîrziu a înţeles ce a vrut el să spună. Pentru ea, *„evreu"* era doar un cuvînt care apărea din cînd în cînd în ziare; dar cum trebuie

să fi fost viaţa de evreu într-o ţară unde doreau să te extermineze, mai ales cînd erai născut în acea ţară?

– Îmi aleg singură prietenii, spuse Noelle. Nimeni nu îmi spune cu cine să mă întîlnesc.

Israel îi zîmbi obosit.

– Nu-ţi risipi curajul. Foloseşte-l acolo unde este nevoie de el.

– Povesteşte-mi despre tine, îl rugă ea.

– Am avut o viaţă lipsită de strălucire. Am devenit chirurg. Am studiat cu doctorul Angibouste. Ai auzit de el?

– Nu.

– Este un mare chirurg. Am fost protejatul lui. Apoi au venit germanii şi mi-au ridicat dreptul de a practica medicina. Îşi privi mîinile frumos modelate, de parcă erau ale altcuiva. Acum sînt dulgher.

Noelle îl privi îndelung.

– Atît?

Israel o studie surprins.

– Desigur. De ce?

Noelle alungă gîndul care o sîcîia.

– Nimic. De ce ai vrut să mă vezi?

El se apropie şi îi spuse în şoaptă:

– Am nevoie de ajutor. Un prieten...

În acel moment uşa se deschise şi patru soldaţi germani în uniforme verzi-cenuşii intrară în bistro însoţiţi de un caporal. Caporalul strigă cu voce tare: „Achtung! Dorim să vă vedem actele de identitate".

Israel Katz încremeni. Noelle îi văzu mîna strecurîndu-se în buzunarul hainei. Ochii săi aruncară o privire rapidă spre holul care ducea la ieşirea din spate, dar un soldat se îndrepta deja spre ea. Israel şopti agitat:

– Pleacă de lîngă mine. Îndreaptă-te spre ieşire. Acum!

– De ce? întrebă Noelle.

Germanii examinau actele de identitate ale clienţilor de la masa de lîngă uşă.

– Nu mai pune întrebări, îi ordonă el. Pleacă!

Noelle ezită un moment, apoi se ridică în picioare şi porni spre uşă. Soldaţii se apropiau de a doua masă. Israel împinse scaunul pentru a-şi face loc. Mişcarea bruscă a atras atenţia celor doi soldaţi. S-au întreptat imediat spre el.

– Actul de identitate.

Nici ea nu ştia de ce, dar Noelle era convinsă că pe Israel îl căutau soldaţii, că el va încerca să scape, iar ei îl vor omorî. Nu avea nici o şansă. Se întoarse din drum şi îi vorbi:

– Francois, întîrziem la teatru. Plăteşte şi să mergem.

Soldaţii o priviră surprinşi. Noelle se apropia de masă. Caporalul Schulz se apropie de ea. Era un băiat de vreo douăzeci de ani, blond, rumen în obraz.

– Sînteţi împreună cu omul acesta, Fraulein?

– Sigur că da. Nu aveţi altceva mai bun de făcut decît să hăituiţi cetăţenii cinstiţi? întrebă Noelle, furioasă.

– Îmi pare rău, Fraulein, dar...

– Nu sînt nici o Fraulein! se răsti Noelle. Eu sînt Noelle Page. Joc la *Varietes Theatres* şi bărbatul acesta joacă în aceeaşi piesă cu mine. Astă-seară cînd voi lua cina cu dragul meu prieten, generalul Hans Scheider, îl voi informa despre comportarea voastră şi va fi furios.

Noelle văzu că, în sfîrşit, caporalul o recunoaşte, dar nu îşi dădu seama dacă din pricina numelui ei sau a numelui generalului.

–Îmi pare rău, Fraulein, se bîlbîi tînărul. Sigur că v-am recunoscut. Se întoarse spre Israel Katz, care stătea cu mîna în buzunar. Pe acest domn nu îl recunosc.

– L-ai recunoaşte dacă voi, barbarii, aţi merge şi la teatru, spuse Noelle cu dispreţ. Sîntem arestaţi sau putem pleca?

Tînărul caporal ştia că toţi ochii îl priveau. Trebuia să ia o hotărîre de moment.

– Sigur că da. Fraulein şi prietenul său nu sînt arestaţi. Îmi cer scuze dacă v-am supărat, eu...

Israel Katz îl privi pe soldat şi spuse cu răceală:

– Plouă, caporal. Poate că unul din soldaţi ne cheamă un taxi.

– Sigur că da. Imediat.

Israel urcă în taxi împreună cu Noelle, în timp ce soldatul german îi privea în ploaie. Cînd taxiul s-a oprit la semafor, după trei blocuri, Israel a deschis uşa, a strîns-o pe Noelle de mînă şi fără un cuvînt a dispărut în noapte.

La ora şapte seara, cînd Noelle a intrat în cabină, o aşteptau doi bărbaţi. Unul dintre ei era tînărul caporal de la bistro. Celălalt era îmbrăcat în haine civile. Era un albinos chel, cu ochii roz, dădea impresia că este un foetus nedezvoltat. Avea cam treizeci de ani, vocea stridentă, aproape feminină, care îţi trimitea fără urmă de îndoială ace de gheaţă pe şira spinării.

– Domnişoara Noelle Page?

– Da.

– Sînt colonelul Kurt Mueller, de la Gestapo. Cred că l-ai întîlnit deja pe caporalul Schultz.

Noelle se întoarse indiferentă spre caporal.

– Nu, nu cred că l-am întîlnit.

– Astăzi după-amiază, la Cafeehause, spuse caporalul.

Noelle se întoarse spre Mueller.

– Eu întîlnesc foarte mulţi oameni.

– Trebuie să fie dificil să-i ţii minte pe toţi, mai ales cînd ai atît de mulţi prieteni francezi, Fraulein.

– Exact.

– De exemplu, prietenul acela cu care erai astăzi după-amiază. Se opri şi o privi cercetător. I-ai spus caporalului Schultz că jucaţi împreună în spectacol.

Noelle îl privi surprinsă pe omul de la Gestapo.

– Caporalul a înţeles greşit.

– Nein, Fraulein, spuse caporalul, indignat. Aţi spus...

Colonelul îi întoarse o privire îngheţată şi băiatul se opri în mijlocul propoziţiei.

– Poate că aşa este, spuse Kurt Mueller, conciliant. Se poate întîmpla atunci cînd vorbeşti o limbă străină.

– Este adevărat, acceptă Noelle.

Din colţul ochilor văzu cum caporalul roşeşte de furie, dar nu îndrăzneşte să mai vorbească.

– Îmi pare rău că v-am deranjat pentru un fleac.

Noelle simţi cum se relaxează şi abia atunci îşi dădu seama cît a fost de încordată.

– Nu e nici o problemă, spuse ea. Poate că vă pot oferi bilete la spectacol.

– Eu am văzut piesa, spuse omul Gestapoului, iar caporalul Schultz a cumpărat deja bilet. Oricum, mulţumim. Porni spre uşă, dar se opri. Cînd i-aţi spus caporalului Schultz că este barbar, s-a hotărît să cumpere un bilet la spectacolul de astă-seară. A privit toate fotografiile actorilor din hol, dar nu l-a găsit pe prietenul de la cafenea. De aceea m-a anunţat pe mine.

Inima Noellei începu să bată cu putere.

– Apropos, domnişoară, dacă nu este actor, cine este el?

– Un... un prieten.

– Numele? Vocea albineţului era moale, dar avea inflexiuni periculoase.

– Ce contează asta?

– Prietenul dumitale seamănă cu descrierea unui criminal pe care îl căutăm noi. Ni s-a semnalat prezenţa lui astăzi, după-amiază, în piaţa St. Germain des Pres.

Noelle îl privea şi gîndea febril.

– Cum se numeşte prietenul dumitale? insistă colonelul Mueller.

– Nu... nu ştiu.

– Atunci, era un străin?

– Da.

Bărbatul o privi fix şi ea simţi sfredelul ochilor roz.

– Dar ai stat cu el la masă. Ai oprit soldaţii să nu-i controleze actele. De ce?

– Mi-a fost milă de el, spuse Noelle. A venit la mine...

– Unde?

Noell gîndea cu rapiditate. Poate că i-a văzut

cineva intrînd împreună în bistro.

– În faţa cafenelei. Mi-a spus că este căutat de soldaţi pentru că a furat zarzavaturi pentru soţia şi copiii lui. Mi s-a părut o crimă minoră şi... îl privi pe Mueller rugător... l-am ajutat.

Mueller o studie cîteva momente, apoi dădu din cap, admirativ.

– Acum înţeleg de ce sînteţi o actriţă atît de renumită. Zîmbetul albineţului dispăru şi cînd vorbi din nou vocea lui era mai moale şi mai ameninţătoare.

– Să îţi dau un sfat, domnişoară Page. Noi dorim să fim prieteni cu francezii. Vrem ca voi să fiţi prietenii şi aliaţii noştri. Dar acei care îi ajută pe duşmanii noştri, devin duşmanii noştri. Îl vom prinde pe prietenul dumitale, domnişoară, iar cînd îl vom prinde îl vom interoga şi, îţi promit eu, va vorbi.

– Nu am motive să-mi fie teamă, spuse Noelle.

– Greşeşti. Abia îl mai putea auzi. De mine trebuie să-ţi fie teamă.

Colonelul făcu un semn caporalului şi porniră spre uşă. Dar se întoarse încă o dată:

– Dacă ai veşti de la prietenul tău, îmi raportezi personal, imediat. Dacă nu o vei face...

Îi zîmbi şi ieşi pe uşă.

Noelle se prăbuşi într-un scaun, epuizată. Ştia că nu a fost convingătoare, dar au luat-o prin surprindere. Îi trecură prin minte cîteva poveşti despre Gestapo şi o trecură fiorii. Dacă îl prindeau pe Israel Katz şi el vorbea? Le-ar putea spune că au fost prieteni şi că Noelle a minţit spunînd că nu îl cunoaşte. Dar nu era acesta un lucru foarte important. Numai dacă... numele care îi trecuse prin

minte în restaurant începu din nou să o obsedeze. *Le Cafard.*

După o jumătate de oră, cînd ieşi pe scenă, Noelle reuşi să-şi alunge toate gîndurile şi se concentră asupra personajului. A avut un public cunoscător care a chemat-o de multe ori la rampă, ovaţionînd-o. Îndreptîndu-se spre cabină, mai auzea ovaţiile. Aşezat pe un scaun în cabina sa, o aştepta generalul Hans Scheider. Cînd Noelle intră, el se ridică în picioare şi îi spuse politicos:

– Am fost informat că avem întîlnire în seara aceasta, pentru cină.

Au mîncat pe malul Senei, la restaurantul *Le Fruit Perdu,* la douăzeci de mile în afara Parisului. Ploaia se oprise şi noaptea era rece, dar plăcută. Generalul nu a făcut nici o referire la incidentul de peste zi, pînă cînd nu au terminat de mîncat. Noelle a fost tentată să nu iasă cu el, dar de data aceasta a hotărît că era necesar; trebuia să ştie cît ştiau germanii şi ce necazuri îi puteau face.

– Astăzi după-amiază, am primit un telefon de la Cartierul General al Gestapoului, începu generalul. M-au informat că ai spus faţă de caporalul Schultz că astă-seară vei lua masa împreună cu mine. Noelle îl privi, dar nu spuse nimic. El continuă: am hotărît că ar fi foarte neplăcut pentru dumneata dacă te-aş refuza şi extrem de plăcut pentru mine dacă aş accepta. Şi iată-ne, îi zîmbi el.

– Este ridicol, protestă Noelle. Am ajutat un amărît care a furat nişte zar...

– Nu! Vocea generalului era foarte dură. Nu face

greşeala de a crede că toţi germanii sînt proşti. Dar mai ales nu subestima Gestapoul.

– Nu au nici o legătură cu mine, domnule general.

El contura cu degetul gura paharului.

– Colonelul Mueller te suspectează că ai ajutat un om pe care îl caută de multă vreme. Dacă este adevărat, ai intrat într-o încurcătură groaznică. Colonelul Mueller nu iartă şi nu uită. Pe de altă parte, continuă el cu grijă, dacă nu îl mai vezi pe prietenul tău, se va uita totul. Vrei un coniac?

– Te rog.

Generalul comandă două pahare cu Napoleon.

– De cîtă vreme trăieşti cu Armand Gautier?

– Sînt convinsă că ştii răspunsul, spuse Noelle.

Generalul Scheider zîmbi.

– Da, îl ştiu. De fapt am vrut să te întreb de ce ai refuzat să iei masa cu mine. Din cauza lui Gautier?

– Nu.

– Înţeleg, spuse el ţeapăn. Nota din vocea lui o surprinse.

– Parisul este plin de femei, spuse Noelle. Sînt sigură că ai avut de unde alege.

– Nu mă cunoşti, spuse generalul calm, dacă m-ai cunoaşte nu ai spune aşa ceva. Părea aproape stînjenit. La Berlin am soţie şi copil. Îi iubesc foarte mult, dar nu i-am văzut de mai mult de un an şi nu ştiu dacă îi voi mai vedea.

– Cine v-a obligat să veniţi la Paris? îl întrebă Noelle, îndîrjită.

– Nu aveam intenţia să-ţi cer compasiune. Doream doar să mă explic. Nu sînt un bărbat promiscuu. De cînd te-am văzut prima dată pe scenă, s-a întîmplat ceva cu mine. Am dorit foarte mult să te cunosc. Aş fi

vrut să fim buni prieteni.

Era un fel de demnitate în vorbele lui.

– Nu-ţi pot promite nimic, spuse Noelle.

– Înţeleg.

Dar nu înţelegea. Pentru că Noelle nu avea de gînd să îl mai întîlnească. Plin de tact, generalul Scheider schimbă subiectul. Au vorbit despre teatru şi Noelle a descoperit cu uimire că el avea cunoştinţe foarte vaste. Avea o minte eclectică şi o inteligenţă profundă. Trecea de la un subiect la altul, se oprea pe subiectele de interes comun. Dădea un spectacol cu multă măiestrie şi Noelle era amuzată. Şi-a dat toată silinţa să afle totul despre ea. Pe fiecare centimetru arăta ca un general german, în uniforma verde-cenuşiu, puternic şi autoritar, dar cînd vorbea era blînd, cu totul alt om, un intelectual căruia nu-i stătea bine ca soldat. Şi totuşi, obrazul îi era străbătut de o cicatrice.

– De unde ai cicatricea? îl întrebă.

Generalul îşi trecu degetele peste tăietura adîncă.

– Cu mulţi ani în urmă, am avut un duel. În Germania noi numim asta *wildfleisch* – ceea ce înseamnă „mîndria pielii".

Apoi au discutat despre filozofia nazistă.

– Nu sîntem nişte monştri, spuse cu convingere generalul Scheider. Şi nu avem nici cea mai mică intenţie de a conduce lumea. Dar nici nu vrem să stăm impasibili şi să fim continuu pedepsiţi pentru un război pe care l-am pierdut de mai bine de douăzeci de ani. Tratatul de la Versailles a fost un zid pe care, în sfîrşit, poporul german l-a demolat.

Apoi au vorbit despre ocuparea Parisului.

– Nu a fost greşeala militarilor francezi că noi am

reuşit atît de uşor să intrăm în Paris, continuă generalul Scheider. O mare parte din această responsabilitate îi aparţine lui Napoleon al III-lea.

– Glumeşti!

– Sînt extrem de serios, o asigură el. În timpul domniei lui Napoleon, gloatele de revoltaţi foloseau străzile întortocheate ale Parisului pentru a construi baricade şi ambuscade împotriva soldaţilor. Pentru a-i opri, Napoleon I-a contactat pe baronul Eugen Georges Haussmann şi I-a rugat să reconstruiască străzile oraşului, să construiască bulevarde spaţioase, aerisite şi mai ales drepte. Generalul zîmbi. Bulevardele pe care au intrat triumfătoare trupele noastre. Mi-e teamă că istoria nu va fi deloc blîndă cu Haussmann.

După cină, în drum spre Paris, generalul a întrebat-o:

– Îl iubeşti pe Armand Gautier?

Tonul era neutru, dar Noelle avea sentimentul că răspunsul ei era important pentru el.

– Nu, răspunse încet.

Bărbatul păru satisfăcut.

– Am fost convins de asta. Cred că te-aş putea face foarte fericită.

– La fel de fericită ca şi pe soţia ta?

Generalul Scheider încremeni un moment, lovit parcă de o greutate, apoi se întoarse spre Noelle:

– Pot fi un prieten devotat, spuse calm. Să sperăm că dumneata şi cu mine nu vom fi niciodată duşmani.

Cînd Noelle a ajuns acasă, era deja trei dimineaţa, iar Armand Gautier o aştepta, într-o îngrozitoare stare de agitaţie.

– Unde naiba ai fost? o întrebă, imediat ce o văzu

intrînd pe uşă.

– Am avut o întîlnire.

Ochii Noellei priviră în cameră, peste umărul lui. Parcă a fost devastată de un ciclon. Sertarele erau deschise şi conţinutul era împrăştiat prin cameră. Dulapurile erau devastate, o lampă era răsturnată, iar masa avea un picior rupt.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Noelle.

– A venit Gestapoul! Pentru Dumnezeu, Noelle, ce pui la cale?

– Nimic.

– Atunci, de ce au făcut dezastrul acesta?

Noelle începu să se plimbe prin cameră, îndreptînd piese de mobilier, gîndind concentrat. Gautier o prinse de umeri şi o întoarse spre el.

– Vreau să ştiu ce se petrece!

Noelle inspiră adînc.

– Bine.

Îi povesti despre întîlnirea cu Israel Katz, dar nu-i dădu numele, şi despre conversaţia de mai tîrziu cu colonelul Mueller.

– Nu am dovezi că prietenul meu este *Le Cafard*, dar este foarte posibil.

Gautier se prăbuşi uluit într-un fotoliu.

– Dumnezeule! exclamă el. Nu mă interesează cine este acest om, dar vreau să întrerupi imediat orice legătură cu el. Ne poate distruge pe amîndoi. Îi urăsc pe nemţi la fel de mult ca şi tine... se opri. Nu era sigur dacă Noelle îi ura pe nemţi... Cherie, atîta vreme cît nemţii fac regulile jocului, noi trebuie să ne supunem. Nici unul dintre noi nu-şi poate permite să fie suspectat de Gestapo. Acest evreu – cum ai spus că se numeşte?

– Nu am spus.

El o studie un moment.

– A fost amantul tău?

– Nu, Armand.

– Este o persoană importantă pentru tine?

– Nu.

– Ei bine – Gautier era uşurat – nu cred că trebuie să ne facem probleme. Nu te pot acuza doar pentru că te-ai întîlnit accidental cu el. Dacă nu-l mai vezi niciodată, vor uita şi ei întreaga poveste.

– Bineînţeles că vor uita.

În seara următoare, în drum spre teatru, Noelle era urmărită de doi agenţi ai Gestapoului.

Din acea zi, Noelle a fost urmărită pretutindeni. La început a avut un sentiment stînjenitor că cineva o priveşte fix. Se întorcea şi vedea în mulţime un tînăr teuton, îmbrăcat în haine civile, care părea să nu-i acorde prea mare atenţie. Mai tîrziu, Noelle avea din nou acelaşi sentiment, se întorcea din nou şi de data aceasta vedea un alt tînăr, tot cu trăsături de teuton. Întotdeauna era un alt bărbat – aveau parcă o uniformă a lor, foarte distinctă, aveau o atitudine de superioritate, iar dispreţul şi cruzimea emanau în mod evident din ei, nu te puteai înşela.

Noelle nu i-a spus nimic lui Gautier, nu avea nici un rost să-l sperie mai mult decît era deja. Incidentul cu Gestapoul din apartament l-a făcut atît de nervos, încît nu putea vorbi despre nimic altceva decît despre ce le puteau face lor nemţii, iar Noelle simţea că el are dreptate. Nu trebuia decît să iei un ziar şi vedeai că naziştii nu aveau pic de milă. A primit cîteva mesaje telefonice de la generalul Scheider, dar le-a ignorat. Dacă nu-şi dorea ca germanii să-i fie

duşmani, nici nu-şi dorea să-i aibă de prieteni. Hotărî că trebuie să facă precum Elveţia: să rămînă neutră.

La două săptămîni după ce Noelle s-a întîlnit cu Israel Katz, ziarele au scris pe prima pagină cum Gestapoul a prins un grup de sabotori conduşi de *Le Cafard.* Noelle a citit cu foarte multă atenţie, dar articolele nu spuneau nimic dacă *Le Cafard* a fost prins. Îşi aminti chipul lui Israel Katz cînd germanii s-au apropiat de el şi îşi dădu seama că nu îl vor prinde niciodată viu. Sigur, îşi spuse Noelle, ar putea fi imaginaţia mea. Poate că el este dulgherul modest de care mi-a povestit. Dar dacă era atît de lipsit de apărare şi nevinovat, de ce era Gestapoul atît de interesat de persoana lui? Oare el era *Le Cafard*? A fost prins sau a scăpat? Noelle se apropie de fereastra apartamentului care dădea spre Avenue Martigny. Două siluete îmbrăcate în haine de ploaie negre stăteau nemişcate lîngă un stîlp şi aşteptau. Ce aşteptau? În sufletul Noellei se strecură o undă de teamă, care pînă la urmă se transformă în mînie. Îşi aminti cuvintele colonelului Mueller: *de mine trebuie să-ţi fie teamă.* Era o provocare. Şi totuşi, Noelle simţea că va primi veşti de la Israel Katz.

Mesajul veni a doua zi dimineaţă de la – dintre toţi oamenii – portar. Era un bărbat mărunt de vreo şaptezeci de ani, cu ochii încercănaţi, faţa pergamentoasă şi fără dinţi; foarte greu înţelegeai ce-ţi spunea. Cînd Noelle chemă liftul, portarul o aştepta înăuntru. Au pornit în jos împreună şi aproape de parter el i-a murmurat:

– Tortul pe care l-aţi comandat este gata la brutăria din strada Passy.

Noelle îl privi fix, avînd impresia că nu a auzit bine.

– Nu am comandat nici un tort.

– Strada Passy, repetă el încăpăţînat.

Şi deodată Noelle a înţeles. Chiar şi aşa, nu ar fi făcut nimic dacă nu îi vedea din nou pe cei doi agenţi ai Gestapoului aşteptînd-o în stradă. Să fii urmărit ca un criminal! Cei doi bărbaţi vorbeau. Nu o văzuseră încă. Furioasă, Noelle se întoarse spre portar:

– Unde este intrarea de serviciu?

– Pe aici, domnişoară.

Noelle îl urmă pe un coridor întunecos, coborîră o scară şi ieşiră pe o alee. Trei minute mai tîrziu, era într-un taxi, hotărîtă să îl întîlnească pe Israel Katz.

Brutăria era ca orice magazin modest, într-un cartier modest. Pe sticla geamului scria *Boulangerie*, iar literele erau aproape şterse. Noelle deschise uşa şi păşi înăuntru. A fost întîmpinată de o femeie măruntă care avea în faţă un şorţ alb impecabil.

– Poftiţi, domnişoară.

Noelle ezită. Încă mai avea timp să plece, să se întoarcă din drum şi să nu se lase amestecată într-o aventură periculoasă care nu era treaba ei. Femeia aştepta.

– Aveţi... aveţi un tort pentru mine, spuse Noelle, simţind naivitatea jocului prin care seriozitatea situaţiei era diminuată.

Femeia aprobă din cap.

– Este gata, domnişoară Page.

Puse semnul *ÎNCHIS* pe uşă, încuie şi spuse:

– Pe aici, vă rog.

El stătea pe un pat de lemn, într-o cămăruţă ascunsă, faţa îi era o mască de durere, scăldată în transpiraţie. Avea în jurul lui un cearceaf îmbibat de

sînge.

– Israel.

Se întoarse spre uşă şi cearceaful căzu, dezvelind piciorul sfîrtecat în dreptul genunchiului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Noelle.

Încercă să îi zîmbească, dar nu reuşi. Vocea îi era răguşită, marcată de durere.

– L-au încolţit pe *Le Cafard,* dar nu ne pot omorî atît de uşor.

Aşadar, a avut dreptate.

– Am citit, spuse Noelle. Ai să te faci bine?

Israel inspiră profund şi dădu din cap. Cuvintele ieşeau şoptit.

– Gestapoul întoarce Parisul pe dos în căutarea mea. Singura mea şansă este să pot pleca din oraş... dacă aş putea ajunge la Le Havre, am prieteni care m-ar putea scoate din ţară cu un vapor.

– N-ai un prieten care să te scoată din Paris? întrebă Noelle. Te-ai putea ascunde într-un camion...

Israel dădu din cap.

– Drumurile sînt blocate. Nici un şoarece nu poate ieşi din Paris.

Nici măcar un *Cafard*, gîndi Noelle.

– Poţi merge cu piciorul acela rănit? întrebă Noelle, pentru a cîştiga timp, încercînd în acelaşi timp să ia o hotărîre.

El strînse buzele într-un rictus de zîmbet.

– N-am să merg cu piciorul acesta după mine, îi spuse.

Noelle îl privi neînţelegînd ce a vrut să spună şi în momentul următor uşa se deschise, iar în cameră intră un bărbat impunător. Se apropie de pat şi trase cearceaful. Noelle se făcu albă ca varul. Se gîndi la

generalul Scheider şi la albinosul fără păr al Gestapoului. Ce i-ar face dacă ar prinde-o?

– Te voi ajuta eu, spuse Noelle.

CATHERINE

Washington – Hollywood: 1941

7

Catherine Aléxander simţea că viata ei a intrat într-o nouă fază a existenţei, că a trecut într-o nouă fază emoţională şi era aproape de împlinirea totală. Cînd Bill Fraser era în oraş, luau masa împreună în fiecare seară, mergeau la concerte, la teatru sau la operă.El i-a găsit un apartament încîntător lîngă Arlington. A vrut să plătească el chiria dar Catherine a insistat să o plătească ea. I-a cumpărat haine şi bijuterii. La inceput ea a refuzat, stinjenită de profundele ei concepţii protestante, dar aceste mici daruri îl încîntau atît de mult pe Fraser, încît în cele din urmă Catherine a trebuit să le accepte.

Fie că îti place sau nu, gîndi ea, *acum eşti amantă*. Pentru ea acest cuvînt a fost întotdeauna un cuvînt greu, încărcat de conotaţii. Îi sugera femeile uşoare,

ascunse în apartamente rău famate, trăind o viaţă de frustrări. Iată că acum i se întîmpla ei şi Catherine se gîndea că nu era aşa cum a crezut ea. Pentru ea însemna doar că se culcă cu bărbatul pe care îl iubeşte. Nu se simţea murdară, nici sordidă, i se părea perfect natural. Interesant, se gîndi ea. Lucrurile care se întîmplă altora ţi se par oribile, iar cînd ţi se întîmplă ţie, ţi se par corecte. Cînd citeşti experienţele sexuale ale altor persoane, parcă citeşti o *Confesiune*, dar cînd ţi se întîmplă ţie, parcă scrii *Jurnalul Îndrăgostitei.*

Fraser era un bărbat atent şi înţelegător,parcă au trăit o viaţă împreună. Catherine îi ghicea toate reacţiile. Contrar celor spuse de Fraser, relaţiile dintre ei nu au devenit mai plăcute, dar Catherine îşi spunea că sexul este numai o latură a legăturii lor. Nu mai era o copilă, era o femeie matură. *Ia puţin şi dă puţin*, gîndi ea melancolic.

Agenţia Publicitară a lui Fraser era condusă în absenţa lui de Wallace Turner, un director executiv. William Fraser încerca să se implice foarte puţin pentru a se putea dedica sarcinii primite la Washington, dar cînd se ivea o problemă majoră şi avea nevoie de sfaturi, Fraser îşi făcuse obiceiul să se consulte cu Catherine. Catherine avea întotdeauna idei eficiente şi ingenioase.

– Dacă nu aş fi atît de egoist, Catherine, îi spuse Fraser într-o seară, te-aş însărcina să conduci *Agenţia Publicitară.* Dar mi-ar fi atît de dor de tine. De aceea te vreau aici lîngă mine.

– Şi eu vreau să fiu aici, Bill. Sînt mulţumită cum stau lucrurile acum.

Şi era adevărat. Se gîndise adesea că într-o asemenea situaţie ar trebui să doreşti cu disperare să

te căsătoreşti şi totuşi pentru ea nu era nici o grabă. În multe privinţe ei erau ca şi căsătoriţi.

Într-o după-amiază, Catherine avea mai mult de lucru. Fraser a intrat la ea în birou.

– Ce-ai zice de o plimbare la ţară, diseară? o întrebă el.

– Minunat. Unde mergem?

– În Virginia. Luăm masa împreună cu părinţii mei.

Catherine îl privi surprinsă.

– Ei ştiu ceva despre noi?

– Nu chiar totul, zîmbi el. Ştiu doar că am o tînără asistentă fantastică, pe care am invitat-o la cină.

Chiar dacă s-a simţit dezamăgită, Catherine nu a arătat-o.

– Foarte bine. Mă opresc la mine să mă schimb.

– Vin să te iau la şapte.

– S-a făcut.

Casa familiei Fraser, ridicată între dealurile domoale ale Virginiei, era o fermă colonială construită pe şaizeci de acri, înconjurată de păşuni. Data din anul 1700.

– Niciodată nu am văzut aşa ceva, se minună Catherine.

– Este una dintre cele mai bune ferme pentru animale de rasă din America, îi spuse Fraser.

Maşina trecu pe lîngă padocurile bine îngrijite ale cailor şi pe lîngă casa administratorului.

– Parcă mă aflu în altă lume, exclamă Catherine. Te invidiez că ai crescut aici.

– Crezi că ţi-ar plăcea să trăieşti la o fermă?

– Dar aceasta nu prea seamănă cu o fermă. Este

un mic regat.

Au ajuns în faţa casei. Fraser se întoarse spre ea.

– Mama şi tata sînt puţin formali, o preveni el, dar nu trebuie să-ţi faci probleme. Fii naturală. Ai emoţii?

– Nu, spuse Catherine. Am intrat în panică.

Imediat ce a rostit cuvintele, spre uimirea ei, şi-a dat seama că a minţit. Conform tradiţiei, o fată care îi întîlnea pe părinţii bărbatului pe care îl iubea trebuia să fie pietrificată de frică. Dar ea nu simţea nimic altceva decît curiozitate. Dar acum nu avea timp să se gîndească la asta. Tocmai ieşeau din maşină cînd un valet în livrea elegantă le-a deschis uşa şi i-a întîmpinat cu un zîmbet.

Colonelul Fraser şi doamna erau parcă decupaţi din paginile unei cărţi de poveşti antebelice. Primul lucru care a izbit-o pe Catherine a fost fragilitatea acestor bătrîni. Colonelul Fraser era copia carbonizată a unui bărbat altădată frumos şi energic. Îi amintea Catherinei de cineva. Înţelese uluită de cine: era versiunea îmbătrînită a fiului său. Colonelul era mărunt, avea părul alb şi rar, mergea cu dificultate. Avea ochii albastru deschis, iar mîinile, altădată puternice, erau acum umflate de artrită. Soţia sa avea o ţinută aristocratică, încă mai purta semnele unei mari frumuseţi. Faţă de Catherine era caldă şi se purta graţios.

În ciuda a ceea ce îi spusese Fraser, Catherine a avut tot timpul sentimentul că se afla acolo pentru ca ei să o cerceteze. Toată seara, Colonelul şi soţia sa i-au pus tot felul de întrebări. Au fost discreţi dar au epuizat toate domeniile. Catherine le-a povestit despre părinţii ei, despre copilărie şi cînd a vorbit despre mutările de la şcoală la alta, a făcut-o ca şi cum îşi amintea cele mai nostime aventuri. În timp ce

ea vorbea, Bill Fraser radia de mîndrie. Cina a fost superbă. Au mîncat la lumina sfeşnicelor, într-o sufragerie imensă, de modă veche, serviţi de servitori îmbrăcaţi în livrea. *Argint vechi, bani vechi şi vin vechi.* Îl privi pe Bill şi simţi căldura recunoştinţei. Avea sentimentul că viaţa aceasta i-ar putea aparţine, dacă ar dori-o. Şi totuşi lipsea ceva, lipsea emoţia. *Poate că aştept eu prea multe. Probabil că m-am lăsat cucerită de Gary Cooper, Humphrey Bogart şi Spencer Tracy! Dragostea nu înseamnă să găseşti cavalerul în armură strălucitoare. Iată, ea înseamnă un gentleman fermier îmbrăcat în costum de tweed. La naiba cu toate filmele şi cărţile!* Privindu-l pe Colonel, îl vedea pe Fraser peste douăzeci de ani. A fost foarte liniştită toată seara.

În drum spre casă, Fraser a întrebat-o:

– Te-ai simţit bine?

– Foarte bine. Îmi plac părinţii tăi.

– Şi ei te-au plăcut.

– Mă bucur.

Şi se bucura. Doar că în profunzimea minţii o necăjea gîndul acela că ar fi trebuit să fie mai emoţionată.

În seara următoare, Catherine şi Fraser au luat masa la *Jockey Club*. Fraser i-a spus că trebuie să plece la Londra pentru o săptămînă.

– Cît sînt eu plecat, am ceva interesant pentru tine. S-a cerut biroului nostru să supervizeze un film despre *Forţele Armate Aeriene*. Filmul se toarnă în studiourile *MGM* de la *Hollywood*. Aş vrea să te ocupi tu de acest lucru, cît sînt eu plecat.

Catherine îl privea uluită.

– Eu? Eu nici nu ştiu să încarc un pistol Browning.

Ce să caut eu la un film despre antrenamente militare? Ce ştiu eu?

– La fel de multe ca şi noi toţi, zîmbi Fraser. Este o noutate, dar nu trebuie să îţi faci probleme. Filmul are producător şi regizor şi tot ce îi trebuie. Armata doreşte să folosească actori.

– De ce?

– Cred că ei simt că soldaţii nu vor fi destul de convingători în rolurile de soldaţi.

– Îngustă minte are armata.

– Astăzi după-amiază am vorbit foarte mult cu generalul Mathews. Cred că a folosit cuvîntul „strălucitor" de o sută de ori. Asta vor. Au în plan o acţiune de recrutare generală şi doresc să atingă coarda sensibilă a tinerilor bărbaţi americani. Este doar începutul.

– Ce trebuie să fac eu? întrebă Catherine.

– Să supraveghezi ca totul să meargă perfect. Tu vei da acordul final. Am rezervat un loc pentru avionul de Los Angeles, mîine la ora nouă dimineaţa.

– Bine.

– O să-ţi fie dor de mine?

– Ştii doar, spuse ea.

– Am să-ţi aduc un cadou.

– Nu vreau cadouri. Vreau să te întorci sănătos. Ezită cîteva secunde. Situaţia se înrăutăţeşte, nu-i aşa, Bill?

– Da. Cred că foarte curînd vom intra în război.

– Este oribil.

– Va fi chiar şi mai oribil dacă nu intrăm în război, spuse el blînd. Anglia a scăpat de Dunkirk printr-o minune. Dacă Hitler hotărăşte să traverseze Canalul Mînecii, nu cred că englezii îl pot opri.

Au terminat cafeaua în tăcere şi au plătit nota.

– Vrei să vii la mine în noaptea asta? întrebă Fraser.

– Nu în noaptea asta, spuse Catherine. Amîndoi trebuie să ne trezim devreme dimineaţă.

– Bine.

A lăsat-o acasă şi, în timp ce se pregătea de culcare, Catherine se întreba de ce a refuzat să meargă la Bill.

Nu a găsit răspunsul.

Catherine a crescut la Hollywood chiar dacă nu a fost niciodată acolo. A petrecut sute de ore în sălile de cinema pierdută în magia contrafăcută a filmului şi va fi întotdeauna recunoscătoare pentru acele ore fericite.

Avionul a aterizat la aeroportul Burbank. Era extrem de emoţionată. O aştepta o maşină care a condus-o la hotel. Zburînd pe bulevardele însorite, primul lucru pe care l-a remarcat Catherine au fost palmierii. Citise foarte mult despre palmieri, văzuse filme, dar realitatea era copleşitoare. Peste tot erau palmieri. Se ridicau îndrăzneţi spre cer. Au trecut pe lîngă o clădire uriaşă care semăna cu o fabrică. Pe o pancartă imensă, Catherine a citit: *„ Warner Bros. Îmbinăm filmele bune cu spiritul civic."*

Au trecut apoi pe lîngă Hollywood Bowl, apoi pe Highland Avenue şi Hollywood Boulevard. Au trecut pe lîngă *Teatrul Egiptean* şi *Grauman Chinese*. Inima Catherinei tresărea de fiecare dată. Simţea că în îneşte prieteni vechi. Şoferul a virat pe Sunset Boulevard şi s-a îndreptat spre hotelul *Beverly Hills*.

– O să vă placă hotelul, domnişoară. Este unul dintre cele mai bune din lume.

Cu siguranţă era cel mai frumos pe care îl văzuse Catherine vreodată. Era construit la nord de Sunset, în formă de semicerc, umbrit de palmieri şi înconjurat de un parc imens. O alee elegantă şerpuia spre intrarea principală, vopsită în roz. Un tînăr asistent al directorului hotelului a condus-o pe Catherine în camera ei. Era de fapt un bungalou elegant în spatele clădirii principale. Pe masă o aştepta un buchet de flori cu complimente din partea directorului şi un alt buchet mai mare cu o carte de vizită: *„Aş vrea să fiu acolo sau tu să fii aici. Cu dragoste, Bill."* Asistentul i-a predat trei mesaje telefonice. Erau toate de la Allan Benjamin care era producătorul filmului, după cum i se spusese. În timp ce Catherine citea mesajul lui Bill, telefonul sună. Fugi şi ridică receptorul.

– Bill? dar nu era decît Allan Benjamin.

– Bine aţi venit în California, domnişoară Alexander, se auzi în receptor o voce stridentă. Sînt caporalul Allan Benjamin, producătorul acestei conopide.

Caporal. Şi ea care credea că vor însărcina un căpitan sau un colonel.

– Începem filmările mîine. Vi s-a spus că folosim actori în loc de soldaţi?

– Am auzit, răspunse Catherine.

– Începem mîine la ora nouă dimineaţa. Dacă aţi putea ajunge aici la opt, aş dori să treceţi puţin în revistă actorii. Dumneavoastră ştiţi ce doreşte *Corpul Aerian al Armatei.*

– Da, spuse Catherine cu răceală.

Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce dorea *Corpul Aerian al Armatei*, dar îşi imagina că puteai să te bazezi pe bunul simţ pentru a alege

actori catre semănau a piloţi.

– Am să trimit maşina să vă aştepte la şapte treizeci, continuă vocea. La *Metro* ajungeţi într-o jumătate de oră. Este în Culver City. Ne întîlnim la scena 13.

Era aproape patru dimineaţa cînd Catherine a reuşit să adoarmă şi a simţit că în momentul în care a închis ochii telefonul a sunat şi centralista i-a spus că o aşteaptă o maşină.

Treizeci de minute mai tîrziu, Catherine era în drum spre *Metro Goldwyn Mayer.*

Era cel mai mare studio de filme din lume. Avea o clădire principală în care se găseau cele treizeci şi două de scene-decor. În clădirea administrativă lucra Louis B. Mayer, douăzeci şi cinci de directori executivi şi unii dintre cei mai renumiţi directori de film, producători şi scriitori de scenarii din lumea filmului. În vecinătate se afla un spaţiu imens, unde schimbau decorul în funcţie de filmele pe care le turnau. În trei minute, treceai Alpii elveţieni, traversai un oraş western, intrai într-un bloc din Manhattan şi ajungeai la o plajă din Hawai. A treia parte care constituia această imensă uzină de filme se afla pe Bulevardul Washington şi găzduia apartamente de milioane de dolari, folosite tot pentru filmări.

Toate aceste lucruri îi erau explicate Catherinei de ghida sa, o tînără care primise sarcina să o conducă la scena 13.

– Este un adevărat oraş, spuse fata cu mîndrie. Noi ne producem singuri electricitatea, gătim mîncare pentru şase mii de oameni pe zi şi ne lucrăm singuri decorurile. Sîntem compleţi. Nu avem nevoie de nimeni.

– Decît de public.

Au trecut pe lîngă un castel, o faţadă sprijinită din spate de mulţi stîlpi. Dincolo de el era sala unui teatru. Catherine începu să rîdă cu hohote.

– S-a întîmplat ceva? întrebă fata.

– Nu, spuse Catherine. Totul este minunat.

Zeci de figuranţi mergeau pe străzile oraşului improvizat, cowboys şi indieni discutînd prieteneşte. De după un colţ de stradă apăru pe neaşteptate un bărbat şi Catherine făcu un pas înapoi – era un cavaler în armură. În spatele lui era un grup de fete îmbrăcate în costum de baie. Catherine simţi că se va distra de minune în scurta ei călătorie de afaceri. Îşi dorea ca tatăl său să fi putut vedea toate aceste lucruri. Ar fi fost atît de bucuros!

– Am ajuns. O pancartă imensă anunţa *„ SCENA 13"*

– Vă las aici. O să vă descurcaţi?

– Sigur că da. Mulţumesc.

Ghida salută şi plecă. Catherine se întoarse şi citi „Nu intraţi cînd este aprins becul roşu". Becul roşu nu era aprins şi Catherine deschise uşa – adică încercă să o deschidă. Uşa era neaşteptat de grea şi trase de ea cu toată puterea.

După primul pas, Catherine se trezi în faţa unei alte uşi,la fel de masivă ca şi prima. Parcă ai fi intrat într-o cameră de presurizare.

În interiorul cavernos, zeci de oameni alergau de colo-colo, preocupaţi parcă de activităţi misterioase. Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în uniformele *Trupelor Aeriene* erau adunaţi într-un grup masiv şi Catherine presupuse că aceştia erau actorii care vor juca în film. Într-un colţ îndepărtat era un birou militar decorat

complet, inclusiv cu o hartă militară. Tehnicienii luminau decorul.

– Scuzaţi-mă, îi spuse Catherine unui bărbat grăbit. Unde îl găsesc pe domnul Allan Benjamin?

– Caporalul cel pitic? Acolo, spuse arătînd spre un colţ.

Catherine se întoarse şi văzu un bărbat mărunţel şi fragil îmbrăcat cu o uniformă care îi era prea mare. Striga la un alt bărbat care avea epoleţi cu stele de general.

– Nu dau doi bani pe ce a spus directorul pentru distribuţie, urla el. Sînt sufocat de generali. Nu mai am nevoie de alţii. Ridică mîinile disperat. Vor cu toţii să fie şefi, nimeni nu vrea să fie indian.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Catherine. Sînt Catherine Alexander.

– Slavă cerului! exclamă omuleţul. Se întoarse spre ceilalţi spunînd cu amărăciune: glumele s-au terminat, deştepţilor. A venit Washington-ul.

Catherine clipi din ochi. Înainte de a spune ceva, caporalul continuă:

– Nu ştiu ce caut eu aici. Aveam o slujbă bună de trei mii cinci sute de dolari pe an la Dearborn, vindeam mobilă. M-au înrolat şi m-au trimis să fac filme. Ce ştiu eu despre producţia de filme? Este cea mai afurisită încurcătură pe care am trăit-o vreodată. Îşi duse mîna la stomac. Am căpătat şi ulcer, gemu el, şi nici măcar nu am de-a face cu industria cinematografică. Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Se întoarse şi porni grăbit spre ieşire, lăsînd-o pe Catherine fără replică. Se uită neajutorată în jurul ei. Toţi o priveau şi aşteptau de la ea să facă ceva.

Un bărbat suplu, cu părul alb, îmbrăcat în pulover,

se apropie de ea cu un zîmbet amuzat pe faţă.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă calm.

– Am nevoie de un miracol, spuse Catherine onest. Răspund de toate aceste lucruri, dar nu ştiu ce trebuie să fac.

– Bun venit la Hollywood,zîmbi bărbatul. Eu sînt Tom O'Brien, directorul artistic.

Catherine îl privi curioasă.

– Prietenul tău caporalul trebuia să facă toate aceste lucruri, dar am sentimentul că nu se va mai întoarce.

Catherinei îi plăcu siguranţa calmă a bărbatului.

– De cîtă vreme lucraţi la *Metro Goldwyn Mayer*? îl întrebă ea.

– De douăzeci şi cinci de ani.

– Credeţi că puteţi face şi acest film?

Văzu cum îi tresare colţul buzelor, dar bărbatul vorbi serios:

– Pot să încerc. Am făcut şase filme cu Willie Wyler. Nu este atît de greu pe cît ai impresia. Este nevoie de puţină organizare. Scenariul este scris şi decorul este pregătit.

– Oricum e un început, spuse Catherine.

Privi la bărbaţii îmbrăcaţi în uniformă. Cele mai multe uniforme nu le veneau bine şi bărbaţii păreau stînjeniţi.

– Parcă sînt reclame comerciale pentru marină, comentă Catherine.

O'Brien rîse apreciativ.

– De unde sînt uniformele astea?

– De la *Western Costume*. Departamentul nostru nu mai are. Filmăm acum trei filme de război.

Catherine îi studie cu ochi critic.

– Sînt doar cîţiva care arată groaznic, hotărî ea. Să-i trimitem înapoi, poate găsesc ceva mai bun.

– De acord.

Împreună cu O'Brien, Catherine se apropie de grupul de figuranţi. Strigătele celorlalţi erau asurzitoare.

– Mai încet, băieţi, strigă O'Brien. V-o prezint pe domnişoara Alexander. Răspunde de acest film.

Au urmat fluierături admirative.

– Mulţumesc, zîmbi Catherine. Cei mai mulţi dintre voi arătaţi bine, dar pe cîţiva va trebui să-i trimitem înapoi după alte uniforme. Vă rog să vă aliniaţi, să vă vedem.

– Eu aş vrea să te văd pe tine. Ce faci diseară? strigă un bărbat.

– Iau masa împreună cu soţul, spuse Catherine, după ce termină meciul.

O'Brien aranjă oamenii în linie dreaptă. Catherine auzi în spatele ei rîsete şi se întoarse supărată. Un figurant stătea rezemat de o piesă din decor şi vorbea cu trei fete care îi sorbeau cuvintele şi rîdeau isteric. Catherine îi privi cîteva secunde, apoi se îndreptă spre figurant.

– Vă rog să mă scuzaţi, vă deranjează dacă vă rog să veniţi lîngă ceilalţi?

Bărbatul se întoarse foarte încet.

– Vorbiţi cumva cu mine? întrebă leneş.

– Da, spuse Catherine. Am vrea să începem munca.

Bărbatul şopti ceva care smulse chicote de rîs de la cele trei fete, apoi plecă după Catherine. Era înalt, suplu, foarte frumos, avea părul negru cu reflexe albastre şi ochii de culoarea mării în furtună. Avea o

voce profundă, plină de ironie insolentă.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? o întrebă pe Catherine.

– Vreţi să munciţi sau nu? întrebă Catherine furioasă.

– Vreau, vreau, se grăbi să spună el.

Catherine citise odată un articol despre figuranţi. Erau oameni ciudaţi, duceau vieţi anonime, stăteau mereu în spatele scenei care era dominată de marii actori. Erau oameni fără chip, fără voci, total lipsiţi de ambiţia de a căuta ceva mai bun. Bărbatul acesta din faţa ei era personificarea perfectă a acestei definiţii. Pentru că era revoltător de frumos, probabil că cineva i-a spus să plece la Hollywood să se facă actor. Cînd a aflat că pe lîngă frumuseţe mai ai nevoie şi de talent, s-a hotărît să rămînă figurant. Era mult mai uşor.

– Vrem să schimbăm cîteva uniforme, spuse Catherine cu răbdare.

– Are ceva uniforma mea? întrebă el insolent.

Catherine îi examină cu atenţie uniforma. Trebuia să admită că i se potrivea perfect, scoţîndu-i în evidenţă umerii laţi şi talia îngustă. Pe umeri avea epoleţi cu insemne de căpitan. Pe piept avea o mulţime de panglici colorate.

– Sînt destul de impresionante, şefa? o întrebă el.

– Ţi-a spus cineva că vei avea rol de căpitan?

El o privi serios.

– A fost ideea mea. Nu crezi că aş fi un căpitan bun?

Catherine clătină din cap.

– Nu, nu cred.

El îşi muşcă buzele gînditor.

– Locotenent Rangul Unu?

– Nu.

– Ce ai zice de Locotenent Rangul Doi?

– Nu cred că ai stofă de ofiţer.

Ochii lui o priveau ciudat.

– Oh! Mai este şi altceva?

– Da. Medaliile. Trebuie să fi fost al naibii de curajos.

– M-am gîndit să dau puţină culoare filmului, rîse omul.

– Ai uitat un singur lucru, spuse Catherine cu duritate. Noi nu sîntem încă în război. Probabil că ţi-ai cucerit medaliile la carnaval.

– Ai dreptate, recunoscu el stînjenit. Nu m-am gîndit la asta. Am să mai scot cîteva.

– Scoate-le pe toate, îi ordonă Catherine.

Bărbatul o privi cu acelaşi zîmbet insolent.

– Bine, şefa.

Aproape că îi strigă, „Nu-mi mai spune şefa", dar imediat gîndi *să-l ia naiba*, se întoarse şi începu să-i vorbească lui O'Brien.

Catherine trimise înapoi la garderobă opt bărbaţi să îşi schimbe uniformele şi îşi petrecu restul timpului discutînd cu O'Brien. Caporalul cel pitic s-a întors pentru scurt timp, apoi a dispărut. Era la fel de bine. Nu făcea decît să se plîngă şi să enerveze pe toată lumea. O'Brien a terminat de turnat prima scenă înainte de prînz şi Catherine a avut impresia că scena a ieşit bine. Un singur incident i-a stricat dimineaţa. I-a dat enervantului figurant să citească cîteva replici, pentru a-l umili. A vrut să se răzbune pe impertinenţa lui. Omul a citit replicile perfect şi a jucat scena cu aplomb. Cînd a terminat, s-a întors spre ea.

– A fost bine, şefa?

Cînd au luat pauza de prînz, Catherine a plecat să mănînce la cantina studioului şi s-a aşezat la o măsuţă dintr-un colţ retras. La o masă mare de lîngă ea, era un grup de soldaţi. Stătea cu faţa spre uşă. L-a văzut intrînd pe impertinentul figurant înconjurat de cele trei fete care se înghesuiau să-şi facă loc lîngă el. Simţi cum i se ridică sîngele în obraji. Hotărî că este o reacţie chimică. Erau oameni pe care nu- i puteai suferi la prima vedere. Arogganţa aceasta a bărbatului o înfuriase de la bun început.. Era un gigolo perfect.

Le aşeză pe cele trei fete la masă, privi spre Catherine, apoi se aplecă şi le spuse ceva fetelor. Toate au privit în direcţia ei şi au izbucnit în hohote de rîs. Lua-l-ar naiba! Îl văzu îndreptîndu-se spre ea. O privea zîmbitor.

– Pot să mă aşez un minut? o întrebă.

– Eu... dar el era deja pe scaun şi o studia amuzat.

– Ce doreşti? îl întrebă Catherine ţeapăn.

Zîmbetul i se lărgi pe toată faţa.

– Chiar vrei să ştii?

Ea îl privi furioasă.

– Ascultă...

– Vreau să te rog, o întrerupse el grăbit, să-mi spui ceva. Cum m-am descurcat azi-dimineaţă? se aplecă peste masă. Am fost convingător?

– Poate că pentru ele eşti convingător, spuse Catherine arătînd spre fete, dar dacă mă întrebi pe mine, eu am să-ţi spun că eşti un prefăcut.

– Am făcut ceva ce te-a deranjat?

– Tot ce faci dumneata mă deranjează. Pur şi simplu nu îmi place genul tău.

– Care este genul meu?

– Eşti un prefăcut. Îţi place să porţi uniforma aceasta în faţa fetelor, dar te-ai gîndit vreodată să te înrolezi?

El o privi uluit.

– Cum, şi să mă împuşte? Chestia asta este pentru naivi. Se aplecă din nou peste masă şi îi zîmbi. Mă distrez mult mai bine aşa.

Buzele Catherinei tremurau de furie.

– Te resping la vizita medicală?

– Presupun că din punct de vedere tehnic sînt un bărbat sănătos, dar am un prieten la Washington... continuă şoptit... şi nu cred că armata va pune vreodată mîna pe mine.

– Cred că eşti demn de tot dispreţul, explodă Catherine.

– De ce?

– Dacă nu ştii de ce, eu nu pot să-ţi explic.

– De ce nu încerci? Uite, diseară la cină. La tine acasă. Ştii să găteşti?

Catherine se ridică în picioare roşie de furie.

– Nu te mai deranja să vii la filmări. Voi vorbi cu domnul O'Brien să-ţi trimită banii pentru azi dimineaţă.

Se întoarse să plece, dar îşi aminti ceva şi îl întrebă:

– Cum te numeşti?

– Douglas, spuse bărbatul. Larry Douglas.

Seara, Fraser a sunat-o de la Londra să o întrebe cum merge treaba. I-a povestit totul, cu excepţia incidentului avut cu Larry Douglas. Cînd Fraser se va

întoarce la Washington o să-i povestească şi se vor distra amîndoi.

În dimineaţa următoare, pe cînd se îmbrăca să plece la studio, a bătut cineva la uşă. A deschis. În faţa uşii era un comisionar ascuns după un buchet enorm de trandafiri.

– Catherine Alexander?

– Da.

– Semnaţi aici, vă rog.

Semnă formularul pe care i l-a întins.

– Sînt minunaţi, spuse Catherine luînd trandafirii.

– Costă cincisprezece dolari.

– Poftim?

– Cincisprezece dolari.

– Nu în...

Luă cartea de vizită dintre flori şi citi: *"Aş fi plătit eu, dar sînt şomer. Cu dragoste, Larry."*

Privea uluită cartea de vizită.

– Le vreţi sau nu le mai vreţi? întrebă comisionarul.

– Nu, se răsti ea, şi îi aruncă florile în braţe.

Băiatul o privi uimit.

– Domnul a spus că o să rîdeţi. Că este o glumă între dumneavoastră.

– Uite că nu rîd, spuse Catherine şi trînti uşa furioasă.

Toată ziua acest incident nu i-a dat pace. A întîlnit bărbaţi egoişti, dar nici unul atît de arogant ca acest domn Larry Douglas. Era sigură că el avea succes la blonde fără minte şi brunete corpolente, care abia aşteptau să ajungă în patul lui. Dar să o pună şi pe ea în această categorie i se părea umilitor. Numai gîndul la acest impertinent îi încreţea pielea pe ea. Hotărî să îl uite definitiv.

La ora şapte seara, Catherine se pregătea să plece. Un asistent venea spre ea cu un plic în mînă.

– Dumneavoastră aţi dispus aceste lucruri, domnişoară Alexander?

Era o notă de la direcţia distribuţie şi spunea:

O uniformă (de căpitan)

Şase panglici (asortate)

Şase medalii (asortate)

Numele actorului: Lawrence Douglas .

Supervizare: Catherine Alexander... *MGM.*

Catherine privi roşie de furie.

– Nu!

– Ce să le spun?

– Spune-le că voi plăti eu medaliile dacă se vor acorda post-mortem.

Au terminat filmul trei zile mai tîrziu. Catherine a văzut pelicula şi a aprobat-o. Nu va primi premii, dar era un film simplu şi eficient. Tom O'Brien făcuse o treabă bună.

Sîmbătă dimineaţa a plecat spre Washington. Niciodată nu a fost mai bucuroasă să plece dintr-un oraş. Luni dimineaţa era la birou încercînd să recupereze tot ce se adunase în lipsa ei. Înainte de prînz, secretara ei, Annie, a sunat-o la interfon.

– Un anumit domn Larry Douglas sună de la Hollywood. Luaţi legătura?

– Nu, se răsti Catherine. Spune-i că... nu... am să-i spun singură. Inspiră adînc şi apăsă butonul interfonului. Domnul Douglas?

– Bună dimineaţa. Te-am descoperit foarte greu. Nu-ţi plac trandafirii?

– Domnule Douglas... începu Catherine tremurînd de furie. Domnule Douglas, îmi plac trandafirii.

Dumneata nu-mi placi. Nimic nu-mi place la dumneata. Am fost limpede?

– Dar nu ştii nimic despre mine.

– Ştiu mai mult decît aş vrea să ştiu. Cred că eşti un laş demn de dispreţ şi te rog să nu mă mai suni niciodată.

Tremurînd, trînti receptorul în furcă şi ochii i se umplură de lacrimi furioase. Cum îndrăznea! O să fie atît de bucuroasă cînd va veni Bill!

Trei zile mai tîrziu, Catherine a primit o fotografie a lui Lawrence Douglas. Pe spatele ei scria: *„Şefei, cu dragoste de la Larry".*

Annie o privea uimită.

– Dumnezeule! Este real omul acesta?

– Este un prefăcut, se răsti Catherine. Singurul lucru real de aici este hîrtia fotografică. Cu sălbăticie rupse fotografia în mii de bucăţi.

Annie o privea dezamăgită.

– Ce pierdere! Niciodată nu am văzut un astfel de bărbat în carne şi oase.

– La Hollywood, spuse Catherine, clădirile au numai faţadă. Aşa este şi fotografia pe care tocmai ai văzut-o.

Timp de două săptămîni, Larry Douglas a sunat de cel puţin douăzeci de ori. Catherine i-a dat instrucţiuni lui Annie să îi spună să nu mai sune şi i-a cerut să nu-i mai povestească despre telefoane. Într-o dimineaţă, în timp ce îi dicta ceva lui Annie, fata o privi parcă cerîndu-şi scuze.

– Ştiu că mi-ai spus să nu te mai deranjez cu telefoanele domnului Douglas, dar a sunat din nou şi părea atît de disperat şi atît de... pierdut.

– Este un suflet pierdut, spuse Catherine cu

răceală, iar dacă tu eşti destul de isteaţă, încearcă să nu dai de el.

– Pare încîntător la telefon.

– Ştiu, este numai miere.

– M-a întrebat o mulţime de lucruri despre tine. Văzînd privirea Catherinei se grăbi să adauge: Sigur că nu i-am spus nimic.

– Foarte frumos din partea ta, Annie.

Catherine începu din nou să dicteze, dar nu se putea concentra. Lumea era plină de oameni ca Larry Douglas, motiv în plus să-l aprecieze pe William Fraser.

Bill Fraser s-a întors duminica următoare şi Catherine l-a aşteptat la aeroport. S-a luminat cînd a văzut-o.

– Cathy! Ce surpriză! Nu mă aşteptam.

– Nu am mai avut răbdare, îi zîmbi ea şi îl îmbrăţişă cu căldură.

– Ţi-a fost dor de mine?

– Mai mult decît crezi.

– Cum a mers la Hollywood? Bine?

Catherine ezită.

– Bine. Sînt mulţumiţi de film.

– Am auzit şi eu.

– Bill, data viitoare cînd pleci ia-mă şi pe mine.

El o privi plăcut surprins şi emoţionat.

– S-a făcut. Şi mie mi-a fost dor de tine. Numai la tine m-am gîndit.

– Da?

– Mă iubeşti?

– Foarte mult, domnule Fraser.

– Şi eu te iubesc. Ce ar fi să sărbătorim diseară?

– Minunat.

– O să mîncăm la *Jefferson Club.*

L-a dus pe Fraser cu maşina acasă.

– Am de dat cîteva mii de telefoane, îi spuse el. Vrei să ne întîlnim la club? La ora opt?

– Perfect.

Catherine s-a întors acasă, a spălat şi a călcat cîte ceva. De fiecare dată cînd trecea pe lîngă telefon parcă se aştepta să îl audă sunînd, dar de fiecare dată telefonul se încăpăţîna să tacă. Şi-l imagină pe Larry Douglas trăgînd-o de limbă pe Annie şi se trezi strîngînd din dinţi. Poate că ar trebui să-i spună lui Fraser despre el şi să îl roage să o ajute să-l dea afară. Nu. Probabil că pînă la urmă tot îl vor da afară.

Îşi spălă părul, făcu o baie şi tocmai se ştergea cînd auzi telefonul. Se grăbi să ridice receptorul.

– Da? spuse cu răceală.

Era Fraser.

– Bună, s-a întîmplat ceva?

– Nu, Bill, sigur că nu. Eram în baie.

– Îmi pare rău. Vocea lui suna amuzant. Adică îmi pare rău că nu sînt şi eu cu tine.

– Şi mie.

– Am sunat să îţi spun că mi-e dor de tine. Nu întîrzia.

– Nu voi întîrzia, zîmbi Catherine.

Închise telefonul, gîndindu-se la Bill. Pentru prima dată avea sentimentul că el vrea să o ceară în căsătorie. Îi va cere să devină doamna William Fraser. Rosti numele cu voce tare. „ Doamna William Fraser". Suna demn. *Dumnezeule. Am devenit o blazată. Acum şase luni aş fi tremurat de emoţie, iar acum nu pot să spun decît că sună demn.* Chiar atît de mult s-a

schimbat? Nu era un gînd comod. Privi ceasul şi începu să se îmbrace în grabă.

Jefferson Club era pe strada „F", într-o clădire veche, înconjurată de un gard de metal. Era unul dintre cele mai selecte cluburi din oraş. Cel mai uşor mod de a deveni membru era să ai un tată care a fost membru al clubului. Dacă nu îl aveai, îţi trebuia recomandare de la trei membri. Propunerile se făceau o dată pe an şi o singură bilă neagră era suficientă pentru a fi exclus pentru tot restul vieţii. Regula de căpătîi era ca nici un candidat să nu fie propus de două ori.

Tatăl lui William Fraser fusese membru fondator al clubului, iar Fraser şi Catherine luau masa aici cel puţin o dată pe săptămînă. Bucătarul şef era francez, cu şcoală la Rothschild şi de douăzeci de ani mîncarea era excelentă, iar vinurile de cea mai bună calitate. Clubul era decorat de cel mai renumit decorator din lume, atenţie deosebită acordîndu-se iluminatului. Femeile erau întotdeauna scăldate în lumina candelabrelor, care le sublinia frumuseţea. În fiecare seară veneau la masă membrii Cabinetului, ai Curţii Supreme, senatori şi industriaşi puternici.

Fraser o aştepta pe Catherine în hol.

– Am întîrziat? întrebă ea.

– Nu ar avea nici o importanţă, spuse Fraser privind-o admirativ. Ştii că eşti fantastic de frumoasă?

– Sigur, răspunse ea. Toată lumea ştie că eu sînt fantastica, frumoasa Catherine Alexander.

– Nu glumesc, Cathy.

Fraser vorbea serios şi ea se simţi stînjenită.

– Mulţumesc, Bill, spuse cu stîngăcie. Şi nu te mai uita aşa la mine.

– Nu mă pot abţine.

Louis, Maître d' hotel i-a condus într-un separeu.

– Poftiţi, domnişoară Alexander. Domnule Fraser, distracţie plăcută!

Catherinei îi plăcea faptul că este cunoscută de Louis, Maître d'hotel al *Clubului Jefferson*. Ştia că este o copilărie, o naivitate, dar îi dădea sentimentul că este cineva. Se aşeză relaxată şi privi în jurul său.

– Bei ceva? întrebă Fraser.

– Nu, mulţumesc.

– Trebuie să te învăţ şi lucruri urîte, spuse el rîzînd.

– M-ai învăţat deja, murmură Catherine.

Fraser începu să rîdă şi comandă un scotch cu sifon. Catherine îl privea gîndindu-se ce bărbat blînd este. Era sigură că îl poate face foarte fericit. Şi ea va fi fericită căsătorindu-se cu el. *Foarte fericită*, sublinie în sinea sa. Întrebaţi pe oricine. Întrebaţi la revista *Time*. Deodată se supără pe felul în care îi alerga mintea. Ce naiba se întîmpla cu ea?

– Bill, începu ea, dar îngheţă.

Larry Douglas se îndrepta spre ei cu un zîmbet prietenos pe faţă. Era îmbrăcat cu uniforma militară a Forţelor Aeriene, de la garderoba studioului de film. Nu-i venea să creadă şi totuşi el se îndrepta spre masa lor, zîmbindu-le fericit.

– Bună seara, spuse.

Dar nu-i vorbea Catherinei. Vorbea cu Bill care, Dumnezeule, se ridică în picioare şi îi strînse mîna.

– Ce bine îmi pare că te văd, Larry.

– Şi mie îmi pare bine, Bill.

Catherine îi privea uluită pe amîndoi, cu mintea

paralizată.

– Cathy, începu Fraser, ţi-l prezint pe căpitanul Lawrence Douglas.

– Larry, dînsa este domnişoara Alexander-Catherine.

Larry Douglas o privea cu ochi ironici.

– Nu vă pot spune cît de plăcut este să vă cunosc, domnişoară Alexander, spuse el solemn.

Catherine deschise gura să vorbească, dar brusc îşi dădu seama că nu are ce să spună. Fraser o privea aşteptînd ca ea să spună ceva. Iar ea nu reuşi decît să dea din cap.

– Nu vii la masa noastră, Larry? întrebă Fraser.

Larry o privi pe Catherine şi spuse cu modestie:

– Dacă nu vă deranjez...

– Sigur că nu ne deranjezi. Ia loc.

Larry se aşeză lîngă Catherine.

– Ce bei? întrebă Fraser.

– Scotch şi sifon, spuse Larry.

– Şi eu beau, interveni Catherine. Unul dublu.

Fraser o privi surprins.

– Nu pot crede aşa ceva.

– Ai spus că vrei să mă înveţi cîteva lucruri urîte. Cred că este bine să încep imediat.

După ce Fraser comandă băuturile, se întoarse spre Larry.

– Am auzit faptele tale de eroism de la generalul Terry – în aer şi pe uscat.

Catherine nu-şi lua ochii de la Larry, iar mintea îi alerga ameţită. Încerca disperată să se adapteze situaţiei.

– Medaliile acestea... reuşi ea să spună.

El o privi inocent.

– Da?

Catherine înghiţi în sec.

– Ăăăă... de unde le-ai primit?

– Le-am cîştigat la un carnaval, spuse el solemn.

– Şi ce carnaval, rîse Fraser. Larry este pilot în *Trupele Aeriene*. A condus *Escadronul American în Anglia*. Şefii lui l-au convins să preia o bază de antrenament la Washington şi să pregătească de luptă cîţiva băieţi.

Uluită, Catherine se întoarse spre Larry. El îi zîmbea binevoitor şi ochii îi jucau amuzaţi. *Parcă erau la un film*, îşi spuse Catherine amintindu-şi prima lor întîlnire. I-a ordonat atunci să-şi scoată insemnele de căpitan şi medaliile şi el a făcut-o cu veselie. S-a comportat îngrozitor. I-a spus că este laş! Ar fi dorit să se ascundă sub masă.

– Aş fi vrut să ştiu că vii în oraş, spunea Fraser. Îţi organizam o petrecere să te sărbătorim.

– Îmi place mai mult aşa, spuse Larry.

O privi din nou pe Catherine, dar ea îi evită privirea.

– De fapt, continuă Larry inocent, te-am căutat eu la Hollywood, Bill. Am auzit că faci un film pentru armată. Se opri. Îşi aprinse o ţigară şi stinse încet chibritul. Am fost şi la studio, dar nu te-am găsit.

– Eu a trebuit să plec la Londra, spuse Fraser. La Hollywood a fost Catherine. Mă surprinde că nu v-aţi întîlnit.

Catherine ridică privirea şi îl văzu pe Larry în culmea amuzamentului. Acum trebuia să spună ce s-a întîmplat. O să-i povestească lui Fraser şi vor rîde cu toţii ca de o glumă bună. Dar cuvintele nu se articulau. Larry i-a lăsat un moment de gîndire , apoi a

spus:

– Era foarte multă lume acolo. Cred că am trecut unul pe lîngă celălalt.

O ajuta şi ea nu-l putea suferi pentru această conspiraţie împotriva lui Fraser.

Cînd au sosit băuturile, Catherine a băut pe nerăsuflate şi a mai cerut un pahar. Era cea mai îngrozitoare seară din viaţa ei. Abia aştepta să se termine şi să scape de Larry Douglas.

Fraser l-a întrebat despre experienţa de pe front şi Larry a povestit totul cu mult haz. Evident, nu lua nimic în serios. Cu toate acestea Catherine trebui să recunoască faptul că el s-a înrolat voluntar şi a devenit erou în lupta cu Luftwaffe. În mod iraţional îl ura şi mai mult pentru că era erou. Nici ea nu mai înţelegea nimic. Ce importanţă avea dacă era erou sau era un uşuratic? Răspunsul i-a venit imediat. Atîta timp cît el ar fi fost un uşuratic, ea l-ar fi putut domina. Prin aburii de licoare, încerca să-i audă pe cei doi bărbaţi. Larry vorbea cu un entuziasm nereţinut, o vitalitate atît de palpabilă, încît îi venea să întindă mîna să o atingă. Părea cel mai viu om pe care l-a văzut vreodată. Catherine avea sentimentul că el se oferea în întregime vieţii, se oferea din toată inima şi îşi bătea joc de cei cărora le era teamă să se ofere. Le era teamă, punct. Ca şi ei, punct.

Abia dacă s-a atins de mîncare, nici nu ştia ce a comandat. A întîlnit privirea lui Larry şi a avut sentimentul că sînt deja amanţi, parcă se cunoşteau de cînd lumea. Ştia că era o nebunie. Era ca un ciclon. Orice femeie care intra în raza lui era prinsă irevocabil şi se pierdea.

Larry îi zîmbea.

– Mă tem că am exclus-o din conversaţie pe domnişoara Alexander, spuse el politicos. Sînt convins că ea este mai interesantă decît noi amîndoi la un loc.

– Greşeşti, spuse Catherine cu vocea îngroşată. Eu am o viaţă monotonă. Lucrez împreună cu Bill. În momentul în care şi-a dat seama ce înţeles capătă cuvintele ei, s-a înroşit. Nu, nu asta am vrut să spun. Am vrut...

– Ştiu ce ai vrut să spui, o întrerupse Larry, apoi se adresă lui Fraser: unde ai găsit-o?

– Am avut noroc, spuse Fraser încîntat. Sînt foarte norocos. Tot nu te-ai căsătorit?

Larry ridică din umeri.

– Cine m-ar lua?

Ticălosule, se gîndi Catherine. Privi în jurul ei. Jumătate din femeile din restaurant îl priveau pe Larry. Era ca un magnet sexual.

– Cum sînt englezoaicele? îl întrebă Catherine.

– Bune, răspunse el simplu. Bine, dar eu nu am avut prea mult timp pentru astfel de lucruri, am zburat mai tot timpul.

Pe naiba, se gîndi Catherine. *Pariez că nu a rămas o virgină pe o rază de o sută de mile în jurul tău.* Cu voce tare spuse:

– Îmi este milă pentru bietele fete. Uite ce au pierdut.

Tonul era muşcător. Fraser o privea uluit de lipsa ei de politeţe.

– Cathy! exclamă el.

– Să mai bem ceva, îl întrerupse Larry.

– Catherine a băut destul, constată Fraser.

– Nu-i adevărat, se impacientă ea, dar spre groaza

ei observă cum rotunjeşte consoanele. Cred că vreau să merg acasă.

– Bine, spuse Fraser, apoi se întoarse spre Larry: De obicei Catherine nu bea.

– Presupun că este emoţionată că te-ai întors, spuse Larry.

Catherine ar fi vrut să ia paharul cu apă şi să i-l toarne în cap. Cînd era un neisprăvit îl mai ura puţin.

A doua zi dimineaţa, Catherine se trezi cu o înfiorătoare durere de cap. Era convinsa că va intra în istoria medicinii. Simţea că are cel puţin trei capete şi în fiecare tobele băteau în alt ritm. Stătea cu capul nemişcat, dar era o agonie. Cînd a încercat să se mişte, a fost şi mai rău. Luptînd cu greaţa, îi reveniră amintirile nopţii precedente şi durerea din tîmple crescu. Fără nici un motiv îl blama pe Larry Douglas pentru durerea ei de cap; dacă nu ar fi venit el, ea nu ar fi băut nimic. Cu multă durere şi greutate, Catherine întoarse capul spre ceasul de pe noptieră. A dormit prea mult. Cumpăni ce să facă, să mai rămînă în pat sau să cheme o brigadă de voluntari. Se tîrî din pat şi ajunse cu greu la baie. Dădu drumul la apă rece şi lăsă jetul de gheaţă să-i biciuie trupul. Cînd ieşi de sub duş se simţea mai bine. *Nu bine*, se gîndi ea, *doar puţin mai bine.*

După patruzeci şi cinci de minute era la birou. Secretara, Annie, intră în birou agitată:

– Ghici ce?

– Nu în dimineaţa aceasta, şopti Catherine. Te rog să fii fată bună şi să nu ţipi.

– Priveşte! Annie îi aruncă sub nas un ziar. El este.

Pe prima pagină era fotografia lui Larry Douglas, îmbrăcat în uniformă şi zîmbind insolent. Titlul era cu

litere de-o şchioapă: *„Eroul american din trupele aeriene s-a întors la Washington pentru a instrui o unitate de luptă."* Urma o poveste pe două coloane.

– Nu-i aşa că-i grozav? întrebă Annie.

– Îngrozitor, spuse Catherine şi aruncă ziarul în coşul de hîrtii. Putem să ne apucăm de treabă?

Annie o privi surprinsă.

– Îmi pare rău. Eu... eu am crezut că sînteţi prieteni şi îţi va face plăcere.

– Nu sîntem prieteni, o corectă Catherine. Mai mult duşmani. Văzu privirea lui Annie şi continuă: nu am putea uita de domnul Douglas?

– Bineînţeles, spuse Annie şi mai uimită. Eu i-am spus că îţi va face plăcere.

Catherine o privi împietrită.

– Cînd?

– Cînd a sunat azi dimineaţă. A sunat de trei ori.

Catherine făcu eforturi disperate să-şi păstreze calmul din voce.

– De ce nu mi-ai spus?

– Mi-ai cerut să nu-ţi spun cînd sună. O privea pe Catherine extrem de încurcată.

– A lăsat un număr de telefon?

– Nu.

– Bine. Îşi aminti chipul lui expresiv şi ochii ironici. Bine, repetă cu mai multă fermitate.

Termină de dictat nişte scrisori şi, după ce plecă Annie, luă ziarul din coşul de hîrtii. Citi cuvînt cu cuvînt povestea despre Larry Douglas. Era declarat *as* al aerului, doborîse opt avioane germane. A fost doborît de două ori deasupra Canalului Mînecii. O sună pe Annie.

– Dacă mai sună domnul Douglas, fă-mi legătura.

Nu a fost decît o pauză de o fracţiune de secundă, după care Annie a spus:

– Da, domnişoară Alexander.

La urma urmei nu avea nici un rost să fie nepoliticoasă cu omul. Se va scuza pentru purtarea de la studio şi îl va ruga să nu o mai sune. Ea se va căsători cu William Fraser.

Toată după-amiaza a aşteptat telefonul lui. Era şase seara şi el nu sunase. *De ce să sune? Este pe undeva, face dragoste cu o fată. Ai noroc. Dacă te culci cu el te simţi ca la măcelar. Primeşti un număr şi îţi aştepţi rîndul.*

Cînd ieşi din birou, îi spuse lui Annie:

– Dacă sună mîine domnul Douglas, spune-i că nu sînt.

Annie nici măcar nu a clipit.

– Da, domnişoară Alexander. Noapte bună.

– Noapte bună.

Pierdută în gînduri, Catherine se îndreptă spre lift. Era convinsă că Bill Fraser vrea să se căsătorească cu ea. Cel mai bun lucru acum ar fi să îl convingă să o facă imediat. Da, îi va spune astă seară. Vor pleca în voiajul de nuntă. Pînă se vor întoarce, Larry Douglas nu va mai fi în oraş. Oricum ceva trebuia să se întîmple.

Liftul se opri la parter şi cînd uşa se deschise, Catherine dădu cu ochii de Larry Douglas care stătea rezemat de un perete. Nu mai avea medalii şi panglici, dar pe epoleţi avea gradul de Locotenent Rangul Doi. Îi zîmbi şi se apropie de ea.

– Arăt mai bine aşa? o întrebă el vesel.

Catherine îl privea imobilă, simţind cum îi bate inima.

– Nu... nu este împotriva regulamentului să porţi alte grade?

– Nu ştiu. Eu credeam că tu răspunzi de toate aceste lucruri.

O privea din nou amuzat.

– Nu îmi face asta. Te rog, lasă-mă în pace. Locul meu este lîngă Bill.

– Unde este inelul de logodnă?

Catherine trecu pe lîngă el şi ieşi în stradă. Dar el o ajunse din urmă şi o prinse de mînă. O străbătu un fior din cap pînă în picioare. Un curent electric transmis de la el spre ea.

– Cathy...

– Pentru Dumnezeu, spuse ea disperată. Ce vrei de la mine?

– Totul. Te vreau pe tine.

– Ei bine, nu mă poţi avea. Torturează pe altcineva.

Se întoarse să plece, dar el o reţinu.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu, şi ochii Catherinei se umplură de lacrimi. Nu ştiu ce vreau să spun. Mă doare capul îngrozitor.

El îi zîmbi înţelegător.

– Am un leac extraordinar pentru dureri de cap.

O luă de mînă şi o îndreptă spre garajul clădirii.

– Unde mergem? întrebă ea speriată.

– Să-mi iau maşina.

Catherine îi cercetă chipul dorind să descopere un semn de triumf, dar nu văzu decît un om puternic, incredibil de frumos, cu o privire caldă şi plină de compasiune.

Portarul garajului a adus maşina, o maşină sport decapotabilă, cu capota lăsată. Larry o ajută să urce,

apoi se aşează la volan. Catherine privea în gol, disperată, ştiind că îşi distruge viaţa dar era incapabilă să se oprească. Parcă toate aceste lucruri se petreceau altcuiva, nu ei. Ar fi vrut să o convingă pe fetiţa naivă din maşină să fugă şi să nu privească înapoi.

– La tine sau la mine? întrebă Larry blînd.

– Nu contează, spuse ea neajutorată.

– Bine, atunci mergem la mine.

Aşadar, nu era chiar insensibil. Sau poate că îi era frică să concureze cu umbra lui William Fraser.

Îl privi înscriindu-se în traficul aglomerat. Nu, nu îi era frică de nimic. Acesta era şi farmecul pe care îl exercita în jur.

Catherine încerca disperată să îşi spună că este liberă să refuze, să plece. Cum putea să îl iubească pe William Fraser şi să aibă în acelaşi timp asemenea sentimente faţă de Larry?

– Dacă te ajută la ceva, spuse Larry liniştit, să ştii că sînt la fel de emoţionat ca şi tine.

– Mulţumesc.

Bineînţeles că o minţea. Probabil că aşa le spunea tuturor victimelor pe care le seducea. Dar ceea ce o supăra cel mai mult era faptul că îl trăda pe Bill Fraser. Era un om prea bun şi acest lucru îi va produce foarte multă suferinţă. Catherine ştia. Ştia că face un lucru lipsit de raţiune, dar nu mai avea voinţă.

Au ajuns într-un cartier plăcut, cu multă verdeaţă şi Larry a parcat maşina în faţa unui bloc.

– Am ajuns acasă, îi spuse foarte liniştit.

Catherine ştia că este ultima şansă de a spune nu. Privi în tăcere cum Larry coboară şi îi deschide portiera, ieşi din maşină şi se îndreptă spre uşa

clădirii.

Apartamentul lui Larry avea o puternică amprentă de masculinitate. După ce au intrat, Larry a ajutat-o să-şi dea haina jos şi Catherine a început să tremure.

– Îţi este frig? a întrebat-o.

– Nu.

– Vrei să bei ceva?

– Nu.

A prins-o în braţe cu multă blîndeţe şi a sărutat-o. Catherine simţea că în sufletul ei se aprinde un foc. Fără nici un cuvînt, Larry a condus-o în dormitor. Amîndoi au început să se dezbrace în tăcere.

– Larry... dar buzele lui au oprit-o şi mîinile lui au început să-i exploreze trupul, cu blîndeţe.

Catherine a uitat totul, nu mai ştia decît de fericirea infinită pe care o simţea acum. Îl simţea fierbinte, pulsînd de viaţă, blînd şi iubitor. Era o bucurie la care nici nu visase. Totul se învîrtea în jurul ei, se învîrtea lumea,apoi universul, pînă cînd a fost explozia şi delirul extatic, începutul şi sfîrşitul. Simţea că îşi doreşte să nu se oprească niciodată. Nimic din ce citise şi ce auzise nu a pregătit-o pentru un asemenea tumult de senzaţii. Era incredibil cîtă fericire îţi poate aduce trupul unei alte persoane. Era liniştită şi calmă. Era femeie. Chiar dacă nu îl va mai vedea niciodată, îi va fi recunoscătoare tot restul vieţii.

– Cathy?

Se întoarse încet spre el şi îl privi leneş.

– Da? Chiar şi vocea ei era mai profundă, mai matură.

– Ştii, unghiile...

Îşi dădu seama că îl zgîria pe spate.

– Oh, îmi pare rău! exclamă.

– Nu mai contează. Eşti fericită?

– Fericită? Buzele îi tremurau şi spre groaza ei începu să plîngă. Hohotea încet. El o luă în braţe şi începu să o mîngîie, împrăştiind ca prin minune durerea.

– Îmi pare rău. Nu ştiu de ce plîng.

– Dezamăgită?

Catherine îl privi gata să protesteze, dar îi văzu licărul amuzat din privire şi înţelese că o tachina. El o luă din nou în braţe şi din nou au făcut dragoste. Era incredibil. Multă vreme după aceea au început să vorbească. Catherine nu-i auzea decît timbrul vocii, nu o interesa ce povesteşte. Ştia că nu va mai exista niciodată un alt bărbat în viaţa ei. Dar mai ştia că acest bărbat nu va aparţine niciodată unei singure femei. Probabil că ea nu îl va mai vedea niciodată, pentru că nu era decît o altă cucerire. Realiză că nu îl mai aude. O privea intens.

– Nu ai auzit nimic din ce ţi-am spus.

– Îmi pare rău. Visam cu ochii deschişi.

– Ar trebui să mă înfurii, îi reproşă el. Te interesează doar trupul meu?

Începu să îl mîngîie.

– Nu sînt expertă, dar cred că m-am descurcat. M-am descurcat?

Ar fi vrut să îl întrebe dacă şi el a simţit ce a simţit ea, dar îi era teamă.

– Eşti frumoasă, Cathy.

Se înfioră auzindu-l, dar în acelaşi timp respinse vorbele. Tot ce-i spunea ei a repetat de mii de ori altor femei. Se întreba acum cum îşi vor lua rămas bun. *Aştept să mă suni?* Sau: *Te mai sun eu?* Poate că nici nu mai dorea să o vadă. Poate că va mai

accepta una sau două întîlniri şi apoi va dispare. Ei bine, numai ea era vinovată. A ştiut foarte bine cu ce se complică. *Am acceptat totul cu ochii mari deschişi. Indiferent ce se va întîmpla, nu el este vinovat.*

– Ştii că eşti o fată deosebită, Cathy?

Ştii că eşti o fată deosebită-Alice, Susan, Margaret, Peggy, Lana?

– Am simţit-o din primul moment. Niciodată nu am avut astfel de sentimente.

Janet, Evelyn, Ruth, Georgia şi plus infinit. Îşi îngropă capul în umărul lui, incapabilă să vorbească şi îl strînse într-o îmbrăţişare tăcută de rămas bun.

– Mi-e foame, spuse Larry. Ştii ce simt eu?

Catherine zîmbi.

– Ştiu.

– Să-ţi spun ceva. Cred că eşti o maniacă sexuală.

– Mulţumesc.

A luat-o de mînă şi a condus-o în baie sub duş. A dat drumul la apă. A luat săpunul şi a început să-i săpunească trupul, gîtul, braţele, cercuri concentrice pe sîni, stomacul şi coapsele. Catherine simţea din nou fiorul flăcărilor care se aprindeau în ea. Luă săpunul din mîna lui şi începu şi ea să îl săpunească. Au făcut din nou dragoste şi din nou Catherine a fost transportată la mii de mile în univers, înecată în torentul care îi cuprindea corpul, plină de o bucurie de nesuportat.

După aceea s-au îmbrăcat, s-au urcat în maşină şi au plecat spre Maryland, au găsit un restaurant, au mîncat stridii şi au băut şampanie.

La ora cinci dimineaţa, Catherine a sunat la William Fraser acasă, ascultînd încordată. Într-un tîrziu a auzit vocea somnoroasă a lui Fraser:

– Alo...

– Bună, Bill. Sînt Catherine.

– Catherine! Te-am sunat toată seara. Unde eşti? Nu ai păţit nimic?

– Sînt bine. Sînt în Maryland cu Larry Douglas. Tocmai ne-am căsătorit.

NOELLE

Paris: 1941

8

Christian Barbet era un om nefericit. Micul detectiv chel stătea gînditor la birou, cu o ţigară atîrnată între dinţii stricaţi şi galbeni, contemplînd mohorît dosarul din faţa sa. Informaţia pe care o avea îl va costa un client. Îi ceruse Noellei Page comisioane strigătoare la cer pentru serviciile lui, dar acum era trist nu numai pentru că va pierde o sumă enormă de bani; va pierde şi o clientă. O ura pe Noelle Page, dar cu toate acestea o considera cea mai misterioasă femeie pe care a întîlnit-o vreodată. Barbet îşi imaginase aventuri lascive cu Noelle, care întotdeauna sfîrşea prin a i se supune total. Şi iată că sarcina lui se încheia aici, nu o va mai vedea niciodată. O lăsase să aştepte în anticameră, iar el încerca să descopere o soluţie salvatoare care să-i aducă prelungirea cazului.

Fără multă tragere de inimă, ajunse la concluzia că era imposibil. Oftă, stinse ţigara, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Noelle era aşezată pe canapeaua din imitaţie de piele, iar Barbet rămase cu privirea aţintită asupra ei. Nu era cinstit ca o femeie să fie atît de frumoasă.

– Bună ziua domnişoară, intraţi.

Noelle intră în birou cu mişcări graţioase. Pentru Barbet a fost profitabil acest client cu numele Noelle Page. În diverse ocazii s-a folosit de numele ei. I-a adus mulţi clienţi, iar Christian Barbet nu era omul care să se încurce cu probleme de etică.

– Vă rog să luaţi loc, spuse arătînd un scaun. Vă servesc cu ceva?

În fanteziile lui reuşea să o îmbete pe Noelle şi apoi să o seducă.

– Nu, răspunse ea. Nu pentru asta am venit.

Afurisita. Putea să ciocnească măcar un pahar de rămas bun.

– Da. De fapt, de data aceasta, am mai multe noutăţi.

Se aşeză la birou şi privi lung dosarul, pe care de altfel îl ştia pe de rost.

– Mai întîi, începu cu un ton neutru, prietenul dumneavoastră a fost avansat la gradul de căpitan şi transferat la *Escadronul 130.* Acolo a fost numit comandant. A zburat... Barbet vorbea rar, în mod conştient, ştiind că pe ea nu o interesează amănuntele tehnice – a pilotat Hurricanes şi Spitfire. Apoi a pilotat...

– Lasă asta, îl întrerupse Noelle nerăbdătoare. Unde este acum?

De cînd aştepta Barbet această întrebare!

– În Statele Unite. Văzu reacţia ei înainte ca ea să se poată controla şi simţi o plăcere sălbatică. La Washington D.C.

– Este în permisie?

– Nu. A fost eliberat din *Trupele Aeriene Britanice.* Acum este căpitan *al Corpului Aviatic al Statelor Unite.*

Simţi că Noelle digeră informaţia, dar expresia de pe chipul ei nu-i trăda sentimentele. Barbet nu terminase încă. O mai aşteptau şi alte lovituri. Luă între degetele îngălbenite un colaj de ziar şi i-l întinse.

– Cred că acesta vă va interesa.

O văzu încordîndu-se, bănuind parcă ce avea să constate. Era o tăietură din *„Daily News"*. Titlul articolului era *„Eroul de război se însoară"*, iar dedesubt o fotografie a lui Larry Douglas şi a soţiei sale. Noelle o privi îndelung, apoi întinse mîna după raport. Christian Barbet ridică din umeri, aşeză toate hîrtiile în mapă şi i-o întinse. Deschise gura să îşi ia rămas bun de la Noelle Page, cînd o auzi spunînd:

– Dacă nu ai corespondent la Washington, numeşte unul repede. Aştept rapoarte săptămînale.

Se întoarse şi ieşi din cameră lăsîndu-l pe Christian Barbet într-o stare de confuzie totală.

Ajunsă acasă, Noelle intră în dormitor, închise uşa şi scoase colajele de ziar din mapă. Le aşeză pe pat şi începu să le studieze. Fotografiile îl arătau pe Larry exact aşa cum şi-l amintea ea. Imaginea pe care o păstra în memorie era chiar mai clară decît imaginea din ziar, pentru că în mintea ei Larry era mai viu decît în realitate.

Nu trecea o zi în care Noelle să nu se gîndească la trecut. Amîndoi jucau într-o piesă de teatru începută cu mulţi ani în urmă, iar scenele erau

proaspete în memorie.

Noelle îşi concentră atenţia asupra soţiei lui Larry. Văzu o femeie drăguţă, o tînără cu privirea inteligentă. Chipul unui duşman. Chipul pe care va trebui să îl distrugă aşa cum îl va distruge şi pe Larry.

Toată după-amiaza a stat încuiată şi a privit fotografiile.

După multe ore cînd Armand Gautier a bătut din nou la uşă, Noelle i-a spus să plece. El a aşteptat neliniştit în salon, încercînd să înţeleagă ce se întîmplă. Dar cînd Noelle ieşi într-un tîrziu din dormitor, era neobişnuit de veselă, de parcă tocmai primise o veste extraordinară. Nu i-a dat nici o explicaţie lui Gautier, iar el o cunoştea foarte bine şi nu a întrebat-o nimic.

După spectacol, în noaptea aceea a făcut dragoste cu el cu o pasiune sălbatică, care i-a amintit de primele lor zile de dragoste. Mai tîrziu Gautier stătea în pat cu ochii deschişi încercînd să o înţeleagă pe fata aceasta frumoasă de lîngă el. Nu reuşea.

În noaptea aceea, Noelle Page l-a visat pe Colonelul Mueller. Albinosul ofiţer al Gestapoului o tortura cu un fier înroşit, care îi lăsa în urma lui pe trup zvastica din care ieşea fum. Îi punea întrebări, dar atît de încet încît Noelle nu îl auzea şi după fiecare întrebare împlînta în ea fierul fierbinte. Deodată, la o masă l-a văzut pe Larry urlînd de durere. Noelle s-a trezit într-o transpiraţie rece cu inima bătînd de spaimă. A aprins veioza şi cu degete tremurînde şi-a aprins o ţigară încercînd să se calmeze. S-a gîndit la Israel Katz. I-au amputat piciorul cu un topor şi, deşi nu îl mai văzuse din după amiaza aceea, a primit veşti de la el prin portar – trăia, dar era foarte slăbit. Era din

ce în ce mai greu să fie ascuns, şi era prea slăbit să poată face ceva. Gestapoul îl căuta cu înfrigurare. Trebuiau să îl scoată imediat din Paris. Noelle nu făcuse nimic pentru ca Gestapoul să o aresteze; şi totuşi. Oare visul acesta nu era o premoniţie, nu o avertiza că nu trebuie să îl ajute pe Israel Katz? Îşi amintea trecutul. El a ajutat-o cînd a avortat copilul. El a ajutat-o să îl ucidă pe copilul lui Larry. I-a dat bani şi i-a găsit o slujbă. Zeci de bărbaţi au făcut pentru ea lucruri mult mai importante şi totuşi Noelle nu se simţea datoare faţă de ei. Toţi aceşti bărbaţi, inclusiv tatăl ei, au dorit ceva de la ea şi ea a plătit pentru tot ce a primit. Israel Katz nu i-a cerut niciodată nimic. Trebuia să îl ajute.

Noelle nu subestima gravitatea situaţiei. Colonelul Mueller era suspicios. Îşi aminti visul şi se cutremură. Trebuia să aibă grijă ca Mueller să nu obţină nici o probă împotriva ei. Israel Katz trebuia scos din Paris, dar cum? Noelle era sigură că toate drumurile erau blocate. Probabil că supravegheau foarte atent şi vapoarele. Poate că naziştii erau nişte porci, dar erau eficienţi. Era o provocare, aproape mortală, dar Noelle era hotărîtă să încerce. Principala problemă era că nu avea cui să-i ceară ajutor. Naziştii l-au redus pe Armand Gautier la o piftie care tremura de frică. Nu, trebuia să o facă singură. Se gîndi la colonelul Mueller şi la generalul Scheider şi se întrebă dacă se vor încleşta vreodată şi care dintre ei va ieşi victorios.

În seara următoare, Noelle şi Armand Gautier au fost invitaţi la o petrecere selectă. Gazda era Leslie Rocas, bogat patron al artelor. Oaspeţii erau personalităţi – bancheri, artişti, conducători politici. Între ei erau femei frumoase, aduse, simţea Noelle,

doar pentru germanii care fuseseră invitaţi. Gautier a observat aerul preocupat de pe faţa Noellei, dar cînd a întrebat-o ea i-a răspuns că totul este foarte bine.

Cu cincisprezece minute înainte de a începe supeul, un nou oaspete şi-a făcut apariţia şi în momentul în care l-a văzut, Noelle a fost convinsă că problema ei se va rezolva. Ş-a apropiat de gazdă şi i-a spus:

– Dragul meu, fii un înger şi prezintă-mă lui Albert Heller.

Albert Heller era cel mai important dramaturg francez. Un bărbat voinic, de şaizeci de ani, cu un incredibil păr alb şi foarte lat în umeri. Era neobişnuit de înalt pentru un francez, dar oricum s-ar fi remarcat în orice mulţime din pricina chipului extrem de urît şi a ochilor pătrunzători care nu pierdeau nici un amănunt. Heller avea o imaginaţie debordantă şi scrisese enorm de multe piese de succes. Dorise ca Noelle să joace în ultima lui piesă şi îi trimisese o copie a manuscrisului. Acum Noelle se afla la masă lîngă el.

– Tocmai am terminat de citit noua ta piesă, Albert. Îmi place la nebunie.

Bărbatul se lumină la faţă.

– Primeşti rolul?

– Aş vrea, dragul meu, dar Armand a semnat un alt angajament.

Bărbatul se încruntă şi oftă resemnat.

– *Merde!* Ei bine, mai avem timp să lucrăm împreună.

– Mi-ar face foarte mare plăcere, spuse Noelle. Îmi

place foarte mult cum scrii. Mă fascinează felul în care scriitorii creează intriga pieselor. Nu ştiu cum de reuşiţi.

– Aşa cum reuşeşti tu să joci un rol. Din asta ne cîştigăm existenţa.

– Nu este chiar aşa. Felul în care vă folosiţi imaginaţia, pentru mine este un adevărat miracol. Ştiu asta, pentru că şi eu am încercat să scriu.

– Zău? întrebă el politicos.

– Da, dar acum sînt încurcată.

Noelle inspiră adînc şi îi privi atent pe oaspeţii din jurul mesei. Toţi discutau aprins. Se aplecă spre Albert Heller şi-i spuse în soaptă:

– Am o scenă – eroina încearcă să-şi scoată din Paris iubitul. Naziştii îl caută.

– Ah! Bărbatul cel masiv începu să se joace cu furculiţa în salată. Este uşor. Îmbracă-l în uniformă germană şi scoate-l chiar pe sub nasul lor.

Noelle oftă.

– Situaţia este mai complicată. Este rănit. Nu poate merge. A pierdut un picior.

Furculiţa rămase în aer.

– Cu vaporul pe Sena?

– Sînt supravegheate.

– Şi presupun că toate maşinile care ies din Paris sînt controlate?

– Da.

– Atunci, fă-i pe nemţi să-ţi rezolve problema.

– Cum?

– Eroina ta, spuse bărbatul fără să o privească, este frumoasă?

– Da.

– Să presupunem, continuă el, că eroina se

împrieteneşte cu un ofiţer german. De rang înalt. Aşa ceva este posibil?

Noelle îl privi pătrunzător, dar bărbatul îi evită privirea.

– Da.

– Foarte bine. Atunci, să fixeze o întîlnire cu ofiţerul. Să petreacă weekendul undeva în afara Parisului. Prietenii ar putea să îl ascundă pe erou în portbagajul maşinii. Ofiţerul german trebuie să fie un om foarte important, aşa încît maşina lui să nu fie controlată.

– Şi dacă portbagajul este închis, băiatul nu se sufocă? întrebă Noelle.

Albert Heller luă o gură de vin, pierdut în gînduri. În cele din urmă spuse:

– Nu este absolut necesar.

Începu să vorbească în şoaptă la urechea Noellei. După cinci minute spuse:

– Noroc, şi se opri.

Nici un moment nu a privit-o.

A doua zi dimineaţă, Noelle l-a sunat pe generalul Scheider. A răspuns operatorul şi după cîteva momente Noelle a primit legătura la secretarul generalului.

– Cine îl caută, vă rog?

– Noelle Page, spuse ea pentru a treia oară.

– Îmi pare rău, dar generalul este în conferinţă şi nu poate fi deranjat.

Noelle ezită.

– Aş putea să-l sun mai tîrziu?

– Va fi în conferinţă toată ziua. Vă sugerez să îi

scrieţi o scrisoare în care să spuneţi ce doriţi.

Noelle se amuză ironic la acest gînd.

– Te rog să îi spui doar că l-am căutat.

O oră mai tîrziu sună telefonul. Era generalul Hans Scheider.

– Te rog să mă ierţi, spuse el. Idiotul acesta nu mi-a dat mesajul decît acum. Aş fi lăsat vorbă să-mi dea legătura, dar nici nu mi-am imaginat că mă vei suna.

– Eu trebuie să îmi cer scuze, spuse Noelle. Ştiu cît eşti de ocupat.

– Te rog, ce pot face pentru tine?

Noelle ezită, alegînd cu grijă cuvintele.

– Îţi mai aminteşti ce mi-ai spus cînd am luat masa împreună?

După o scurtă pauză auzi:

– Da.

– M-am gîndit foarte mult la asta, Hans. Aş dori să ne întîlnim.

– Luăm masa împreună diseară? În vocea lui se simţi deodată o dorinţă de nestăpînit.

– Nu la Paris, răspunse Noelle. Aş vrea să fim împreună, dar undeva departe de Paris.

– Unde? întrebă generalul.

– Aş vrea să alegem un loc deosebit, anonim. Ai auzit de Etratat?

– Nu.

– Este un sat încîntător, la o sută cincizeci de kilometri de Paris, lîngă Le Havre. Este acolo un han discret şi liniştit.

– Este minunat, Noelle. Dar, ştii, îmi este destul de greu să plec acum, spuse scuzîndu-se. Sînt în mijlocul unei...

– Înţeleg, îl întrerupse Noelle cu răceală, poate altă dată.

– Aşteaptă! Urmă o pauză îndelungată. Tu cînd poţi să pleci?

– Sîmbătă noaptea după spectacol.

– Voi face toate pregătirile necesare, se grăbi el să spună. Putem zbura pînă la...

– De ce să nu mergem cu maşina? îl întrerupse Noelle. Este mult mai plăcut.

– Cum vrei, draga mea. Te iau de la teatru.

Noelle se gîndea cu repeziciune.

– Trebuie să vin acasă să mă schimb. Mai bine vii acasă. la mine

– Cum vrei, *liebchen*. Ne vedem sîmbătă noaptea.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Noelle vorbea cu portarul. Bătrînul o asculta, protestînd vehement.

– Nu, nu, nu! Îi voi spune prietenului nostru, domnişoară, dar sînt convins că nu o va face. Este o nebunie! Ar fi ca şi cînd i-ai cere să se angajeze la Cartierul General al Gestapoului.

– Nu putem da greş, încercă Noelle să îl convingă. Planul a fost pus la cale de cea mai strălucită minte din Franţa.

În după-amiaza aceleiaşi zile, cînd Noelle ieşi din casă, văzu un bărbat rezemat de zid prefăcîndu-se preocupat de un articol din ziar. Imediat ce Noelle a ieşit în aerul tăios de iarnă, bărbatul s-a îndreptat şi a pornit în urmărirea ei, la o distanţă discretă. Noelle a cutreierat fără un scop anume, s-a oprit în faţa fiecărei vitrine.

La cinci minute după ce Noelle a plecat, portarul a ieşit în stradă, a privit atent în jurul său, apoi a chemat un taxi şi s-a îndreptat spre un magazin din

Montmartre.

Două ore mai tîrziu, portarul îi spunea Noellei:

– Va fi adus sîmbătă noaptea.

Sîmbătă seara, după spectacol, Noelle l-a găsit în faţa cabinei pe colonelul Kurt Mueller. A trecut-o un fior de teamă. Planul de fugă era discutat în cele mai mici amănunte şi fiecare fracţiune de secundă era foarte importantă. Orice întîrziere putea fi fatală.

– Te-am admirat din sală Fraülein Page, o întîmpină colonelul Mueller. În fiecare seară joci din ce în ce mai bine.

Vocea ascuţită şi înfricoşătoare a albineţului îi aduse în memorie visul acela cumplit.

– Mulţumesc, domnule colonel. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă schimb.

Noelle porni spre cabină, dar omul o urmă îndeaproape.

– Voi veni cu dumneavoastră.

Noelle intră în cabină urmată la un pas de colonelul Mueller. Albineţul se aşeză comod în fotoliu. Noelle ezită, apoi începu să se dezbrace sub ochii lui indiferenţi. Ştia că este homosexual şi că valoroasa ei armă nu are nici o putere asupra lui.

– Mi-a şoptit o rîndunică... începu colonelul Mueller... că el va încerca să fugă în noaptea aceasta.

Inima Noellei se opri, dar pe faţă nu i se citi nimic. Începu să se demacheze luptînd cu timpul.

– Cine va încerca să fugă în noaptea aceasta?

– Prietenul dumitale, Israel Katz.

Noelle se întoarse, realizînd că îşi dăduse jos sutienul.

– Nu cunosc nici un... prinse lucirea triumfătoare din privirea lui şi sesiză la momentul potrivit capcana... staţi puţin. Vorbiţi despre tînărul intern?

– Aşadar, îţi aminteşti de el!

– Foarte vag. Cu ani în urmă m-a tratat de pneumonie.

– Şi de un avort, continuă colonelul Mueller cu vocea moale, dar stridentă.

O trecu un fior pe şira spinării. Gestapoul nu ar fi cercetat toate aceste lucruri dacă nu ar fi fost convinşi că ea este implicată. A făcut o prostie că s-a amestecat; dar chiar gîndindu-se la aceasta, Noelle ştia că era prea tîrziu să dea înapoi. Rotiţele erau deja puse în mişcare şi după cîteva ore Israel Katz va fi ori liber... ori mort. Iar ea?

Colonelul Mueller vorbea:

– Ai spus că ultima dată cînd l-ai văzut pe Katz a fost acum cîteva săptămîni, la cafenea.

Noelle clătină din cap.

– Nu am spus aşa ceva, domnule colonel.

Colonelul Mueller o strivea cu privirea. Apoi ochii lui insolenţi s-au aplecat spre sînii dezgoliţi. După cîteva secunde a privit-o din nou şi a oftat.

– Iubesc frumosul, spuse el la fel de încet. Ar fi o ruşine să se distrugă o asemenea frumuseţe. Şi pentru ce? Pentru un bărbat care nu reprezintă nimic. Cum plănuieşte prietenul dumitale să scape Fraülein?

Era în vocea lui o nuanţă care îi transmitea fiori pe şira spinării. Noelle deveni deodată Annette, personajul inocent şi neajutorat din piesă.

– Într-adevăr nu am nici cea mai mică idee. Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule colonel. Aş vrea să vă ajut, dar nu ştiu cum.

Colonelul Mueller o studie îndelung, apoi se ridică ţeapăn şi spuse:

– Te voi învăţa eu cum să mă ajuţi, Fraülein, promise el încet şi apăsat, şi te asigur că îmi va face deosebită plăcere.

Cînd ajunse la uşă, albinosul se întoarse pentru o ultimă lovitură.

– Apropos, l-am sfătuit pe generalul Scheider să nu plece cu dumneata în weekend.

Noelle simţi că inima îi sparge pieptul. Era prea tîrziu să îl anunţe pe Israel Katz.

– Coloneii se amestecă de obicei în viaţa intimă a generalilor?

– În cazul acesta, nu, spuse colonelul Mueller cu regret. Generalul Scheider intenţionează să se ţină de cuvînt.

Se întoarse şi ieşi ţeapăn pe uşă.

Noelle privi în urma lui, într-un tumult de emoţii. Privi apoi spre ceasul de pe măsuţa de toaletă şi începu să se îmbrace repede.

La unsprezece patruzeci şi cinci, telefonul a sunat şi portarul a anunţat-o pe Noelle că generalul Scheider urca spre apartamentul ei. Vocea bătrînului tremura.

– Şoferul a rămas în maşină? întrebă Noelle.

– Nu domnişoară, spuse bătrînul speriat. Urcă împreună cu generalul.

– Mulţumesc.

Noelle lăsă receptorul în furcă şi intră grăbită în dormitor să verifice bagajele. Orice greşeală putea fi fatală. Auzi soneria de la uşă şi se grăbi să o deschidă.

Generalul Scheider era însoţit de tînărul căpitan,

şoferul său. Nu era îmbrăcat în uniformă şi avea o ţinută foarte distinsă în costumul care îi punea în valoare ochii albaştri.

– Bună seara, salută el formal, apoi îi făcu semn şoferului.

– Bagajele sînt în dormitor, spuse Noelle arătînd uşa respectivă.

– Mulţumesc Fraülein.

Căpitanul intră în dormitor, iar generalul se apropie de ea şi îi luă mîinile în ale lui.

– Ştii la ce m-am gîndit toată seara? o întrebă el. M-am gîndit că nu vei fi aici, că te vei răzgîndi. Mi-a fost teamă de fiecare dată cînd a sunat telefonul.

– Eu îmi respect promisiunile, spuse Noelle.

În acel moment, căpitanul ieşi din dormitor cu cele două bagaje.

– Mai aveţi şi altceva? o întrebă el.

– Nu, numai atît.

Căpitanul ieşi.

– Gata? Plecăm? o întrebă generalul Scheider.

– Mai întîi să bem ceva, spuse Noelle repede.

Se îndreptă spre bar, unde într-o frapieră era pregătită o sticlă de şampanie.

– Lasă-mă pe mine, spuse generalul şi scoase sticla din frapieră.

– Pentru ce bem? o întrebă.

– Pentru Etratat.

Bărbatul o studie cîteva clipe, apoi spuse:

– Pentru Etratat.

Au ciocnit. Noelle aşeză paharul pe masă şi aruncă o privire spre ceas. Generalul Scheider îi vorbea, dar ea nu îl auzea decît pe jumătate. Încerca să-şi imagineze ce se petrece în stradă. Trebuia să fie

foarte atentă. Dacă vor coborî prea repede sau prea încet, îi putea fi fatal.

– La ce te gîndeşti? o întrebă generalul.

Noelle se întoarse repede.

– La nimic.

– Dar nu mă asculţi.

– Îmi pare rău. Cred că mă gîndeam la noi doi.

– Mă uimeşti. Eşti o enigmă.

– Toate femeile sînt o enigmă.

– Nu ca tine. Niciodată nu aş fi crezut că poţi fi o femeie capricioasă şi totuşi- făcu un gest cu mîna- la început nu ai vrut să mă vezi şi iată acum, deodată, ne vom petrece weekendul la ţară.

– Regreţi Hans?

– Sigur că nu regret. Dar nu pot să nu mă întreb – de ce la ţară?

– Ţi-am explicat.

– Ah, da. Este romantic. O altă enigmă. Am fost convins că eşti o realistă, nu o romantică.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Gîndesc doar cu voce tare. Îmi place să rezolv enigme, Noelle. În timp, te voi descifra şi pe tine.

Noelle ridică din umeri.

– Odată ce ai soluţia, problema este rezolvată şi nu mai devine interesantă.

– Vom vedea. Generalul aşeză paharul pe masă. Mergem?

Noelle luă amîndouă paharele.

– Imediat, să duc paharele în bucătărie.

Generalul o privi. Noelle era una dintre cele mai frumoase şi mai atrăgătoare femei din cîte întîlnise în viaţa lui. Va fi a lui. Asta nu însemna totuşi că el era

prost sau orb. Dorea ceva de la el şi intenţiona să descopere ce dorea. Colonelul Mueller l-a avertizat că, după toate probabilităţile, ea ajuta un duşman periculos al Reich-ului, iar colonelul Mueller făcea foarte puţine greşeli. Dacă raţionamentul lui era corect, probabil că Noelle Page conta pe generalul Scheider şi pe protecţia lui. Dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că ea nu ştia nimic despre inteligenţa militarului german, cu atît mai puţin nu ştia nimic despre el. O va da pe mîna Gestapoului fără nici o remuşcare, dar mai întîi va obţine ceea ce îşi dorea. Aştepta cu nerăbdare zilele de weekend.

Noelle ieşi din bucătărie. Avea o expresie de îngrijorare pe faţă.

– Cîte bagaje a luat şoferul? îl întrebă ea.

– Două. O geantă cu haine şi caseta de machiaj.

Noelle se încruntă.

– Doamne, îmi pare rău, Hans. A uitat valiza. Te superi?

El o studia. Noelle ridică receptorul şi vorbi calm.

– Vrei te rog să-i spui şoferului să urce din nou? Mai am o valiză. Puse receptorul în furcă. Ştiu că nu vom sta decît foarte puţin, zîmbi ea, dar vreau să-ţi fiu pe plac.

– Dacă vrei să-mi fii pe plac, nu-ţi trebuie atîtea haine. Generalul privi fotografia lui Armand Gautier de pe pian. Ştie Herr Gautier că pleci cu mine? o întrebă.

– Da, minţi Noelle.

Armand era la Nice; avea o întîlnire cu un producător de filme şi ea considerase că nu este necesar să îl alarmeze. Se auzi soneria de la uşă. Noelle deschise şi căpitanul intră.

– Mai este o valiză?

– Da, se scuză Noelle. Este în dormitor.

Căpitanul dădu din cap şi porni spre locul indicat.

– Cînd trebuie să te întorci la Paris? o întrebă generalul.

– Mi-ar plăcea să-ţi spun că pot lipsi oricît. Dar trebuie să ne întoarcem luni după-amiază. Avem numai două zile.

Căpitanul ieşi din dormitor.

– Scuzaţi-mă, Fraülein, cum arată valiza?

– Este mare, din piele bleumarin, spuse Noelle, apoi se întoarse spre general. Am împachetat în ea o rochie nouă, pe care nu am îmbrăcat-o niciodată. Am cumpărat-o pentru tine.

Simţea că se pierde şi încerca disperată să-şi ascundă nervozitatea. Căpitanul intră din nou în dormitor. Ieşi după alte cîteva minute.

– Îmi pare rău, nu o găsesc.

– Ţi-o arăt eu.

Noelle intră în dormitor şi începu să caute.

– Camerista asta idioată a ascuns-o pe undeva.

Au început toţi trei să caute valiza. Pînă la urmă a găsit-o generalul.

– Pare să fie goală.

Noelle o deschise repede. Nu era nimic înăuntru.

– Oh, proasta! Probabil că mi-a înghesuit rochia în cealaltă valiză. Sper că nu a stricat-o. Oftă exasperată. Şi în Germania aveţi probleme cu cameristele?

– Cred că peste tot este la fel, spuse generalul privind-o foarte atent.

Se purta ciudat, vorbea prea mult. Noelle i-a văzut privirea.

– Mă faci să mă simt ca o şcolăriţă. Nu mai ştiu de cînd nu am fost atît de agitată.

Generalul Scheider gîndi. Asta era! Sau juca un joc ciudat? Dacă se juca, el va fi primul care va descoperi. Îşi privi ceasul.

– Dacă nu plecăm imediat, vom ajunge foarte tîrziu.

– Eu sînt gata, spuse Noelle.

Se ruga lui Dumnezeu ca şi cei de jos să fie gata.

Cînd au ajuns în hol, portarul era alb ca varul. Noelle se întreba dacă nu cumva s-a întîmplat ceva. Îl privi aşteptînd un semn, dar înainte ca bătrînul să o poată face, generalul o prinse de mînă şi o conduse spre uşă.

Maşina generalului Scheider era parcată chiar în faţa intrării. Portbagajul era închis. Străzile erau pustii. Şoferul sări imediat şi deschise portiera. Noelle se întoarse pentru o ultimă privire spre portar, dar Generalul se aşează exact în faţa ei. A făcut-o deliberat? Privi din nou spre portbagaj. Nu avea nici un indiciu. Vor trece ore pînă să ştie dacă planul ei a reuşit. Emoţia era de nesuportat.

– Nu te simţi bine?

Generalul Scheider o privea ciudat. Noelle simţi că ceva nu a mers bine. Trebuia să găsească o scuză să se întoarcă în hol, la portar. Doar cîteva secunde. Forţă un zîmbet.

– Tocmai mi-am amintit. Mă va suna un prieten şi trebuie să las un mesaj...

Dar generalul o prinse de mînă şi o obligă să se urce în maşină.

– Prea tîrziu, zîmbi bărbatul. Din acest moment nu

trebuie să te gîndeşti decît la mine.

După cîteva secunde erau în drum spre Etratat.

La cinci minute după ce maşina generalului Scheider a plecat, în faţa clădirii a oprit un Mercedes negru din care au ieşit în grabă colonelul Mueller şi doi agenţi ai Gestapoului. Colonelul privi îngrijorat.

– Au plecat, spuse el.

Cei doi agenţi au intrat în hol şi au sunat la camera portarului. Bătrînul le-a deschis cu o expresie de spaimă pe faţă.

– Ce...?

Colonelul l-a împins înăuntru şi a închis uşa.

– Fraülein Page! se răsti el. Unde este?

Bătrînul îl privi cu teamă.

– A...a plecat, răspunse el tremurînd.

– Ştiu asta, bătrîn nebun şi prost! Te-am întrebat unde a plecat!

Portarul dădu din cap neajutorat.

– Nu am idee, domnule. Ştiu doar că a plecat împreună cu un ofiţer.

– Nu ţi-a spus unde poate fi găsită?

– N...nu, domnule. Domnişoara Page nu-mi face confidenţe.

Colonelul Mueller îl fulgeră pe bătrîn cu o privire, apoi se întoarse pe călcîie.

– Nu au ajuns prea departe. la legătura cu barajele de stradă. Spune-le că, dacă va sosi maşina generalului Scheider, eu am dat ordin să fie reţinută şi să fiu anunţat imediat!

Ora era tîrzie şi străzile pustii. Maşina generalului Scheider era pe West Road, drumul care ducea în

afara Parisului. Au trecut pe lîngă Versailles, Mantes Vernon şi Gaillon, iar după douăzeci şi cinci de minute ajungeau la intersecţia de drumuri dintre Vichy, Le Havre şi Cote d'Azur.

Noellei i se părea că s-a petrecut un miracol. Ieşeau din Paris fără a fi opriţi. Trebuia să fi ştiut că chiar şi germanii, cu toată eficienţa lor, nu erau în stare să controleze şi să blocheze fiecare stradă care ducea în afara oraşului. Exact în momentul în care se gîndea la acest lucru, în faţa lor, în întuneric, văzu o lumină roşie, apoi o barieră. Pe marginea drumului erau cîteva zeci de soldaţi germani şi două maşini ale poliţiei franceze. Un locotenent s-a aşezat în faţa maşinii, pînă cînd aceasta s-a oprit, apoi s-a îndreptat spre şofer.

– Coboară şi arată actele de identitate!

Generalul Scheider deschise geamul şi strigă sacadat:

– Sînt Generalul Scheider. Ce naiba se petrece aici?

Locotenentul luă poziţia de drepţi.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule general. Nu am ştiut că este maşina dumneavoastră.

Ochii generalului arătară spre barieră.

– Ce înseamnă asta?

– Avem ordin să controlăm fiecare vehicul care părăseşte Parisul, herr general. Toate drumurile sînt blocate.

Generalul se întoarse spre Noelle.

– Afurisitul de Gestapo. Îmi pare rău, *liebchen.*

Noelle se făcu albă ca varul. Era recunoscătoare întunericului. Vorbi calm şi degajat.

– Cred că nu este important.

Se gîndi la omul din portbagaj. Dacă planul ei a mers, Israel Katz se afla acum în maşină şi va fi prins. Şi ea va fi prinsă.

Locotenentul se adresă şoferului:

– Deschide portbagajul!

– Dar sînt numai valize, protestă căpitanul. Eu le-am aşezat.

– Îmi pare rău, căpitane. Am ordine foarte clare. Fiecare vehicul care părăseşte Parisul trebuie controlat. Deschide-l.

Mormăind cîteva înjurături, şoferul deschise portiera şi ieşi din maşină. Noelle gîndea febril. Trebuia să îl oprească, fără să le producă suspiciune. Timpul alerga. Noelle îl privi pe furiş pe generalul Scheider. Generalul îngustase privirea şi avea buzele deformate de furie. Noelle îi spuse cu inocenţă:

– Şi noi trebuie să ieşim, Hans? Şi pe noi ne vor controla? Îl simţi încordîndu-se de furie.

– Aşteaptă! Vocea generalului plesni ca o lovitură de bici. Urcă în maşină, îi comandă el şoferului. Se întoarse apoi spre locotenent: transmite celor ce ţi-au dat ordine că acestea nu sînt valabile generalilor Armatei Germane. Eu nu primesc ordine de la locotenenţi. Eliberează drumul.

Nefericitul locotenent privi chipul furios al generalului, luă poziţia de drepţi şi spuse:

– Da, domnule general Scheider.

Făcu un semn spre camionul care bloca drumul.

– Porneşte, comandă generalul.

Maşina se pierdu în noapte.

Încet, încet Noelle se relaxă, simţind cum tensiunea a golit-o de putere. Criza trecuse. Ar fi vrut să ştie dacă Israel Katz era în portbagaj, să ştie dacă

mai trăieşte.

Generalul Scheider o privea şi ea simţea foarte bine furia care clocotea în el.

– Îmi cer scuze, spuse el obosit. Este un război ciudat. Uneori este nevoie să aminteşti Gestapoului că războiul este dus de soldaţi.

Noelle zîmbi şi îşi trecu mîna pe sub braţul lui.

– Iar soldaţii sînt conduşi de generali.

– Exact, armatele sînt conduse de Generali. Va trebui să-i dau o lecţie colonelului Mueller.

La zece minute după ce maşina generalului Scheider a trecut de barieră, locotenentul a primit un telefon cu instrucţiuni de la Cartierul General al Gestapoului, care le cerea cu insistenţă să blocheze maşina generalului.

– A trecut de barieră, raportă locotenentul cu teamă în suflet. După o secundă vorbea cu colonelul Mueller.

– De cît timp?

– De zece minute.

– Aţi controlat maşina?

Locotenentul transpiră abundent.

– Nu, domnule. Domnul general nu ne-a permis...

– *Scheiss*! În ce direcţie a plecat?

Locotenentul înghiţi în sec. Cînd vorbi din nou, era un bărbat neajutorat care ştia că viitorul lui s-a încheiat aici.

– Nu sînt sigur. Aici este o intersecţie mare. Ar fi putut pleca spre Rouen sau spre Le Havre.

– Mîine dimineaţă la ora nouă te prezinţi la Cartierul General al Gestapoului. La mine personal.

– Da, domnule.

Furios la culme, colonelul Mueller trînti telefonul. Se întoarse spre cei doi bărbaţi de lîngă el:

– Le Havre. Aduceţi maşina. Plecăm la vînătoare de gîndaci!

Drumul spre Le Havre şerpuieşte paralel cu Sena, prin frumoasa vale a Senei, cu ferme bogate şi fertile. Era o noapte senină cu cerul plin de stele, iar luminile de la ferme păreau oaze de lumină în întunericul nopţii.

Noelle şi generalul Scheider vorbeau relaxaţi. El i-a povestit despre soţia şi copiii lui, despre cît de grea era viaţa unui ofiţer de armată. Noelle asculta cu simpatie. I-a povestit şi ea cît de grea era viaţa mondenă pentru o actriţă. Amîndoi erau conştienţi că dialogul lor se desfăşura ca un joc, amîndoi încercau să menţină conversaţia la un nivel superficial, nici unul nu dorea să-şi dezvăluie profunzimile. Nici un moment Noelle nu a subestimat inteligenţa bărbatului de lîngă ea, pentru că înţelegea exact cît de periculoasă era aventura în care pornise. Ştia că generalul Scheider este prea inteligent să se lase amăgit că ea îl găsea dintr-odată irezistibil şi probabil că o suspecta.Noelle conta pe faptul că îl va putea mînui în jocul acesta. Generalul a vorbit puţin despre război, i-a spus însă un lucru pe care ea şi l-a amintit multă vreme după aceea.

– Englezii sînt o naţie ciudată. Pe timp de pace este imposibil să îi domini, dar în momente de criză sînt magnifici. Un marinar britanic este cu adevărat fericit numai atunci cînd vaporul său se scufundă.

Au ajuns la Le Havre în zorii zilei.

– Ne putem opri să mîncăm ceva? întrebă Noelle. Îmi este foame.

– Desigur. Adresîndu-se şoferului, generalul ridică vocea: caută un restaurant.

– Sînt sigură că este un restaurant lîngă chei.

Căpitanul, ascultător, vră maşina spre port. O opri pe malul apei, unde erau ancorate mai multe vapoare. Nu departe era un bistro.

Căpitanul deschise portiera şi Noelle coborî urmată de general.

– Probabil că este deschis toată noaptea, pentru marinari, spuse Noelle.

Auzi un motor de maşină şi se întoarse. O macara se afla acum lîngă maşina generalului. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopetă, cu şepcile trase pe ochi, coborîră din maşină. Unul o privi direct pe Noelle, apoi îşi făcu de lucru la macara. Noelle simţi că i se contractează stomacul. Îl luă de braţ pe generalul Scheider şi porniră împreună spre restaurant. Privind peste umăr, spre şofer, Noelle întrebă:

– Nu bea şi el o cafea?

– Nu, el rămîne la maşină, spuse generalul.

Şoferul nu trebuia să rămînă la maşină, pentru că se ruina tot planul. Şi totuşi Noelle nu îndrăznea să insiste.

Îşi continuau să meargă spre restaurant, păşind peste cabluri şi pontoane. Deodată, Noelle căzu scoţînd un strigăt de durere. Generalul se întoarse să o prindă, dar ea căzu peste un cablu.

– Ce s-a întîmplat?

Şoferul, văzînd ce s-a întîmplat, ieşi repede din maşină şi se grăbi spre ei.

– Îmi pare rău, spuse Noelle. Mi-am luxat glezna. Poate că mi-am rupt-o.

Generalul Scheider palpă expert glezna.

– Nu este umflată. Este doar o luxaţie. Te poţi sprijini în picior?

– Nu...nu ştiu, spuse Noelle.

Venind şi şoferul, cei doi bărbaţi o ridicară în picioare. Noelle făcu un pas dar piciorul cedă şi ea căzu din nou.

– Îmi pare rău, gemu ea. Dacă aş putea să stau pe un scaun.

– Ajută-mă să o duc înăuntru, spuse generalul.

Susţinută de cei doi bărbaţi, Noelle intră în restaurant. Riscă o privire rapidă peste umăr, spre maşină. Cei doi muncitori erau deja la portbagaj.

– Nu ar fi mai bine să plecăm la Etratat? o întrebă generalul.

– Nu, crede-mă, îmi revin imediat.

Patronul îi conduse spre o masă într-un colţ discret şi cei doi bărbaţi o aşezară pe Noelle pe un scaun.

– Te doare? o întrebă generalul.

– Puţin, răspunse ea. Îi luă mîinile în mîinile ei. Nu-ţi face probleme. Nu vom lăsa acest mic incident să ne strice weekendul, Hans.

Noelle şi generalul Hans Scheider abia se aşezară, neştiind că maşina colonelului Mueller intra cu viteză în oraşul Le Havre. Căpitanul poliţiei locale a fost trezit din somn şi acum îi aştepta pe cei de la Gestapo în faţa secţiei de poliţie.

– Un jandarm a localizat maşina generalului, raportă el lui Mueller. Este parcată în port.

O expresie de satisfacţie străluci pe faţa

colonelului Mueller.

– Du-mă acolo, ordonă el.

În cinci minute maşina Gestapoului cu cei doi agenţi, colonelul Mueller şi căpitanul de poliţie, se opreau lîngă maşina generalului Scheider. Bărbaţii au înconjurat-o. În acel moment generalul Scheider, Noelle şi şoferul se ridicau să plece. Şoferul a fost primul care a văzut bărbaţii ce înconjurau maşina. A pornit în grabă spre ei.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Noelle, deşi l-a recunoscut imediat pe colonelul Mueller şi a trecut-o un fior pe şira spinării.

– Nu ştiu, răspunse generalul şi porni cu paşi mari spre maşină. Noelle venea şchiopătînd în urma lui.

– Ce faceţi aici? îl întrebă generalul Scheider pe colonelul Mueller cînd ajunse lîngă maşină.

– Îmi pare rău că vă stric vacanţa, spuse colonelul Mueller tăios. Aş dori să văd portbagajul maşinii, domnule general.

– Sînt numai valize înăuntru.

A ajuns şi Noelle lîngă ei. A observat că maşina cu macara dispăruse. Generalul şi oamenii Gestapoului încrucişau săbii din priviri.

– Trebuie să insist domnule General. Am motive întemeiate să cred că un duşman periculos al Celui De Al Treilea Reich se ascunde în această maşină cu complicitatea prietenei dumneavoastră.

Generalul Scheider îl privi lung, apoi se întoarse şi o studie pe Noelle.

– Nu ştiu despre ce vorbeşte, spuse ea categoric.

Ochii generalului coborîră spre glezna luxată,luă o hotărîre şi se întoarse spre şofer:

– Deschide.

– Da, domnule general.

Toţi ochii erau aţintiţi spre portbagaj. Noelle simţea că leşină. Capota se ridică încet.

Portbagajul era gol.

- Cineva ne-a furat bagajele! exclamă şoferul.

Faţa colonelului Mueller era desfigurată de furie.

– A scăpat!

– Cine a scăpat? întrebă Generalul.

– *Le cafard*, urlă colonelul Mueller. Un evreu, se numeşte Israel Katz. A ieşit din Paris cu această maşină.

– Este imposibil, spuse generalul Scheider cu voce de oţel. Portbagajul a fost închis. Maşina este etanşă. S-ar fi sufocat.

Colonelul Mueller studie gînditor portbagajul, apoi se întoarse spre unul din însoţitori:

– Intră în portbagaj.

– Da, domnule colonel.

Ascultător omul urcă şi se aşeză ghemuit. Mueller trînti capacul şi privi la ceas. În următoarele patru minute i-a privit tăcut pe cei din jur, pierdut în gînduri. Într-un tîrziu, timp care Noellei i se păruse o eternitate, Mueller deschise capota. Omul dinăuntru era inconştient. Generalul Scheider îl privea dispreţuitor pe colonelul Mueller.

– Dacă s-ar fi ascuns cineva în acest portbagaj, i-aţi fi găsit cadavrul. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Ofiţerul Gestapoului clătină din cap respirînd precipitat din pricina furiei. Generalul Scheider se adresă şoferului:

– Să mergem, apoi o ajută pe Noelle să urce în maşină.

Lăsau în urma lor un grup de oameni dezamăgiţi.

Colonelul Kurt Mueller a ordonat să fie răscolit tot portul. Abia foarte tîrziu, după-amiază, într-un colţ îndepărtat al docurilor s-a descoperit o butelie goală de oxigen. În timpul nopţii, un vapor comercial părăsea portul Le Havre cu destinaţia Capetown, iar atunci, după-amiaza, vaporul era probabil departe. Valizele pierdute au fost găsite după cîteva zile la Gara din Paris.

Noelle şi generalul Scheider au petrecut weekendul la Etratat, s-au întors la Paris luni după-amiaza, iar în seara aceea Noelle a jucat rolul vieţii ei.

CATHERINE

Washington: 1941 - 1944

9

În dimineaţa în care s-a căsătorit cu Larry, Catherine şi-a dat demisia din funcţia de asistentă a lui William Fraser. Bill era agitat şi obosit şi, deodată, părea mai bătrîn. Cînd l-a văzut, Catherine, a simţit un val de compasiune, dar numai atît. Era lîngă un bărbat înalt, frumos, pentru care simţea multă dragoste, dar încă nu realiza că s-a căsătorit cu el. Fraser i-a zîmbit stînjenit.

– Aşadar, te-ai căsătorit.

– Sînt cea mai căsătorită doamna din lume.

– S-a petrecut foarte repede. Aş... aş fi vrut să am şi eu ocazia să concurez pentru mîna ta.

– Nici eu nu am avut ocazia să realizez ce se întîmplă. Totul s-a petrecut foarte repede.

– Larry este un tip grozav.

– Da.

– Catherine... Fraser ezită... nu ştii prea multe lucruri despre Larry, nu-i aşa?

Catherine se încordă.

– Ştiu că îl iubesc, Bill, spuse, şi mai ştiu că şi el mă iubeşte. Este un început bun, nu-i aşa?

Bill se încruntă, cumpănind dacă să continue sau nu.

– Catherine...

– Da?

– Ai grijă.

– De ce să am grijă?

Fraser vorbea încet, călcînd parcă pe un teren minat:

– Larry este...altfel.

– Altfel cum? întrebă ea,refuzînd să îl ajute.

– Adică, nu este ca toţi bărbaţii. Văzînd cum îl priveşte, se opri exclamînd: la naiba! Nu mă lua în seamă! Reuşi să îi zîmbească slab. Probabil că îmi cunoşti biografia. Vulpea şi strugurii cei acri.

Catherine îi prinse mîinile cu afecţiune.

– Nu te voi uita niciodată, Bill. Sper că vom rămîne prieteni.

– Şi eu sper. Sigur nu vrei să mai lucrăm împreună?

– Larry vrea să plec. Este cam demodat. Este convins că soţii trebuie să-şi întreţină soţiile.

– Dacă te răzgîndeşti vreodată...

Au discutat apoi probleme de serviciu. Catherine ştia că-i va simţi lipsa lui Bill. Bănuia că primul bărbat din viaţa unei femei ocupă întotdeauna un loc deosebit în inima ei. Dar pentru ea Bill a însemnat

mult mai mult. Era un om la care ţinea foarte mult, un foarte bun prieten. Catherine a fost tulburată de atitudinea lui Bill faţă de Larry. A avut impresia că Bill a încercat să o avertizeze şi apoi s-a răzgîndit de teamă s˘ nu-i strice fericirea. Ori poate că era aşa cum a spus şi el, vulpea şi strugurii acri? Bill Fraser nu era un bărbat meschin, nu era nici gelos. Cu siguranţă că îi dorea să fie fericită. Şi, totuşi, Catherine a simţit că vrea să-i spună ceva. Undeva, în străfunduri, Catherine simţi că îi este frică. Dar o oră mai tîrziu, cînd l-a întîlnit pe Larry şi l-a văzut zîmbindu-i, a uitat de toate şi a simţit doar bucuria de a se fi căsătorit cu acest incredibil de vesel soţ.

Cu Larry, Catherine se distra, cum nu s-a distrat toată viaţa ei. Fiecare zi era o aventură şi o vacanţă. La sfîrşitul săptămînii plecau la ţară. Au mers la Lake Placid şi au coborît vijelios cu sania pîrtia abruptă. Au mers cu barca şi au pescuit pe lacul Montauk. Cu Larry, Catherine se simţea întotdeauna în siguranţă. Era iubitor şi atent, total indiferent la atracţia pe care o exercita asupra celorlalte femei. Catherine părea să fie tot ce şi-a dorit mai mult pe lume. În luna de miere, Larry a descoperit o pasăre de argint într-un magazin de antichităţi. Catherinei i-a plăcut atît de mult, încît Larry a găsit perechea, o pasăre de cristal; şi aşa au înfiripat o colecţie. Într-o sîmbătă noaptea, mergeau spre Maryland să sărbătorească trei luni de la căsătorie. Au luat masa la acelaşi restaurant, ca şi prima dată.

A doua zi duminică, 7 decembrie, japonezii au atacat Pearl Harbor.

Declaraţia de război a Americii împotriva japonezilor a venit a doua zi la ora 1:30, la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la atacul japonezilor. Luni, în timp ce Larry se afla la baza aeriană Andrew, Catherine nu a mai suportat să stea singură, a luat un taxi şi s-a oprit la Capitoliu. Erau zeci de oameni, peste tot radiouri deschise. Maşina prezidenţială însoţită de escortă a apărut pe bulevard şi s-a oprit la poarta sudică a Capitoliului. Era destul de aproape şi l-a văzut pe Preşedintele Roosevelt coborînd, ajutat de doi însoţitori. Peste tot erau poliţişti alertaţi. Mulţimea părea mai degrabă o gloată pregătită să linşeze pe cineva.

La cinci minute după ce Preşedintele Roosevelt a intrat în clădirea Capitoliului, vocea lui s-a auzit în megafoane. Se adresa camerelor reunite ale Congresului. Avea o voce puternică şi hotărîtă, plină de mînie.

– America nu va uita acest măcel...Cu bună credinţă, fie ca dreptatea să învingă...În mod inevitabil, noi vom cîştiga. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

După încă cincisprezece minute, camerele reunite ale Congresului au votat rezoluţia 254, care declara război Japoniei. Votul a fost unanim. Unu singur vot împotrivă – Jeannette Rankins din Camera Reprezentanţilor. Votul final a fost 388 la 1. Discursul Preşedintelui Roosevelt a durat exact zece minute-cea mai scurtă declaraţie de război a Congresului american.

Mulţimea ovaţiona cu strigăte războinice de răzbunare. Chipurile oamenilor purtau amprenta nerăbdării pe care o văzuse pe faţa lui Larry cu o zi înainte, de parcă aparţineau cu toţii unei loje secrete. Chiar şi femeile păreau cuprinse de emoţia spontană a mulţimii. Dar Catherine se întreba cum se vor simţi cînd bărbaţii lor vor pleca şi ele vor rămîne singure. Catherine se întoarse încet şi plecă spre casă. La colţul străzii văzu soldaţii cu baioneta la arme.

Foarte curînd, se gîndi ea, toată ţara va fi în uniformă.

S-a petrecut mai repede decît anticipase Catherine. Aproape peste noapte Washingtonul deveni o armată de cetăţeni îmbrăcaţi în kaki.

Răspîndeau în jurul lor o emoţie palpabilă, contagioasă. Pacea trecu în stare letargică, devenise o miasmă care umplea oamenii de plictis şi se părea că numai războiul îi mai poate înviora, îi mai trezea la viaţă.

Larry petrecea şaisprezece pînă la optsprezece ore pe zi la *Baza Aeronautică* şi de foarte multe ori rămînea şi peste noapte. I-a spus Catherinei că situaţia de la Pearl Harbor şi Hickam Field era mult mai rea decît s-a spus. Atacul viclean a fost devastator. Din punct de vedere practic, Marina Americană şi o bună parte din Forţele Aeriene erau distruse.

– Încerci să-mi spui că vom pierde războiul? întrebă Catherine îngrozită.

Larry o privi gînditor.

– Depinde de cît de repede vom fi pregătiţi. Toată lumea crede că japonezii sînt nişte omuleţi cu ochii oblici şi atît. Prostii! Sînt duri şi lipsiţi de scrupule. Nu

le este teamă de moarte. Noi sîntem prea blînzi.

În următoarele luni se părea că nimeni şi nimic nu-i va putea opri pe japonezi. Toate ziarele urlau despre succesele lor: au atacat Wake... au invadat Filipinele... au aterizat la Guam... la Borneo... în Hong Kong. Generalul MacArthur a declarat Manila oraş deschis, iar trupele americane prinse în capcana Filipinelor au capitulat.

Larry a sunat în aprilie. Era la bază şi a rugat-o pe Catherine să-l întîlnească în oraş la hotelul *Wilard* pentru a sărbători.

– Ce să sărbătorim?

– Îţi spun diseară. În glasul lui, Catherine a simţit o undă de emoţie.

După ce a închis, Catherine a avut un presentiment îngrozitor. Trecu în revistă toate evenimentele posibile pe care Larry ar fi dorit să le sărbătorească, dar tot timpul revenea la acelaşi lucru şi nu se simţea în stare să-l înfrunte.

La ora cinci după-amiază, Catherine era îmbrăcată, stătea în pat şi privea fix în oglindă.

Poate că mă înşel. Poate că a fost avansat. În mod sigur, asta vom sărbători. Sau poate că are veşti bune despre război. Catherine îşi repeta mereu aceste lucruri, dar nu le credea. Se privi în oglindă, încercînd să fie obiectivă. Hotărî că este încă atrăgătoare. *Eşti inteligentă, veselă, oarecum sexy,* îşi spuse în sinea ei. *De ce te-ar părăsi un bărbat numai ca să plece la război şi să fie ucis?*

La ora şapte, Catherine intra în restaurantul hotelului *Willard*. Larry nu sosise încă, iar şeful de sală o conduse la o masă. Refuză să bea ceva înainte de masă, apoi se răzgîndi nervoasă şi comandă un

martini.

Chelnerul o servi şi, cînd luă paharul în mînă, văzu cum îi tremură degetele. Ridică privirea şi îl observă pe Larry venind spre ea, salutîndu-i pe toţi în dreapta şi-n stînga. Împrăştia în jurul lui acea incredibilă vitalitate, purta acea aură care-i făcea pe oameni să privească în urma lui. Catherine îşi aminti ziua în care l-a întîlnit în cantina studiourilor *MGM*. Cît de puţine lucruri ştia atunci despre el! Se întreba cît de mult îl cunoştea acum. Larry ajunse la masă şi o sărută pe obraz.

– Îmi pare rău că am întîrziat, Cathy. Toată ziua Baza a fost ca o casă de nebuni.

Se aşeză, salută un căpitan şi comandă un martini. Chiar dacă a observat paharul din mîna Catherinei, nu a făcut nici un comentariu.

Mintea Catherinei urla: *Spune-mi ce surpriză ai*? *Spune-mi ce sărbătorim*! Dar ea nu spuse nimic. Un proverb maghiar spune: *„Numai un prost se grăbeşte să asculte o veste proastă."* Luă o gură de martini. Poate că nu era un proverb maghiar. Poate că era proverbul Catherinei Douglas. Poate că se ameţise puţin din cauza băuturii. Dacă premoniţiile i se adevereau, înainte de a se termina seara, avea să fie foarte ameţită. Îl privi pe Larry. I se citea dragostea în priviri. Nu, precis greşea. Larry nu suporta să o părăsească. Imaginaţia i-a jucat o festă şi a construit în mintea ei un coşmar. După expresia fericită de pe chipul lui, Catherine ghicea că era o veste într-adevăr foarte bună.

Larry se aplecă spre ea, îi zîmbi copilăreşte şi îi prinse mîinile în palmele lui mari.

– Nici nu ghiceşti, Cathy. Plec peste ocean.

O cortină de ceaţă coborî şi o despărţi de lumea reală. Larry era în faţa ei şi îi vorbea. Faţa lui apărea şi dispărea, iar Catherine nu auzea nimic din ce-i spunea. Privi peste umărul lui: pereţii restaurantului se apropiau şi se depărtau. Privea fascinată.

– Catherine!

Larry îi scutura o mînă. Ochii ei îl focalizară şi totul reveni la normal.

– Cathy, te simţi bine?

Catherine făcu semn că da, înghiţi în sec, apoi reuşi să spună cu vocea tremurîndă:

– Da, mă simt grozav. Mereu păţesc aşa, cînd primesc veşti bune.

– Înţelegi că trebuie să o fac, nu?

– Sigur, înţeleg.

Adevărul este că nici peste un milion de ani nu voi înţelege, dragul meu, dar dacă ţi-aş spune acum acest lucru, m-ai urî, nu-i aşa? Cine are nevoie de o soţie sîcîitoare? Soţiile eroilor trebuie să-şi trimită la luptă bărbaţii, zîmbind.

Larry o privea îngrijorat.

– Plîngi!

– Nu plîng! spuse Catherine indignată, dar descoperi spre groaza ei că într-adevăr plîngea. Tre...trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

– Mi se dă un escadron, spuse Larry.

– Adevărat?

Catherine se străduí să fie mîndră de el. Escadronul lui. Probabil cînd a fost mic a avut multe trenuleţe, numai ale lui. Acum era băiat mare şi i se dădea un escadron să se joace. Jucării adevărate, care te doborau, sîngerai şi mureai dacă te jucai cu ele.

– Vreau să mai beau ceva, spuse ea.

– Sigur.

– Cînd...cînd pleci?

Larry scoase o exclamaţie, de parcă dorea să îi arate că abia aştepta să plece. Era înfiorător. Toată căsnicia ei se destrăma. Pe podiumul orchestrei un solist cînta plîngăreţ: *„O călătorie pe lună, pe aripi de vis..."*

Un vis, se gîndi Catherine, *asta a fost căsnicia mea: un vis.*

– Avem suficient timp pînă să plec, spunea Larry.

Suficient timp pentru ce? se întrebă Catherine cu amărăciune. *Suficient timp să întemeiem o familie, să ne ducem copiii la schi în Vermount, să îmbătrînim împreună?*

– Ce ai vrea să facem în seara aceasta? o întrebă Larry.

Aş vrea să ajung la spitalul Municipal, să-mi tai un deget. Sau să-ţi tai ţie o ureche! Cu voce tare, Catherine spuse:

– Să mergem acasă, să facem dragoste. În vocea ei se simţea o dorinţă disperată.

Următoarele cîteva săptămîni s-au topit. Ceasurile alergau ca într-un coşmar kafkian. Zilele erau ore, orele erau minute şi apoi, incredibil, a venit ultima zi. Catherine l-a condus la aeroport. Era vorbăreţ, era fericit, iar ea, ea era sumbră, tăcută şi nenorocită. Ultimele minute au fost un caleidoscop de sărutări de rămas bun... Larry a ajuns la avion... avionul care îl ducea departe de ea... un ultim semn de rămas bun... şi Catherine a rămas în mijlocul pistei, privind cum

avionul se transformă într-o steluţă şi apoi dispare. Tîrziu, după ce s-a întunecat, Catherine a plecat spre oraş, spre apartamentul ei gol.

În anul care a urmat atacului de la Pearl Harbor, au avut loc zece atacuri masive, pe mare şi în aer, împotriva japonezilor. Aliaţii au cîştigat numai trei, dar două dintre ele au fost hotărîtoare: bătălia de la Midway şi bătălia de la Guadalcanal.

Catherine citea cu sufletul la gură, cuvînt cu cuvînt, toate articolele din ziare, despre fiecare bătălie şi l-a rugat pe William Fraser să-i dea informaţii în plus. Îi scria zilnic lui Larry, dar abia după opt săptămîni a primit prima scrisoare de la el. Era plină de optimism. Scrisoarea a fost cenzurată şi Catherine nu a ghicit unde a fost şi la ce lupte a participat Larry. Oricum Catherine avea sentimentul că lui îi plăcea grozav ceea ce făcea şi, în orele lungi ale nopţii, Catherine se întreba la nesfîrşit ce avea Larry în fiinţa lui, care-l făcea să răspundă la provocările războiului şi ale morţii. Nu îşi dorea să moară. Catherine nu a mai cunoscut pe nimeni atît de viu şi energic; probabil că aceasta era cealaltă faţă a monedei, cea care dădea atîta putere dorinţei de a trăi.

A luat masa cu William Fraser. Catherine ştia că şi el dorise să se înroleze, dar i s-a spus de la Casa Albă că este mult mai util la postul său. A fost cumplit de dezamăgit. Nu i-a spus niciodată Catherinei. Acum se aflau la o masă, împreună.

– Ai primit veşti de la Larry?

– Am primit o scrisoare săptămîna trecută.

– Ce mai scrie?

– Dacă ar fi să cred ce scrie în scrisoare, aş înţelege că războiul este un joc de fotbal. Am pierdut prima repriză, dar acum s-a aruncat în teren cea mai bună echipă şi vom cîştiga meciul.

– Este stilul lui Larry.

– Da, dar nu seamănă deloc cu războiul, spuse Catherine pierdută. Nu este un joc de fotbal, Bill. Înainte de a se termina acest război, vor muri milioane de oameni.

– Catherine, presupun că dacă eşti în mijlocul lui este mai uşor să-l vezi ca pe un joc de fotbal.

Catherine a hotărît că trebuie să muncească. Armata a creat un departament pentru femei, numit *WAC*, dar a simţit că poate fi mai folositoare altfel decît să conducă maşini şi să răspundă la telefon. Deşi, din cîte a auzit, trupele *WAC* erau foarte colorate. Erau atît de multe sarcini la aceste femei, încît se spunea că atunci cînd făceau controlul medical, doctorii le apăsau abdomenul cu o ştampilă pe care scria ceva de nedescifrat. În cele din urmă, una dintre ele, mai isteaţă, a luat o lupă şi a reuşit să descifreze ce se imprimase pe abdomenul ei. Scria: *„Cînd vei reuşi să citeşti cu ochiul liber, te prezinţi la control imediat."*

Acum Catherine lua masa cu Bill Fraser.

– Vreau să muncesc, Bill. Vreau să fac şi eu ceva folositor.

Bill o studie îndelung.

– S-ar putea să-ţi găsesc exact munca potrivită pentru tine, Catherine. Guvernul încearcă să vîndă bonuri de război. Cred că tu ai putea coordona acţiunea.

Două săptămîni mai tîrziu, Catherine organiza

vînzarea bonurilor către celebrităţi. În teorie, totul părea extrem de simplu, dar practica era cu totul altceva. Starurile erau ca nişte copii, dornice să ajute prin orice eforturile oare se făceau de a ajuta Guvernul, dar erau şi greu de prins într-un singur loc. Aveau un program încărcat şi circulau de colo-colo. Adesea nu era vina lor, se întîrziau filmările, se depăşeau programările. Catherine s-a trezit circulînd între Washington, Hollywood şi New York. S-a obişnuit să plece fără nici o pregătire, avea mereu hainele împachetate de drum. A întîlnit zeci de celebrităţi.

– Chiar l-ai întîlnit pe Cary Grant? o întrebă secretara ei odată, cînd s-a întors de la Hollywood.

– Am luat masa de prînz împreună.

– Este atît de încîntător pe cît se spune?

– Dacă şi-ar putea vinde farmecul, spuse Catherine, ar fi cel mai bogat bărbat din lume.

Totul s-a petrecut treptat, încît Catherine aproape că nu şi-a dat seama. După vreo şase luni, Bill Fraser i-a spus că Wallace Turner are probleme cu fondurile pentru reclame comerciale. Catherine mai lucrase în acest domeniu. A acceptat să ajute făcînd o campanie publicitară plină de umor şi clientul a fost foarte mulţumit. După cîteva săptămîni, Bill a rugat-o să se ocupe de o problemă asemănătoare şi, înainte ca ea să realizeze, îşi petrecea aproape jumătate din timp la *Agenţia Publicitară*. Se ocupa acum de zeci de clienţi şi toţi erau foarte mulţumiţi. Fraser i-a dat un salariu mărinimos şi un procent din profit. Într-o zi, înainte de Crăciun, Fraser a intrat la ea în birou.

Restul personalului plecase acasă, iar Catherine termina cîteva probleme de ultim moment.

– Îţi place? a întrebat-o el.

– Este un fel de a trăi, zîmbi ea, apoi adăugă cu multă căldură în glas: foarte generos de altfel. Mulţumesc, Bill.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Ai cîştigat fiecare bănuţ pe munca ta. Şi ceva în plus. Despre acest „ceva în plus" vreau să vorbim acum. Îţi ofer parteneriatul în această afacere.

Catherine îl privi surprinsă.

– Să-ţi fiu parteneră?

– Jumătate din profituri le-am obţinut în ultimele şase luni cu concursul tău.

O privea gînditor fără să îi mai explice. Catherine a înţeles cît de mult înseamnă ea pentru el.

– Atunci, ai un partener, partenere, spuse ea.

Bill se lumină la faţă.

– Nu-ţi pot spune cît sînt de încîntat!

Cu stîngăcie îi întinse mîna, dar ea clătină din cap, trecu pe lîngă mîna întinsă, îl îmbrăţişă şi îl sărută pe obraz.

– Acum că sîntem parteneri, te pot săruta, îl necăji ea. Simţea cum o strînge febril.

– Cathy, spuse el, eu...

Catherine îi puse un deget la buze.

– Nu spune nimic, Bill. Să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

– Tu ştii că sînt îndrăgostit de tine.

– Şi eu te iubesc, spuse ea cu căldură.

Semantica asta, gîndi ea. *Diferenţa dintre „te iubesc" şi „sînt îndrăgostit" e ca un fir subţire, de nesesizat.* Fraser îi zîmbea.

– Promit că nu te mai necăjesc. Îţi respect sentimentele faţă de Larry.

– Mulţumesc, Bill. Ezită un moment. Nu ştiu dacă îţi este de vreun ajutor dar, dacă ar fi să fie altcineva, acela ai fi tu.

– Îmi este de mare ajutor, zîmbi el. O să mă ţină treaz toată noaptea.

NOELLE

Paris: 1944

10

În ultimul an Armand Gautier a încetat să-şi mai facă iluzii în privinţa căsătoriei. La început s-a simţit superior Noellei. Dar acum, nici el nu ştia cum, situaţia se schimbase. Cînd dădeau interviuri împreună, toate întrebările erau pentru Noelle şi oriunde mergeau împreună, Noelle era centrul atracţiei generale.

Noelle era amanta perfectă. Continua să-l facă pe Gautier să se simtă bine, era o gazdă perfectă cînd dădeau petreceri şi în general îl făcea pe Gautier cel mai invidiat bărbat din Franţa; în realitate însă, el nu avea un moment de linişte, pentru că ştia că nu o posedă pe Noelle, nu o va avea niciodată şi va veni o zi cînd ea va pleca din viaţa lui la fel de capricios cum a venit. Cînd îşi amintea ce s-a întîmplat prima dată

cînd Noelle l-a părăsit, pe Gautier îl durea stomacul. Împoriva a tot ce însemna la el instinct, inteligenţă şi experienţă în privinţa femeilor, Gautier era îndrăgostit nebuneşte de Noelle. Ea era unicul şi cel mai important lucru din viaţa lui. Nopţi întregi stătea treaz şi se gîndea să-i facă surprize ca ea să fie fericită. Cînd reuşea, era recompensat cu un zîmbet, un sărut, sau cu o noapte de dragoste. De fiecare dată cînd o vedea vorbind cu un alt bărbat, Gautier se umplea de gelozie, dar nu-i spunea nimic Noellei. Odată, la o petrecere, ea a vorbit toată noaptea cu un doctor renumit. După aceea Gautier s-a înfuriat şi i-a spus tot ce i-a venit în minte. Noelle i-a ascultat tiradele şi la sfîrşit i-a răspuns liniştită:

– Armand, dacă te deranjează faptul că eu vorbesc cu alţi bărbaţi, plec chiar în seara asta de la tine.

Gautier nu a mai abordat niciodată acest subiect.

La începutul lui februarie, Noelle a deschis un salon de primire. A început ca o simplă întîlnire de duminică, între cîţiva prieteni de teatru, dar după ce s-a dus vorba, grupul a început să se mărească incluzînd politicieni, oameni de ştiinţă, scriitori – orice personalitate care putea fi interesantă sau amuzantă. Noelle era gazda salonului, principala atracţie. Toţi doreau să îi vorbească, pentru că Noelle punea întrebări incisive şi dădea răspunsuri spirituale. De la politicieni a învăţat politică, de la bancheri a învăţat finanţe. Experţii în artă au introdus-o în lumea artelor şi în scurtă vreme Noelle îi cunoştea pe cei mai mari

artişti care trăiau atunci în Franţa. A învăţat despre calitatea vinurilor de la şeful cramelor, Baronului Rothschild şi despre arhitectură de la Le Corbusier. Noelle avea cei mai buni profesori din lume, care, la rîndul lor aveau cea mai inteligentă şi mai fascinantă studentă. Noelle avea o minte ascuţită şi calitatea de a fi un ascultător inteligent. Armand Gautier avea mereu impresia că vede o Prinţesă discutînd amical cu miniştrii ei. Nu era conştient de faptul că se afla foarte aproape de adevăr şi dacă ar fi continuat, ar fi reuşit să ghicească profunzimea caracterului Noellei.

Pe măsură ce timpul trecea, Gautier începea să se simtă în siguranţă. I se părea că Noelle nu le acorda nici o importanţă anumitor oameni, chiar dacă aceştia aveau oarecare influenţă.

Încă nu îl întîlnise pe Constantin Demiris.

Constantin Demiris era conducătorul unui vast imperiu, era mai puternic decît multe ţări din lume. Nu avea titlu, nici poziţie oficială, dar cu regularitate cumpăra şi vindea prim-miniştri, cardinali, ambasadori şi regi. Demiris era unul dintre cei doi sau trei cei mai bogaţi oameni din lume, iar puterea lui era legendară. Avea cea mai mare flotă de cargouri, o linie aeriană personală, ziare, bănci, oţelării, mine de aur – tentacolele lui se întindeau peste tot, avea ţesută o pînză de păianjen în economia a zeci de ţări.

Era unul dintre cei mai mari colecţionari de artă din lume, avea o flotilă de avioane particulare şi zeci de apartamente şi vile împrăştiate în toată

lumea.

Constantin Demiris era puţin peste înălţimea medie, avea pieptul rotund şi umerii laţi. Avea trăsături puternice, nasul grecesc şi ochii negri ca măslinele, strălucind de inteligenţă. Nu-l interesau hainele, dar era întotdeauna pe lista celor mai eleganţi bărbaţi din lume – se zvonea că avea peste cinci sute de costume. Hainele lui proveneau din întreaga lume. Costumele erau lucrate la Londra de Haews şi Curtis, cămăşile în Italia de Brioni, pantofii la Paris de Daliet Grande, iar cravatele într-o mulţime de ţări.

Prezenţa lui Demiris era ca un magnet. Cînd intra într-o cameră, oamenii care nu îl cunoşteau îl priveau uluiţi. Ziarele din întreaga lume scriau continuu despre Constantin Demiris, despre activităţile lui, afaceri şi viaţă socială.

Presa cita foarte des din vorbele lui de spirit. Întrebat de un reporter dacă prietenii l-au ajutat să atingă culmile succesului, el a răspuns: „Pentru a avea succes, ai nevoie de prieteni. Pentru a avea *foarte* mult succes, ai nevoie de duşmani".

Cînd a fost întrebat cîţi angajaţi are, Demiris a spus, „Nici unul. Sînt doar acoliţi. Cînd multă putere şi mulţi bani se pun în mişcare, afacerile se transformă în religie, iar birourile în temple".

Ca religie aparţinea bisericii ortodoxe greceşti, dar spunea despre religia organizată: „S-au comis de o mie de ori mai multe crime în numele dragostei, decît în numele urii".

Lumea ştia că este căsătorit cu fiica unui bancher grec şi că soţia sa este o femeie atrăgătoare şi graţioasă. Mai ştia lumea că atunci cînd Demiris avea

invitaţi pe vreun vapor sau pe insula lui particulară, soţia lui era foarte rar prezentă. În schimb el era mereu însoţit de actriţe sau balerine, de orice femeie frumoasă care îi stimula fanteziile. Escapadele lui romantice erau la fel de legendare şi colorate, ca şi aventurile lui financiare. S-a culcat cu zeci de staruri de cinema, soţiile celor mai buni prieteni, o romancieră de cincisprezece ani, văduve şi chiar se zvonea că a fost curtat de un grup de călugăriţe care aveau nevoie de o mănăstire.

O duzină de cărţi au fost scrise despre Demiris, dar nici una nu a pătruns esenţa acestui om şi nici nu a reuşit să descopere secretul succesului său. Una dintre cele mai publice figuri din lume, Constantin Demiris era de fapt o persoană foarte discretă, îşi manipula imaginea publică ca pe o faţadă care să ascundă adevăratul său eu. Avea zeci de prieteni intimi şi totuşi nici unul nu-l cunoştea cu adevărat. Viaţa lui era o poveste deschisă. A început la Pireu, ca fiu al unui hamal, într-o familie de paisprezece fraţi şi surori unde nu era niciodată destulă mîncare la masă şi dacă doreau o porţie în plus trebuiau să se bată pentru ea. Demiris avea în el o forţă care dorea întotdeauna ceva mai mult.

De mic copil mintea lui transforma în mod automat totul în cifre. Ştia exact cîte trepte sînt la Parthenon, cîte minute făcea de acasă pînă la şcoală, cîte bărci erau în port într-o zi. Timpul era divizat în segmente şi Demiris a învăţat că nu trebuie să le irosească. Rezultatul a fost că fără un efort prea mare el a reuşit să relizeze enorm de multe lucruri. Simţul de organizare îi era instinctiv, un talent care opera

automat chiar în cele mai mărunte lucruri pe care le făcea. Totul a devenit un joc, el îşi proba inteligenţa împotriva tuturor celor din jur.

Deşi Demiris era conştient de faptul că este mai inteligent decît marea majoritate, nu era vanitos. Cînd o femeie frumoasă dorea să se culce cu el, el nu se amăgea că o face pentru că este frumos sau pentru că este inteligent, dar nici nu lăsa această idee să îl domine. Lumea întreagă era o piaţă iar oamenii cumpărau sau vindeau. Unele femei erau atrase de banii lui, altele de puterea lui şi cîteva – foarte puţine – de mintea şi imaginaţia lui.

Aproape fiecare persoană pe care o întîlnea dorea ceva de la el: o donaţie de caritate, finanţarea unui proiect de afacere sau pur şi simplu puterea pe care i-o dădeau prieteniile. Lui Demiris îi plăceau provocările, îşi imagina imediat ce doreau oamenii şi foarte rar se înşela. Mintea lui analitică era foarte sceptică faţă de adevărul de suprafaţă, în consecinţă, el nu credea nimic, ce auzea şi nu avea încredere în nimeni.

Reporterii care au scris cronica vieţii lui au putut să vadă doar geniul şi farmecul sofisticatului om de lume. Nu au bănuit niciodată că sub această aparenţă, Demiris era un ucigaş, un luptător dur ale cărui instincte îl îmboldeau să prindă mai întîi vena jugulară.

Pentru grecii antici cuvîntul *thekaeossini*, justiţie era adesea sinonim cu *ekthekissis,* răzbunare, iar pe Demiris îl obsedau amîndouă. Îşi amintea fiecare suferinţă măruntă pe care a trăit-o şi aceia, lipsiţi de noroc, care i-au fost duşmani, au fost pedepsiţi

însutit. Nu au ştiut niciodată de ce, pentru că mintea matematică a lui Demiris a calculat un joc de răsplată cu foarte multă exactitate, a cumpănit cu răbdare toate capcanele, a ţesut din fire invizibile o plasă completă care în cele din urmă a prins şi a distrus victimele urmărite.

Cînd Demiris avea şaisprezece ani, a intrat în prima afacere împreună cu un bărbat mai în vîrstă numit Spyros Nicholas. Ideea a fost a lui Demiris – un mic restaurant pe docuri, care să servească mîncare caldă hamalilor din schimbul de noapte. Adunase cu chiu cu vai jumătate din bani şi au pornit afacerea, dar cînd aceasta s-a dovedit a fi bănoasă, Nicholas l-a obligat să plece şi a continuat singur. Demiris şi-a acceptat soarta fără să protesteze, dar a început alte afaceri.

În următorii douăzeci de ani, Spyros Nicholas a continuat cu o carmangerie care au avut foarte mult succes şi l-a îmbogăţit. S-a căsătorit, a avut trei copii şi a devenit o personalitate importantă în Grecia. În toţi aceşti ani Demiris a aşteptat cu răbdare şi l-a lăsat pe Nicholas să-şi constuiască imperiul. Cînd Demiris a hotărît că Nicholas era în culmea mulţumirii sufleteşti, a lovit.

Pentru că afacerea era înfloritoare, Nicholas se gîndea să cumpere ferme, să crească animale, să pregătească preparatele şi să le vîndă într-o reţea de magazine. Avea nevoie de o sumă enormă de bani. Banca la care Nicholas îşi făcea afacerile era a lui Constantin Demiris. Nicholas a fost încurajat să împrumute bani cu asemenea dobînzi încît nu a rezistat. A intrat din plin în mijlocul afacerilor şi cînd

era în plină desfăşurare, Banca i-a retras împrumutul. Uluit, omul a protestat, dar Banca a fost foarte fermă în hotărîre. Ziarele lui Demiris au scris povestea pe prima pagină şi ceilalţi creditori au început să se strîngă în jurul lui Nicholas. Acesta s-a adresat altor bănci, dar pentru motive pe care nu le înţelegea, toată lumea a refuzat să îl ajute. La o zi după ce a dat faliment, Nicholas s-a sinucis.

Sentimentul de dreptate al lui Demiris era o sabie cu două tăişuri. Nu uita niciodată o umilinţă, dar nu-i uita niciodată pe cei care l-au ajutat. O femeie care l-a adăpostit, l-a hrănit şi l-a îmbrăcat pe tînărul Demiris cînd era prea sărac şi nu avea cu ce plăti, s-a trezit deodată proprietara unei clădiri cu multe apartamente şi nu a ştiut niciodată cine este binefăcătorul. O tînără care l-a luat pe Demiris în casa ei, tot cînd era sărac, a primit din senin o vilă şi o rentă substanţială, tot de la un binefăcător anonim. Oamenii care au avut diverse legături cu ambiţiosul tînăr grec, cu ani în urmă, nici nu bănuiau în ce mod aceste legături întîmplătoare le vor afecta vieţile. Dinamicul tînăr Demiris a avut nevoie de ajutor de la bancheri, avocaţi, comandanţi de vas şi sindicate, politicieni şi finanţişti. Unii l-au încurajat şi l-au ajutat, alţii l-au înşelat. În mintea şi inima lui, mîndrul grec a păstrat o evidenţă incredibil de clară a tuturor tranzacţiilor. Soţia lui, Melina, l-a acuzat odată că îi place să se creadă Dumnezeu.

– Fiecărui bărbat îi place să se creadă Dumnezeu, i-a spus Demiris. Unii dintre noi sîntem mai dotaţi pentru rol decît alţii.

– Dar este un păcat să distrugi vieţile oamenilor,

Costa.

– Nu este păcat. Este dreptate.

– Răzbunare.

– Uneori însemnă acelaşi lucru. Cei mai mulţi dintre oameni scapă nepedepsiţi pentru răul pe care îl fac. Eu am posibilitatea să-i facă să plătească. Aceasta înseamnă dreptate, justiţie.

Era încîntat şi petrecea ore în şir plănuind capcane pentru adversarii lui. Îşi studia victimele cu foarte multă atenţie, le analiza personalităţile, cerceta cîtă putere au şi le dibuia slăbiciunile.

Cînd Demiris avea trei cargouri şi îi trebuia un împrumut pentru a-şi extinde flota, i s-a adresat unui bancher elveţian din Basel. Bancherul nu numai că l-a refuzat dar a telefonat şi altor prieteni şi i-a sfătuit să nu îi împrumute bani tînărului grec. Demiris a reuşit pînă la urmă să împrumute bani din Turcia.

A aşteptat şi a programat foarte bine momentul. A hotărît că lăcomia e călcîiul lui Achille al bancherului elveţian. Demiris era în negociere cu Ibor Sand Arbiei, dorind să preia un nou zăcămînt de petrol. Concesionarea zăcămîntului valora mai multe sute de milioane de dolari pentru compania lui Demiris. A instruit un agent să-i şoptească noutatea la ureche bancherului elveţian. I-a oferit bancherului participarea cu un procent de douăzeci şi cinci la sută în noua companie, dacă acesta aducea cinci milioane de dolari lichizi pentru acţiuni. După ce se încheia tranzacţia, cei cinci milioane de dolari valorau mai mult de cincizeci de milioane. Bancherul a verificat repede tranzacţia şi a văzut că este autentică. Personal, el nu avea atîţia bani, dar i-a „împrumutat"

de la bancă fără să spună nimănui, pentru că nu dorea să împartă cu nimeni găina cu ouă de aur. Tranzacţia avea loc săptămîna următoare, după care el urma să aibă suficienţi bani ca să pună datoria la loc.

Cînd Demiris a avut în mînă cecul bancherului, a anunţat ziarele că negocierile cu Arabia au fost anulate. Piaţa a căzut. Bancherul nu avea nici o posibilitate să acopere pierderea. S-a descoperit frauda. Demiris a cumpărat acţiunile bancherului cu cîţiva cenţi la dolar şi a continuat tranzacţia cu petrol. Bancherul a fost condamnat pentru fraudă şi furt la douăzeci de ani închisoare.

În jocul lui Demiris mai existau cîţiva jucători cu care nu-şi reglase conturile, dar nu se grăbea. Îi făcea deosebită plăcere să-şi planifice cu grijă execuţiile. Totul era un joc de şah, iar Demiris era mare maestru în acest joc. În ultimul timp nu avea duşmani, pentru că nici un om nu-şi putea permite să-i fie duşman. Conturile lui se limitau la cei care i-au tăiat calea în trecut.

Aşadar, acesta era omul care şi-a făcut apariţia într-o duminică în salonul monden al Noellei Page. În drum spre Cairo, petrecea cîteva ore la Paris şi o tînără sculptoriţă i-a sugerat că merită să meargă la Noelle. Din momentul în care Demiris a dat cu ochii de Noelle, a ştiut că o doreşte.

Noelle Prinţesa, avea o ţinută regească, incredibilă pentru fiica negustorului de peşte, iar Constantin Demiris era cel mai potrivit bărbat să fie regele ei. La

trei zile după ce l-a întîlnit, Noelle a plecat de la teatru fără să anunţe, şi-a împachetat hainele şi i s-a alăturat lui Constantin Demiris în Grecia.

Din cauza poziţiei proeminente pe care o ocupau amîndoi, era inevitabil ca lumea să nu treacă cu vederea legătura dintre Noelle Page şi Constantin Demiris – şi în scurtă vreme aceasta a devenit de notorietate mondială. Fotografi şi reporteri o agasau pe soţia lui Demiris dar aceasta nu a trădat prin nimic tumultul sentimentelor care o tulburau. Singurul comentariu pe care Melina Demiris l-a făcut în presă a fost că soţul ei avea mulţi prieteni în întreaga lume, şi ea nu vedea nimic greşit în acest lucru. Frustrată, Melina le-a spus părinţilor ei furioşi că soţul său a avut aventuri şi înainte, dar, ca şi celelalte, şi aceasta se va termina. Costa pleca în călătorii de afaceri şi Melina găsea în toate ziarele fotografii ale lui însoţit de Noelle, fie la Constantinopol, la Tokyo sau Roma. Melina Demiris era o femeie mîndră, dar era hotărîtă să îndure această umilinţă pentru că îşi iubea cu adevărat soţul. Accepta faptele deşi nu reuşea să înţeleagă de ce unii bărbaţi aveau nevoie de mai multe femei, chiar dacă îşi iubeau soţiile. Ar fi preferat să moară decît să lase un alt bărbat să o atingă. Nu i-a reproşat niciodată ceva lui Constantin, pentru că ştia că nu va rezolva nimic, doar îl va îndepărta de ea. Ei doi aveau o căsnicie echilibrată. Melina ştia că nu este o femeie pasională, dar îl lăsa pe soţul ei să se folosească de ea în pat după cum dorea el. Dacă ar fi ştiut cum făcea Noelle dragoste cu soţul ei ar fi fost

şocată; iar dacă ar fi ştiut cît de încîntat era soţul ei ar fi fost nenorocită.

Principala atracţie exercitată de Noelle faţă de Demiris, pentru care femeile nu mai erau o surpriză, era faptul că Noelle era un mister ea însăşi, plină de surprize. Era o enigmă chiar şi pentru el, care era pasionat de dezlegarea enigmelor şi de găsirea soluţiilor. Nu mai întîlnise niciodată o asemenea femeie. Noelle accepta cadourile frumoase pe care i le dădea el, dar era la fel de fericită cînd nu primea nimic. Demiris i-a cumpărat o vilă de vis la Portofino, cu vedere spre mare, la adăpostul unui golf, dar era convins că ea nu face diferenţa între această vilă şi un modest apartament din Atena.

În viaţa lui, Demiris a întîlnit destul de multe femei care foloseau sexul pentru a-l manipula într-un fel sau altul. Noelle nu a cerut niciodată nimic de la el. Unele femei au venit la el pentru a împărtăşi din renumele lui, dar Noelle era deja renumită, atrăgea presa şi fotografii. Avea un statut bine definit. O vreme Demiris s-a jucat cu ideea că poate ea îl iubeşte, dar era prea cinstit să se mintă singur.

La început a fost provocat şi a încercat să ajungă la coardele profunde din sufletul Noellei pentru a o subjuga. Dimitris a încercat să o supună sexual, dar pentru prima dată în viaţa lui a întîlnit o femeie care îl depăşea. Apetitul ei sexual era mult mai mare decît al lui. Tot ce putea face el, făcea şi ea, dar făcea mai bine şi cu mai multă îndemînare. În cele din urmă, Demiris a învăţat să se relaxeze în pat şi se bucura de ea mai mult decît s-a bucurat vreodată de o femeie. Noelle era un fenomen, îi dezvăluia mereu altă faţetă.

Ştia să gătească la fel de bine ca orice bucătar şef pe care el îl plătea regeşte şi ştia la fel de multe lucruri despre artă ca orice custode de muzeu, pe care el îl plătea să îi găsească tablouri valoroase. Îi făcea plăcere să o audă pe Noelle împărtăşind impresii artistice şi mai ales să vadă uimirea pe chipurile acoliţilor lui.

Demiris cumpărase un Rembrandt şi din întîmplare Noelle era pe insulă cînd a sosit tabloul. Împreună cu tabloul a venit şi tînărul custode care l-a cumpărat.

– Este unul dintre cele mai importante ale artistului, spuse custodele despachetînd tabloul.

Era un tablou emoţionant – mama cu fiica.

Noelle privea liniştită.

– Este o minunăţie, comentă Demiris, apoi se întoarse spre Noelle, îţi place?

– Este minunat. Foarte calm, Noelle îşi întoarse capul spre custode: unde l-ai găsit?

– La un negustor particular din Bruxelles, spuse acesta mîndru. L-am convins să mi-l vîndă.

– Cît ai plătit pentru el? întrebă Noelle.

– Două sute cincizeci de mii de lire.

– Am făcut o afacere, declară Demiris.

Noelle luă o ţigară şi tînărul se grăbi să i-o aprindă.

– Mulţumesc, spuse ea apoi îl privi pe Demiris. Ar fi fost o afacere mai bună, Costa, dacă îl cumpărai direct de la proprietar.

– Nu înţeleg, spuse Demiris.

Custodele o privea ciudat.

– Dacă acesta este un tablou autentic, explică Noelle, atunci provine din colecţia Ducelui de Toledo

din Spania. Se întoarse spre custode. Este adevărat ce spun?

Tînărul se albi.

– Nu... nu am nici cea mai mică idee, se bîlbîi el. Negustorul nu mi-a spus.

– Ei, haide, îl provocă Noelle. Vrei să spui că ai cumpărat un tablou cu această sumă enormă şi nu i-ai stabilit proveniența? Este greu de crezut. În colecţia Ducelui tabloul a fost evaluat la o sută şapte zeci şi cinci de mii de lire. Cineva a fost înşelat cu şaptezeci şi cinci de mii de lire.

S-a dovedit că Noelle avea dreptate. Custodele şi negustorul de tablouri au fost condamnaţi la închisoare. Demiris a returnat tabloul proprietarului. Mai tîrziu, gîndindu-se la incident, a descoperit că a fost mai puţin impresionat de cunoştinţele Noellei, dar a fost foarte impresionat de onestitatea ei. Noelle ar fi putut pur şi simplu să îl cheme pe custode, să îl şantajeze şi să împartă banii cu el. Însă ea l-a provocat deschis în faţa lui Demiris. Apreciind gestul, Demiris i-a cumpărat un colier cu smaralde. Ea l-a primit indiferentă de parcă ar fi primit o ţigară. Demiris insista ca Noelle să îl însoţească pretutindeni. În afaceri, nu avea încredere în nimeni şi lua singur hotărîrile. Cu timpul, i s-a părut mai uşor să discute cu Noelle toate tranzacţiile. Era uimitoare, avea cunoştinţe vaste şi simplul fapt că Demiris avea cu cine să discute îl ajuta să ia mai repede hotărîrile. Noelle a ajuns să cunoască despre afacerile lui mai mult decît a ştiut vreodată o persoană, în afară de avocaţii lui. În trecut, Demiris a avut multe amante, chiar mai multe deodată, dar acum Noelle îi dădea tot

ce îşi dorea şi, încet, încet, Demiris a renunţat la celelalte femei. Ele au acceptat concedierea fără amărăciune, pentru că Demiris era un bărbat generos.

Demiris era proprietarul unui yacht de o sută treizeci şi cinci de picioare lungime, cu patru motoare diesel. Avea la bord un acvaplan, echipaj de douăzeci şi patru de oameni, două bărci cu motor şi un bazin de înot cu apă dulce. Avea douăsprezece apartamente elegante pentru oaspeţi şi un apartament imens pentru el, care gemea de tablouri şi antichităţi.

Cînd Demiris îşi primea oaspeţi pe yacht, Noelle era gazda. Cînd Demiris lua avionul sau naviga spre insula lui particulară, Noelle îl însoţea, iar Melina rămînea acasă. Avea multă grijă ca ele să nu se întîlnească, dar ştia că soţia lui este la curent cu noua lui aventură.

Oriunde mergea, Noelle era tratată regeşte. Bine, dar ei toate i se cuveneau. Fetiţa care şi-a admirat flotila de vapoare de la fereastra mansardei din Marsilia avea acum cea mai mare flotă din lume. Noelle nu era impresionată de reputaţia şi bogăţia lui Demiris. O impresionau însă inteligenţa şi puterea lui. Avea mintea şi voinţa unui gigant şi ceilalţi oameni păreau minusculi în comparaţie cu el. Noelle simţea cruzimea implacabilă din Demiris, dar acest lucru i se părea palpitant pentru că îl avea şi ea.

În mod constant, Noelle a primit oferte să joace în piese de teatru şi filme, dar a rămas indiferentă. Juca acum rolul vieţii ei, care era mai fascinant decît orice scenariu. Cina cu regi, prim- miniştri şi ambasadori şi

toţi o înconjurau cu umilinţă, pentru că ea avea putere asupra lui Demiris. Îi şopteau subtil despre nevoile lor, îi promiteau lumea dacă îi ajuta.

Dar lumea era deja a Noellei. Stătea în pat lîngă Demiris şi îi povestea ce a cerut fiecare, şi din aceste informaţii Demiris le ghicea puterile şi slăbiciunile. Acţiona la momentul potrivit şi banii curgeau în contul lui din bancă.

Insula particulară a lui Demiris era una dintre cele mai mari bucurii ale sale. A cumpărat-o, teren sterp şi arid, şi a transformat-o în paradis. Pe vîrful dealului se ridica o vilă spectaculoasă în care locuia Demiris, înconjurată de zeci de căsuţe încîntătoare pentru oaspeţi, un lac artificial, un port unde ancora yachtul şi un aeroport pentru avioanele sale. Pe insulă se aflau optzeci de servitori şi aproape o armată o păzea de curioşi. Noellei îi plăcea solitudinea insulei şi se bucura mai ales cînd nu erau alţi oaspeţi acolo. Constantin Demiris era flatat, gîndindu-se că Noelle preferă să fie singură cu el. Ar fi fost uluit dacă ar fi ştiut cît de mult o preocupa un bărbat de a cărui existenţă el nici măcar nu ştia.

Jumătate de lume o despărţea pe Noelle de Larry Douglas, care era în toiul luptelor şi totuşi ea ştia mai multe despre el decît soţia lui, care primea în mod regulat scrisori. Noelle călătorea la Paris, la Christian Barbet, cel puţin o dată pe lună, şi micul detectiv chel şi miop avea întotdeauna un raport pentru ea.

Prima dată cînd Noelle a venit în Franţa să îl vadă pe Barbet, a avut necazuri cu viza de ieşire. A aşteptat în vamă cinci ore, dar în cele din urmă a reuşit să-l sune pe Constantin Demiris. La zece minute după ce a vorbit cu Demiris, un ofiţer german a intrat agitat în birou şi i-a oferit scuzele guvernului german. Noelle a primit o viză specială şi din acel moment nu a mai avut necazuri.

Piticul detectiv aştepta cu nerăbdare vizitele Noellei. Lua o avere de pe urma ei, dar nasul lui antrenat mirosea acum şi mai mulţi bani. Era încîntat de legătura Noellei cu Constantin Demiris. Avea sentimentul că într-un fel sau altul, această legătură va fi profitabilă pentru el. Mai întîi trebuia să se asigure că Demiris nu ştia nimic despre interesul amantei sale faţă de acest bărbat numit Larry Douglas. Apoi, trebuia să descopere cît de valoroasă era această informaţie pentru Demiris. Sau pentru Noelle Page, pentru a-i cumpăra tăcerea. Era în pragul unei mari lovituri, dar trebuia să aranjeze totul cu grijă. Informaţiile pe care Barbet le aduna erau surprinzător de substanţiale, pentru că acum îşi putea permite să plătească bine sursele.

În timp ce soţia lui Larry citea scrisori fără marcă poştală, Christian Barbet îi raporta Noellei, „Conduce acum un grup de paisprezece avioane de luptă şi un escadron de patruzeci şi opt de piloţi".

În scrisoare, Catherine citea „... tot ce pot să îţi spun este că sînt undeva, în Pacific..."

Christian Barbet îi raporta Noellei, „Sînt la Tarawa. Urmează Guan".

„... îmi este foarte dor de tine, Cathy. Aici lucrurile

sînt dure. Nu-ţi pot da detalii, dar, în sfîrşit, avem avioane mai bune decît ale japonezilor..."

„Prietenul dumitale pilotează avioane P-Treizeci şi P-Patruzeci, vor primi şi P-Cincizeci".

„...îmi pare bine că ai o ocupaţie la Washington. Te rog să-mi rămîi credincioasă, frumoaso. Aici totul este bine. Cînd ne vom vedea, am o veste plăcută pentru tine..."

„Prietenul dumitale a fost decorat cu medalia D-F-C şi a fost avansat locotenent-colonel".

În timp ce Catherine se gîndea la soţul ei şi se ruga ca el să se întoarcă sănătos acasă, Noelle îi urmărea fiecare mişcare şi se ruga ca Larry să se întoarcă. În curînd, războiul se va sfîrşi şi Larry Douglas va veni acasă. La amîndouă.

CATHERINE

Washington: 1945 - 1946

11

În dimineaţa zilei de 7 mai 1945, la Rheims, în Franţa, Germania a capitulat necondiţionat în faţa aliaţilor. Domnia de o mie de ani a Celui de-al Treilea Reich a luat sfîrşit. Cei care au cunoscut mutilarea devastatoare de la Pearl Harbor, cei care au văzut intrînd în istorie lupta de la Dunkirk, ca Waterloo al englezilor, cei care au comandat *Trupele Aeriene Britanice* şi au văzut cît de neajutorată a fost Londra în faţa Luftwafelor, toţi aceşti oameni ştiau că numai printr-un miracol au obţinut aliaţii victoria şi ştiau că au scăpat doar la un fir de păr. Puterile răului aproape că erau triumfătoare şi ideea era atît de îngrozitoare şi contrară moralei creştine încît oamenii s-au îngrozit, i-au mulţumit lui Dumnezeu şi au îngropat aceste orori de ochii posterităţii în munţi de dosare pe care scria

top secret.

Atenţia lumii libere era acum concentrată asupra Orientului Îndepărtat. Japonezii, aceste figuri comice cu ochii oblici, apărau cu trupurile lor mărunte fiecare centimetru de pămînt şi toţi simţeau că războiul va fi lung şi costisitor.

Apoi, la 6 august, s-a aruncat bomba atomică asupra Hiroshimei. Distrugerile au depăşit orice imaginaţie. În cîteva minute, aproape toată populaţia unui mare oraş a murit, victimă a unei catastrofe mai mari decît toate războaiele şi toate epidemiile distrugătoare la un loc.

La 9 august, trei zile mai tîrziu, s-a aruncat a doua bombă atomică asupra oraşului Nagasaki. Urmările au fost şi mai devastatoare. Civilizaţia a atins cea mai profundă limită a răului; reuşise un genocid care putea fi calculat în raport X de milioane de victime pe secundă. Pentru japonezi, a fost prea mult şi la 2 septembrie 1945, pe Crucişătorul *Missouri*, Generalul Douglas MacArthur a primit capitularea necondiţionată a guvernului japonez. Al Doilea Război Mondial lua sfîrşit.

Timp de un moment nesfîrşit, vestea a împietrit lumea, oamenii şi-au ţinut respiraţia, apoi au scos un strigăt de bucurie şi recunoştinţă. În toate oraşele şi cătunele globului au avut loc parade istorice şi oamenii au sărbătorit sfîrşitul războiului, sfîrşitul tuturor războaielor...

A doua zi, printr-un miracol pe care nu i l-ar fi destăinuit niciodată Catherinei, Bill Fraser a reuşit să obţină legătura pe o insulă, undeva în Pacific. Dorea să fie o surpriză pentru Catherine. A rugat-o să îl

aştepte în birou, pentru că dorea să ia masa împreună. La 2,30, Catherine l-a sunat pe Bill.

– Cînd îmi dai de mîncare? îl întrebă ea. Acuşi vine ora cinei.

– Stai cuminte, îi spuse Fraser. Vin imediat.

După cinci minute a sunat-o el:

– Este un telefon pentru tine pe linia unu.

Catherine a ridicat receptorul.

– Alo? a auzit nişte paraziţi, parcă auzea apa mării şi a repetat: alo?

A auzit o voce de bărbat:

– Doamna Larry Douglas?

– Da, a spus ea, uluită. Cine sînteţi?

– Aşteptaţi un moment, vă rog.

În receptor se auzeau tot felul de zgomote, apoi, ca prin ceaţă, a auzit:

– Cathy?

A rămas nemişcată, incapabilă să vorbească.

– Larry? Larry?

– Da, fetiţo.

– Oh, Larry! A început să plîngă tremurînd toată.

– Ce mai faci, scumpo?

Şi-a înfipt unghiile în carne pentru a simţi durerea şi pentru a opri isteria.

– B...b...bine. U...u...unde eşti?

– Dacă îţi spun, legătura se întrerupe. Sînt undeva în Pacific.

– Destul de aproape! Reuşea să-şi recapete controlul. Eşti bine, dragul meu?

– Foarte bine.

– Cînd vii acasă?

– Putem pleca în orice moment.

Ochii Catherinei se umplură de lacrimi.

– Bine. Hai să ne si... sincronizăm ceasurile.

– Plîngi?

– Sigur că plîng, prostule! Bine că nu vezi cum mi s-a întins rimelul pe toată faţa. Oh, Larry... Larry...

– Mi-e dor de tine, fetiţo.

Catherine îşi aminti nopţile lungi şi pustii din săptămînile, lunile şi anii în care el a lipsit.

– Şi mie mi-e dor de tine.

Pe linie se auzi o voce de bărbat:

– Îmi pare rău, domnule colonel, dar trebuie să vă întrerupem.

– Colonel! Nu mi-ai spus că ai fost avansat.

– Mi-a fost teamă că ţi se urcă la cap.

– Oh, dragul meu, eu...

Vuietul mării se auzi din nou, din ce în ce mai tare şi deodată totul amuţi. Catherine rămase împietrită privind fix telefonul. Îşi îngropă capul în palme şi începu să plîngă.

După zece minute auzi vocea lui Fraser în interfon.

– Eu sînt gata pentru prînz oricînd, Cathy. Aştept să fii şi tu pregătită.

– Acum sînt pregătită pentru orice, spuse ea veselă. Acordă-mi cinci minute.

Zîmbi cu recunoştinţă gîndindu-se prin cîte a trecut Fraser ca să-i facă această surpriză. Era cel mai bun şi cel mai drag om pe care l-a cunoscut. După Larry, desigur.

Catherine şi-a imaginat de atîtea ori sosirea lui Larry încît cînd aceasta s-a petrecut a fost ca o

prăguşire spectaculoasă. Bill Fraser i-a spus că Larry sosea, probabil, cu un avion al Comandamentului, care nu avea ore fixe de sosire. Catherine a aşteptat toată ziua. A încercat să citească, dar era prea emoţionată. A ascultat ştirile, dar se gîndea că Larry se întoarce acasă, la ea, de data aceasta pentru totdeauna. Era miezul nopţii şi el nu venise. Probabil va veni a doua zi. La ora două noaptea, cînd nu-şi mai putea ţine ochii deschişi, Catherine s-a culcat.

A trezit-o o mînă pe umărul ei, a deschis ochii şi Larry era aplecat deasupra ei. Larry al ei era acolo, o privea cu un zîmbet pe faţa bronzată. Într-o fracţiune de secundă, Catherine a fost în braţele lui şi toate grijile, singurătatea şi durerea din ultimii patru ani au dispărut sub un val imens de fericire care i-a umplut toată fiinţa. L-a strîns cu disperare. Nu ar fi dorit să-i mai dea drumul.

– Uşor, scumpo, spuse Larry într-un tîrziu. A îndepărtat-o cu un zîmbet. Gîndeşte-te ce caraghios ar fi să citeşti în ziare: *„Pilotul ajunge sănătos acasă şi este sufocat de îmbrăţişările soţiei sale".*

Catherine a aprins toate luminile, absolut toate, să îl vadă, să îl studieze, să îl devoreze. Avea un aer nou de maturitate. În jurul ochilor şi al gurii avea riduri care nu existau înainte. Dar îl făceau mai frumos.

– Am vrut să te aştept, se bîlbîi Catherine, dar nu am ştiut unde. Am sunat la Departamentul Aviaţiei şi mi-au spus că nu îmi pot da informaţii, aşa că te-am aşteptat aici şi...

Larry o opri cu un sărut. Un sărut greu şi imperios. Catherine se aşteptase să simtă aceeaşi dorinţă fizică pentru el şi a fost surprinsă cînd a văzut că nu este

aşa. Îl iubea foarte mult şi totuşi, iată, acum ar fi fost mulţumită să stea de vorbă cu el, nu să facă dragoste atît de urgent cum dorea el. Şi-a reprimat atît de mult timp dorinţele sexuale, încît le-a îngropat şi va mai trece timp pînă să le scoată la suprafaţă.

Dar Larry nu era dispus să mai aştepte. Îşi scotea hainele cu înfrigurare, spunînd:

– Dumnezeule, Cathy, nici nu ştii cît am visat acest moment. Era să înnebunesc acolo. Şi uite la tine! Eşti mai frumoasă decît te ştiam.

A tras-o dornic lîngă el şi Catherine, nereuşind să-şi explice, îl simţi ca pe un străin. Ar fi vrut ca Larry să îi dea timp să se obişnuiască din nou cu el. Dar, fără alte introduceri, Larry o posedă cu violenţă, deşi ea ştia că nu este pregătită pentru el. O sfîşia, îşi muşca mîna să nu strige de durere. Larry făcea dragoste ca un animal sălbatic.

Soţul ei venise acasă.

Luna următoare, cu permisiunea lui Fraser, Catherine a stat acasă şi şi-a petrecut fiecare minut în compania lui Larry. I-a gătit toate mîncărurile preferate, au ascultat muzică şi au vorbit, au vorbit, au vorbit, încercînd să umple golurile lăsate între ei de ani. Noaptea mergeau la petreceri sau la teatru, iar după ce se întorceau acasă făceau dragoste. Acum era pregătită pentru el şi simţea aceeaşi emoţie ca întotdeauna. Aproape aceeaşi emoţie.

Nu dorea să recunoască nici faţă de ea, dar în Larry exista o schimbare aproape imperceptibilă. Era dominant şi impunător, dădea mai puţin. Urma

regulile jocului cînd făceau dragoste, dar o făcea mecanic, ca pe o datorie înaintea atacului sexual. Şi de fiecare dată, era un atac sălbatic. Catherinei i se părea că trupul lui caută o răzbunare sau acceptă o pedeapsă, lucruri necunoscute ei. De fiecare dată, Catherine simţea durerea. Poate, încerca ea să îl apere, poate este pentru că a trăit atît de mult timp fără o femeie.

Zilele treceau şi nimic nu se schimba, încît, în cele din urmă, Catherine începu să caute şi celelalte schimbări din Larry. Îl studia atent, impunîndu-şi să uite că acesta era soţul pe care ea îl adora. Vedea un bărbat înalt, bine clădit, cu părul negru şi ochii vijelioşi, vedea un chip de o frumuseţe devastatoare. Poate că „frumuseţe" era acum prea mult spus. Ridurile din jurul gurii au adăugat o anumită duritate trăsăturilor lui. Privirindu-l pe acest străin, Catherine se gîndea, iată un bărbat care poate fi egoist, lipsit de scrupule şi dur. Şi totuşi, continua să-şi spună că este ridicolă. El era Larry al ei, iubitor, bun şi atent.

L-a prezentat, mîndră, tuturor prietenilor şi colegilor ei, dar el părea plictisit. La petreceri, se retrăgea într-un colţ şi bea toată seara. Catherine avea impresia că el nu face nici un efort să fie sociabil.

– De ce aş face-o? se răsti el la ea într-o seară, cînd ea a abordat discuţia. Unde naiba au fost motanii aceştia graşi cînd eu eram acolo şi îmi riscam viaţa?

De cîteva ori, cu foarte multă prudenţă, Catherine a încercat să discute despre viitorul lui. Ea a fost

convinsă că el va rămîne în *Trupele Aeriene*, dar aproape imediat ce a venit, Larry şi-a prezentat demisia.

– Armata este pentru neiniţiaţi. Nu te duce decît într-o direcţie – în jos.

Parcă era o parodie a discuţiei pe care au avut-o prima dată, cînd s-au întîlnit la Hollywood. Numai că atunci el glumea.

Catherine trebuia să discute cu cineva această problemă şi s-a hotărît într-un tîrziu să o discute cu Bill Fraser. I-a povestit ce o nelinişteşte, dar nu a intrat în intimităţi.

– Dacă te poate consola acest lucru, îi spuse Fraser cu simpatie, află că sînt milioane de femei în întreaga lume care trec acum prin ceea ce treci tu. Este foarte simplu, Catherine. Te-ai căsătorit cu un străin.

Catherine îl privi îndelung, dar nu spuse nimic.

Fraser îşi umplu pipa şi o aprinse.

– Nu cred că poţi înnoda firul acolo unde s-a rupt cînd Larry a plecat, acum patru ani, nu? Momentul acela în timp nu mai există. L-ai lăsat în urmă şi Larry l-a lăsat în urmă. O căsnicie funcţionează atunci cînd soţul şi soţia împărtăşesc experienţe comune. Sînt împreună şi atunci căsnicia lor evoluează. Va trebui să găseşti din nou punctul de întîlnire, terenul comun.

– Mă simt ca o trădătoare, chiar şi numai discutînd acest subiect, Bill.

Fraser zîmbi.

– Eu te-am cunoscut primul, îţi aminteşti?

– Îmi amintesc.

– Sînt sigur că acum Larry tatonează. Patru ani a

trăit printre mii de bărbaţi, iar acum trebuie să se obişnuiască să trăiască lîngă o singură fată.

– Mereu ai dreptate, zîmbi ea. Cred că am dorit să aud acest lucru de la cineva.

– Toţi se grăbesc să dea sfaturi pentru vindecarea rănilor, comentă Fraser, dar sînt cîteva răni care nu se văd. Uneori, acestea sînt foarte profunde. Văzu privirea din ochii Catherinei şi continuă: draga mea, nu cred că este ceva serios. M-am gîndit la ororile pe care le-au văzut soldaţii. Trebuie să fii supraom pentru ca aceste imagini să nu te afecteze. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da.

Problema era: Ce efect au avut asupra lui?

Cînd Catherine s-a întors la lucru, toţi colegii ei au fost bucuroşi să o vadă. În primele trei zile nu a făcut nimic decît să revadă tot ce s-a întîmplat în lipsa ei. Venea foarte devreme dimineaţa şi muncea pînă seara tîrziu, încercînd să recupereze timpul pierdut. Se pricepea foarte bine şi îi plăcea această muncă.

Cînd se întorcea acasă seara, Larry o aştepta. La început, Catherine îl întreba ce a făcut cît a lipsit ea, dar întotdeauna răspunsurile erau evazive şi, în cele din urmă, ea a renunţat să-l mai întrebe. Larry ridicase între ei un zid pe care Catherine nu ştia cum să-l sfărîme. Se enerva aproape din orice şi se certau din nimicuri. Din cînd în cînd, cinau cu Fraser şi Catherine se străduia să facă acele seri foarte plăcute, pentru că nu dorea ca Fraser să ghicească ceva.

Într-un fel sau altul, Catherine nu avea de ales.

Trebuia să înfrunte adevărul, că nu mergea bine ceva. Simţea că o parte de vină este a ei. Îl iubea pe Larry. Iubea înfăţişarea lui şi amintirile cu el, dar ştia că dacă vor continua aşa, se vor distruge amîndoi.

Lua masa de prînz cu William Fraser.

– Ce mai face Larry? întrebă el.

Automatismul „bine" îi veni pe buze, dar ea nu îl rosti.

– Are nevoie de o slujbă, intră ea direct în subiect.

– Îl nelinişteşte faptul că nu munceşte?

Catherine ezită. Nu ar fi vrut să mintă.

– Nu ar vrea să facă orice, spuse ea, cu grijă. Ar fi bine dacă ar găsi ceva potrivit pentru el.

Fraser o studie încercînd să intuiască subînţelesul cuvintelor ei.

– Nu ar vrea să fie pilot?

– Nu vrea să se întoarcă în armată.

– Mă gîndeam la *Liniile Aeriene Civile.* Am un prieten care conduce *Pan Am.* Ar fi un adevărat noroc pe capul lor să angajeze un pilot cu experienţa lui Larry.

Catherine se gîndi, preocupată, la această posibilitate, încercînd să se imagineze în locul lui Larry. Iubea zborul mai mult decît orice pe lume. Ar fi o slujbă bună. Ar face ceea ce îi plăcea.

– Este minunat. Crezi că ai putea obţine locul, Bill?

– Pot să încerc. De ce nu discuţi cu Larry să vezi ce spune el?

– Voi vorbi cu el. Îi luă mîna cu recunoştinţă. Mulţumesc mult, Bill.

– Pentru ce? întrebă Fraser încercînd să pară indiferent.

– Pentru că exişti atunci cînd am nevoie de tine.

– Din întîmplare, spuse el, acoperindu-i mîna cu palma.

În seara aceea, Catherine i-a spus lui Larry despre sugestia lui Bill Fraser.

– Este cea mai bună idee pe care am auzit-o de cînd am venit acasă.

După două zile avea întîlnire cu Carl Eastman de la *Pan Am*, cu sediul în Manhattan. Catherine i-a călcat costumul, i-a ales cămaşa şi cravata şi i-a lustruit pantofii.

– Te sun imediat ce termin să-ţi spun ce am făcut.

O sărută, îi aruncă un zîmbet copilăresc şi plecă.

În multe privinţe, Larry se comporta ca un băieţel, se gîndi Catherine. Era suspicios şi se enerva repede, dar putea fi iubitor şi generos.

– Norocul meu, oftă Catherine. Probabil că sînt singura persoană perfectă din univers.

Catherine avea foarte mult de lucru, dar nu se putea gîndi decît la Larry. Pentru el însemna mai mult decît o slujbă. Catherine avea sentimentul că întreaga lor căsnicie depindea de rezultatul acestei întîlniri.

Era cea mai lungă zi din viaţa ei.

Sediul Companiei *Pan American* era într-o clădire modernă pe Fifth Avenue. Biroul lui Carl Eastman era spaţios, elegant, cu siguranţă acesta deţinea o poziţie importantă în conducerea companiei.

– Intră şi ia loc, îl întîmpină el pe Larry.

Eastman era un bărbat de treizeci şi cinci de ani, cu bărbia aproape pătrată şi ochii căprui foarte pătrunzători. Îi făcu semn lui Larry să se aşeze pe un fotoliu, iar el se aşeză în faţa lui.

– Cafea?

– Nu, mulţumesc, spuse Larry.

– Înţeleg că ţi-ar plăcea să lucrezi la noi.

– Dacă există vreo posibilitate.

– Există o posibilitate, spuse Eastman, numai că s-au înscris o mie de piloţi pe un singur loc. Clătină din cap nesigur. Este incredibil. S-au antrenat mii de tineri, oameni inteligenţi cu calităţi excepţionale care au învăţat să mînuiască cele mai complicate maşinării. Atunci cînd a fost nevoie de ei şi-au făcut datoria şi au făcut-o al naibii de bine. După ce au terminat, *Trupele Aeriene* nu au mai avut nevoie de ei şi i-au alungat. Acum, pentru aceşti oameni nu există nimic. Eastman oftă. Nu-ţi imaginezi cîţi oameni vin aici în fiecare zi. Toţi sînt foarte buni piloţi, aşi ai aerului, ca şi dumneata. Şi pentru fiecare mie de cereri nu există decît un post – toate companiile aeriene sînt exact în aceeaşi situaţie.

Un sentiment de dezamăgire îl cuprinse pe Larry.

– De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă el, rigid.

– Din două motive. Unul, pentru că şeful meu mi-a cerut-o.

Larry se înfurie.

– Nu am nevoie de...

Eastman nu-l luă în seamă şi continuă:

– Doi, pentru că ai nişte referinţe excepţionale.

– Mulţumesc, spuse Larry, încordat.

Eastman îl studie atent.

– Ştii, aici va trebui să participi la un program de instruire. Exact ca la şcoală.

Larry ezită, neştiind spre ce se îndreaptă conversaţia.

– Nu mă sperie, spuse el cu grijă.

– Te vei antrena la New York, pe LaGuardia.

Larry aştepta.

– Sînt programate patru săptămîni de antrenament la sol şi o lună de antrenament de zbor.

– Folosiţi avioane DC-Patru? întrebă Larry.

– Da. După ce termini instruirea eşti angajat ca navigator. Salariul de bază pe timpul instrucţiei va fi de trei sute cincizeci de dolari pe lună.

Avea o slujbă! Ticălosul ăsta l-a înţepat, povestindu-i de cei o mie de piloţi. Dar slujba era a lui! De ce şi-a făcut probleme? Nici un alt pilot din *Forţele Aviatice* nu avea un dosar mai bun ca el.

Larry zîmbi.

– Nu mă deranjează să încep ca navigator, Eastman, dar să ştii că eu sînt pilot. Cînd voi ajunge la acest statut?

Eastman oftă.

– Companiile Aeriene sînt unite. Nu poţi urca decît dacă parcurgi toate verigile. În faţa ta sînt o mulţime de alţi oameni. Vrei să încerci?

– Ce am de pierdut?

– Bine, spuse Eastman. Mă voi ocupa de formalităţi. Bineînţeles că va trebui să accepţi un examen medical. Ai probleme?

– Japonezii nu mi-au găsit boli ascunse, zîmbi Larry.

– Cînd poţi începe?

– Astăzi după-amiază, este bine?

– Să zicem luni. Eastman scrise un nume pe o carte de vizită şi i-o întinse lui Larry. Poftim. Vei fi aşteptat luni dimineaţa, la ora nouă.

Cînd Larry a sunat-o pe Catherine să-i dea vestea cea mare, în vocea lui era o emoţie pe care Catherine nu a mai auzit-o de multă vreme. Acum ştia că totul va fi bine.

NOELLE

Atena: 1946

12

Constantin Demiris avea o flotilă de avioane, dar mîndria lui era un Hawker Siddeley care transporta şaisprezece pasageri la bord, de un lux incredibil, zbura cu o viteză de trei sute de mile pe oră şi avea un echipaj de patru persoane. Era un palat zburător. Interiorul a fost decorat de Frederick Sawrin şi Chagall. În loc de fotolii normale de avion avea fotolii comode şi canapele. Un compartiment a fost transformat în dormitor luxuriant. La provă se afla o bucătărie modernă. Cînd Demiris şi Noelle plecau cu acest avion, erau însoţiţi de un bucătar şef.

Demiris şi-a ales ca piloţi personali un grec numit Paul Metaxas şi un englez, care a luptat în *Trupele Aeriene Britanice*, numit Ian Whitestone. Metaxas era un bărbat plăcut, cu un zîmbet permanent pe faţă şi o

veselie contagioasă. A fost mecanic, apoi a învăţat singur să piloteze şi s-a înrolat în *Armata Britanică,* unde l-a întîlnit pe Ian Whitestone. Whitestone era un bărbat înalt, roşcat, cu maniere de profesor în prima zi de şcoală faţă de băieţii incorigibili. În aer însă, Whitestone era cu totul alt om. Avea rarele calităţi ale unui polit înnăscut, care nu se puteau învăţa nicăieri. Whitestone şi Metaxas au luptat împreună timp de trei ani împotriva nemţilor şi aveau un respect deosebit unul faţă de celălalt.

Noelle călătorea foarte des cu acest avion, uneori pentru afaceri împreună cu Demiris, uneori de plăcere. Îi cunoştea acum pe piloţi, dar nu le acorda prea multă atenţie.

Într-o zi i-a auzit vorbind despre amintirile din timpul raidurilor aeriene, cînd erau în *Armata Britanică.*

Din acel moment, Noelle şi-a petrecut o parte din fiecare zbor în cabina piloţilor, vorbind cu cei doi bărbaţi sau invitîndu-l pe cîte unul în salonul ei. I-a încurajat să vorbească despre amintirile din război şi fără să pună vreo întrebare, a aflat că Whitestone a fost ofiţer de legătură cu escadronul lui Larry Douglas, înainte ca acesta să plece în America, iar Metaxas a fost în acelaşi escadron, dar nu l-a cunoscut pe Larry. Atunci Noelle s-a concentrat asupra pilotului englez. Încurajat şi flatat de interesul manifestat de amanta şefului său, Whitestone vorbea liber despre trecut şi despre planurile de viitor. I-a spus Noellei că îl interesează electronica. Cumnatul său din Australia a deschis o firmă de produse electronice şi dorea ca Whitestone să lucreze împreună cu el, dar acesta nu avea capital.

– Aşa cum trăiesc eu acum, spuse el zîmbind, nu voi reuşi niciodată să strîng bani.

Noelle a continuat să meargă la Paris o dată pe lună. Barbet a stabilit o legătură cu o agenţie de detectivi particulari din Washington şi rapoartele despre Larry Douglas curgeau. Studiind-o cu atenţie pe Noelle, micuţul detectiv s-a oferit să trimită rapoartele la Atena, dar ea i-a răspuns că preferă să le ridice personal. Barbet îi spuse pe un ton conspirativ:

– Înţeleg, domnişoară Page.

Aşadar, ea nu dorea ca Demiris să afle despre acest interes faţă de Larry Douglas. Posibilitatea unui şantaj i-a paralizat mintea lui Barbet.

– Aţi fost foarte eficient, domnule Barbet, spuse Noelle, şi foarte discret.

Omuleţul zîmbi mîndru de el.

– Mulţumesc, domnişoară Page. Meseria mea depinde în întregime de discreţie.

– Exact, spuse Noelle. Ştiu că sînteţi discret pentru că domnul Demiris nu a pomenit niciodată numele dumneavoastră. În ziua în care îl va rosti, voi avea grijă ca el să vă distrugă.

Tonul ei era plăcut şi indiferent, dar efectul a fost ca o lovitură de bombă.

Domnul Barbet a rămas împietrit, a privit-o şocat pe Noelle, şi-a umezit buzele şi într-un tîrziu a spus:

– Vă... vă asigur, domnişoară, că niciodată... nu...

– Sînt convinsă, l-a întrerupt Noelle şi a plecat.

În avionul care o ducea spre Grecia, Noelle a citit

raportul confidenţial care se afla într-un plic cu adresa:

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada D, 1402
WASHINGTON D.C.
2 februarie 1946
Raport: 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Unul dintre agenţii noştri a luat legătura cu o sursă pe care o avem între angajaţii birourilor Pan Am. *Subiectul în cauză este considerat un pilot competent, însă problema este dacă omul nostru este suficient de disciplinat pentru a se încadra într-o structură organizatorică completă.*

Viaţa personală a subiectului este la fel ca şi în rapoartele anterioare. L-am urmărit în diverse apartamente, la diverse femei pe care le acceptă fără discernământ, la care rămîne între o oră şi cinci ore şi am presupus că, probabil, are legături sexuale cu aceste femei. (Numele şi adresele acestor femei sînt anexate.)

Ca urmare a postului pe care îl ocupă subiectul, este posibil ca modul său de viaţă să se schimbe. Vom urmări în continuare numai dacă ne-o veţi cere.

Am expediat nota de plată.

Cu sinceritate,
R. Ruttenberg,
Director.

Noelle puse raportul în mapă, se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. Şi-l imagină pe Larry, neliniştit şi tulburat, căsătorit cu o femeie pe care nu o iubea, prins în capcană de propria lui slăbiciune.

Această nouă slujbă a lui Larry ar putea încetini planurile Noellei, dar ea avea răbdare. În timp, îl va aduce pe Larry lîngă ea. Pînă atunci însă, trebuia să mai facă ceva.

Ian Whitestone era încîntat că a fost invitat să ia prînzul cu Noelle Page. La început s-a mîngîiat cu gîndul că ea se simţea atrasă de el, însă toate întîlnirile dintre ei, deşi plăcute, i-au arătat foarte limpede că el este doar un angajat şi ea este de neatins. Se întreba adesea, uimit, ce dorea Noelle de la el, pentru că Whitestone era un bărbat inteligent şi simţea că aceste discuţii întîmplătoare ascundeau totuşi un interes.

În acea zi anume, Whitestone şi Noelle au luat masa într-un orăşel de pe malul mării, lîngă Cape Sunion. Noelle era îmbrăcată într-o rochie albă de vară şi nu a fost niciodată mai frumoasă. Ian Whitestone era logodit cu un model la Londra, dar ea nu suferea comparaţie cu Noelle, deşi era drăguţă. Cînd se afla lîngă ea, Whitestone se simţea intimidat. Acum Noelle dirija conversaţia spre planurile lui de viitor şi el se întreba, nu pentru prima dată, dacă nu cumva o făcea la îndemnul lui Demiris, pentru a afla dacă îi este devotat.

– Îmi iubesc foarte mult meseria, o asigură pilotul.

Mi-ar plăcea să o practic pînă voi fi prea bătrîn şi nu voi mai putea.

Noelle îl studie, simţind că este suspicios.

– Sînt dezamăgită, îl sfidă ea. Eu speram să fii mai ambiţios.

Whitestone o privi, împietrit.

– Nu înţeleg.

– Nu mi-ai spus tu că vrei să ai o companie în domeniul electronicii?

Bărbatul îşi aminti că i-a menţionat odată acest lucru, dar rămase surprins de faptul că ea îşi amintea.

– Ah, ăsta este doar un vis. Mi-ar trebui foarte mulţi bani.

– Un om cu inteligenţa dumitale, spuse Noelle, nu ar trebui să se împiedice de lipsa de bani.

Whitestone se foi, neliniştit, neînţelegînd ce dorea Noelle de la el. Îi plăcea munca lui. Cîştiga foarte mulţi bani. Pe de altă parte însă trebuia să stea la dispoziţia unui miliardar excentric, la orice oră din zi şi din noapte. Viaţa lui particulară era un calvar şi logondica lui era nemulţumită, indiferent de salariu.

– Am vorbit despre dumneata cu un prieten de-al meu, spuse Noelle. Ar dori să investească într-o nouă companie.

În vocea ei se simţea un entuziasm controlat, ca şi cînd era prea emoţionată să nu-i spună, dar avea grijă să nu forţeze nota. Whitestone ridică privirea spre ea.

– Este foarte interesat de proiectele tale, continuă Noelle.

Whitestone înghiţi cu greu.

– Eu... nu ştiu ce să spun, domnişoară Page.

– Nu aştept să îmi dai un răspuns acum, îl asigură

Noelle. Vreau doar să te gîndeşti la asta.

Bărbatul rămase descumpănit, gîndind profund.

– Domnul Demiris ştie acest lucru? se hotărî el să întrebe.

Noelle îi zîmbi conspirativ.

– Mă tem că domnul Demiris nu ar fi de acord. Nu-i place cînd îşi pierde angajaţii, mai ales pe cei buni. Totuşi... se opri o fracţiune de secundă... cred că o persoană ca dumneata merită să obţină ce este mai bun de la viaţă. Numai dacă nu doreşti să lucrezi pentru altcineva tot restul vieţii.

– Nu doresc, spuse Whitestone repede, dar realiză imediat că a fost prins în capcană. O privi atent pe Noelle să înţeleagă ce fel de capcană era aceasta, dar nu văzu decît simpatie şi înţelegere.

– Orice om de valoare doreşte să facă ceva pentru el, spuse el apărîndu-se.

– Bineînţeles. Gîndeşte-te la propunerea mea şi vom mai vorbi. Pe neaşteptate, adăugă prevenitor: rămîne între noi doi.

– Bineînţeles. Vă mulţumesc. Dacă voi reuşi, cred că va fi extraordinar.

– Am sentimentul că vei reuşi, spuse Noelle.

CATHERINE

Washington – Paris: 1946

13

Luni dimineaţa, la ora nouă, Larry Douglas s-a prezentat la raport, la pilotul şef, căpitanul Hal Sakovitz, în birourile *Pan Am* de la Aeroportul LaGuardia, din New York. În timp ce Larry intra în birou, Sakovitz luă repede dosarul de activitate a lui Larry, pe care îl studiase pînă atunci, şi îl aruncă în sertarul biroului.

Căpitanul Sakovitz era un bărbat bine făcut, cu faţa bătută de vînturi şi cele mai mari mîini pe care le-a văzut Larry vreodată. Sakovitz era cu adevărat unul dintre veteranii aviaţiei. A început pe vremea zborurilor demonstrative de circ, apoi a pilotat avionul cu poşta specială a guvernului, timp de douăzeci de ani, iar la *Pan Am* lucra de cinci ani.

– Îmi pare bine că te avem printre noi, Douglas, îl

întîmpină el.

– Şi mie îmi pare bine că mă aflu aici, spuse Larry.

– Eşti dornic să te vezi în avion?

– Cine are nevoie de avion? rîse Larry. Arată-mi doar direcţia şi zbor pe aripile vîntului.

Sakovitz îi făcu semn să se aşeze.

– la loc. Vreau să vă cunosc bine pe voi, ăştia tineri, care daţi năvală să-mi ocupaţi locul.

– Aşadar, ai observat, rîse Larry.

– Oh, să nu crezi că vă condamn. Sînteţi toţi piloţi de clasă şi aveţi toţi dosare de luptă excelente. Veniţi aici şi gîndiţi cu toţii: „Dacă ramolitul ăsta de Sakovitz poate fi pilot şef, pe mine ar trebui să mă numească preşedintele consiliului de conducere". Nici unul dintre voi nu vrea să rămînă prea mult timp pe post de navigator. Vi se pare doar un pas pînă la postul de pilot de zbor. Ei bine, nu este nimic rău în asta. Aşa ar trebui să decurgă lucrurile.

– Mă bucur să te aud vorbind aşa, spuse Larry.

– Da, dar de la bun început, trebuie să ştiţi un lucru. Noi sîntem o instituţie organizată şi unită, Douglas, iar promovările se fac strict în funcţie de pensionări.

– Înţeleg.

– Singurul lucru pe care s-ar putea să nu-l înţelegi este că în ultima vreme, în această instituţie au venit mai mulţi oameni decît au plecat. Prin urmare, ritmul de promovare în funcţii a fost foarte lent.

– O să-mi încerc şi eu norocul, spuse Larry.

Secretara lui Sakovitz intră cu două ceşti de cafea şi biscuiţi şi în următoarea oră cei doi bărbaţi au încercat să se cunoască mai bine. Sakovitz se purta prietenos şi multe din întrebările lui păreau banale şi

lipsite de importanţă, dar după ce a plecat Larry la prima oră de curs, Sakovitz ştia o mulţime de lucruri despre el. Imediat după plecarea lui Larry, Carl Eastman intra în biroul lui Sakovitz.

– Cum a mers? întrebă Eastman.

– O.K.

Eastman îl privi pieziş.

– La ce te gîndeşti, Sak?

– Îl vom pune la încercare.

– Eu te-am întrebat la ce te gîndeşti?

Sakovitz ridică din umeri.

– Bine, am să-ţi spun. Simt că este un pilot al naibii de bun. Ar trebui să fie, cu toate recomandările bune pe care le are din timpul războiului. Pune-l într-un avion înconjurat de avioane inamice şi nu cred că vei găsi altul mai bun. Apoi bătrînul ezită.

– Continuă, îl încurajă Eastman.

– Problema este că noi nu prea avem avioane inamice pe aici, prin Manhattan. Îi cunosc pe oamenii de felul lui Douglas. Nu am reuşit nici pînă acum să înţeleg de ce le place să-şi pună viaţa în pericol. Îl caută cu lumînarea. Fac nebunii de neexplicat, urcă munţi imposibili sau plonjează pe fundul oceanului, adică se află imediat acolo unde ar găsi o situaţie periculoasă. Cînd izbucneşte războiul, apar şi ei la suprafaţă, ca smîntîna.

Gînditor, Sakovitz roti scaunul cu faţa spre geam. Eastman nu spunea nimic. Aştepta.

– Ştii, Carl, am un presentiment în privinţa lui Douglas. Ceva nu este bine cu omul ăsta. Poate că dacă ar fi comandant al unei aeronave de-a noastre, s-ar descurca, chiar foarte bine; dar eu nu cred că

este pregătit psihologic să primească ordine de la un inginer, un ofiţer de rangul unu şi de la un pilot, mai ales cînd este convins că este mult mai bun decît ei. Sakovitz roti din nou fotoliul, cu faţa spre Eastman. Şi ştii care este nenorocirea? Probabil că este mai bun ca ei.

– Mă pui pe gînduri, spuse Eastman, neliniştit.

– Şi eu am rămas pe gînduri, mărturisi Sakovitz. Nu cred că este... se opri, căutînd un cuvînt potrivit... stabil mental. Vorbind cu el, ai impresia că are sub fund o dinamită, pregătită să explodeze în orice moment.

– Şi ce ai de gînd să faci?

– Îl primim. Va face şcoala şi noi îl vom urmări foarte atent.

– Poate că renunţă singur.

– Nu cunoşti plămada! Va ieşi primul din casă.

Previziunea lui Sakovitz s-a dovedit a fi foarte corectă.

Cursul de şcolarizare consta din patru săptămîni de ore la sol, urmate de o lună de antrenamente de zbor. Pentru că piloţii erau toţi oameni cu experienţă şi foarte buni cunoscători ai aparatelor de zbor, cursul se concentra asupra a două probleme principale: prima era învăţarea problemelor de navigaţie, radio, comunicaţii, citirea hărţilor şi a instrumentelor de zbor, pentru a reîmprospăta memoria cursanţilor şi pentru a le depista punctele slabe, a doua era familiarizarea lor cu noile echipamente pe care le vor folosi.

Simularea zborului se făcea cu un instrument numit Link Trainer, o machetă de cabină de comandă, fixată pe o bază mobilă şi care le permitea piloţilor să

manevreze avionul în orice direcţie, inclusiv să facă opriri forţate, lupinguri, întoarceri în vîrf de arc şi răsturnări. Cabina era acoperită cu o capotă neagră şi pilotul executa manevrele comandate, folosind doar instrumentele din faţa lui. Instructorii de afară îi dădeau pilotului comenzile, îi dădeau direcţi de zbor, decolări şi aterizări pe vînturi puternice, furtuni şi tot ce se putea încadra în categoria „întîmplare neprevăzută". Cei mai mulţi dintre piloţi începeau antrenamentul cu Linik Trainer, foarte încrezători în abilităţile lor, dar descopereau foarte repede că instructorii erau mult mai pricepuţi şi comenzile erau mult mai dificile decît şi-au imaginat. Cînd te găseai singur în cabina opacă, aveai o senzaţie stranie, simţurile îţi erau izolate de lumea reală.

Larry era un elev talentat. Era atent la ore şi absorbea cu nesaţ tot ce i se preda. Îşi făcea conştiincios temele şi nu dădea semne de nerăbdare, nelinişte sau plictiseală. Dimpotrivă, era cel mai conştiincios cursant şi cu siguranţă cel mai bun. Singurul domeniu care îi era nou lui Larry era echipamentul de pe avioanele DC-4. Acestea erau avioane elegante, lungi şi erau dotate cu echipamente inexistente atunci cînd a început războiul. Larry petrecea ore întregi cercetînd fiecare centimetru al aparatelor, studiind subansamblele instrumentelor şi modul de funcţionare. Seara, devora zeci de manuale despre avioane.

Într-o seară tîrziu, după ce au plecat toţi cursanţii, Sakovitz l-a găsit pe Larry în hangar, într-un DC-4, studiind legăturile electrice ale aparaturii de bord.

– Îţi spun eu, ticălosul ăsta vrea să-mi ocupe

postul, i-a spus Sakovitz lui Carl Eastman, a doua zi.

– După cum se poartă, cred că va reuşi, îl tachină Eastman.

La sfîrşitul celor opt săptămîni de şcoală, s-a organizat o mică ceremonie de absolvire. Foarte mîndră de Larry, Catherine a zburat la New York pentru a fi prezentă în momentul cînd Larry va primi aripile de navigator.

Larry a încercat să nu se arate emoţionat.

– Cathy, este o copilărie, îţi dau o bucată de stofă, ca să nu uiţi care-ţi este locul, atunci cînd te aflii în cabina de zbor.

– Nu-i adevărat. Am vorbit cu căpitanul Sakovitz şi mi-a spus cît de priceput eşti.

– Ce naiba ştie un nătîng de polonez? Hai să mergem să sărbătorim.

În aceeaşi seară, Catherine, Larry şi patru colegi cu soţiile lor, au mers să sărbătorească evenimentul la *Clubul Douăzeci şi unu*. Holul restaurantului era foarte aglomerat şi şeful de sală le-a spus că fără rezervare nu le putea oferi nici o masă.

– Să-i ia naiba cu rezervările lor! se înfurie Larry. Să mergem alături la *Toots Shor's*.

– Staţi puţin, le zise Catherine.

Se apropie de şeful de sală şi-i spuse că vrea să vorbească cu domnul Jerry Berns. După cîteva minute, apăru un bărbat mărunt, cu ochi albaştri, inchizitori.

– Eu sînt Jerry Berns. Cu ce vă pot fi de folos?

– Eu şi soţul meu am venit aici cu nişte prieteni, îi explică Catherine. Sîntem zece.

Omul începu să dea din cap, cu regret.

– Dacă nu aţi rezervat masă, îmi pare foarte...

– Sînt partenera domnului William Fraser, îl întrerupse Catherine.

Jerry Berns o privi cu reproş.

– De ce nu mi-aţi spus aşa de la început? Vă rog să-mi acordaţi un sfert de oră.

– Vă mulţumesc, spuse Catherine, recunoscătoare.

Se întoarse la grupul lui Larry.

– Surpriză! Avem o masă, peste cincisprezece minute.

– Cum ai reuşit? o întrebă Larry.

– Uşor. Am pomenit numele lui Bill Fraser. Văzînd privirea din ochii lui Larry, continuă repede: el vine foarte des aici. Mi-a spus că dacă voi veni vreodată, să amintesc numele lui.

Larry se întoarse spre ceilalţi.

– Să plecăm naibii de-aici. Asta-i pentru păsări rare.

Grupul porni spre uşă. Larry se întoarse spre Catherine:

– Vii?

– Daa, spuse ea şovăitor, vreau doar să-i anunţ că nu...

– Dă-i naibii! Vii sau nu vii?

Oamenii îi priveau curioşi. Catherine roşi.

– Da, reuşi ea să articuleze şi îl urmă pe Larry spre uşă.

Pînă la urmă s-au oprit la un restaurant italian de pe Sixth Avenue şi au mîncat foarte prost. În prezenţa celorlalţi, Catherine s- a comportat de parcă nimic nu s-a întîmplat, dar în sufletul ei fierbea. Era furioasă pe

Larry pentru comportarea lui copilărească şi pentru că a umilit-o în prezenţa celorlalţi.

Cînd au ajuns acasă, ea a intrat în dormitor fără să spună un cuvînt, s-a dezbrăcat, a stins lumina şi s-a culcat. Îl auzea pe Larry în salon, preparîndu-şi un martini.

După zece minute, Larry a venit în dormitor, a aprins lumina şi s-a aşezat pe marginea patului.

– O faci pe martira?

Catherine s-a ridicat, furioasă.

– Să nu mă faci să mă simt vinovată! Comportarea ta astă-seară a fost de neconceput! Ce te-a apucat?

– Tipul care te-a apucat şi pe tine!

Catherine a amuţit.

– Poftim?

– Vorbesc despre domnul Perfecţiune. Domnul Bill Fraser.

Catherine îl privea, uluită.

– Bill nu a făcut decît să ne ajute.

– Exact! Tu îi datorezi slujba, eu îi datorez slujba, şi iată că nu mai putem intra într-un restaurant, fără să-i cerem voie domnului Fraser! M-am cam săturat să dau de el în fiecare zi!

Nu cuvintele, tonul lui Larry a şocat-o pe Catherine. Era atît de frustrat şi neputincios, încît Catherine realiză pentru prima oară ce tulburat era. Şi, la urma urmei, de ce nu? A venit după patru ani de război şi şi-a găsit soţia în parteneriat de afaceri cu fostul ei amant. Pentru ca răul să fie complet, el nu şi-a găsit o slujbă fără ajutorul lui Fraser.

Privindu-l pe Larry, Catherine îşi dădu seama că acest moment este punctul de cotitură al căsniciei lor.

Dacă va rămîne în continuare cu el, va trebui să-l pună pe primul plan în viaţa ei. Înainte de afacerile ei, înainte de toate. Pentru prima dată, Catherine avea sentimentul că îl înţelege pe Larry.

Citindu-i gîndurile, Larry spuse stînjenit:

– Îmi pare rău, m-am purtat ca un necioplit! Dar dacă nici o masă la un restaurant nu putem obţine fără Fraser... ştii, am simţit că mi- a ajuns pînă aici!

– Mie îmi pare rău, Larry. N-o să-ţi mai fac niciodată aşa ceva.

Într-o secundă erau unul în braţele celuilalt.

– Te rog, nu mă părăsi niciodată, Cathy.

Catherine se gîndi cît de aproape a fost de această hotărîre, dar spuse:

– Nu te voi părăsi, Larry.

Primul zbor al lui Larry, ca navigator, a fost cursa 147, Washington – Paris. A stat la Paris patruzeci şi opt de ore şi apoi a stat acasă trei zile, înainte de a pleca din nou.

Într-o dimineaţă, Larry a sunat-o pe Catherine la birou. Era emoţionat.

– Hei, am găsit un restaurant deosebit pentru tine. Poţi veni la masă?

Catherine privi disperată grămada de dosare din faţa ei, care trebuiau rezolvate şi aprobate înainte de amiază.

– Sigur, spuse, fără tragere de inimă.

– Doar nu ai de gînd să mă laşi singură! exclamă Lucia, asistenta ei. Stuyvesant vede roşu, dacă nu-i ducem astăzi planul de campanie publicitară.

– Va trebui să mai aştepte, spuse Catherine. Acum plec să iau masa cu soţul meu.

– Nu te condamn, spuse Lucia, ridicînd din umeri. Dacă te saturi vreodată de el, anunţă-mă şi pe mine.

– Cred că ai să fii prea bătrînă pînă atunci!

Larry o aştepta în faţa clădirii şi Catherine urcă în maşină.

– Ţi-am stricat ziua? o tachină el.

– Sigur că nu! Ce idee!

– O să-i apuce nebuneala pe toţi, spuse Larry cu răutate.

Maşina se îndrepta spre aeroport.

– Este departe restaurantul? întrebă Catherine. În după-amiaza aceea avea cinci întîlniri de afaceri, începînd de la ora două.

– Nu prea departe... Eşti ocupată după-amiază?

– Nu prea, minţi ea. Nimic deosebit.

– Bine.

Cînd au ajuns la aeroport, Larry a oprit maşina la intrarea principală.

– Este restaurantul aeroportului?

– La capătul celălalt, spuse Larry, distrat.

Parcă maşina şi o luă pe Catherine de mînă, conducînd-o spre o poartă de îmbarcare *Pan Am*. O fată atrăgătoare de la ghişeu îl salută pe Larry, spunîndu-i pe nume.

– Ţi-o prezint pe soţia mea, spuse Larry cu mîndrie. Catherine, aceasta este Amy Winston. Hai, vino, continuă el şi o împinse spre rampa de îmbarcare.

– Larry... începu Catherine... Ce?...

– Hei, ştii ceva? Eşti cea mai gălăgioasă fată pe care am invitat-o la masă.

Au ajuns la ieşirea 37. Doi bărbaţi verificau biletele. Pe un ghişeu era o tăbliţă pe care scria: *„Zborul 147 pentru Paris – Plecare 1:00, PM"*. Larry se îndreptă spre unul din bărbaţi.

– Gata, am adus-o, Tony. Îi întinse bărbatului un bilet de avion. Cathy, el este Tony Lombardi, Tony, ea este Catherine.

– Am auzit multe despre tine, Catherine. Biletul este în ordine, spuse şi i-l întinse Catherinei.

Catherine privea uluită.

– Ce înseamnă asta?

– Te-am minţit, îi spuse Larry, zîmbind. Nu te duc la masă. Te duc la Paris. Vom mînca la *Maxim.*

Vocea Catherinei tremura:

– La *Ma... Maxim*? La Paris? Acum?

– Exact!

– Dar nu pot, începu ea. Nu pot pleca la Paris acum!

– Cum să nu poţi? zîmbi Larry. Paşaportul tău este la mine în buzunar.

– Larry, eşti nebun! Nu am haine. Am un milion de întîlniri de afaceri. Eu nu...

– Îţi cumpăr eu ceva haine, la Paris! Anulezi toate întîlnirile şi Fraser se poate descurca fără tine pentru cîteva zile.

Catherine îi privea neştiind ce să mai creadă. Îşi aminti hotărîrea pe care a luat-o. Larry era soţul ei. Trebuia să fie pe primul plan. Abia acum înţelegea că nu numai ideea de a o duce pe ea la Paris era importantă pentru Larry. Dorea să-i arate ce bun este,

îi cerea să călătorească într-un avion al cărui navigator era el. Şi ea, aproape că a stricat totul. Îl prinse de mînă şi îi zîmbi.

– Ce mai aşteptăm? Îmi este teribil de foame.

Parisul a fost ca un carusel. Larry a aranjat să-şi ia o săptămînă liberă şi Catherine a avut impresia că în fiecare minut, Larry avea ceva de făcut. Au luat o cameră într-un hotel încîntător de pe malul stîng al Senei.

În prima dimineaţă la Paris, Larry a dus-o pe Catherine într-un magazin pe Champs Elysées şi a încercat să cumpere tot magazinul. Catherine a cumpărat doar hainele de strictă necesitate, uluită de cît erau de scumpe.

– Ştii care este problema ta? o întrebă Larry. Îţi faci prea multe probleme în privinţa banilor. Doar eşti în a doua lună de miere!

– Da, domnule! Dar Catherine refuză în continuare să cumpere rochii de care nu avea nevoie.

L-a întrebat pe Larry de unde avea bani, dar el a refuzat să discute problema cu ea. În cele din urmă, Catherine a aflat.

– Am primit un avans la salariu, i-a spus Larry. Ce mare scofală?

Şi Catherine nu a avut inima să-i spună ce mare scofală era. Se purta ca un copil, era generos şi fără griji, era fermecător.

Aşa cum a fost şi tatăl ei, fermecător.

Larry i-a arătat tot Parisul: au văzut Louvre şi Tuilleries şi Les Invalides, cu mormîntul lui Napoleon; au intrat într-un restaurant pitoresc de lîngă Sorbona,

au vizitat Les Halles şi pieţele de fructe şi de flori. Au petrecut ultima duminică după-amiază la Versailles şi au luat masa de seară într-o grădină superbă, Coq Hardi, în afara Parisului. A fost o lună de miere perfectă.

Hal Sakovitz privea încruntat rapoartele săptămînale ale personalului. De fapt, citea raportul despre Larry Douglas. Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi muşcă gînditor buza de jos. Într-un tîrziu se aplecă spre interfon şi apăsă pe buton:

– Trimite-l înăuntru.

După un moment, Larry intra în birou, îmbrăcat în uniforma piloţilor Pan Am, ducînd pe umăr geanta de voiaj. Îi zîmbi deschis lui Sakovitz.

– Dună dimineaţa, şefule.

– la loc.

Larry se aşează pe un scaun în faţa biroului şi îşi aprinse o ţigară.

– Am aici un raport – lunea trecută, la Paris, te-ai prezentat pentru zbor cu o întîrziere de patruzeci şi cinci de minute.

Expresia de pe chipul lui Larry se schimbă.

– Am fost prins într-o blocare de circulaţie, din cauza unei parade militare, pe Champs Elysées. Avionul a plecat la timp. Nu ştiam că aveţi o tabără militară aici!

– Nu tabără militară, avem o Companie aeriană, spuse Sakovitz, calm. Şi o conducem ca la carte.

– Bine, spuse Larry, furios. Am să încerc să mă ţin departe de Champs Elysées. Altceva?

– Da. Comandantul Swift crede că ai băut înainte

de decolare, în ultima vreme...

– Minte! se repezi Larry.

– De ce ar minţi?

– Pentru că se teme să nu-i fur locul. În glasul lui Larry se simţea o mînie de nestăpînit. Ticălosul ăsta este ca o domnişoară bătrînă, care trebuia să iasă la pensie de zece ani!

– Ai zburat cu patru comandanţi de zbor, spuse Sakovitz, care ţi-a plăcut mai mult?

– Nici unul, se răsti Larry. Înţelese prea tîrziu capcana.

Adăugă repede:

– Adică... sînt băieţi buni. Nu am nimic împotriva lor.

– Dar lor nu le-a plăcut să zboare cu tine! spuse Sakovitz. Îi enervezi.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că în caz de urgenţă, trebuie să fii sigur pe omul de lîngă tine. Iar ei nu sînt siguri de tine.

– Pentru Dumnezeu! explodă Larry. Am trăit patru ani de urgenţe, deasupra Germaniei şi în Pacific, mi-am riscat viaţa cînd motanii ăştia stăteau la îngrăşat şi primeau salarii frumoase şi acum ei spun că nu au încredere în mine? Cred că glumeşti!

Larry strîngea din pumni, încercînd să se controleze.

– Bine, spuse el mai calm, am primit mesajul. Dacă ai terminat, eu o să plec, am zbor peste cîteva minute.

– Am numit pe altcineva, spuse Sakovitz. Eşti concediat.

Larry rămase împietrit.

– Cum sînt?

– Într-o anumită privinţă, este şi vina mea, Douglas. Nu trebuia să te primesc de la bun început.

Larry se ridicase în picioare şi ochii îi străluceau de mînie.

– Şi atunci, de ce naiba ai făcut-o?!

– Pentru că soţia ta are un prieten pe nume Bill Fraser... începu Sakovitz.

Larry se apropie de birou şi lovi în plin chipul din faţa lui. Lovitura l-a lipit pe Sakovitz de perete. Cînd reveni din inerţie, Sakovitz îl lovi pe Larry de două ori, apoi făcu un pas înapoi, încercînd să-şi recapete controlul.

– Ieşi afară! Imediat!

Larry îl privea cu faţa contorsionată de ură.

– Ticălosule, spuse el şuierat, nu mă mai apropii de Compania voastră, nici dacă mă rugaţi în genunchi! Se întoarse şi ieşi vijelios din birou.

Sakovitz privi în urma lui. Secretara intră în birou, speriată. Văzu scaunul răsturnat şi buza sîngerîndă a lui Sakovitz.

– Vă este rău?

– Nu, mă simt grozav. Roagă-l pe domnul Eastman să vină pînă la mine.

Zece minute mai tîrziu, Sakovitz termina de povestit.

– Ce crezi tu că nu este bine cu Douglas ăsta? întrebă Eastman.

– Cinstit? Eu cred că este psihopat.

Eastman îl privi pătrunzător.

– Nu eşti cam dur, Sak? Nu a băut înainte de

zboruri, nu avem nici un martor şi toţi mai întîrzie din cînd în cînd.

– Dacă ar fi fost numai atît, nu l-aş fi concediat, Carl. Dar Douglas are în el un punct care clocoteşte continuu. Ca să fiu sincer, astăzi l-am provocat şi nu a fost prea greu. Dacă ar fi rezistat la presiune, i-aş mai fi dat o şansă.Ştii ce mă îngrijorează?

– Ce?

– Acum cîteva zile m-am întîlnit cu un tip care a zburat în *Forţele Britanice*. Mi-a spus o poveste nebunească. Se pare că atunci cînd Douglas zbura în *Escadronul Vulturii*, s-a îndrăgostit de o englezoaică. Dar fata era logodită cu un tip care se numea Clark, din escadronul lui Douglas. Douglas a făcut tot ce-a putut să o convingă pe fată, dar nu a reuşit. Cu o săptămînă înainte ca cei doi să se căsătorească, Escadronul a avut misiunea să acopere nişte B-17, într-un raid deasupra oraşului Dieppe. Douglas zbura în urma celorlalţi. Au lansat bombele şi au plecat acasă. Deasupra Canalului Mînecii, au fost atacaţi de nişte Messerschmidt şi Clark a fost doborît.

Sakovitz se opri, pierdut în gînduri. Eastman aştepta să continue. Într-un tîrziu, Sakovitz continuă:

– După cum mi-a povestit prietenul meu, lîngă Clark nu se găsea nici un Messerschmidt, atunci cînd a fost doborît.

Eastman îl privea uluit.

– Isuse! Vrei să spui că Larry Douglas...?

– Nu spun nimic. Ţi-am povestit doar ceea ce am auzit şi eu. Îşi duse din nou batista la gură: nu mai sîngera. Este greu de ştiut cu exactitate ce se petrece

în mijlocul unei lupte. Poate că, pur şi simplu, Clark a rămas fără combustibil. Un lucru este al naibii de sigur. În acel moment, Clark nu a avut noroc!

– Ce s-a întîmplat cu fata?

– Douglas s-a mutat la ea, pînă cînd a plecat în America, apoi a părăsit-o. Îl privi gînditor pe Eastman. Să-ţi spun ceva. Îmi este milă de soţia lui Douglas.

Catherine era în sala de şedinţe, la o întîlnire cu personalul. Larry a deschis uşa şi a intrat.

Avea un ochi vînăt şi o rană pe obraz. Ea se ridică repede şi fugi spre el.

– Ce s-a întîmplat, Larry?

– Mi-am dat demisia, bolborosi el.

Catherine îl trase la ea în birou, departe de privirile curioase ale colegilor şi îl puse o compresă cu apă rece la ochi.

– De multă vreme mă sîcîie, Cathy. Cred că sînt geloşi pentru că eu am luptat în război şi ei nu. Oricum, astăzi au întrecut măsura. Sakovitz m-a chemat la el şi mi-a spus că singurul motiv pentru care m-au angajat a fost faptul că tu ai fost amanta lui Bill Fraser.

Catherine îl privi, înmărmurită.

– L-am lovit, continuă Larry. Nu l-am mai putut suporta – cu sau fără slujbă. Nu voi permite nimănui să vorbească aşa despre tine.

–Oh, dragul meu! Îl strînse în braţe încurajator. Îmi pare rău! Nu te supăra. Poţi lucra la orice companie aeriană din ţară.

Dar profeţia Catherinei nu se adeveri. Larry a

vizitat mai multe companii aeriene, dar nu a reuşit să se angajeze. Într-o zi, cînd a luat masa cu Bill Fraser, Catherine i-a povestit totul. Fraser nu a spus nimic, dar după aceea a fost foarte tăcut şi gînditor. De mai multe ori Catherine a avut impresia că ar fi vrut să-i spună ceva, dar de fiecare dată s-a oprit nehotărît. Într-un tîrziu, i-a spus:

– Cunosc o mulţime de oameni influenţi, Cathy. Vrei să fac ceva pentru Harry?

– Mulţumesc, Bill, spuse Catherine, cu recunoştinţă, dar cred că trebuie să ne descurcăm singuri.

Fraser o privi îndelung.

– Dacă te răzgîndeşti...:

– Da, Bill. Se pare că întotdeauna vin la tine, atunci cînd am probleme.

AGENŢIA PARTICULARĂ ACVE
Strada „D", 1402
Washington D.C.
1 aprilie 1946
Raport 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Vă mulţumim pentru scrisoarea din 15 martie 1946 şi pentru cecul trimis.

De la ultimul meu raport, Subiectul a fost angajat ca pilot la The Glying Wheels Transport Company, *o companie independentă, mică, cu baza de operaţii în Long Island. Un cec de la banca Dun Bradstreet arată că au un capital de 750.000 de dolari. Echipamentul lor constă într-un B-26 şi un DG-3. Au împrumuturi bancare în*

valoare de 400.000 de dolari. Vicepreşedintele băncii unde au contul mă asigură că această companie are un mare potenţial pentru viitor. Banca analizează acum să le acorde un împrumut suficient pentru a-şi cumpăra echipamente şi avioane. Au un profit de 80.000 de dolari pe an şi un proiect care le va asigura o creştere de 30 % a profitului, în următorii cinci ani.

Dacă mai doriţi şi alte amănunte financiare, vă rog să mă anunţaţi.

Subiectul a început lucrul la 19 martie 1946.

Directorul de personal (care este şi proprietar) l-a informat pe agentul meu că este foarte norocos, dacă a reuşit să-l aducă pe subiect la compania lui. Urmează şi alte amănunte.

Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.

BANQUE DE PARIS
New York City, New York
Philippe Chardon
Preşedintelui Consiliului

Chére Noelle

Tu es vraiment mauvaise! Je ne sais pas ce que cet homme t'a fait, mais quoique ce soit, il a payé. Il a eté mis à la porte aux Flying Wheels et mon ami me dit qu'il en a piqué une crise.

Je pense être à Athenes, et je compte te

voir.

Mes amities a Costa – et ne tien fais pas la petite faveur que je t'ai faite restera notre secret.

Affectueusement à toi Philippe.[1]

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada „D", 1402
Washington D.C.
Referat 2-179-210
22 mai 1946

Dragă domnule Barbet,

Completez raportul din 1 mai 1946.

La 14 mai 1946, Subiectul a fost concediat de la Flying Wheels Transport Company. *Am încercat să anchetez discret motivele concedierii, dar de fiecare dată m-am lovit de un zid. Nimeni nu doreşte să discute despre acest subiect. Nu pot decît să presupun că Subiectul a făcut ceva şi s-a discreditat.*

Subiectul caută o nouă slujbă, tot în aviaţie, dar se pare că nu are şanse imediate.

1. Draga mea Noelle. Eşti, într-adevăr, o fetiţă rea! Nu ştiu ce ţi-a făcut acest bărbat, dar orice ar fi făcut, el a plătit. A fost concediat de la Flying Wheels şi prietenul meu mi-a spus că a făcut o criză de nervi. Cred că voi veni la Atena şi sper să te văd. Transmite salutările mele lui Costa – şi sper ca micul favor pe care ţi l-am făcut să rămînă micul nostru secret. Cu afecţiune, al tău, Philippe.

Voi încerca să obţin mai multe informaţii despre motivul concedierii.

Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.

TELEGRAMĂ
Christian Barbet
Cable Chrisbar
Paris, Franţa
29 mai 1946

PRIMIT MESAJUL STOP RENUNŢAT IMEDIAT LA CERCETAREA MOTIVELOR PENTRU CARE A FOST CONCEDIAT SUBIECTUL STOP RESTUL SE VA CONTINUA CA ŞI PÎNĂ ACUM STOP

RESPECT
R. RUTTENBERT
AGENŢIA PARTICULARĂ ACME

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada „D“ 1402
Washington D.C.
16 iunie 1946
Referat 1-179-210

Dragă domnule Barbet,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea din 10 iunie şi pentru cecul pe care l-aţi trimis.

La 15 iunie, Subiectul a găsit de lucru, funcţie de co-pilot la Global Airways, *o linie regională care operează pe ruta Washington-*

Boston-Philadelphia.

Global Airways *este o mică linie aeriană cu o flotă de trei avioane şi, după informaţiile mele, compania are foarte mari datorii. Un vicepreşedinte al companiei mi-a spus că speră să obţină un împrumut de la* Dallas First National Bank, *în următoarele şaizeci de zile, ceea ce le va asigura suficient capital pentru a se consolida şi extinde.*

Subiectul este foarte apreciat aici şi se pare că şi-a găsit norocul.

Vă rog să-mi scrieţi dacă doriţi şi alte informaţii despre Global Airways.

Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada „D" 1402
Washington D.C.
20 iulie 1946
Referat 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Global Airways, *pe neaşteptate, a dat faliment şi a ieşit din afaceri. Din cîte mi-am dat seama, acest lucru s-a întîmplat pentru că* Dallas First National Bank *a refuzat să le acorde împrumutul promis. Subiectul este din nou şomer şi-a reluat vechile lui obiceiuri, cum am mai scris şi în celelalte rapoarte.*

Nu voi cerceta cauzele pentru care

banca a refuzat să le acorde împrumutul, decît dacă mi-o veţi cere.

Cu sinceritate,
R. Ruttenberg,
Director.

Noelle îşi ţinea toate rapoartele şi colajele de ziare într-o mapă de piele pe care o ascundea şi o încuia într-o valiză, pusă la rîndul ei în cel mai ascuns ungher al garderobei. Nu pentru că i-ar fi fost teamă că Demiris ar fi controlat în lucrurile ei, ci pentru că ştia cît de mult îi plac intrigile. Iar aceasta era vendeta ei personală şi dorea să fie sigură că el nu va şti nimic.

Constantin Demiris va juca un rol deosebit în planul ei de răzbunare, dar nu va şti niciodată acest lucru. Noelle mai privi o dată rapoartele, apoi le încuie mulţumită.

Era pregătită să înceapă.

Totul a început cu un telefon.

Catherine şi Larry luau cina acasă – tăcuţi şi tensionaţi. Larry a fost foarte puţin acasă, în ultima vreme, iar cînd stătea acasă era mohorît şi irascibil. Catherine îi înţelegea nefericirea.

– Parcă m-ar urmări demonii, i-a spus el, cînd *Global Airways* a dat faliment.

Şi era adevărat. Avea un ghinion incredibil. Catherine încerca să-l încurajeze, îi spunea mereu cît este de bun ca pilot şi oricine îl va angaja va fi un om norocos. Dar viaţa cu el devenise viaţa lîngă un leu rănit. Catherine nu ştia niciodată cînd el îşi va revărsa

furia asupra ei şi, pentru că îi era teamă să nu-l deprime şi mai mult, încerca să-i înţeleagă accesele de furie şi i le trecea cu vederea. Telefonul sună cînd se aflau la desert. Catherine ridică receptorul.

– Alo?

La capătul celălalt era o voce cu puternic accent englezesc.

– Cu Larry Douglas, vă rog. Sînt Ian Whitestone.

– Un moment, vă rog. Întinse receptorul spre Larry. Este pentru tine. Se numeşte Ian Whitestone.

Larry se încruntă, uimit.

– Cine? Apoi faţa i se lumină. Ce Dumnezeu? Se grăbi spre telefon. Ian? rîse scurt. Dumnezeule, au trecut aproape şapte ani! Cum naiba ai dat de mine?

Catherine îl văzu pe Larry dînd din cap şi zîmbind. După vreo cinci minute, spuse:

– Pare interesant, bătrîne. Sigur că vin. Unde? Ascultă cîteva momente. Bine, peste o jumătate de oră. Ne vedem acolo.

Puse receptorul în furcă, foarte gînditor.

– Un prieten? întrebă Catherine.

– Nu, nu chiar. Tocmai de aceea mi se pare ciudat. Este un tip pe care l-am cunoscut în Anglia, am luptat împreună. Niciodată nu am fost prea apropiaţi. Dar spune că are o propunere interesantă pentru mine.

– Ce fel de propunere?

Larry ridică din umeri.

– Îţi spun cînd mă întorc.

Era aproape trei dimineaţa cînd Larry s-a întors acasă. Catherine citea. Îl aştepta. Larry veni direct în

dormitor.

– Bună.

Se întîmplase ceva cu el. Radia o bucurie pe care Catherine nu o mai văzuse la el de foarte multă vreme. Se apropie de pat.

– Cum a mers întîlnirea?

– Cred că extraordinar, spuse Larry, uimit. De fapt, cred că a mers atît de bine, încît nu-mi vine să cred. Probabil că o să am de lucru.

– Să lucrezi pentru Ian Whitestone?

– Nu, Ian este pilot ca şi mine. Ţi-am spus că am zburat împreună.

– Da.

– Ei bine, după război, un grec, prieten de-al lui, i-a găsit o slujbă – pilot particular al lui Demiris.

– Armatorul grec?

– Armator, cu mine de aur şi petrol şi ce vrei – Demiris posedă jumătate din lume. Whitestone avea o situaţie foarte bună acolo.

– Şi ce s-a întîmplat?

Larry zîmbi ciudat.

– Whitestone pleacă în Australia. Îl ajută cineva să pornească o afacere personală.

– Tot nu înţeleg, spuse Catherine. Ce legătură ai tu cu toate aceste lucruri?

– Whitestone i-a sugerat lui Demiris că eu aş putea să-l înlocuiesc. A plecat în scurt timp şi Demiris nu a avut timp să-şi caute un alt pilot. Whitestone crede că eu sînt cel mai potrivit pentru postul acesta. Ezită cîteva secunde. Nu ştii ce ar însemna pentru mine, Cathy.

Catherine se gîndi la celelalte slujbe, la tatăl ei şi visurile lui neîmplinite şi de aceea păstră în voce o

nuanţă de realism, pentru a nu-i da speranţe deşarte, dar nici să nu-l descurajeze.

– Ai spus că tu şi Whitestone nu aţi fost prieteni în mod deosebit?

Larry ezită.

– M'da.

O cută îi străbătu fruntea. Adevărul adevărat era că el şi Ian Whitestone nu s-au putut suferi niciodată. Telefonul din seara aceea a fost o mare surpriză. Cînd s-au întîlnit, Whitestone s-a purtat ciudat, a fost neliniştit. După ce i-a explicat totul, Larry a comentat:

– Mă surprinde că te-ai gîndit la mine.

După o pauză stînjenitoare, Whitestone a spus:

– Demiris vrea un pilot foarte bun, iar tu eşti un pilot foarte bun.

A avut impresia că Whitestone aproape îl ruga să primească slujba, de parcă Larry i-ar fi făcut astfel o mare favoare. A părut foarte uşurat cînd Larry i-a spus că este interesat, apoi, la foarte scurt timp, a părut nerăbdător să se vadă plecat. Oricum ar fi luat-o, a fost o întîlnire ciudată.

– Aceasta este o şansă de o viaţă, spuse Larry spre Cathy. Demiris îi plătea lui Whitestone cincisprezece mii de drahme pe lună, adică cinci sute de dolari, din care acolo el trăia ca un rege.

– Dar asta nu înseamnă că ar trebui să trăieşti în Grecia?

– Noi amîndoi vom pleca în Grecia. Cu atîţia bani putem face şi economii. Trebuie să încerc.

Catherine ezita, alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

– Larry, este atît de departe! Iar tu nici măcar nu-l cunoşti pe Constantin Demiris. Nu se poate să nu găsim aici o...

– Nu! Vorbea sălbatic. Nimeni nu dă nici doi bani aici pe tine, chiar dacă ai fost un pilot bun. Nu-i interesează decît dacă ţi-ai plătit cotizaţia la sindicat. Acolo aş fi independent! Este ceea ce mi-am visat întotdeauna, Cathy. Demiris are o flotilă de avioane – nu-ţi vine să crezi! Iar eu voi zbura din nou, fetiţo. Singurul om căruia va trebui să-i fiu pe plac este Demiris, iar Whitestone spune că o să-mi placă tipul.

Catherine se gîndi la slujba de la *Pan Am* şi la toate planurile pe care şi le-a făcut, apoi la toate eşecurile pe care le-a avut. *Dumnezeule*, se gîndi ea. *În ce încurcătură mai intru? Asta înseamnă că va trebui să-mi părăsesc eu slujba şi va trebui să trăiesc într-un loc străin, printre străini, cu un soţ care este aproape un străin!*

Larry o privea febril.

– Eşti lîngă mine?

Catherine îi privi chipul îmbujorat de speranţe. Acesta era soţul ei şi dacă dorea să-şi păstreze căsnicia, va trebui să trăiască acolo unde va trăi el. Şi cît ar fi de minunat dacă de data aceasta ar avea noroc! El va fi din nou cum a fost. Bărbatul fermecător, amuzant şi minunat, cu care s-a căsătorit. Trebuia să-i dea o şansă.

– Sigur că sînt lîngă tine! De ce nu mergi să te întîlneşti cu Demiris? Dacă-ţi dă slujba, vin şi eu mai tîrziu.

Larry zîmbi copilăreşte.

– Ştiam că pot conta pe tine. O îmbrăţişă strîns. Ce-ar fi să scoţi cămaşa asta de noapte?

Catherine se dezbrăcă încet, gîndindu-se cum îi va da vestea lui Bill Fraser.

În dimineaţa următoare devreme, Larry a luat

avionul spre Atena să-l întîlnească pe Constantin Demiris.

În următoarele cîteva zile, Catherine nu a primit nici o veste de la el. Pe măsură ce trecea săptămîna, Catherine își dorea ca problema să nu se rezolve în Grecia şi Larry să-i telefoneze că se va întoarce acasă. Chiar dacă va fi primit de Demiris, nu ştia cît timp va dura această slujbă. Era imposibil să nu găsească de lucru în America.

La şase zile după ce a plecat, Catherine a primit un telefon de peste ocean.

– Catherine?

– Tu eşti, dragul meu?

– Împachetează! Vorbeşti cu pilotul personal al lui Constantin Demiris.

După zece zile, Catherine se afla în drum spre Grecia.

PARTEA A DOUA

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

14

Oamenii modelează oraşe, oraşele modelează oamenii. Atena este ca o nicovală care a înfruntat ciocanul secolelor. A fost ocupată de sarazini, angli şi turci, dar de fiecare dată a supravieţuit. Atena se află spre capătul sudic al Marii Cîmpii Atice, ale cărei pante blînde coboară spre Golful Salonic, la sud-vest şi este străjuită de maiestuosul munte Hymettus, la est. Sub patina strălucitoare a timpului care a lustruit oraşul, Atena încă ţi se mai pare un sat plin de fantomele antichităţii, care evocă tradiţiile vechi şi gloriile apuse, oraş în care locuitorii trăiesc în egală măsură în trecut şi în prezent, oraş în care surprizele nu contenesc, mereu se descoperă cîte ceva şi totuşi,

ţi se pare necunoscut.

Larry era la *Aeroportul Hellenikon* – o aştepta pe Cathy. L-a văzut grăbindu-se spre poarta de ieşire şi alergînd spre ea. Era foarte fericit. Părea mai bronzat şi mult mai relaxat.

– Ce dor mi-a fost de tine, Cathy! spuse şi o îmbrăţişă cu căldură.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Abia după ce a scăpat cuvintele, şi-a dat seama că nu minte. Mereu uita ce impact are prezenţa lui Larry asupra ei, dar îl simţea de fiecare dată, după o absenţă mai lungă.

– Cum a primit Bill Fraser vestea? a întrebat-o Larry.

– Destul de înţelegător.

– Nu avea de ales, nu? remarcă Larry, sardonic.

Catherine îşi aminti întîlnirea cu Bill Fraser. A fost şocat.

– Pleci să trăieşti în Grecia? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Pentru că este stipulat în contractul de căsătorie, spuse ea, încercînd să glumească.

– Dar de ce nu îşi găseşte Larry o slujbă aici, Cathy?

– Nu ştiu de ce, Bill. De fiecare dată ceva nu merge. Dar acum are o slujbă în Grecia şi se pare că de data aceasta va merge.

După primul protest impulsiv, Bill s-a purtat minunat. I-a făcut situaţia mai puţin stînjenitoare şi a insistat ca ea să nu se retragă de la firmă.

– Doar nu pleci pentru totdeauna, i-a spus el.

Acum, privindu-l pe Larry, aranjîndu-i bagajele, Catherine se gîndea la cuvintele lui. Larry vorbi cu hamalul în greceşte şi Catherine se minună cît de repede învaţă Larry, cînd vrea acest lucru.

– Aşteaptă să-l cunoşti pe Constantin Demiris. Se poartă ca un rege. Toţi potentaţii din Europa par să-şi petreacă timpul gîndindu-se cum să-i fie pe plac.

– Îmi pare bine că îţi place de el.

– Şi el mă place.

Nu l-a văzut niciodată atît de fericit şi entuziast. Era un început bun.

În drum spre hotel, Larry i-a descris prima întîlnire cu Demiris. Larry a fost aşteptat la aeroport de un şofer în livrea. Imediat, Larry l-a rugat să-l ducă la avioanele lui Demiris, să le vadă. Şoferul l-a condus într-un hangar imens. Erau trei avioane şi Larry le-a cercetat pe fiecare în parte, cu ochi critic. Hawker Siddeley era o frumuseţe şi abia aştepta să-l piloteze. Următorul era un avion mai mic, de şase locuri, un Piper. Larry estimă că ar face cu uşurinţă trei sute de mile pe oră. Al treilea era un avion de două locuri, L-5, cu motor Lycoming. După ce a terminat inspecţia, Larry a revenit lîngă şoferul care aştepta.

– Merg, sînt bune. Să mergem.

Şoferul l-a dus la Varkiza, o suburbie selectă, la douăzeci şi cinci de kilometri de Atena.

– Nici nu-ţi imaginezi vila lui Demiris, îi spuse Larry Catherinei.

– Cum arată?

– Este imposibil de descris. Se ridică pe vreo zece acri, este înconjurată de un gard electrificat, este

păzită de oameni şi cîini şi de tot felul de alte chestii. Pe dinafară, vila este un palat, înăuntru, este un adevărat muzeu. Are bazin de înot, sală de spectacol şi sală de cinema. Ai s-o vezi şi tu într-o zi.

– S-a purtat drăguţ cu tine?

– Bineînţeles, zîmbi Larry. Am primit un tratament de zile mari. Cred că reputaţia mea a ajuns la urechile lui, înaintea persoanei mele.

Adevărul era că Larry a stat într-o antecameră timp de trei ore, înainte de a fi primit la Constantin Demiris. În condiţii obişnuite, Larry ar fi fost furios, dar acum ştia cît de mult depinde viaţa lui de această întîlnire şi emoţiile nu au mai lăsat loc furiei. De fapt, i-a spus Catherinei cît de importantă era pentru el această slujbă. Dar nu i-a spus cît de disperat avea nevoie de ea. Singurul lui talent era să zboare şi dacă nu zbura, se simţea pierdut. Acum i se părea că toată viaţa lui s-a scufundat într-o adîncime emoţională neexplorată şi tensiunea era enormă. Absolut totul depindea de această slujbă.

După trei ore, un valet l-a anunţat că domnul Demiris îl putea primi. L-a condus pe Larry printr-un hol mare şi acesta a avut impresia că se află la Versailles. Pereţii aveau o nuanţă delicată de auriu verde şi bleu, tapiserii Beauvais şi lambriuri din lemn de trandafir dădeau holului o eleganţă deosebită. Pe jos era un magnific covor Savonnerie şi totul era luminat de un candelabru enorm de cristal De Roche şi bronz Dore.

La intrarea în bibliotecă, erau două coloane de onix verde cu capetele ornamentate în bronz auriu. Şi biblioteca era deosebit de rafinată. Lambriurile erau

din lemn sculptat. Pe mijlocul unui perete era un şemineu de marmură, cu ornamentaţii de aur. Pe poliţa de marmură, erau două statuete de bronz Chenets de Philippe Cffieri.

Restul peretelui, pînă la tavanul roz, era acoperit de un tablou de Jean Honoré Fragonard. Prin uşa deschisă de la verandă, Larry şi-a aruncat privirea spre o peluză enormă care ducea într-un părculeţ, plin de statuete şi fîntîni arteziene.

La capătul îndepărtat al bibliotecii, se afla o masă-birou din lemn sculptat, iar în spatele ei, un fotoliu cu spătar înalt, împodobit cu o tapiţerie Aubusson. În faţa biroului erau două canapele acoperite cu tapiţerie Gobelin.

Demiris stătea în picioare lîngă birou şi studia o hartă de pe perete pe care se aflau zeci de beculeţe colorate. Cînd Larry intră, Demiris se întoarse şi întinse mîna.

– Constantin Demiris, spuse el cu uşor accent.

Larry văzuse fotografiile lui aproape în toate ziarele, dar nimic din ce a citit despre acest om nu l-a pregătit pentru forţa vitală pe care acesta o răspîndea în jurul lui.

– Vă cunosc, spuse Larry, strîngîndu-i mîna. Eu sînt Larry Douglas.

Demiris văzu că Larry priveşte spre harta de pe perete.

– Imperiul meu, explică el. la loc.

Larry se aşează pe un scaun, în faţa biroului.

– Am aflat că tu şi Ian Whitestone aţi zburat împreună în *Forţele Aeriene Britanice.*

– Da.

Demiris se rezemă de spătarul fotoliului şi îl studie pe Larry.

– Ian are o părere foarte bună despre tine.

– Şi eu am o părere foarte bună despre el, zîmbi Larry. Este un pilot al naibii de bun.

– Exact aşa a vorbit şi el despre tine. Doar că a folosit cuvîntul „foarte" bun.

Larry simţi din nou acel sentiment stînjenitor şi ciudat pe care l-a avut cînd Whitestone i-a făcut oferta. Acum era evident că Whitestone i-a făcut lui Demiris o descriere exagerată în privinţa lui.

– Sînt bun, spuse Larry, cu simplitate. Asta este meseria mea.

– Îmi plac bărbaţii care sînt buni în meseria lor. Ştii că majoritatea oamenilor nu îşi fac bine meseria?

– Nu m-am gîndit prea mult la asta, mărturisi Larry.

– Eu m-am gîndit, spuse Demiris, zîmbind glacial. Aceasta este meseria mea – oamenii. Marea majoritate a oamenilor nu suportă ceea ce fac, domnule Douglas. În loc să găsească modalităţi de a face ceea ce le place, se complac în această capcană toată viaţa, precum insectele lipsite de raţiune. Foarte rar găseşti un om care îşi iubeşte meseria. Şi dacă îl găseşti, descoperi că omul este un succes.

– Presupun că aşa este, spuse Larry, modest.

– Dar dumneata nu eşti un succes.

Larry îl privi, îngrijorat.

– Depinde de ce consideraţi dumneavoastră că este un om de succes, domnule Demiris, spuse alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

– Am să-ţi spun, zise Demiris, cu duritate. În război

ai fost strălucit, dar nu te-ai descurcat deloc pe timp de pace.

Larry simţi cum i se încordează maxilarul. Simţea că este ademenit într-o capcană şi încerca disperat să îşi stăpînească mînia. Mintea îi alerga frenetic, încercînd să găsească explicaţii care să-i salveze slujba de care avea disperată nevoie. Demiris îl studia; ochii negri de culoarea măslinei nu scăpau nimic.

– Ce s-a întîmplat la *Pan American,* domnule Douglas?

Larry reuşi să zîmbească.

– Nu mi-a plăcut ideea că trebuie să aştept vreo cincisprezece ani pentru a deveni co-pilot.

– Şi atunci l-ai lovit pe bărbatul care te-a angajat.

Larry îl privi surprins.

– Cine v-a spus aşa ceva?

– Ei, domnule Douglas, exclamă Demiris, nerăbdător. Dacă vei lucra pentru mine, eu îmi voi pune viaţa în mîinile dumitale. Viaţa mea este un lucru deosebit de valoros pentru mine. Ţi-ai imaginat că te voi angaja fără să ştiu nimic despre dumneata? Ai fost concediat apoi din alte două posturi, continuă Demiris. Nu este un dosar de care să fii mîndru.

– Aceste lucruri nu au nici o legătură cu abilităţile mele de pilot, răspunse Larry, simţind cum creşte mînia în el. La una din companii afacerile mergeau încet, iar cealaltă a dat faliment. Dar eu sînt un pilot foarte bun.

Demiris îl studie un moment, apoi zîmbi.

– Ştiu că eşti. Dar nu răspunzi bine cînd este vorba de disciplină, nu-i aşa?

– Nu-mi place să primesc ordine de la idioţi care cunosc mai puţine lucruri decît mine.

– Îmi place să cred că nu mă includ şi pe mine în această categorie, spuse Demiris, cu răceală.

– Bineînţeles, dacă nu veţi fi tentat să îmi spuneţi cum să vă pilotez avioanele, domnule Demiris.

– Nu, aceasta este meseria dumitale. Tot sarcina dumitale va fi să mă transporţi unde doresc să merg, eficient, confortabil şi în siguranţă.

– Îmi voi da toată silinţa, domnule Demiris.

– Cred şi eu. Ai fost şi ai văzut avioanele!

Larry se străduí să nu se arate surprins.

– Da, domnule.

– Ţi-au plăcut?

Larry nu reuşi să-şi ascundă entuziasmul.

– Adevărate frumuseţi!

Demiris răspunse cu acelaşi entuziasm în privire.

– Ai pilotat vreodată un Hawker Siddeley?

– Nu, domnule.

– Crezi că ai putea învăţa?

Larry zîmbi.

– Dacă găsiţi pe cineva care să-mi acorde zece minute.

Demiris se aplecă spre masă, încrucişîndu-şi degetele subţiri.

– Aş putea alege un pilot care ştie să-mi piloteze avioanele.

– Dar nu o veţi face, spuse Larry, pentru că dumneavoastră veţi cumpăra mereu avioane noi şi aveţi nevoie de cineva care să se adapteze la nou.

Demiris aprobă:

– Ai dreptate. Dar eu caut un pilot – un pilot

adevărat – un bărbat care este fericit numai atunci cînd zboară.

În acel moment, Larry a fost convins că slujba este a lui.

Niciodată nu a ştiut că a fost pe marginea prăpastiei, că puţin a lipsit să fie respins. O mare parte din succesul lui Constantin Demiris se datora unei ascuţite intuiţii prevestitoare de necazuri. De foarte multe ori i-a fost de folos şi foarte rar Demiris a ignorat-o. Cînd Ian Whitestone a venit şi i-a spus că doreşte să plece, în mintea lui Demiris a sunat un clopoţel de alarmă. În parte, din pricina comportamentului ciudat al lui Whitestone. Nu se purta natural şi părea stînjenit. Nu era vorba de bani, l-a asigurat el pe Demiris. Dar avea ocazia să înceapă o afacere la Sydney, împreună cu cumnatul său. Trebuia să încerce. Apoi i-a recomandat un alt pilot.

– Este american, dar am zburat împreună în *Trupele Aeriene Britanice.* Nu numai că este bun, domnule Demiris, este excepţional. Nu ştiu să existe un pilot mai bun.

Demiris a ascultat în tăcere cum Ian Whitestone a ridicat în slăvi calităţile prietenului său, încercînd să descopere falsul care îi dădea acea stare de nelinişte. Pînă la urmă, l-a descoperit. Whitestone exagera. Dar poate o făcea din pricină că era stînjenit că pleacă atît de brusc.

Pentru că Demiris era omul care nu lăsa nici cel mai mic amănunt la voia întîmplării, după ce a plecat Whitestone, a dat cîteva telefoane în mai multe ţări. Înainte de a se însera, Demiris era convins că cineva l-a finanţat, într-adevăr, pe Whitestone într-o afacere în

Australia. A vorbit apoi cu un prieten din Ministerul Aviaţiei Britanice şi după două ore a primit un raport verbal asupra lui Larry Douglas.

– Pe pămînt este cam nonconformist, dar ca pilot este superb.

Apoi Demiris a sunat la Washington şi New York şi a fost imediat informat cu ultimele noutăţi asupra lui Larry Douglas.

La suprafaţă, totul părea normal. Şi totuşi, Constantin Demiris simţea un fel de nelinişte, un presentiment. A discutat problema cu Noelle, gîndindu-se că poate ar trebui să-i ofere mai mulţi bani lui Ian Whitestone. Noelle a ascultat cu atenţie, apoi a spus:

– Nu. Lasă-l să plece, Costa. Dacă ţi l-a recomandat cu atîta căldură acest pilot american, merită să-l încerci.

Părerea ei l-a hotărît pe Demiris.

Din momentul în care Noelle a ştiut că Larry Douglas este în drum spre Atena, nu s-a mai gîndit la nimic altceva. Şi-a amintit toţi aceşti ani în care, cu răbdare, a făcut planuri, pînă cînd pînza de păianjen a început să se ţească inexorabil din ce în ce mai strîns, din ce în ce mai aproape. Era convinsă că Demiris ar fi fost mîndru de ea, dacă ar fi ştiut. Ce ironie, se gîndi Noelle. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Larry, ar fi fost foarte fericită cu Demiris. Se completau perfect. Amîndoi iubeau puterea şi ştiau să o folosească. Se ridicau cu mult deasupra statutului comun. Ei erau zei, născuţi pentru a conduce. Niciodată nu pierdeau,

pentru că aveau o răbdare de fier, aproape mistică. Puteau aştepta la nesfîrşit. Şi iată că aşteptarea Noellei a ajuns la capăt.

Noelle şi-a petrecut toată ziua în grădină, într-un hamac, trecînd în revistă tot planul; cînd soarele a început să coboare spre asfinţit, Noelle era mulţumită. Într-un fel, se gîndi ea, era un mare păcat că şi-a petrecut ultimii şase ani din viaţă făcînd planuri de răzbunare. Răzbunarea i-a motivat fiecare mişcare, a dat altă perspectivă vieţii ei, a făcut-o mai palpitantă, iar acum, în cîteva săptămîni, căutarea va lua sfîrşit.

În acel moment, sub soarele de asfinţit, cînd briza înserării răcorea grădina, Noelle nu îşi imagina că totul abia începea.

Noaptea dinaintea sosirii lui Larry a fost cumplită. Noelle a stat trează amintindu-şi de Paris şi de bărbatul care i-a oferit darul de a rîde şi care i l-a luat după foarte scurt timp. Şi-a amintit cum a simţit copilul lui Larry în pîntecul ei, cum i-a posedat trupul, aşa cum tatăl său i-a posedat mintea. Şi-a amintit apartamentul sumbru în care a simţit agonia capătului metalic al umeraşului sfîrtecîndu-i carnea, adînc, şi mai adînc, pînă a sfîrtecat copilul şi apoi şi-a amintit durerea dulce, de nesuportat, şi frenezia isterică, atunci cînd a văzut şiroaie de sînge curgînd din trupul ei. Şi-a amintit toate aceste lucruri, a retrăit fiecare clipă... durerea, agonia şi ura...

La cinci dimineaţa, Noelle era îmbrăcată şi privea

răsăritul mingii de foc deasupra Mării Egee. Acest răsărit îi amintea de o altă dimineaţă la Paris, cînd s-a sculat tot foarte devreme, s-a îmbrăcat şi l-a aşteptat pe Larry – numai că de data aceasta Larry va veni cu siguranţă. A avut ea grijă ca el să vină. Aşa cum Noelle a avut nevoie de el, aşa va avea Larry nevoie de ea acum, chiar dacă el nu îşi dădea seama.

Demiris i-a trimis un mesaj Noellei invitînd-o să ia micul dejun împreună cu el, dar ea era prea tulburată şi îi era teamă că îi va stîrni suspiciunea. De multă vreme a învăţat că Demiris era suspicios ca o pisică: nu-i scăpa nimic. Acum Noelle îşi reaminti că trebuie să fie foarte atentă. Trebuia să se ocupe singură de Larry, aşa cum plănuise. S-a gîndit mult la faptul că îl folosea pe Constantin Demiris şi îşi imagina ce se va întîmpla dacă el va descoperi vreodată.

Mîncă o chiflă proaspătă şi bău o jumătate de cană de cafea. Nu îi era foame. Mintea îi alerga febril, imaginîndu-şi întîlnirea de peste cîteva ore. S-a machiat cu deosebită grijă, şi-a ales rochia şi era convinsă că este frumoasă.

Puţin după ora unsprezece, Noelle a auzit maşina. A inspirat adînc, încercînd să-şi domine nervozitatea, apoi s-a apropiat de fereastră. Larry Douglas cobora din maşină. Noelle l-a văzut îndreptîndu-se spre uşă şi a avut impresia că anii au dispărut şi că ei doi sînt din nou la Paris, se grăbesc la întîlnire. Larry arăta mai matur, avea cîteva riduri noi pe faţă, dar era mai frumos. Privind pe fereastră, la numai zece metri de el, Noelle simţi din nou acea atracţie animalică spre el, simţi vechea dorinţă din ea amestecată cu ură şi un fel de fericire extatică. Mai aruncă o ultimă privire

în oglindă şi plecă să-l întîlnească pe bărbatul pe care îl va distruge.

Coborînd scările, Noelle se întrebă care va fi reacţia lui Larry cînd o va vedea. Oare s-a lăudat vreodată faţă de prieteni sau faţă de soţia lui că Noelle Page a fost îndrăgostită de el? Se întreba şi acum, aşa cum s-a întrebat de sute de ori în ultimii ani: oare el a mai trăit vreodată magia acelor clipe pe care le-au trăit împreună la Paris? oare el a regretat vreodată-că a părăsit-o? Cît de multă invidie a simţit el cînd Noelle a devenit o figură internaţională, iar viaţa lui nu a fost decît un şir nesfîrşit de eşecuri? Noelle îşi dorea să vadă toate aceste lucruri în ochii lui, să le citească pe chipul lui, acum cînd se vor întîlni faţă în faţă, după aproape şapte ani.

Noelle a ajuns în hol tocmai în momentul în care valetul îl invita înăuntru. Larry intră şi privi uluit în jurul său, pînă cînd dădu cu ochii de Noelle. O privi îndelung şi se lumină la faţă, aşa cum se lumina de fiecare dată cînd vedea o femeie frumoasă.

– Bună ziua, spuse el, politicos. Eu sînt Larry Douglas. Am întîlnire cu domnul Demiris.

Iar pe faţa lui nu s-a citit nici un semn de recunoaştere.

Nici unul.

Mergînd pe străzile Atenei spre hotel, Catherine era ameţită de succesiunea de ruine şi monumente pe care le întîlneai la tot pasul.

În faţa ei era acum imaginea, care îţi tăia respiraţia, a Parthenonului, care domina Acropolisul.

Peste tot, în jur, erau hoteluri, clădiri de instituţii, şi totuşi, într-un mod ciudat, Catherinei i se păru că aceste clădiri noi erau doar temporare, în timp ce Parthenonul se ridica nemuritor şi atemporal pe cerul limpede al Atenei.

– Impresionant, nu? zîmbi Larry. Întregul oraş este la fel. O ruină extrem de frumoasă.

Au trecut pe lîngă un parc din centrul oraşului, în mijlocul căruia dansau fîntîni arteziene. Sute de mese cu umbreluţe verzi sau portocalii umpleau parcul, iar cerul de deasupra lor era ca o marchiză bleu.

– Sîntem în Piaţa Constipaţiei, spuse Larry.

– Poftim?

– De fapt se numeşte Piaţa Constituţiei. La mesele acelea stau toată ziua grecii şi beau cafea şi privesc binevoitor mersul lumii.

Aproape la fiecare bloc se afla o cafenea. Peste tot erau flori necunoscute, în culori indescriptibile.

– Oraşul este atît de alb! exclamă Catherine. Ameţitor de alb.

Apartamentul de la hotel era spaţios şi confortabil, cu vedere spre Piaţa Syntagma, o piaţă din centrul oraşului. Peste tot, în cameră, erau flori şi un bol enorm cu fructe proaspete.

– Îmi place la nebunie, dragul meu, spuse Catherine, studiind fiecare colţişor.

Curierul le-a adus valizele, Larry i-a dat un bacşiş, băiatul a spus *„Parapolee“*, iar Larry a răspuns *„Parakalo“*.

După ce băiatul a plecat, Larry a luat-o în braţe:

– Bine ai venit în Grecia.

A început să o sărute lacom şi atunci Catherine

şi-a dat seama cît de mult i-a lipsit. A luat-o în braţe şi a dus-o în dormitor. Pe măsuţa de toaletă era un pachetel.

– Deschide-l, i-a spus Larry.

Degetele nervoase au rupt hîrtia şi în cutia mică a descoperit o pasăre minusculă din jad. Deşi a fost ocupat, Larry şi-a amintit, iar Catherine a rămas impresionată. Într-un anume fel, pasărea aceasta minusculă era un talisman, un semn prevestitor că totul va fi bine şi că problemele din trecut s-au sfîrşit.

După ce au făcut dragoste, Catherine a spus în gînd o rugăciune de mulţumire, recunoscătoare că se afla din nou în braţele soţului pe care îl iubea atît de mult, într-unul din cele mai frumoase oraşe din lume, încercînd să înceapă o viaţă nouă. Acesta era Larry al ei şi vechile lor probleme nu au făcut decît să întărească legătura dintre ei.

Nimeni şi nimic nu le mai putea face vreun rău.

A doua zi dimineaţă, Larry a aranjat cu un agent imobiliar să îi arate Catherinei cîteva apartamente. Agentul era un bărbat mărunt, foarte brunet, cu o mustaţă enormă, se numea Dimitropolous, şi vorbea într-o limbă agitată de care el era convins că este engleza perfectă, dar care, de fapt, era un amestec de cuvinte greceşti şi expresii englezeşti de nedescifrat.

Lăsîndu-se în mîinile lui – un truc pe care îl va folosi foarte des în lunile ce vor urma – Catherine l-a convins să vorbească mai rar pentru a descifra cele cîteva cuvinte englezeşti şi pentru a înţelege ceva.

Al patrulea apartament pe care i l-a arătat era foarte luminos; avea soare în toate cele patru camere şi era în cartierul Kolonaki, o suburbie modernă a Atenei.

Cînd Larry a venit seara la hotel, Catherine i-a descris apartamentul şi după două zile s-au mutat în el.

În timpul zilei, Larry era plecat, dar se străduia să fie seara la cină, împreună cu Catherine. Cina la Atena se servea între nouă şi douăsprezece noaptea. Între ora două şi cinci după-amiază, toată lumea îşi făcea siesta, iar magazinele se deschideau din nou la ora cinci, pînă seara tîrziu. Catherine se simţea profund atrasă de oraş. În a treia seară, Larry a adus acasă un prieten, contele George Pappas, un grec frumos, de patruzeci şi cinci de ani, înalt şi suplu, cu părul negru şi cîteva fire albe la tîmple. Avea un ciudat aer de demnitate demodată care îi plăcu Catherinei. Contele i-a invitat la cină într-o tavernă din Plaka, cartierul antic al oraşului. Plaka era un fel de castel, cu ruine împrăştiate; chiar în inima Atenei, la care ajungeai pe nişte alei întortocheate, urcînd nişte trepte de piatră tocite, construit în timpul dominaţiei turceşti, cînd Atena era un sat mai mare. Totul era alb, dar peste tot erau flori. Efectul era încîntător. În orice alt oraş, gîndi Catherine, un astfel de loc ar fi murdar şi urît. Aici este un monument.

Taverna era pe o platformă în aer liber, de unde se vedea panorama oraşului; chelnerii erau îmbrăcaţi în costume colorate.

– Ce doriţi să mîncaţi? o întrebă contele pe Catherine.

Ea privi neajutorată lista de menu.

– V-aş ruga să comandaţi şi pentru mine. Mi-e teamă că nu prea înţeleg.

Contele Pappas a comandat o masă copioasă, alegînd o varietate de feluri, încîntat să îi arate Catherinei bogăţia bucătăriei greceşti. Au mîncat *dolmades,* carne tocată învelită în frunze de viţă; *vousaka*, o carne suculentă între straturi de vinete; *stiffado*, iepure prăjit pe ceapă – Catherine nu a ştiut ce mănîncă decît după ce mîncase deja jumătate! După ce a aflat, nu a mai luat nici o gură – şi la urmă au mîncat *taramosalata*, salată grecească de caviar cu ulei de măsline şi lămîie. Contele a mai comandat o sticlă de Retsina.

– Acesta este vinul nostru naţional, le explică el.

O privi amuzat pe Catherine cînd îl gustă. Avea un gust de brad şi Catherine se strădui politicos să îl bea.

– Din tot ce am mîncat în seara asta, spuse ea, cred că vinul a fost cel mai bun.

În timp ce mîncau, trei cîntăreţi au început să cînte *Bozoukia*, era o muzică de o veselie molipsitoare, şi clienţii restaurantului s-au îndreptat spre ringul de dans. Catherine a rămas uluită că nu dansau decît bărbaţii, şi erau magnifici. S-a distrat extraordinar. Nu au plecat decît la trei dimineaţa.

– Ai vizitat oraşul? a întrebat-o contele.

– Nu, a mărturisit ea. Aştept ca Larry să aibă puţin timp liber.

Contele se întoarse spre Larry:

– Poate că îmi dai voie să o plimb pe Catherine, pînă cînd vei avea tu timp?

– Ar fi minunat, spuse Larry. Dacă nu este prea mare deranjul.

– Este o adevărată plăcere. Te deranjează dacă îţi voi fi ghid?

Îl privi descumpănită şi se gîndi la brunetul agent imobiliar, comparîndu-l cu acest bărbat care vorbea o engleză perfectă.

– Mi-ar face foarte mare plăcere, spuse ea cu sinceritate.

Următoarele cîteva săptămîni au fost fascinante. Catherine îşi petrecea dimineaţa aranjînd apartamentul, iar după-amiaza, cînd Larry era plecat, contele o lua şi o ducea să vadă monumentele.

Au mers la Olympia.

– Acesta este locul unde s-au desfăşurat primele Jocuri Olimpice, i-a spus contele. Timp de o mie de ani s-au desfăşurat aici, în ciuda războaielor şi a nenorocirilor.

Uimită, Catherine privea ruinele marii arene, gîndindu-se la grandoarea întrecerilor care s-au desfăşurat aici de-a lungul secolelor.

– Aici s-a simţit prima dată spiritul de sportivitate, nu-i aşa?

Contele a început să rîdă.

– Mă tem că nu. Adevărul este puţin stînjenitor pentru noi.

– De ce?

– Prima cursă de şarete care s-a desfăşurat aici a

fost aranjată.

– Aranjată?

– Vezi tu, se spune că era odată un prinţ bogat, numit Pelops, în luptă cu un rival de-al său. Împreună au hotărît să participe la o cursă de şarete, pentru a stabili care din ei este mai bun. În noaptea dinaintea cursei, Pelops a slăbit o roată la şareta rivalului său. Mulţi oameni erau prezenţi să-şi susţină favoritul. După primul tur, roata a cedat şi şareta s-a răsturnat. Rivalul lui Pelops a fost prins în frîie şi a fost tîrît de cal pînă a murit. Pelops a cîştigat.

– Îngrozitor. Ce i-au făcut?

– Tocmai aici este ruşinea pe care o simţim şi astăzi, spuse contele. Toţi oamenii şi-au dat seama ce a făcut Pelops. Şi totuşi, l-au aclamat ca erou şi i-au ridicat un monument la Templul lui Zeus din Olympia. Încă mai există monumentul. Povestea spune că prinţul cel viclean a prosperat şi a trăit fericit după aceea. De fapt, întreaga regiune de sud a Corintului se numeşte Peloponez, după numele lui.

– Cine spune că toate crimele se pedepsesc? se minună Catherine.

Cînd Larry era liber, plecau împreună să cunoască oraşul. Au găsit magazine minunate, restaurante ascunse, pe care le-au păstrat numai pentru ei doi. Larry era vesel, iar Catherine era mulţumită că a renunţat la afacerea ei şi a venit lîngă el.

Larry Douglas nu a fost niciodată mai fericit. Munca la Demiris era visul de o viaţă. Era bine plătit, dar nu banii îl interesau. Pe Larry îl interesau doar

minunatele aparate pe care le pilota. În mai puţin de o oră, a învăţat să piloteze Hawker Siddeley şi după cinci zboruri îl stăpînea perfect. De cele mai multe ori, Larry zbura împreună cu Paul Metaxas, jovialul co-pilot grec. Metaxas a rămas uluit de plecarea bruscă a lui Ian Whitestone, dar şi de calităţile celui care îl înlocuia. A auzit tot felul de poveşti despre Larry Douglas şi nu i-a plăcut ce a auzit. Şi, totuşi, Douglas era entuziast, iar Mataxas, după ce a zburat cu el, a descoperit că este un pilot superb. Încet, încet, Metaxas s-a relaxat, a uitat suspiciunile şi cei doi bărbaţi s-au împrietenit.

Cînd nu zbura, Larry învăţa, afla fiecare particularitate a avioanelor lui Demiris, în călătorii de afaceri la Brindisi, Corfu şi Roma, aducea oaspeţi pe insula particulară, sau îi ducea la schi, în Elveţia, la cabana lui Demiris. S-a obişnuit să primească la bord oameni importanţi ale căror fotografii se aflau constant pe primele pagini ale ziarelor şi îi povestea în amănunţime Catherinei tot ce făcea. A dus şi un preşedinte al unei ţări balcanice, un prim-ministru britanic şi un mare magnat arab, cu tot haremul său. A avut la bord cîntăreţi de operă, companii de balet şi staruri de pe Broadway, care au jucat numai pentru Demiris. A călătorit cu un judecător de la Curtea Supremă, un congresman şi un fost preşedinte al Statelor Unite. În timpul zborurilor, Larry stătea de cele mai multe ori în cabină, dar din cînd în cînd trecea printre pasageri să se asigure că totul este bine. Uneori, auzea fragmente de conversaţie despre afaceri de bursă. Ar fi făcut o avere dacă ar fi profitat de aceste informaţii, dar pe el, pur şi simplu, nu îl

interesau. Îl interesau doar avioanele şi simţea că trăieşte cînd le domină.

Abia după două luni, Larry a făcut primul zbor cu Demiris.

Erau cu avionul Piper şi trebuia să îl ducă pe şeful său de la Atena la Dubrovnik. Era o zi înnourată şi buletinul meteo anunţa vînturi puternice pe ruta pe care o urmau ei. Larry a calculat cu grijă cursul de zbor, dorind să evite furtuna, dar curenţii de aer erau deosebit de turbulenţi, aproape imposibil de evitat.

La o oră după ce au plecat din Atena, Larry a aprins semnalul „centuri de siguranţă" şi i-a spus lui Metaxas:

– Ţine-te bine, Paul. S-ar putea să ne pierdem amîndoi slujba.

Spre surprinderea lui Larry, Demiris a venit în cabina piloţilor.

– Pot să stau şi eu? a întrebat el.

– Vă rog, i-a răspuns Larry. Va fi un drum greu.

Metaxas s-a ridicat şi i-a oferit scaunul lui Demiris. Larry ar fi preferat să-l aibă pe co-pilot la post, pregătit pentru orice, dar acesta era avionul lui Demiris.

Furtuna a durat aproape două ore. Larry a ocolit norii imenşi, albi şi pufoşi, dar mortali.

– Foarte frumoşi, comentă Demiris.

– Sînt nori ucigaşi, spuse Larry. Cumulus. Sînt frumoşi şi pufoşi, pentru că sînt umflaţi de vînt. Dacă intri în ei, sfîşie avionul în zece secunde. Te poţi ridica şi cădea treizeci de mii de picioare în mai puţin de un minut, fără să poţi controla avionul.

– Sînt sigur că nu vei lăsa să se întîmple aşa ceva,

spuse Demiris, calm.

Avionul a fost prins de vînturi care au încercat să-l răstoarne, dar Larry a luptat pe viaţă şi pe moarte să-l ţină sub control. A uitat că Demiris este lîngă el şi s-a concentrat doar asupra aparatului, folosind tot ce învăţase în viaţa lui. În cele din urmă, au ieşit din furtună. Larry s-a întors, lipsit de vlagă şi a descoperit că Demiris plecase. Metaxas era la locul lui.

– Urîtă călătorie, Paul. Şi pentru el a fost prima cu mine, spuse Larry. S-ar putea să am necazuri.

Cobora încet spre aeroportul din Dubrovnik, cînd Demiris a apărut din nou în cabină.

– Ai avut dreptate, i-a spus Demiris lui Larry. Eşti foarte bun în tot ceea ce faci. Sînt foarte mulţumit.

Şi a plecat.

Într-o dimineaţă, în timp ce Larry se pregătea să plece spre Maroc, contele Pappas a telefonat şi i-a sugerat să o ducă pe Catherine la ţară. Larry a insistat la telefon ca ea să meargă.

– Cum, nu eşti gelos?

– Pe conte? rîse Larry.

Catherine se minună brusc. În ultima vreme, de fiecare dată cînd a fost însoţită de conte, acesta nu i-a făcut nici măcar un avans nepotrivit, nu i-a aruncat nici măcar o privire cu dublu înţeles.

– Este homosexual? l-a întrebat ea.

Larry a aprobat.

– De ce crezi că te-am lăsat în grija lui?

Contele a venit devreme şi au pornit împreună spre sud, spre marea cîmpie a Tesaliei. Ţărănci îmbrăcate în negru mergeau de-a lungul drumului, încovoiate sub povara legăturilor de lemne pe care le

duceau în spate.

– De ce nu fac bărbaţii muncile acestea grele? întrebă Catherine.

Contele o privi amuzat.

– Femeile nu vor. Ele vor ca bărbaţii lor să fie proaspeţi noaptea pentru altfel de lucruri.

Fiecare dintre noi avem ceva de învăţat din asta, se gîndi Catherine.

După-amiaza tîrziu, s-au apropiat de muntele Pindus, ale cărui culmi stîncoase se înălţau semeţe spre cer. Drumul era blocat de o turmă de oi, însoţită de un păstor şi un cîine ciobănesc. Contele Pappas a oprit maşina. Catherine privea uimită cum se agită cîinele şi alungă oile în direcţia în care dorea el.

– Cîinele acesta este aproape uman, exclamă Catherine, admirativ.

Contele îi aruncă o privire, o expresie pe care Catherine nu reuşi să o descifreze.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea.

Contele ezită.

– Este o poveste neplăcută.

– Sînt fetiţă mare.

Contele se hotărî:

– Zona aceasta este foarte sălbatică. Pămîntul este stîncos şi neprimitor. Recoltele sînt slabe, iar cînd vremea este rea, nu există deloc recoltă şi ţinutul este cuprins de foamete. Vocea bărbatului se pierdu.

– Continuă, îl încurajă Catherine.

– Acum cîţiva ani, aici a fost o furtună îngrozitoare, care a stricat toată recolta. Nu mai era nimic de mîncare. Toţi cîinii ciobăneşti s-au revoltat. Au părăsit fermele şi au făcut o haită periculoasă. Contele

povestea încercînd să-şi ascundă groaza din glas. Au început să atace fermele.

– Şi au omorît oile! spuse Catherine.

A urmat o tăcere îndelungată, înainte ca el să răspundă.

– Nu. Şi-au ucis stăpînii. Şi i-au devorat.

Catherine îl privea şocată.

– Au trebuit să trimită trupele federale de la Atena pentru a reinstaura aici domnia omului. A durat aproape o lună.

– Înfiorător.

– Foamea duce la lucruri îngrozitoare, spuse contele, încet.

Oile traversaseră drumul. Catherine mai aruncă o privire la cîinele ciobănesc şi se cutremură.

Pe măsură ce săptămînile treceau, tot ce i s-a părut străin şi ciudat Catherinei a început să-i devină familiar. Oamenii erau deschişi şi prietenoşi. Ea a învăţat unde să-şi facă piaţa, a descoperit magazinele de pe strada Voukourestiou, unde îşi făcea cumpărăturile. Grecia era o minune de ineficienţă organizată şi nu aveai de ales, decît să te obişnuieşti cu acest lucru. Nimeni nu se grăbea şi dacă întrebai de un loc anume, oricine se oferea să te ducă de mînă acolo. Dacă întrebai cît este de departe, ţi se răspundea: *„enos cigarou dromos“*, şi Catherine a învăţat că asta însemna „la distanţă de o ţigară“. Mergea ore în şir şi explora oraşul, admirînd încîntată privelişte verii greceşti.

Catherine şi Larry au vizitat Mykonos cu morile de

vînt, Melos, unde a fost descoperită *Venus din Milo,* dar locul preferat de Catherine era Paros, o insulă plină de verdeaţă, dominată de piscul plin de flori al unui munte. Cînd ajungeau aici cu barca, îi aştepta la doc un ghid. Îi lua în primire şi îi ducea pe vîrful muntelui, pe cărări umbrite şi necunoscute.

Cînd a făcut prima călătorie aici, Catherine avea o pălărie de pai cu boruri largi, care o proteja de soarele fierbinte. În timp ce ea şi Larry urcau o potecă abruptă spre vîrful muntelui, o femeie îmbrăcată în negru le-a strigat, *„Ke-lee meh-ra"*, şi i-a întins Catherinei un buchet de ierburi proaspăt culese. După două ore, au ajuns pe platoul din vîrful muntelui, plin de copaci împodobiţi în milioane de flori colorate. Totul părea un buchet spectaculos. Ghidul a oprit catîrii şi i-a lăsat să privească efuziunea de culori.

– Se numeşte Valea Fluturilor, le-a explicat ghidul.

Catherine a privit în jurul ei căutînd să vadă măcar un fluture, dar nu l-a văzut.

– De ce i se spune aşa? a întrebat el.

Ghidul a zîmbit, de parcă abia aştepta această întrebare.

– Am să vă arăt.

A descălecat şi a luat un băţ. S-a apropiat de un copac şi a început să îl lovească cu băţul. Într-o fracţiune de secundă „florile" sutelor de copaci au început să zboare într-un curcubeu sălbatic de culori. Erau sute de mii de fluturi frumos coloraţi, dansînd în soare.

Catherine şi Larry priveau uluiţi. Ghidul îi privea mîndru, ca şi cum el era responsabil de acest miracol minunat pe care îl vedeau. A fost cea mai frumoază zi din viaţa Catherinei şi, dacă ar fi fost să aleagă cea mai perfectă zi din viaţa ei, ar fi ales-o pe aceasta, petrecută de ea şi Larry la Paros.

– Hei, avem o persoană foarte importantă la bord, în dimineaţa aceasta, îl întîmpină vesel Paul Metaxas. Aşteaptă numai.

– Cine este?

– Noelle Page, doamna şefului. Ai voie să priveşti, dar nu trebuie să atingi.

Larry îşi aminti scurtul moment în care a văzut-o pe femeie în casa lui Demiris, chiar în dimineaţa cînd a sosit la Atena. Era foarte frumoasă şi i se părea oarecum cunoscută – dar desigur, pentru că o văzuse într-un film franţuzesc la care l-a tîrît într-o zi Catherine. Nimeni nu trebuia să-l înveţe pe Larry regulile autoapărării. Chiar dacă lumea nu ar fi fost plină de femei, el tot nu s-ar fi apropiat de femeia lui Constantin Demiris. Îi plăcea mult prea mult munca pe care o făcea, pentru a strica totul cu o asemenea prostie. Ei bine, poate va obţine de la ea un autograf pentru Catherine.

Maşina care o ducea pe Noelle la aeroport a întîrziat pe drum din cauza reparaţiilor, dar Noellei îi plăcea faptul că întîrzie. Se va întîlni cu Larry Douglas, pentru prima dată după întîlnirea din dimineaţa aceea.

Noelle a fost profund zguduită de ceea ce s-a întîmplat. Adică, de ceea ce nu s-a întîmplat.

În ultimii şase ani, Noelle şi-a imaginat întîlnirea lor în mii de feluri. În mintea ei a jucat scena de mii de ori. Singurul lucru care nu i-a trecut niciodată prin minte a fost acela că Larry nu îşi va aminti de ea. Cel mai important eveniment din viaţa ei pentru el nu a însemnat nimic, decît o altă aventură ieftină din cele cîteva sute pe care le-a avut. Ei bine, cînd va termina cu el, Larry îşi va aminti de ea.

Larry traversa pista spre avion cu planul de zbor în mînă, cînd o maşină a parcat lîngă avion şi Noelle Page şi-a făcut apariţia. Larry s-a apropiat de maşină şi a spus politicos:

– Bună dimineaţa, domnişoară Page. Sînt Larry Douglas şi vă voi duce împreună cu prietenii la Cannes.

Noelle trecu pe lîngă el de parcă nu ar fi existat. Larry privi uluit în urma ei.

Treizeci de minute mai tîrziu, erau îmbarcaţi şi ceilalţi pasageri, şi Larry şi Paul au decolat. Duceau acest grup pe Coasta de Azur, de unde erau îmbarcaţi pe yachtul lui Demiris. Era un zbor relativ uşor, cu turbulenţele normale ale curenţilor de aer de pe coasta sudică a Franţei. Larry a aterizat lin şi a oprit lîngă maşinile care îi aşteptau pe pasageri. În timp ce Larry şi co-pilotul său coborau din avion, Noelle s-a apropiat de Metaxas şi, ignorîndu-l complet pe Larry, i-a spus acestuia cu o voce plină de dispreţ:

– Noul pilot este un amator, Paul. Ar trebui să-i dai

nişte lecţii de zbor.

Noelle a urcat într-o maşină şi a plecat lăsîndu-l pe Larry uluit şi invadat de o furie neputincioasă.

Şi-a spus în sinea lui că, probabil, este o afurisită şi a avut o zi proastă. Dar următorul incident, peste o săptămînă, l-a convins că se află în faţa unei probleme deosebit de serioase.

La ordinele lui Demiris, Larry a luat-o pe Noelle din Oslo şi a dus-o la Londra. Din pricina primei întîmplări, Larry a studiat cu foarte multă grijă planul de zbor. Era o zonă de presiune ridicată şi, probabil, vor întîlni furtuni şi tunete. Larry a calculat o rută prin care să evite aceste zone şi zborul a fost perfect şi fără incidente. A aterizat fără să se simtă, a garat avionul şi împreună cu Paul Metaxas a ieşit din cabină. Noelle se ruja.

– Sper că v-a făcut plăcere zborul, domnişoară Page, a spus Larry, politicos.

Noelle îi aruncă o privire inexpresivă, apoi vorbi cu Paul Metaxas.

– Sînt întotdeauna nervoasă cînd zbor cu un incompetent.

Larry se roşi de furie. Încercă să spună ceva, dar Noelle continuă:

– Te rog spune-i să nu mi se adreseze decît dacă îi vorbesc eu.

Metaxas înghiţi în sec şi se bîlbîi:

– Da, doamnă.

Larry o privea, plin de furie. Primul impuls a fost să-i dea o palmă, dar ştia că aici se va opri cariera lui. Iubea munca aceasta mai mult decît orice pe lume şi nu avea de gînd să o pericliteze cu nimic. Ştia că

dacă va fi concediat, va fi şi ultima slujbă ca pilot. Nu, trebuia să fie foarte atent.

Ajuns acasă, Larry i-a povestit Catherinei:

– Are ceva cu mine, se plînse el.

– Este îngrozitoare, spuse Catherine. Ai supărat-o cumva, Larry?

– Nu ştiu dacă i-am spus cinci cuvinte.

Catherine îl prinse de mînă, încurajator.

– Nu-ţi face probleme, ai s-o cucereşti şi pe ea. Ai să vezi.

A doua zi, cînd Larry l-a dus pe Constantin Demiris în Turcia, într-o scurtă călătorie de afaceri, Demiris a venit din nou în cabină şi s-a aşezat pe locul lui Metaxas. Cu un gest al mîinii, l-a scos afară pe co-pilot. Au stat o vreme în tăcere privind norii pe care îi sfîşia avionul.

– Nu te place deloc domnişoara Page, începu Demiris, într-un tîrziu.

Larry îşi încleştă mîinile pe manetă. Încercă să se relaxeze şi să vorbească detaşat.

– Da? V-a spus şi de ce?

– Mi-a spus că eşti nepoliticos cu ea.

Larry deschise gura să protesteze, dar o închise imediat. Va trebui să rezolve problema aceasta de unul singur.

– Îmi pare rău. Voi încerca să fiu mai atent, domnule Demiris.

Demiris se ridică în picioare.

– Te rog. Ţi-aş sugera chiar să nu o superi pe domnişoara Page în nici un chip, de acum înainte.

De acum înainte! Larry îşi scormonea mintea încercînd să îşi amintească în ce fel a supărat-o.

Poate că ei nu-i plăceau oamenii de felul lui. Sau poate că era geloasă pe faptul că Demiris îl plăcea şi avea încredere în el. Şi totuşi, nu era logic. De ce încerca Noelle Page să-l vadă concediat?

Larry se gîndi cum ar fi dacă l-ar concedia şi cum ar începe din nou să bată pe la uşi, să aştepte ore întregi, încercînd să-şi omoare timpul prin baruri cu tîrfe. Îşi aminti răbdarea Catherinei, înţelegerea de care a dat dovadă şi cît a urît-o el pentru asta. Nu, nu suporta să o ia de la început. Nu suporta încă un eşec.

Cîteva zile mai tîrziu, Larry se afla la Beirut şi vizita oraşul în orele libere. Trecu pe lîngă o sală de cinema şi văzu că rula un film cu Noelle Page. Urmîndu-şi primul impuls, intră să îl vadă, pregătit să urască şi filmul şi actriţa. Dar Noelle a fost atît de strălucitoare, încît s-a trezit admirînd-o fără rezervă. A simţit din nou acel sentiment ciudat că o cunoştea de undeva. În lunea următoare, Larry a dus-o pe Noelle Page şi cîţiva oameni de afaceri la Zurich. A aşteptat pînă cînd Noelle a rămas singură şi s-a apropiat de ea. A ezitat foarte mult pînă s-a hotărît să îi vorbească, amintindu-şi de ultimul ei avertisment, dar a hotărît, în cele din urmă, că era singura modalitate de a înfrînge aversiunea ei. Toate actriţele erau egoiste şi le plăcea să le spui că sînt bune. Aşadar, acum, apropiindu-se de ea, Larry îi spuse cu multă politeţe:

– Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Page, vreau doar să vă spun că am văzut aseară un film cu

dumneavoastră – *„Al treilea chip"*. Cred că sînteţi una dintre cele mai mari actriţe.

Noelle îl privi îndelung:

– Mi-ar plăcea să cred că eşti mai bun critic decît pilot, dar mă îndoiesc foarte mult că ai inteligenţa sau gustul de a judeca. Şi plecă de lîngă el.

Larry rămase de parcă l-ar fi lovit în moalele capului. Tîrfa! Un moment a fost tentat să meargă după ea şi să-i spună ce crede despre ea, dar ştia că este în puterile ei. Nu. De acum înainte îşi va face meseria şi se va ţine departe de ea.

În următoarele cîteva săptămîni, Noelle a fost pasagera lui de mai multe ori. Larry nu i-a vorbit şi a evitat cu disperare să i se arate. Nu părăsea deloc cabina şi îl lăsa pe Metaxas să se ocupe de pasageri. Noelle Page nu s-a mai plîns, iar Larry s-a felicitat că a rezolvat problema.

După puţin timp, a descoperit că s-a felicitat degeaba.

Într-o dimineaţă, Demiris a trimis după Larry.

– Domnişoara Page zboară la Paris. Îmi va rezolva o problemă confidenţială. Vreau să stai lîngă ea, să nu o părăseşti nici un moment.

– Da, domnule Demiris.

Demiris îl studie îndelung, încercă să spună ceva, apoi se răzgîndi.

– Asta este tot.

Noelle era singura pasageră pentru Paris şi Larry se hotărî să piloteze avionul Piper. L-a trimis pe Paul Metaxas să aibă grijă de Noelle, iar el a rămas în cabină, departe de ea. După ce au aterizat, Larry s-a apropiat de ea.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Page. Domnul Demiris mi-a cerut să stau lîngă dumnea-voastră cît sînteţi la Paris.

Ea îl privi dispreţuitor.

– Foarte bine. Doresc numai să nu ştiu că te afli în preajma mea.

El acceptă, îngheţat.

De la Orly au plecat cu o maşină. Larry a stat în faţă, lîngă şofer, iar Noelle Page în spate. Ea nu i-a vorbit deloc. Prima oprire a fost la Paribas, Banca din Paris. Larry a intrat cu Noelle în hol şi a rămas în aşteptare, după ce ea a intrat în biroul preşedintelui băncii şi a fost condusă apoi la subsol, unde se aflau safeurile. Era plecată de treizeci de minute. Cînd a ieşit, a trecut pe lîngă el fără să scoată un cuvînt. El a pornit în urma ei.

Apoi s-au oprit în Rue du Faubourg – St.-Honore. Noelle a dat drumul maşinii. Larry a urmat-o într-un magazin, tot timpul în umbra ei, cît a făcut cumpărături şi l-a umplut de cutii şi bagaje. A făcut cumpărături într-o duzină de magazine şi din fiecare Larry ieşea încărcat de pachete. Chiar dacă îl vedea că nu se simte bine, Noelle nu-i acorda nici o atenţie. Larry se simţea ca un animal dus de zgardă.

Cînd au ieşit de la Celine, începuse să plouă. Pietonii se adăposteau.

– Aşteaptă-mă aici, îi ordonă Noelle.

Larry o văzu intrînd într-un restaurant. A aşteptat-o în ploaie două ore, cu mîinile ocupate de pachete, blestemînd-o, blestemîndu-se şi pe el pentru că i-a acceptat aceste toane. Era prins în cursă şi nu ştia cum să scape.

În acel moment a avut o presimţire înfiorătoare că totul va fi şi mai rău.

Prima dată cînd Catherine l-a întîlnit pe Constantin Demiris a fost la vila acestuia. Larry trebuia să îi ducă un pachet pe care îl adusese de la Copenhaga, şi Catherine l-a însoţit.

A rămas în holul enorm de la intrare şi admira tablourile, cînd uşa s-a deschis şi a apărut Demiris. A privit-o cîteva clipe.

– Îţi place Manet, doamnă Douglas?

Catherine se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu legenda despre care auzise atît de multe lucruri. A avut două constatări imediate: Constantin Demiris era mai înalt decît şi l-a imaginat şi emana o energie atît de puternică, încît se simţi înspăimîntată. Catherine era uimită că îi cunoaşte numele. Părea că doreşte să îi facă pe plac. A întrebat-o cum îi place Grecia, dacă apartamentul este bun şi a rugat-o să apeleze la el ori de cîte ori avea nevoie. Ştia chiar, deşi Dumnezeu ştie cum! – că ea colecţionează păsări miniaturale.

– Am văzut una încîntătoare, i-a spus el. Am să-ţi dau adresa.

Apăru şi Larry şi au plecat împreună.

– Cum ţi-a plăcut Demiris? a întrebat-o Larry.

– Este încîntător. Nu-i de mirare că îţi place să munceşti pentru el.

– Şi intenţionez să continui să muncesc pentru el.

Era în vocea lui o amărăciune pe care Catherine nu a înţeles-o.

A doua zi, Catherine a primit prin curier o minunată pasăre de porţelan.

Catherine l-a mai întîlnit pe Constantin Demiris de două ori după aceea: o dată, cînd era cu Larry la o cursă de cai, iar a doua oară, la petrecerea de Crăciun pe care a dat-o Demiris la vila lui. De fiecare dată, el a continuat să se poarte frumos cu ea. În concluzie, Catherine era convinsă că Demiris este o persoană remarcabilă.

În august, începe la Atena Festivalul. Timp de două luni, în oraş se prezintă piese de teatru, spectacole de balet şi operă, concerte – toate în Herodes Atticus, teatrul antic de la poalele Acropolisului. Catherine a văzut cîteva spectacole împreună cu Larry, iar cînd Larry era plecat, o însoţea contele Pappas. Era fascinant să vezi piese antice jucate în decorul originar.

Într-o seară, după ce Catherine şi contele Pappas au văzut „Medeea", au început să vorbească despre Larry.

– Este un bărbat interesant, spuse contele. *„Polymechanos".*

– Ce înseamnă asta?

– Este greu de tradus. Contele gîndi îndelung. Poate să însemne „fertil în resurse".

– Vrei să spui plin de forţă?

– Da, dar puţin mai mult decît atît. O persoană care este întotdeauna pregătită cu o idee nouă, cu un plan nou.

– „Polymechanos", repetă Catherine. Aşa este.

Pe cer era o lună cît o tipsie de argint. Noaptea era caldă şi parfumată. Mergeau prin Plaka spre Piaţa

Omonia. În timp ce traversau, de după colţul străzii a apărut o maşină într-o viteză nebună, îndreptîndu-se direct spre ei. Speriat, contele a tras-o pe Catherine pe trotuar.

– Idiotule! a strigat el în urma maşinii.

– Toată lumea aici pare să conducă nebuneşte, spuse Catherine.

Contele zîmbi.

– Ştii de ce? Grecii nu au făcut tranziţia la maşini. Au impresia că îşi conduc catîrii.

– Glumeşti.

– Din nefericire, nu. Dacă vrei să îi cunoşti pe greci, Catherine, nu citi cărţi turistice; citeşte vechile tragedii greceşti. Adevărul este că noi încă mai aparţinem secolelor trecute. Din punct de vedere emoţional, sîntem nişte primitivi. Plini de pasiuni tulburătoare, de bucurii şi de tristeţi profunde şi nu am învăţat să le acoperim cu aura civilizaţiei.

– Nu cred că acesta este un lucru rău, spuse Catherine.

– Poate că nu. Dar distorsionează realitatea. Cînd ne privesc străinii, nu văd ceea ce cred ei că văd. Parcă privesc o stea îndepărtată. Vezi reflecţia stelei venită din trecut.

Au ajuns în piaţă. Au trecut pe lîngă nişte magazine şi pe lîngă o vitrină pe care scria *„Ghicim viitorul"*.

– Sînt o mulţime de prezicători la voi, nu? întrebă Catherine.

– Sîntem un popor superstiţios.

– Mă tem că eu nu prea cred în asemenea lucruri.

Au ajuns la o tavernă pe vitrina căreia scria:

„Madame Piris, ghicitoare".

– Crezi în vrăjitoare? o întrebă contele Pappas.

Catherine îl privi să se convingă că nu glumeşte. Bărbatul era serios.

– Numai în cele de la Halloween.

– Cînd spun vrăjitoare nu mă gîndesc la o bătrînă pe o coadă de mătură, fierbînd pisici într-un ceaun.

– La ce te gîndeşti?

– Madame Piris este o vrăjitoare. Citeşte trecutul şi viitorul. Văzînd scepticismul de pe faţa Catherinei, contele continuă: Am să-ţi spun o poveste. Cu mulţi ani în urmă, şeful Poliţiei din Atena era un om numit Sophocles Vasilly. Era prieten de-al meu şi de multe ori îmi folosea relaţiile pentru a-l ajuta în muncă. Vasilly era un om foarte cinstit. Existau oameni care ar fi vrut să îl corupă, dar pentru că el nu se lăsa corupt, au hotărît să îl elimine.

O prinse pe Catherine de braţ şi traversară strada spre parc.

– Într-o zi, Vasilly a venit şi mi-a spus că a fost ameninţat. Era un om curajos, dar ameninţarea aceasta l-a tulburat, pentru că venea de la un gangster foarte puternic. Au fost desemnaţi detectivi care să-l urmărească pe gangster şi alţii care să-l protejeze pe Vasilly şi, totuşi, acesta avea sentimentul că nu mai are mult de trăit. Atunci a venit din nou la mine.

Catherine îl asculta, fascinată.

– Ce ai făcut?

– L-am sfătuit să meargă la Madame Piris.

Contele rămase tăcut căutînd parcă în întunericul amintirilor trecute.

– Şi a mers? a întrebat Catherine, într-un tîrziu.

– Poftim? Ah, da. Madame Piris i-a spus lui Vasilly că moartea îi va veni pe neaşteptate şi repede; l-a sfătuit să se ferească de un leu la amiază. În Grecia nu sînt lei, decît cei de la grădina zoologică şi cei din piatră pe care i-ai văzut la Delos.

Catherine simţea tensiunea din vocea lui Pappas.

– Vasilly s-a dus la grădina zoologică şi a verificat personal cuştile animalelor, a întrebat ce alte animale vor fi aduse la Atena. Nu urmau să fie aduse alte animale. A trecut o săptămînă şi nimic nu s-a întîmplat. Vasilly a hotărît că bătrîna vrăjitoare a greşit şi că el este un naiv superstiţios. Sîmbătă dimineaţa, eu m-am oprit la secţia de poliţie să îl iau. Era ziua fiului său, împlinea patru ani şi hotărîsem să mergem cu vaporul la Kyron, să sărbătorim. Am oprit în faţa secţiei, exact cînd ceasul din turn bătea ora douăsprezece. Cînd mă îndreptam spre intrare, în clădire s-a auzit o explozie extraordinară. M-am grăbit spre biroul lui Vasilly. Biroul nu mai exista – nu mai rămăsese nimic nici din Vasilly.

– Îngrozitor, şopti Catherine.

O vreme au merş tăcuţi.

– Dar vrăjitoarea a greşit, nu? întrebă Catherine. Nu a fost ucis de un leu.

– Ah, ba da, tocmai asta este. Poliţia a reconstituit ce s-a întîmplat. După cum ţi-am spus, era ziua băieţelului. Pe biroul lui Vasilly erau o mulţime de daruri pentru fiul său. Cineva i-a adus o jucărie şi a lăsat-o pe birou.

Catherine îngheţă.

– Un leu jucărie!

– Da. „Fereşte-te de leu la amiază".

Catherine se înfioră.

– Mă trec fiori pe şira spinării.

Contele o privi cu simpatie.

– Madame Piris nu este o ghicitoare la care să te duci de distracţie.

Au traversat parcul şi au ajuns în strada Piraios. Un taxi gol a trecut pe lîngă ei. Contele i-a făcut semn şi după zece minute Catherine era acasă.

Pregătindu-se de culcare, i-a spus lui Larry povestea şi, în timp ce povestea, simţea cum i se strînge sufletul. Larry a îmbrăţişat-o, au făcut dragoste, dar Catherine nu a reuşit să adoarmă decît după multă vreme.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

15

Dacă nu ar fi fost Noelle Page, Larry Douglas nu ar fi avut nici o problemă. Era unde îşi dorea să fie, făcea ceea ce îşi dorea să facă. Îi plăcea meseria, oamenii pe care îi întîlnea şi bărbatul pentru care muncea. Viaţa lui părea satisfăcătoare. Cînd nu zbura, îşi petrecea timpul cu Catherine; dar pentru că munca lui Larry era atît de mobilă, Catherine nu ştia întotdeauna unde se află el şi Larry avea nenumărate prilejuri să iasă singur în lume. Mergea la petreceri cu contele Pappas şi Paul Metaxas, care, de cele mai multe ori, se transformau în adevărate orgii. Grecoaicele erau femei pline de pasiune şi foc. Larry descoperise una, Helena, o stewardesă care lucra

pentru Demiris şi, cînd plecau din Atena, ea şi Larry îşi petreceau timpul împreună prin camere de hotel. Helena era o femeie frumoasă, suplă, cu ochii negri şi părea nesăţioasă. Da, dacă le lua pe toate în consideraţie, Larry Douglas era convins că viaţa lui este perfectă.

Cu excepţia afurisitei blonde, amanta lui Demiris.

Larry nu avea nici cea mai mică idee de ce îl dispreţuieşte Noelle Page, dar simţea că viaţa îi este în pericol. A încercat să fie politicos, distant, prietenos şi, de fiecare dată, Noelle l-a privit cu dispreţ. Larry ştia că poate discuta problema cu Demiris, dar nu-şi făcea iluzii dacă acesta va avea de ales între el şi Noelle. De două ori a aranjat ca Paul Metaxas să piloteze avioanele cu care zbura Noelle. La puţin timp după aceea, secretara lui Demiris i-a telefonat şi i-a spus că domnul Demiris preferă ca Larry să piloteze avioanele cu care călătoreşte Noelle.

Într-o dimineaţă devreme, la sfîrşit de noiembrie, Larry a primit un telefon care îl anunţa că trebuie să o ducă pe Noelle Page la Amsterdam, în după-amiaza aceea. A sunat la aeroport şi a primit un buletin meteo foarte nefavorabil pentru Amsterdam. Pînă spre după- amiază, şi Atena a fost învăluită de ceaţă, iar vizibilitatea era zero. Larry a sunat-o pe secretara lui Demiris şi a anunţat-o că este imposibil să zboare la Amsterdam. Secretara i-a spus că îl va suna din nou. Într-adevăr, după cincisprezece minute, l-a sunat să îi spună că domnişoara Page va sosi la aeroport la ora două, pregătită de zbor. Larry a sunat din nou la aeroport, în speranţa că vremea s-a schimbat – dar buletinul era la fel.

– Isuse, exclamă Paul Metaxas. Trebuie să fie al naibii de grăbită, de vrea să ajungă neapărat la

Amsterdam.

Dar Larry simţea că nu Amsterdamul era problema principală. Era de fapt o încleştare a voinţelor. Din punctul lui de vedere, Noelle Page n-avea decît să se strivească de un munte şi drum bun! Dar Larry nu avea de gînd să-şi rişte viaţa pentru afurisita asta. Încercă să îl sune pe Demiris, dar era într-o şedinţă şi nu reuşi să îi spună ce gîndea. Trînti receptorul, respirînd agitat. Nu mai avea de ales decît să meargă la aeroport şi să-şi convingă pasagera să renunţe la zbor. A ajuns la aeroport la unu şi jumătate. La ora trei, Noelle nu sosise încă.

– Probabil că s-a răzgîndit, i-a spus Metaxas.

Dar Larry ştia. Pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai furios, pînă cînd a înţeles ce dorea ea de fapt. Dorea să-l împingă la o acţiune necugetată care să îl coste slujba. Era în clădirea aeroportului şi discuta cu directorul, cînd a văzut maşina lui Demiris, care o aducea pe Noelle. Larry s-a grăbit să o întîmpine.

– Mă tem că trebuie să amînăm zborul, domnişoară Page, spuse el cît putu de reţinut. Aeroportul din Amsterdam este în ceaţă.

Noelle privi peste umărul lui Larry şi vorbi cu Metaxas:

– Avioanele au echipament de aterizare automată, nu-i aşa?

– Da, spuse Metaxas, stînjenit.

– Sînt foarte surprinsă că domnul Demiris a angajat un pilot care este şi laş. Îi voi vorbi.

Noelle se întoarse şi porni spre avion. Metaxas o privea, uluit.

– Isuse Cristoase! Nu ştiu ce a apucat-o.

Niciodată nu s-a purtat aşa. Îmi pare rău, Larry.

Larry o privea pe Noelle. Niciodată nu urîse pe cineva atît de mult. Metaxas îl privea, nesigur.

– Ce facem, plecăm? l-a întrebat Paul.

– Plecăm.

Co-pilotul a oftat dezamăgit şi cei doi bărbaţi au pornit spre avion.

Noelle Page se afla în cabină răsfoind leneş reviste de modă. Larry o privi atît de furios, încît i-a fost teamă că nu se va mai putea abţine. A intrat în cabină şi a început operaţiunile de decolare. După zece minute a primit permisiunea de zbor şi au pornit spre Amsterdam.

Prima jumătate a zborului a decurs normal. Se aflau deasupra Elveţiei, care era acoperită cu o mantie de zăpadă. Cînd au ajuns deasupra Germaniei, a început să se întunece. Larry a luat legătura cu Amsterdamul şi a cerut buletinul meteo. I s-a spus că ceaţa vine dinspre Marea Nordului şi este din ce în ce mai deasă. Şi-a înjurat în gînd ghinionul. Dacă vîntul nu-şi va schimba direcţia, ceaţa nu se va risipi. Trebuia să hotărască dacă va ateriza la Amsterdam sau pe un alt aeroport. Un moment l-a tentat ideea să discute cu pasagera lui, dar gîndindu-se la privirea ei dispreţuitoare, a renunţat.

– Zbor special unu-zero-nouă, vă rugăm să ne daţi traiectoria de zbor.

Era turnul de control din Munchen. Larry trebuia să ia o hotărîre rapidă. Încă mai avea timp să aterizeze la Bruxelles, Cologne sau Luxembourg.

Sau la Amsterdam.

O voce se auzi din nou în aparatul radio:

– Zbor special unu-zero-nouă, vreţi să ne daţi

traiectoria de zbor?

Larry apăsă butonul de transmisie:

– Sînt zborul special unu-zero-nouă, către turnul de control Munchen. Mergem la Amsterdam.

Apăsă din nou butonul, simţind privirea pătrunzătoare a lui Metaxas.

– Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi dublez asigurarea pe viaţă, spuse acesta. Chiar crezi că vom reuşi?

– Vrei să ştii adevărul? întrebă Larry cu amărăciune. Nu mă interesează.

– Fantastic! Sînt într-un avion cu doi maniaci! gemu Metaxas.

În ora care a urmat, Larry a fost complet absorbit de zbor şi de reacţiile aparatului, ascultînd încordat buletinele meteo. Încă mai spera că vîntul îşi va schimba direcţia, dar la treizeci de minute de Amsterdam, buletinele meteo erau neschimbate. Ceaţă densă. Aeroportul era închis traficului aerian, cu excepţia urgenţelor. Larry făcu legătura cu turnul de control din Amsterdam.

– Sînt zbor special unu-zero-nouă, către turnul de control Amsterdam. Mă apropii de aeroport de la şaptezeci şi cinci de mile est de Këoln, viteză o mie nouă sute pe oră.

Aproape imediat auzi în aparat:

– Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero- nouă. Aeroportul nostru este închis. Vă sfătuim să vă întoarceţi la Cologne sau Bruxelles.

–Zbor special unu-zero-nouă, către turnul de control Amsterdam. Negativ. Avem o urgenţă

Metaxas îl privi uluit. În aparat se auzi o altă voce.

– Zbor special unu-zero-nouă, sînt şeful de

supraveghere a operaţiunilor de la aeroportul Amsterdam. Sîntem complet în ceaţă. Vizibilitate zero. Repet: vizibilitate zero. Care este natura urgenţei voastre?

– Nu mai avem combustibil, spuse Larry. Abia ne ajunge să aterizăm.

Ochii lui Metaxas alunecară spre indicatorul de combustibil – era pe jumătate plin.

– Pentru Dumnezeu! explodă Metaxas. Ajungem şi în China cu asta!

În radio nu se mai auzea nimic. Deodată acesta prinse din nou viaţă:

– Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. V-am eliberat culoar de urgenţă. Vă aducem la sol.

– Roger.

Larry închise legătura radio şi se întoarse spre Metaxas:

– Debalastează combustibilul, ordonă el.

Metaxas înghiţi în sec şi spuse sufocat:

– Să-l aruncăm?

– Ai auzit foarte bine, Paul. Lasă doar atît cît ne trebuie să aterizăm.

– Dar, Larry...

– La naiba, nu mai comenta! Dacă ajungem jos cu rezervorul plin de gaz ne ridică licenţele de n-ai să ştii ce-i cu tine.

Metaxas aprobă posomorît şi întinse mîna spre mînerul de ejectare a combustibilului. Începu să pompeze urmărind atent manometrul. După cinci minute erau în ceaţă, învăluiţi într-o vată albă şi moale care îi separa de restul lumii. Era o senzaţie stranie. Erai izolat în spaţiu şi timp de tot restul lumii. Larry a

mai trăit această senzaţie în cabina Link Trainer. Dar acolo era un joc fără risc. Aici viaţa şi moartea stăteau în cumpănă. Se întreba ce face pasagera lui. Spera din suflet să facă un atac de cord. Turnul de control din Amsterdam se auzi din nou:

– Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. Vă aduc la aterizare. Vă rog să-mi urmaţi instrucţiunile cu precizie. Vă avem acum pe radar. Viraţi trei grade spre vest şi menţineţi altitudinea pînă la noi instrucţiuni. La viteza de zbor pe care o aveţi veţi ateriza peste optsprezece minute.

Vocea care se auzea era foarte încordată. Pe bună dreptate, se gîndi Larry, trist. Cea mai mică greşeală şi avionul va plonja în mare. Larry execută instrucţiunea şi-şi şterse din minte absolut toate gîndurile, păstrînd legătura doar cu vocea, singura lui legătură cu pămîntul, cu supravieţuirea. Pilota aparatul de parcă era o parte din el, pilota cu inima, cu sufletul şi cu mintea. Foarte vag era conştient că Paul Metaxas transpiră lîngă el, cerînd mereu date tehnice cu o voce joasă şi încordată. Dacă vor supravieţui, va fi meritul lui Larry Douglas. Larry nu a mai pilotat niciodată pe o asemenea ceaţă. Era un inamic fantomatic, care îl învăluia din toate direcţiile, îl orbea, încerca să-i ia mintea, pentru ca el să facă greşeala fatală. Zbura cu două sute cincizeci de mile pe oră şi nu vedea nimic. Piloţii urau ceaţa. Regula lor de căpătîi era: zboară deasupra sau sub ea, dar nu intra în ea! Acum nu avea de ales pentru că era prins în capcana toanelor unei tîrfe alintate. Era neajutorat, la mîna instrumentelor, care ar putea greşi, la mîna oamenilor de pe pămînt, care ar putea greşi. În aparat se auzi din nou vocea fără trup. Lui Larry i se păru că este nervoasă.

– Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. Veţi face prima manevră de aterizare: coborîţi trenul şi începeţi coborîrea. Coborîţi la două mii de picioare... o mie cinci sute de picioare... o mie de picioare...

Încă nu se vedea aeroportul. Erau în mijlocul necunoscutului. Simţeau cum pămîntul se grăbeşte să întîmpine avionul.

– Reduceţi viteza la o sută douăzeci... sînteţi la şase sute de picioare... viteza o sută... sînteţi la patru sute de picioare...

Şi tot nu se vedea aeroportul! Pătura de vată îi sufoca, li se părea din ce în ce mai groasă. Fruntea lui Metaxas lucea de transpiraţie.

– Unde naiba este? şopti el.

Larry privi pe furiş spre altimetru. Acul coborîse la trei sute de picioare, apoi sub trei sute. Pămîntul se grăbea să-i întîmpine cu o sută de mile pe oră. Altimetrul arăta doar o sută cincizeci de picioare. S-a întîmplat ceva. Ar fi trebuit să vadă luminile aeroportului. Se încordă şi privi în faţa lui, dar nu văzu decît ceaţa trădătoare care îi înconjura. Auzea vocea răguşită a lui Metaxas.

– Sîntem la şaizeci de picioare.

Tot nu vedeau nimic.

– Patruzeci de picioare.

Se grăbeau la încleştarea cu pămîntul pe întuneric.

– Douăzeci de picioare.

Nu mai avea rost. În următoarele două secunde va dispărea şi marja de siguranţă şi se vor strivi de pămînt. Trebuia să ia o hotărîre rapidă.

– Îl ridic, spuse Larry.

Mîna i se încleştă pe manetă şi tocmai începea să tragă de ea, cînd şirul de săgeţi luminate izbucni în faţa lor, arătîndu-le pista. După zece secunde, erau pe pămînt, se îndreptau spre terminal.

Cînd s-au oprit, Larry a oprit motoarele cu degete îngheţate de încordare şi descoperi cu surprindere că îi tremură genunchii. Metaxas îi zîmbea, timid.

– A fost cumplit.

Larry dădu din cap.

– Pentru amîndoi a fost.

Ieşi în cabina pasagerilor. Căţeaua era acolo, răsfoind calmă revistele de modă. Larry o privi arzînd de dorinţa să îi spună ce gîndeşte. Poate că Noelle Page a ştiut cît de aproape a fost de moarte în ultimele cîteva minute şi totuşi, era calmă, netulburată, nesuferită.

– Amsterdam, o anunţă Larry.

Au mers spre Amsterdam într-o tăcere încărcată. Noelle pe scaunul din spate, iar Larry în faţă lîngă şofer. Metaxas a rămas la aeroport să gareze avionul. Era o ceaţă cumplită şi mergeau încet. Aproape de Lindenplatz, ceaţa a început să se ridice. Au mers prin City Square, au traversat Podul Eider, peste rîul Amstel şi s-au oprit în faţa *hotelului Amstel.* Cînd au ajuns în hol, Noelle i-a spus tăios:

– Vii să mă iei diseară la ora zece fix şi a pornit spre lift urmată de directorul hotelului. Un băiat de serviciu l-a condus pe Larry într-o cameră modestă, la un capăt de culoar al etajului întîi. Era lîngă bucătărie şi prin perete se auzeau vasele şi se simţeau mirosurile. Larry privi în jurul său:

– Nu culci nici un cîine într-o asemenea cameră! se răsti el.

– Îmi pare rău, se scuză băiatul. Domnişoara Page ne-a cerut să vă dăm cea mai ieftină cameră.

Foarte bine, se gîndi Larry, voi găsi eu o modalitate să te înfrîng. Constantin Demiris nu este singurul om din lume care are nevoie de pilot. Voi începe să caut de mîine. Am cunoscut o mulţime de oameni bogaţi între prietenii lui. Cel puţin o duzină ar fi bucuroşi să mă angajeze. În secunda următoare însă gîndi: nu şi dacă mă concediază Demiris. Dacă se întîmpla aşa ceva, nu mă va lua nimeni. Trebuie să rămîi aici. Baia era la capătul holului. Larry a despachetat, şi-a pus un halat cu gîndul să facă o baie. La naiba! De ce să fac baie, pentru ea? Sper că voi mirosi ca un porc.

Coborî în barul hotelului să bea ceva. Simţea nevoia să bea ceva. Se uită la ceas şi văzu că arată 10:15. Zece fix, i-a spus ea. Larry intră în panică. Aruncă grăbit cîteva bancnote pe tejghea şi porni spre lift. Noelle se afla în apartamentul princiar de la etajul al cincilea.

Larry alergă înjurîndu-se în gînd şi pe el şi pe ea. Bătu la uşă gîndindu-se la tot felul de scuze pentru întîrziere. Nu răspunse nimeni. Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Se trezi într-un salon mobilat luxuriant şi rămase descumpănit. Strigă: „Domnişoară Page", dar nu-i răspunse nimeni. Aşadar, *acesta* era planul ei.

Îmi pare rău, Costa dragă, dar eu te-am prevenit că este un om pe care nu te poţi bizui. I-am cerut să mă ia la ora zece, dar el era în bar şi se îmbăta. A trebuit să plec fără el.

Larry auzi zgomote în baie şi se apropie. Uşa era deschisă. Intră exact în momentul în care Noelle Page

ieşea de sub duş. Nu avea decît prosopul care îi strîngea părul.

Larry vru să se scuze, dar, înainte să poată vorbi, Noelle îi spuse cu indiferenţă:

– Dă-mi te rog prosopul acela, de parcă ar fi fost camerista sau un eunuc. Larry nu-i mai suporta indiferenţa arogantă şi explodă.

Făcu un pas spre ea şi o apucă de mînă, ştiind că în momentul acela renunţă la tot ce şi-a dorit vreodată, pentru o satisfacţie ieftină şi o răzbunare la fel de ieftină. Dar nu se mai putea opri. Adunase în el mînia de luni de zile, l-a umilit, l-a insultat, şi-a riscat viaţa din cauza ei. În timp ce-i atingea trupul gol, în mintea lui ardeau toate aceste gînduri. Dacă Noelle ar fi strigat, Larry ar fi lovit-o. Dar ea a văzut privirea sălbatică din ochii lui şi a tăcut. El a ridicat-o şi a dus-o spre pat.

Undeva în profunzimea conştiinţei lui, o voce îl avertiza să se oprească, să îşi ceară scuze şi să plece înainte de a fi prea tîrziu. Dar el ştia că este prea tîrziu. Nu exista întoarcere. O aruncă cu sălbăticie pe pat şi se aruncă peste ea.

Se concentră asupra trupului gol, refuzînd să-şi lase mintea să gîndească la ceea ce va urma. Nu-şi făcea iluzii. Ştia ce îi va face Demiris pentru acest lucru, pentru că orgoliul grecului nu va fi satisfăcut concediindu-l numai. Larry ştia destule lucruri despre magnat, pentru a înţelege că răzbunarea lui va fi mult mai groaznică; ştiind toate acestea, totuşi Larry nu se putea opri. Ea stătea pe pat şi arunca flăcări din priviri. El se aruncă sălbatic şi abia atunci îşi dădu seama cît de mult o dorise pînă atunci, de parcă dorinţele lui erau un amestec ciudat de dragoste cu ură. Văzu că îl îmbrăţişează şi o auzi spunînd: „ Bine

ai venit" şi în acel moment Larry se gîndi că este nebună sau îl confundă cu altcineva, dar nu-l mai interesa nimic. Uită totul şi se pierdu în senzaţiile pe care le trăia, orbit de ceea ce simţea, amăgindu-se că de acum înainte totul va fi bine.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

16

În mod inexplicabil Timpul a devenit duşmanul Catherinei. La început nu a fost conştientă de acest lucru şi acum, privind înapoi, nu ar fi putut să spună exact momentul în care Timpul a început să curgă în defavoarea ei. Nu a ştiut cînd a dispărut dragostea lui Larry, nu ştia cum şi de ce, pur şi simplu, a dispărut undeva pe culoarele nesfîrşite ale timpului, iar în urmă a lăsat doar un gol în care reverbera ecoul a ceea ce a fost odată. Stătea singură în apartament, zi de zi, încercînd să descopere ce s-a întîmplat şi unde a greşit. Nu era în stare să numească un moment anume şi să spună: *acesta este, atunci a încetat Larry*

să mă iubească. Poate că a început atunci cînd Larry s-a întors după trei săptămîni petrecute în Africa, unde l-a însoţit pe Constantin Demiris într-un safari. I-a simţit lipsa mai mult decît şi-a imaginat. *Tot timpul este plecat,* gîndi ea. Este ca în timpul războiului, numai că de data asta nu există duşmani.

Cît de mult greşea. Exista un duşman.

– Nu ţi-am spus vestea cea mare, a anunţat-o Larry. Am primit o mărire de salariu. Şapte sute pe lună. Ce zici de asta?

– Este minunat, a răspuns ea. Ne putem întoarce acasă mult mai repede decît am crezut. L-a văzut pe Larry încordîndu-se. Ce s-a întîmplat?

– *Aici* este acasă, i-a spus tăios.

L-a privit uluită.

– Pentru moment, a contraatacat fără vlagă, dar nu cred că ai vrea să trăieşti aici pentru tot restul vieţii.

– Niciodată nu ai avut o viaţă mai bună, s-a răstit Larry. Eşti ca într-o staţiune de vacanţă.

– Şi totuşi nu seamănă cu viaţa din America, nu?

– S-o ia naiba de America. Mi-am riscat viaţa pentru ea timp de patru ani şi ce-am primit în schimb? Un pumn de medalii de tinichea. Nici măcar nu mi-au dat o slujbă după război.

– Nu este adevărat. Tu...

– Eu, ce?

Catherine nu dorea să genereze o ceartă, mai ales acum, în prima lui noapte acasă.

– Nimic, dragul meu. Eşti obosit. Hai să ne culcăm devreme.

– Ba nu. Larry se îndreptă spre bar şi îşi turnă un

pahar de băutură. Astă seară este o piesă nouă la *clubul de noapte Argentina*. I-am spus lui Paul Metaxas că venim şi noi.

– Larry... încercă să-şi păstreze calmul... Larry, nu ne-am văzut de aproape o lună. Niciodată nu avem timp să... să stăm de vorbă.

– Nu este vina mea că serviciul îmi cere să plec. Crezi că mie nu mi-ar plăcea să fiu cu tine?

Catherine clătină din cap nesigură.

– Nu ştiu. Va trebui să-l întreb pe Ouija.

El o îmbrăţişă şi îi zîmbi- acel zîmbet copilăresc şi inocent.

– La naiba cu Metaxas şi cu toţi ceilalţi. În seara asta o să fim numai noi doi. E-n regulă?

Catherine îl privi şi îşi dădu seama că nu a fost rezonabilă. Sigur că nu el era vinovat dacă munca îl ţinea departe de ea. Iar cînd venea acasă era foarte normal să îşi dorească să întîlnească şi alţi oameni.

– Dacă tu vrei, mergem, se hotărî ea.

– Uhu... o îmbrăţişă. Numai noi doi.

Tot weekendul au stat în casă. Catherine a gătit, au făcut dragoste şi au stat în faţa focului, au vorbit şi au jucat remmy, au citit şi iar au făcut dragoste, iar Catherine nu şi-a mai dorit nimic altceva.

Duminică noaptea, după o cină delicioasă, s-au culcat şi au făcut din nou dragoste. Catherine a rămas în pat privindu-l pe Larry îndreptîndu-se spre baie. Era gol şi s-a gîndit ce bărbat frumos este el şi cît este de fericită că este al ei. Încă mai zîmbea cînd Larry s-a întors în uşa băii şi i-a spus cu indiferenţă:

– Săptămîna viitoare să faci un program mai

încărcat. Să nu mai rămînem singuri, să ne lovim unul de altul.

A intrat în baie lăsînd-o pe Catherine cu zîmbetul îngheţat pe faţă.

Sau poate necazul a început cu Helena, frumoasa stewardesă. Într-o după-amiază fierbinte de vară, Catherine a ieşit la cumpărături. Larry nu era în oraş. Îl aştepta abia a doua zi şi s-a hotărît să-i facă o surpriză, să gătească mîncarea lui preferată. Pe cînd Catherine venea de la piaţă cu braţele pline de cumpărături, a trecut pe lîngă ea un taxi. Pe scaunul din spate era Larry ţinînd de după umăr o fată în uniformă de stewardesă. Catherine nu i-a văzut mai mult de o secundă, iar taxiul a dispărut după colţul străzii.

A rămas împietrită şi abia cînd cîţiva copii i-au venit în ajutor, şi-a dat seama că scăpase din mînă sacoşele cu cumpărături. Copiii au ajutat-o să strîngă şi Catherine abia s-a tîrît spre casă. Mintea refuza să gîndească. Încerca să îşi spună că nu pe Larry l-a văzut în taxi, ci un bărbat care îi semăna.

Dar adevărul adevărat era că nimeni nu îi putea semăna lui Larry. El era opera de artă originală şi unică a lui Dumnezeu, nepreţuită creaţie a naturii. Şi el era al ei. Al ei şi al brunetei din taxi, şi a cine ştie cîtor altor fete?

A stat trează toată noaptea şi l-a aşteptat; cînd a văzut că nu vine şi-a dat seama că nici o scuză nu le mai poate salva căsnicia. Larry era un mincinos

viclean şi ea nu mai putea rămîne cu el. A venit acasă abia a doua zi după-amiază.

– Bună, a salutat-o vesel. A aruncat geanta de voiaj şi a privit-o. Ce s-a întîmplat?

– Cînd ai venit în oraş? l-a întrebat Catherine îngheţată.

Larry a privit-o uimit.

– Acum o oră. De ce?

– Ieri te-am văzut într-un taxi cu o fată.

Ce simplu a fost, gîndi Catherine. *Acestea sînt cuvintele care mi-au stricat căsnicia. El va nega şi eu îi voi spune că este mincinos şi îl voi părăsi şi nu ne vom mai vedea niciodată.*

Larry o privea fix.

– Hai, începe, spuse Catherine. Spune-mi că nu ai fost tu.

– Sigur că eu am fost.

O durere ascuţită îi străpunse stomacul Catherinei şi atunci înţelese ea cît de mult ar fi dorit să-l audă spunînd că nu-i adevărat.

– Dumnezeule, la ce te-ai gîndit?

Catherine a încercat să vorbească, dar vocea îi tremura de furie:

– Eu...

Larry ridică mîna şi o opri.

– Nu spune nimic de care să-ţi pară rău.

Catherine îl privi uluită.

– *Mie* să-mi pară rău?

– Ieri m-am întors la Atena pentru cincisprezece minute să iau o fată care se numeşte Helena Merelis şi să o duc în Creta la Demiris. Helena este stewardesa lui.

– Dar...

Era posibil. Era posibil ca Larry să spună adevărul; sau poate că era *Polymechanos* – fertil în mijloace?

– De ce nu mi-ai telefonat? întrebă Catherine.

– Ţi-am telefonat, spuse Larry tăios. Dar nu ai răspuns. Ai fost la cumpărături, nu?

Catherine înghiţi în sec.

– Am făcut cumpărături pentru cină. Ţi-am pregătit mîncarea preferată.

– Nu-mi mai este foame, se răsti Larry. Sîcîiala îmi taie pofta de mîncare.

Se întoarse şi plecă, lăsînd-o pe Catherine împietrită, cu mîna ridicată într-un gest tăcut care îl implora să se întoarcă.

La puţină vreme după aceea, Catherine a început să bea. A început într-un mod nevinovat. Îl aştepta pe Larry acasă la cină la ora şapte, se făcea nouă şi el nu venea, iar Catherine umplea un pahar de coniac ca să-şi mai omoare timpul. Pînă la ora zece se adunau mai multe pahare, iar cînd el sosea acasă într-un tîrziu cina era rece şi ea era ameţită. Băutura o făcea să accepte mai uşor ceea ce se întîmpla cu viaţa ei.

Catherine nu mai putea ascunde conştiinţei sale faptul că Larry o înşela, că a înşelat-o probabil din prima zi de căsătorie. Într-o zi, căutînd în buzunarele pantalonilor înainte de a-i trimite la curăţat, găsi o batistă de dantelă cu spermă uscată. Pe chiloţi i-a descoperit ruj de buze.

Se gîndea că Larry este mereu în braţele unei alte femei.

Îşi dorea să îl ucidă.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

17

Timpul care devenise duşmanul Catherinei, era acum prietenul lui Larry. Noaptea de la Amsterdam a fost un miracol. Incredibil, Larry care şi-a imaginat că urmează dezastrul, a descoperit că această noapte este cheia care îi va rezolva toate problemele. *Norocul lui Douglas*, se gîndea el satisfăcut.

Dar ştia că este mai mult decît un simplu noroc. Exista în el un instinct pervers care îl îmboldea imperios să sfideze Soarta, îl împingea să treacă la un fir de păr pe lîngă moarte şi dezastru, îl arunca sfidător împotriva norocului, îl ţinea într-un echilibru instabil între viaţă şi moarte.

Îşi amintea o dimineaţă la Truk Islands, cînd pe

neaşteptate dintr-un nor au apărut avioane inamice. El zbura în urma *escadronului* şi l-au atacat. Au reuşit să-l despartă de flotilă şi au deschis focul asupra lui. Cu un fel de supraclaritate pe care o avea în momentele de pericol, şi-a imaginat insula de sub el, zecile de vapoare legănate de valurile mării şi liniştea tulburată de avioanele de pe cerul albastru. A fost unul dintre cele mai fericite momente din viaţa sa, împlinirea Vieţii şi sfidarea Morţii.

A întors în vîrf de ac şi a început urmărirea unui avion. A tras şi l-a văzut explodînd. Celelalte două avioane i-au închis unghiul. Larry le vedea venind din ambele părţi. În ultimul moment a executat un Immelmann şi cele două avioane japoneze s-au lovit unul de altul. De foarte multe ori a savurat Larry în mintea lui acest moment.

Nu ştia nici el de ce acest episod i-a revenit în memorie în noaptea aceea la Amsterdam. Atunci a făcut dragoste cu Noelle violent şi sălbatec şi după aceea ea s-a ghemuit în braţele lui şi a început să-i povestească despre ei doi la Paris, înainte de război. Brusc din ceaţa memoriei el şi-a amintit de fata aceea drăguţă, dar, Dumnezeule, au fost sute de fete drăguţe de atunci, iar Noelle nu mai era decît un punct tulbure în vălurile amintirilor trecutului. Cît noroc, se gîndi Larry, să ne încrucişăm drumurile acum, după atîţia ani.

– Tu îmi aparţii mie, i-a spus atunci Noelle. Acum tu eşti al meu.

O nuanţă din vocea ei l-a neliniştit pe Larry. *Şi totuşi,* s-a întrebat el, *ce am de pierdut?*

Dacă o ţinea pe Noelle în puterea lui, putea rămîne la Demiris pentru totdeauna.

Ghicindu-i gîndurile, Noelle îl studie îndelung cu o

expresie ciudată în privire, pe care Larry nu a înţeles-o.

Nu avea nici o importanţă.

Întorcîndu-se dintr-o călătorie din Maroc, Larry a luat masa împreună cu Helena, apoi a petrecut noaptea în apartamentul ei.

Dimineaţa a plecat la aeroport să verifice avionul. A luat masa de prînz împreună cu Paul Metaxas.

– Arăţi de parcă ai tras lozul cel mare, i-a spus Metaxas. Îmi dai şi mie puţin?

– Bătrîne, zîmbi Larry, tu nu ai reuşit să te descurci. Trebuie o mînă de maestru.

A fost o masă plăcută după care Larry s-a întors în oraş să o ia pe Helena cu care trebuia să plece în cursă.

A bătut la uşa apartamentului ei şi, după multă vreme, Helena a deschis-o încet. Era goală. Larry o privea şi nu o recunoştea pe femeia din faţa lui. Faţa şi corpul îi erau umflate şi pline de vînătăi. Ochii îi erau injectaţi. Fusese bătută de un profesionist.

– Dumnezeule! exclamă Larry. Ce s-a întîmplat?

Helena a deschis gura şi atunci Larry a văzut că îi lipseau trei dinţi din faţă.

– D...doi bărbaţi, reuşi să spună. Au venit imediat după ce ai...plecat tu.

– Nu ai chemat poliţia? a întrebat Larry îngrozit.

– Au...au spus că mă omoară dacă spun la cineva. Vorbeau serios L... Larry.

Tremura îngrozită, sprijinindu-se de uşă.

– Au furat ceva?

– N... nu. Au f... forţat uşa şi m-au violat şi... m-au

bătut.

– Îmbracă-te. Te duc la spital.

– Nu pot ieşi în halul ăsta.

Avea dreptate. Larry i-a telefonat unui doctor, prieten de al său, şi l-a rugat să vină.

– Îmi pare rău, nu pot să rămîn, i-a spus Larry. Trebuie să plec cu Demiris peste o jumătate de oră. Vin să te văd imediat ce mă întorc.

Dar nu a mai văzut-o niciodată. Cînd s-a întors Larry după două zile, apartamentul era gol şi gazda i-a spus că tînăra s-a mutat fără să lase vreo adresă. Nici măcar atunci Larry nu a bănuit adevărul. Abia după cîteva nopţi, cînd făcea dragoste cu Noelle, a intuit adevărul celor întîmplate.

– Eşti fantastică, i-a spus el Noellei. Nu am cunoscut niciodată o femeie ca tine.

– Îţi dau tot ce doreşti? l-a întrebat ea.

– Da, gemu bărbatul. Oh, Dumnezeule, da.

Noelle l-a privit fix.

– Atunci să nu te mai culci niciodată cu o altă femeie, i-a spus ea moale. Data viitoare o omor.

Larry îşi aminti cuvintele ei: *tu îmi aparţii mie.* Atunci, în acel moment, cuvintele au căpătat un înţeles înfricoşător. Pentru prima dată, Larry a avut o presimţire că aceasta nu va fi o aventură trecătoare pe care să o termine după bunul său plac. A simţit în acel moment că a atins miezul oţelit şi îngheţat al sufletului Noellei Page şi l-au trecut fiori de gheaţă. În noaptea aceea, a fost tentat de multe ori să aducă vorba despre Helena, dar de fiecare dată s-a oprit, pentru că îi era teamă că va afla adevărul, că va afla în cuvinte lucruri care erau mai crîncene decît fapta în sine. Dacă Noelle era capabilă de asemenea lucruri...

Dimineaţa, la micul dejun, Larry a studiat-o pe Noelle pe furiş, să descopere semne de cruzime şi sadism, dar nu a văzut decît chipul încîntător al femeii care îi spunea anecdote amuzante, care îi anticipa toate dorinţele. *M-am înşelat*, se gîndi el. Dar după aceea a fost foarte atent să nu mai întîlnească alte fete şi după cîteva săptămîni nici nu a mai dorit acest lucru pentru că Noelle a devenit pentru el o adevărată obsesie.

De la bun început Noelle l-a avertizat pe Larry că era absolut necesar să se ferească de Constantin Demiris.

– Nu trebuie să existe nici măcar o şoaptă de suspiciune împotriva noastră, i-a spus Noelle.

– Hai să închiriem un apartament, a sugerat Larry. Un loc unde...

Noelle a clătinat din cap.

– Nu la Atena. Aici mă cunosc oamenii. Am să mă mai gîndesc.

Două zile mai tîrziu, Demiris l-a chemat pe Larry. La început lui Larry i-a fost teamă că grecul a aflat ceva despre ei doi, dar Demiris l-a întîmpinat cu bunăvoinţă şi i-a cerut părerea despre un nou avion pe care dorea să îl cumpere.

– Este un Mitchell Bomber. Aş vrea să îl vezi.

Larry s-a entuziasmat.

– Este un avion grozav. La greutatea şi mărimea lui, are nişte performanţe deosebite.

– Cîţi pasageri poate duce?

– Nouă, foarte confortabil, un pilot, un navigator şi un inginer de zbor. Zboară cu patru sute optzeci de mile pe oră.

– Pare interesant. Vrei te rog să-l verifici şi să-mi

trimiţi un raport?

– Abia aştept.

– Apropos, Douglas, domnişoara Page pleacă mîine dimineaţă la Berlin. Vreau să meargă cu tine.

– Da, domnule. Apoi Larry adăugă inocent: v-a spus domnişoara Page că am început să ne înţelegem mai bine?

– Nu, spuse Demiris privindu-l surprins. De fapt azi dimineaţă s-a plîns din nou că eşti insolent. Era rîndul lui Larry să fie surprins. Înţelegerea a venit după cîteva secunde şi el a încercat cu disperare să repare gafa.

– Încerc, domnule Demiris. Mă voi strădui.

– Te rog, spuse Demiris amabil. Eşti cel mai bun pilot pe care l-am avut vreodată, Douglas. Ar fi păcat să... cuvintele au rămas nerostite, dar mesajul a fost deosebit de limpede.

În drum spre casă, Larry se blestema în gînd pentru prostia lui. Trebuia să ştie că juca acum o carte mare. Noelle a fost destul de inteligentă să înţeleagă că o schimbare bruscă de comportament faţă de Larry l-ar face suspicios pe Demiris. Cearta dintre ei era o acoperire perfectă pentru ceea ce făceau acum. Demiris se străduia să îi apropie. Gîndul acesta îl făcu pe Larry să rîdă în hohote. Era un sentiment extraordinar să ştie că lui îi aparţine ceea ce unul dintre cei mai puternici oameni din lume credea că este al său.

În timpul zborului spre Berlin, Larry i-a lăsat comanda lui Paul Metaxas şi i-a spus că vrea să-i vorbească Noellei Page.

– Nu ţi-e teamă că muşcă? l-a întrebat Metaxas.

Larry a ezitat, tentat să se laude, dar a reuşit să-şi domine primul impuls.

– Este o afurisită, dar dacă nu descopăr o modalitate să o îmblînzesc, mă trezesc pe drumuri.

– Noroc, i-a urat Metaxas serios.

– Mulţumesc.

Larry a închis cu grijă uşa cabinei şi s-a îndreptat spre canapeaua pe care stătea Noelle. Cele două stewardese stăteau în spatele avionului. A încercat să se aşeze în faţa Noellei.

– Fii atent, l-a prevenit ea blînd. Toţi cei care lucrează pentru Constantin sînt şi informatorii lui.

Larry le privi pe cele două stewardese şi se gîndi la Helena.

– Am găsit o casă pentru noi, i-a spus Noelle. Era emoţionată.

– Un apartament?

– O casă. Ştii unde este Rafina?

– Nu.

– Este un sătuc lîngă mare, la o sută de kilometri nord de Atena. Avem acolo o vilă izolată.

– Pe ce nume ai închiriat-o?

– Am cumpărat-o, pe un nume fals.

Larry se întrebă cum se simte un om cînd are bani să-şi permită o asemenea vilă numai pentru o distracţie trecătoare.

– Minunat, abia aştept să o văd.

Noelle îl studia.

– Crezi că vei avea necazuri cu Catherine?

Larry tresări surprins. Era prima dată cînd ea menţiona numele soţiei lui. Nu făcuse un secret din căsnicia lui, dar l-a trecut un fior cînd a auzit-o pe

Noelle pronunţînd numele Catherinei. Era evident că Noelle a verificat şi probabil că ştia tot. Acum aştepta de la el un răspuns.

– Nu, îi spuse Larry. Vin şi plec după cum doresc.

– Bine. Constantin pleacă într-o călătorie de afaceri la Dubrovnik. I-am spus că nu pot să-l însoţesc. Avem la dispoziţie zece zile încîntătoare. Acum ar fi mai bine să pleci.

Larry se întoarse în cabina de zbor.

– Cum a mers? I-a întrebat Metaxas. Ai mai înmuiat-o?

– Nu prea mult, a răspuns Larry atent. O să-mi ia ceva timp.

Larry avea o maşină, un Citroen decapotabil, dar la insistenţele Noellei a închiriat o maşină de la o agenţie din Atena. Noelle a plecat singură la Rafina, iar Larry trebuia să meargă tot singur. A fost o călătorie plăcută, pe un drum şerpuitor, pe coasta muntelui care se ridica deasupra mării. După două ore şi jumătate de drum, Larry a ajuns într-un sat încîntător cuibărit pe malul mării. Noelle i-a explicat cu atenţie, pentru ca el să nu întrebe pe nimeni în sat. Ajuns la intrarea în sat, Larry a virat la stînga pe un drum prăfuit care ducea spre mare. De-a lungul drumului erau mai multe vile ascunse după ziduri înalte de piatră. La capătul drumului, pe o înfloritură de piatră care se ridica din mare, era construită o vilă elegantă.

Larry s-a oprit în faţa porţii şi a sunat. După cîteva momente, poarta electrică s-a deschis. A intrat şi poarta s-a închis în urma lui. S-a trezit într-o curte spaţioasă cu o fîntînă arteziană în mijloc. Toată curtea era plină de flori, într-o explozie de culori. Casa era o

vilă tipic mediteraneană, o fortăreaţă de nepătruns. Uşa din faţă s-a deschis şi Noelle l-a întîmpinat într-o rochie albă de bumbac. Şi-au zîmbit şi în cîteva secunde au fost unul în braţele celuilalt.

– Vino să-ţi vezi casa, i-a spus ea agitată trăgîndu-l înăuntru.

Casa avea camere spaţioase cu tavanul înalt. La parter era un salon imens, o bibliotecă, o sufragerie şi o bucătărie de modă veche, cu sobă rotundă pe mijloc.

Dormitoarele erau la etaj.

– Şi servitorii? întrebă Larry.

– Îi ai în faţa ta.

Larry o privi surprins.

– *Tu* ai să găteşti şi ai să faci curăţenie?

Noelle aprobă fericită.

– După ce plecăm noi va veni cineva să facă curăţenie, dar nu ne va vedea nimeni. Am aranjat cu o agenţie.

Larry zîmbi sarcastic.

În vocea Noellei era ceva prevenitor.

– Să nu faci niciodată greşeala de a-l subestima pe Constantin Demiris. Dacă descoperă vreodată ceva despre noi, ne omoară.

Larry zîmbi.

– Exagerezi. Poate că bătrînului nu-i place, dar...

Ochii violeţi îl fulgerară.

– Ne omoară.

De data aceasta vocea ei îl înfioră.

– Vorbeşti serios, nu?

– Niciodată nu am fost mai serioasă. Este nemilos.

– Dar cînd spui că ne va *omorî*, protestă Larry, doar nu te gîndeşti...

– Nu va folosi gloanţe, îl întrerupse Noelle dur. Va descoperi un mod ingenios şi complicat de a o face şi nu va fi niciodată pedepsit. Dar nu ne va descoperi, dragul meu. Vino să-ţi arăt dormitorul. Îl luă de mînă şi îl trase pe scări. Avem patru dormitoare pentru oaspeţi, zîmbi ea, le putem încerca pe toate.

Deschise uşa unui dormitor enorm cu vedere spre mare. Dedesubt Larry văzu o terasă şi o potecă îngustă care şerpuia spre mare. La malul mării era construit un doc la care era ancorat un vaporaş şi o barcă cu motor.

– Ale cui sînt bărcile?

– Ale tale. Este cadoul de bun venit acasă.

Cînd Larry se întoarse spre ea, văzu că este dezbrăcată. Au petrecut restul după-amiezii în pat.

Următoarele zece zile au zburat. Noelle era ca argintul viu, o nimfă, un geniu, întruchipa zeci de servitori care veneau în întîmpinarea tuturor dorinţelor sale. Larry a descoperit că biblioteca era plină de cărţile şi discurile lui preferate. Noelle gătea perfect toate mîncărurile lui preferate. Au mers cu barca, au înotat, au făcut dragoste, noaptea îi făcea masaje pînă cînd adormea. Într-un fel erau ca nişte prizonieri, pentru că nu îndrăzneau să întîlnească pe nimeni. În fiecare zi Larry descoperea o altă Noelle. Îl distra, îl fascina, îi spunea anecdote cu oamenii renumiţi pe care îi cunoştea, a încercat chiar să vorbească despre afaceri şi politică, pînă cînd a descoperit că pe Larry nu-l interesa.

Au jucat poker şi remmy şi Larry nu a cîştigat niciodată. Noelle l-a învăţat să joace şah şi table, dar Larry tot nu a cîştigat. În prima duminică a pregătit un coş cu mîncare şi au plecat pe plajă. Tocmai aranjaseră masa cînd Noelle a ridicat privirea şi a

văzut în depărtare doi oameni îndreptîndu-se spre ei.

– Să plecăm, i-a spus ea agitat.

Larry a ridicat ochii şi a văzut oamenii.

– Dumnezeule, nu mai fi aşa nervoasă. Nu sînt decît doi săteni ieşiţi la plimbare.

– Acum, comandă Noelle imperios.

– Bine, spuse el iritat şi de incident şi de tonul din vocea sa.

– Ajută-mă să strîng.

– De ce nu le lăsăm aici?

– Pentru că ar stîrni suspiciuni.

Au aruncat totul în coş şi s-au grăbit spre casă. Toată ziua Larry a fost mohorît. A stat în bibliotecă, bîntuit de gînduri, în timp ce Noelle a fost ocupată în bucătărie.

După-amiază tîrziu, Noelle a venit în bibliotecă şi s-a aşezat la picioarele lui. Cu acea calitate rară de a ghici gîndurile, i-a spus:

– Nu te mai gîndi la ei.

– Nu sînt decît nişte săteni, se răsti Larry. Nu-mi place să mă furişez ca un criminal. Nu vreau să mă ascund de nimeni. Te iubesc.

De data aceasta Noelle ştia că este adevărat. Se gîndi la toţi aceşti ani în care a plănuit să-l distrugă pe Larry şi la plăcerea grozavă pe care o simţea de fiecare dată cînd şi-l imagina distrus. Şi totuşi, din momentul în care l-a văzut din nou a ştiut că în ea mai există încă un sentiment, mai profund decît ura. Cînd l-a împins la marginea morţii obligîndu-l să rişte vieţile lor, în zborul acela îngrozitor spre Amsterdam, a fost ca şi cum i-a verificat dragostea pentru ea, într-o sfidare sălbatică a sorţii. A fost cu Larry în cabina de zbor, a pilotat împreună cu el, ştiind că dacă el va

muri, vor muri împreună, dar el i-a salvat pe amîndoi. Şi cînd a venit în camera ei la Amsterdam şi au făcut dragoste, ura şi dragostea s-au amestecat, s-au contopit ca şi trupurile lor şi timpul s-a contractat, iar ei se găseau din nou în camera de hotel la Paris şi Larry îi spunea: „ Hai să ne căsătorim; găsim noi o primărie la ţară", iar prezentul şi trecutul au explodat într-un tot ameţitor şi Noelle a ştiut că ei doi sînt atemporali, întotdeauna au fost atemporali, că nimic nu s-a schimbat şi că profunzimea urii sale faţă de Larry a izvorît, de fapt, din înălţimile dragostei ei pentru el. Dacă îl va distruge pe el, se va distruge pe ea, pentru că ea i s-a dăruit total şi necondiţionat cu mult timp în urmă şi nimic nu putea schimba acest lucru.

Noellei i se părea că tot ce a reuşit în viaţa ei a reuşit prin ură. Trădarea tatălui ei a modelat-o, a călit-o şi a întărit-o, a umplut-o de setea de răzbunare care nu putea fi satisfăcută cu nimic, decît cu un regat în care ea să fie atotputernică, în care nimeni să nu o trădeze şi să nu o facă să sufere niciodată. În sfîrşit a reuşit acest lucru. Şi, iată, era pregătită să renunţe la tot pentru acest bărbat. Pentru că ştia acum că ceea ce şi-a dorit a fost ca Larry să aibă nevoie de ea, să o iubească. Şi, în sfîrşit, el o iubea. Şi în sfîrşit, acesta era regatul ei.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

18

Pentru Larry şi Noelle următoarele trei luni s-au întrupat în acea rară viaţă idilică, cînd totul este perfect; o magie în care ei doi pluteau de la o zi minunată la cealaltă, fără nici cea mai mică ameninţare la orizont. Larry îşi petrecea timpul făcînd ceea ce îi plăcea, zbura, iar cînd avea timp liber mergea la vila de la Rafina şi petrecea acolo o zi, un weekend sau o săptămînă împreună cu Noelle. La început lui Larry i-a fost teamă că acest aranjament va deveni o piatră de moară care îl va afunda în plictisul vieţii domestice pe care o ura din toată inima; dar de fiecare dată cînd o vedea pe Noelle era încîntat şi începuse să aştepte cu nerăbdare orele pe care le va

petrece cu ea. Cînd Noelle a amînat pe neaşteptate un weekend din cauza unei călătorii cu Demiris, Larry a stat singur la vilă, furios şi gelos, gîndindu-se la Noelle în braţele lui Demiris. Dar cînd s-a întîlnit cu ea după o săptămînă, era nerăbdător ca un copil.

– Ţi-a fost dor de mine!

– Foarte.

– Bine.

– Ce mai face Demiris?

Noelle ezită.

– Bine.

Observînd ezitarea, Larry o întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– Mă gîndeam la ce mi-ai spus tu.

– La ce?

– Mi-ai spus că nu-ţi place să te furişezi ca un criminal. Nici mie nu-mi place. În fiecare moment cînd sînt cu Constantin, vreau să fiu cu tine. Ţi-am spus odată, Larry, că tu îmi aparţii. Am vorbit serios. Nu vreau să te împart cu nimeni. Vreau să te căsătoreşti cu mine.

El o privi surprins, luat pe neaşteptate. Noelle îl studia profund.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Doar ştii că vreau. Dar cum? Îmi spui mereu ce va face Demiris dacă va afla despre noi.

– Nu va afla, spuse Noelle hotărîtă. Nu, dacă vom fi inteligenţi şi vom planifica totul. Eu nu sînt proprietatea lui, Larry. Are prea multă mîndrie pentru a mă opri. După o lună sau două, îl vei părăsi şi tu. Vom merge undeva, poate în America. Ne putem căsători acolo. Am mai mulţi bani decît avem nevoie. Vei putea să-ţi deschizi o linie charter sau o şcoală de

aviaţie, ce vei dori.

Larry o asculta cu atenţie cîntărind la ce va renunţa şi ce va avea de cîştigat. De fapt, la ce renunţa? La o măruntă slujbă de pilot. Se gîndi cum ar fi să aibă el avioane şi se înfioră de plăcere. Ar cumpăra un Mitchell sau un DC-6, cu patru motoare şi optzeci şi cinci de locuri. Şi o va avea pe Noelle. Da, o dorea pe Noelle. Dumnezeule, de ce ezita?

– Şi soţia mea?

– Îi spui că vrei să divorţezi.

– Nu ştiu dacă va accepta.

– Nu o rogi să accepte, o anunţi doar că vrei să divorţezi.

Vocea Noellei era implacabilă.

– Bine, acceptă Larry.

– N-o să-ţi pară rău, dragul meu, îţi promit, îi spuse Noelle.

Pentru Catherine timpul şi-a pierdut dimensiunea reală; Catherine a căzut într-un abis atemporal, un mozaic în care nu exista zi sau noapte. Larry nu era aproape niciodată acasă şi de multă vreme Catherine nu mai dorea să vadă prieteni de-ai lor pentru că nu mai avea energia să-l scuze pe Larry în faţa celorlalţi. Contele Pappas a făcut foarte multe încercări să o vadă, dar pînă la urmă a renunţat. Catherine nu mai putea înfrunta oamenii decît indirect: prin telefon sau scrisori. Cînd se afla în casa lor îngheţa şi conversaţia ei altădată spirituală nu era acum decît o flacără neputincioasă care murea după o încercare nereuşită de a se trezi la viaţă. Timpul provoca durere şi oamenii provocau durere, iar Catherine găsea uitarea

doar în licoarea minunată. Oh, cît îi uşura suferinţa, cît de mult îmblînzea tăişul eşecurilor şi arşiţa nemiloasă a realităţii care o dobora.

După ce Catherine a venit la Atena, a corespondat destul de des cu William Fraser. Îşi scriau noutăţi, se ţineau la curent cu ce fac duşmanii şi prietenii lor comuni. Totuşi, de cînd începuseră problemele cu Larry, Catherine nu a mai avut curajul să-i scrie lui Fraser. Nu i-a răspuns la ultimele trei scrisori, iar pe ultima a lăsat-o chiar nedeschisă. Pur şi simplu nu avea puterea să se ocupe cu altceva din afara microcosmosului amărăciunii în care era prinsă.

Într-o zi a primit o telegramă, pe care a lăsat-o nedeschisă o săptămînă. Apoi a sunat cineva la uşă şi l-a văzut pe William Fraser. Catherine îl privea uluită.

– Bill! Ia te uită! Bill Fraser.

El începu să spună ceva, foarte emoţionat, apoi ochii lui priviră în jur şi bărbatul tresări şocat.

– Bill, dragul meu. Ce faci tu aici?

– Am venit la Atena cu nişte afaceri. Ai primit telegrama mea?

Catherine îl privi încercînd să-şi amintească.

– Nu ştiu, spuse ea într-un tîrziu.

Îl conduse spre salonul plin de ziare vechi, scrumiere nearuncate şi farfurii pline pe jumătate cu mîncare.

– Îmi pare rău că este aşa dezordine. Am fost ocupată, ştii?

Fraser o studie îngrijorat.

– Te simţi bine, Catherine?

– Eu? Fantastic. Hai să bem ceva.

– Dar abia este unsprezece dimineaţa.

– Ai dreptate. Ai absolută dreptate, Bill. Este prea devreme să bem, dar să-ţi spun ceva, aş face o excepţie pentru a sărbători întîlnirea cu un vechi prieten. Eşti singurul om din lume pentru care aş bea un pahar la ora unsprezece dimineaţa.

Fraser văzu cu tristeţe cum Catherine se clatină spre bar şi toarnă un pahar mare de coniac pentru ea şi unul mic pentru el.

– Îţi place coniacul grecesc? îl întrebă ea. Mie nu mi-a plăcut, dar m-am obişnuit.

Fraser luă paharul şi se aşeză.

– Unde este Larry? o întrebă el blînd.

– Larry? Oh, bunul meu Larry zboară pe undeva. Ştii, el munceşte pentru cel mai bogat om din lume. Demiris posedă totul, chiar şi pe Larry.

Fraser o privi descumpănit.

– Larry ştie că tu bei?

Catherine trînti paharul şi îl înfruntă:

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea indignată. Cine spune că eu beau? Nu vreau decît să sărbătoresc întîlnirea cu un vechi prieten şi uite, tu mă cerţi!

– Catherine, începu el, eu sînt...

– Cine îţi dă dreptul să dai buzna peste mine şi să mă acuzi că sînt alcoolică?

– Îmi pare rău, Catherine, spuse Fraser îndurerat. Cred că ai nevoie de ajutor.

– Nu ai dreptate, se răsti ea. Nu am nevoie de nici un ajutor. Şi ştii de ce? Pentru că eu sînt... eu sînt... eu sînt... nu reuşi să găsească cuvîntul şi termină cu: nu am nevoie de nici un fel de ajutor.

Fraser o privea îndurerat.

– Acum trebuie să plec la o conferinţă. Vrei să

luăm masa împreună diseară?

– Bine, acceptă ea.

– Trec să te iau la opt.

Catherine rămase privind în urma lui. Apoi, cu paşi nesiguri, se îndreptă spre dormitor şi deschise încet uşa şifonierului privind în oglinda de pe uşă. Se privea împietrită. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era sigură că oglinda îi joacă o festă îngrozitoare. În sufletul ei era tot fetiţa care şi-a adorat tatăl, tînăra studentă din camera de hotel căreia Ron Peterson i-a spus: „Dumnezeule, Cathy, eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată", fata pe care a strîns-o în braţe Bill Fraser şi i-a spus: „Eşti atît de frumoasă, Catherine", fata pe care a iubit-o Larry şi i-a spus: „Să rămîi frumoasă Cathy, eşti extraordinară". Privea acum imaginea din oglindă şi se răsti la ea: „Tu cine eşti?" şi femeia tristă şi diformă din oglindă începu să plîngă lacrimi amare de neajutorare care blestemau faţa buhăită şi obscenă pe care o vedea. Multe ore mai tîrziu a sunat din nou la uşă. L-a auzit pe Bill Fraser strigînd:

– Catherine! Catherine, eşti acasă?

A mai sunat de cîteva ori şi pe urmă nu a mai auzit nimic. Catherine a rămas singură, cu străina din oglindă.

La ora nouă, a doua zi dimineaţă, Catherine a luat un taxi şi a plecat în strada Patission. Doctorul se numea Nikodes şi era un bărbat solid cu părul alb, faţă de înţelept şi ochii blînzi.

O asistentă a condus-o în cabinet şi doctorul a invitat-o să ia loc pe un scaun. Catherine s-a aşezat încordată şi nervoasă, încercînd să-şi stăpînească tremurul.

– Ce problemă aveţi?

Începu să vorbească, dar se opri speriată.

Dumnezeule, se gîndi ea, *de unde să încep?*

– Am nevoie de ajutor, spuse într-un tîrziu.

Vocea îi era uscată şi ar fi vrut să bea ceva. Doctorul o studia.

– Cîţi ani aveţi?

– Douăzeci şi opt.

Catherine văzu expresia din ochii lui, deşi el a încercat să-şi ascundă uimirea, dar ea a văzut-o şi într-un fel pervers s-a bucurat că a văzut-o.

– Sînteţi americancă?

– Da.

– Locuiţi la Atena?

Catherine dădu din cap.

– De cît timp locuiţi aici?

– De o mie de ani. Ne-am mutat aici înainte de Războiul din Peloponez.

Doctorul zîmbi.

– Cîteodată şi eu am acest sentiment.

Îi oferi Catherinei o ţigară. Ea întinse mîna încercînd să-şi stăpînească tremurul degetelor. Chiar dacă doctorul văzuse, nu a dat nici un semn.

– Şi ce fel de ajutor doriţi, doamnă Douglas?

Catherine îl privi neajutorată.

– Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu.

– Sînteţi bolnavă?

– Sînt bolnavă. Cred că sînt foarte bolnavă. M-am făcut atît de urîtă.

Ştia că nu plînge şi totuşi simţea lacrimi fierbinţi pe obraz.

– Beţi, doamnă Douglas? o întrebă doctorul blînd.

Catherine îl privi intrată în panică, simţindu-se

atacată.

– Uneori.

– Cît de mult?

Catherine inspiră adînc.

– Nu prea mult... depinde.

– Astăzi aţi băut?

– Nu.

Doctorul o studie în tăcere.

– Ştiţi, nu sînteţi urîtă, spuse el cu blîndeţe. V-aţi îngrăşat, trupul dumneavoastră nu mai este în formă pentru că nu aţi mai avut grijă de el. Sub această faţadă se ascunde o femeie tînără şi atrăgătoare.

Catherine izbucni în lacrimi şi bărbatul o lăsă să plîngă. Printre hohote, Catherine auzi de cîteva ori telefonul sunînd, dar doctorul îl ignoră. Într-un tîrziu s-a liniştit. A scos o batistă şi şi-a suflat nasul.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Mă... mă puteţi ajuta?

– Depinde în întregime numai de dumneavoastră. Eu încă nu ştiu care este adevărata dumneavoastră problemă.

– Priviţi-mă numai puţin! exclamă Catherine.

Doctorul clătină din cap.

– Aceasta nu este o problemă, doamnă Douglas, acesta este un simptom. Vă rog să-mi iertaţi nepolitetea, dar, dacă vreţi să vă ajut, trebuie să fim cinstiţi unul cu altul. Cînd o tînără atrăgătoare se abandonează în voia soartei, înseamnă că există un motiv foarte serios. Soţul dumneavoastră trăieşte?

– În vacanţe şi în weekenduri.

Doctorul o studie.

– Locuiţi cu el?

– Cînd este acasă.

– Ce profesie are?

– Este pilotul personal al lui Constantin Demiris.

Văzu reacţia doctorului, dar nu îşi dădu seama dacă a fost generată de numele lui Demiris sau de faptul că bărbatul ştia ceva despre Larry.

– Îl cunoaşteţi pe soţul meu?

– Nu. Dar omul putea să mintă. Vă iubiţi soţul, doamnă Douglas?

Catherine deschise gura să răspundă, dar se opri. Ştia că ceea ce avea să spună era foarte important, nu numai pentru doctor, ci şi pentru ea. Da, îşi iubea soţul şi da, îl ura, şi da, cîteodată era atît de furioasă pe el încît ar fi fost în stare să-l omoare şi, da, cîteodată era copleşită de atîtă tandreţe pentru el încît ar fi fost în stare să moară pentru el. Care era cuvîntul care să cuprindă toate aceste sentimente? Poate că era dragoste.

– Da, răspunse ea.

– Dar el vă iubeşte?

Catherine se gîndi la celelalte femei din viaţa lui Larry, la nesinceritatea lui şi la reflexia îngrozitoare din oglindă – nu-l putea condamna pe Larry că nu o mai doreşte. Dar ce s-a întîmplat mai întîi? Femeia din oglindă a generat nesinceritatea sau infidelitatea a generat-o pe femeia din oglindă? Deveni conştientă că plînge din nou. Dădu din cap neajutorată.

– Nu... nu ştiu.

– Aţi avut vreodată o cădere psihică?

Era rîndul ei să îl privească îngrijorată.

– Nu. De ce credeţi asta?

Doctorul nu-i zîmbi. Vorbi rar, căutîndu-şi cuvintele.

– Psihicul uman este foarte delicat, doamnă Douglas. Poate suporta foarte multă durere, dar

atunci cînd durerea este copleşitoare îşi găseşte refugiul în profunzimi pe care dumneavoastră abia aţi început să le exploraţi. Emoţiile dumneavoastră sînt foarte încordate. Cred că este bine că aţi venit să cereţi ajutor.

– Ştiu că sînt puţin nervoasă, se apără Catherine. De aceea beau. Mă relaxează.

– Nu, spuse bărbatul brutal. Beţi să scăpaţi. Nikodes se ridică şi se apropie de ea. Cred că putem face foarte multe pentru dumneavoastră. Noi, eu şi dumneavoastră. Dar nu va fi uşor.

– Spuneţi-mi ce să fac.

– Pentru început veţi merge la o clinică pentru un examen complet. Sînt aproape convins că nu vor descoperi nici o boală. Apoi va trebui să încetaţi să mai beţi. Apoi va trebui să ţineţi regim. Pînă aici este bine?

Catherine ezită, apoi aprobă.

– Vă veţi înscrie la ore de gimnastică şi veţi munci serios pentru a vă aduce corpul la forma iniţială. Cunosc un fizioterapist excelent. Veţi merge la coafor o dată pe săptămînă. Toate aceste lucruri cer timp, doamnă Douglas. Nu aţi ajuns în această stare peste noapte şi nu vă veţi schimba peste noapte. Îi zîmbi încurajator. Dar vă pot promite că în cîteva luni – poate chiar cîteva săptămîni – veţi arăta şi vă veţi simţi o altă femeie. Cînd veţi privi în oglindă, veţi fi mîndră – şi cînd vă va vedea soţul, va fi atras de dumneavoastră.

Catherine îl privea cu inima bătînd de emoţie. Simţea că o greutate de nesuportat i-a fost luată de pe suflet, simţea că mai are o şansă de a trăi.

– Trebuie să fie foarte clar un lucru, spuse

doctorul. Eu nu pot decît să vă sugerez acest program. El însă depinde de dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să îl urmaţi.

– Îl voi urma, spuse Catherine febril. Vă promit.

– Cel mai greu moment va fi să abandonaţi băutura.

– Nu, nu va fi greu.

Catherine ştia că este adevărat. Doctorul a avut dreptate – a băut pentru a fugi de realitate. Acum avea un scop, ştia încotro merge. Îl va recuceri pe Larry.

– Nu mă mai ating de băutură, spuse ea hotărît.

Privind-o, doctorul păru satisfăcut.

– Vă cred, doamnă Douglas.

Catherine se ridică. Era uimită de propria-i stîngăcie, dar se va schimba.

– Acum am să plec şi am să cumpăr haine strîmte, zîmbi nesigur.

Doctorul scrise ceva pe o carte de vizită.

– Iată adresa clinicii. Veţi fi aşteptată. Nè întîlnim după ce primiţi rezultatul examinării medicale.

Ieşită în stradă, Catherine căută din privire un taxi, apoi se gîndi: *La naiba cu asta. Trebuie să fac mişcare.* Porni pe jos. Trecu pe lîngă o vitrină şi îşi văzu imaginea în geam.

S-a grăbit să îl acuze pe Larry pentru destrămarea căsniciei lor fără să se gîndească dacă nu are şi ea vreo vină. Cum să dorească el să se întoarcă acasă, la o femeie care arăta aşa? Cît de încet şi subtil s-a strecurat străina aceasta în sufletul ei, fără ca ea să bănuiască măcar. Se întrebă cîte căsnicii au murit în felul acesta. Ca şi T.S.Eliot îşi spuse, ei bine, totul este acum trecut. Nu va mai privi înapoi. Va privi doar

spre viitor.

A ajuns în modernul cartier Salonika. Trecea pe lîngă un coafor şi, într-un impuls de moment, a intrat. Holul de primire era din marmură albă, spaţios şi elegant. O secretară elegantă a privit-o dispreţuitor şi i-a spus:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Vreau să fixez o şedinţă pentru mîine dimineaţă. Vreau la Aleko – era numele unui foarte renumit coafor.

Femeia începu să dea din cap cu regret:

– Vă pot fixa şedinţa, doamnă, dar va trebui să alegeţi pe altcineva.

– Ascultă, vorbi Catherine cu fermitate, îi spui lui Aleko că ori mă primeşte, ori voi merge prin toată Atena, şi mă voi plînge de ce mi-a făcut.

Femeia o privea surprinsă.

– Să văd ce pot face, se grăbi să spună. Veniţi la zece mîine dimineaţă.

– Mulţumesc, zîmbi Catherine. Voi veni.

Ieşi în stradă. În faţa ei era o tavernă care avea înscris pe un geam *„ Madame Piris –ghicitoare“*. I se părea cunoscut. Deodată îşi aminti de contele Pappas şi povestea lui. Era despre un poliţist şi un leu, dar nu mai ţinea minte amănuntele. Catherine nu credea în ghicitori şi totuşi impulsul de a intra era irezistibil. Avea nevoie de încurajare, să-i spună cineva ce viitor minunat o aştepta. Deschise uşa şi intră.

După soarele de afară îi trebuiră cîteva momente pentru a se obişnui cu întunericul din cameră. Desluşi un bar, cîteva mese şi scaune. Un chelner obosit se apropie de ea şi îi vorbi greceşte.

– Nu beau nimic, mulţumesc, spuse Catherine. Atît de mare plăcere i-au făcut cuvintele, încît a simţit nevoia să le repete. Nu beau nimic. Vreau să o văd pe Madame Piris. Este aici?

Chelnerul îi făcu semn spre o masă dintr-un colţ şi Catherine se aşează. După cîteva minute simţi pe cineva lîngă ea şi ridică privirea. Femeia era incredibil de bătrînă, îmbrăcată în negru, cu o faţă care a fost spălată de timp.

– Ai dorit să mă vezi? o întrebă într-o engleză sacadată.

– Da, spuse Catherine. Aş vrea să-mi citiţi.

Femeia se aşează, ridică o mînă şi chelnerul veni cu o ceaşcă de cafea pe o tavă. O aşează în faţa Catherinei.

– Nu pentru mine, spuse Catherine. Eu...

– Bea, îi ordonă Madame Piris.

Surprinsă, Catherine duse ceaşca la gură şi sorbi o înghiţitură. Era tare şi amară. Puse ceaşca pe masă.

– Mai mult, spuse femeia.

Catherine încercă să protesteze, gîndind: *Ce naiba! Ce se poate ghici într-o ceaşcă de cafea?* Dar mai luă o gură.

– Mai mult, spuse femeia.

Catherine ridică din umeri şi bău tot. Pe fundul ceştii erau acum urme vîscoase de zaţ. Madame Piris luă ceaşca. Privi multă vreme fără să spună nimic. Catherine se simţea ca un copil naiv. Ce face o fată drăguţă şi inteligentă ca mine într-un asemenea loc, lîngă o bătrînă grecoaică nebună, care priveşte fix într-o ceaşcă goală?

– Vii de foarte departe, începu femeia.

– Se vede cît de colo, spuse Catherine ironic.

Madame Piris o privi drept în ochi şi ceva din această privire o îngheţă pe Catherine.

– Pleacă acasă la tine.

Catherine înghiţi în sec.

– Dar sînt acasă.

– Pleacă acasă, de unde ai venit.

– Adică în America?

– Oriunde, fugi de-aici repede!

– De ce? şi Catherine se simţi cuprinsă de groază. Ce se întîmplă?

Bătrîna clătină din cap. Vorbea răguşit şi îşi găsea cu dificultate cuvintele.

– Te împresoară.

– *Ce?*

– Pleacă! Era atît de agitată şi ascuţită vocea aceea, ca un animal în suferinţă.

– Mă înspăimînţi, gemu Catherine. Te rog să-mi spui.

Ochii bătrînei erau mari şi sălbatici.

– Fugi înainte ca să te prindă.

Catherine intră în panică. Nu mai putea respira.

– *Cine* să mă prindă?

Chipul bătrînei era contorsionat de durere şi groază.

– Moartea vine după tine.

Bătrîna se ridică şi dispăru.

Catherine rămase tremurînd, cu inima bătîndu-i. Văzu chelnerul şi vru să comande ceva de băut, dar se opri. Nu, bătrîna aceasta nebună nu îi va strica viitorul. Inspiră adînc pînă îşi potoli tremurul, se ridică şi plecă.

Afară, încălzită de soare, Catherine se simţi mai bine. Făcuse o prostie că o lăsase pe bătrînă să o

înspăimînte. Una ca ea nu trebuia lăsată să sperie oamenii. *De acum înainte ai să te bazezi numai pe norocul tău.*

Cînd intră în apartament, privi salonul de parcă îl vedea pentru prima dată. Era îngrozitor. Peste tot praf şi haine. I se părea incredibil că pînă acum nu a observat aceste lucruri: Ei bine, primul exerciţiu va fi să cureţe acest loc. Porni spre bucătărie cînd auzi un sertar închizîndu-se în dormitor. Tresări şi se apropie încet.

Larry era în dormitor. Pe pat se afla o valiză închisă şi el tocmai o închidea şi pe a doua. Catherine îl privi.

– Dacă sînt pentru Crucea Roşie, să ştii că le-am dat haine.

– Plec, îi spuse Larry scurt.

– În călătorie cu Demiris?

– Nu. De data aceasta plec singur. Plec de aici.

– Larry...

– Nu avem nimic de discutat.

Catherine intră în dormitor încercînd să-şi domine emoţiile.

– Dar... dar avem... Avem foarte multe de discutat. Astăzi am fost la un doctor şi mi-a spus că o să mă fac bine. Cuvintele curgeau ca un torent. Nu voi mai bea şi...

– Cathy, s-a terminat. Vreau să divorţez.

Cuvintele au lovit-o în plin ca o serie de lovituri de box. Încerca să lupte cu nodul din gît.

– Larry, spuse ea încet, nu te condamn pentru ceea ce simţi. În mare parte este vina mea – poate în cea mai mare parte- dar acum totul se va schimba – *cu adevărat*. Întinse spre el o mînă rugătoare. Nu te

rog decît să-mi mai dai o şansă.

Larry o înfruntă dispreţuitor.

– Iubesc pe altcineva. De la tine nu vreau decît să accepţi divorţul.

Catherine îl privi împietrită, apoi se întoarse în salon şi se aşeză pe o canapea, răsfoind o revistă pînă cînd Larry a terminat de împachetat. Îl auzi spunînd:

– Avocatul meu va lua legătura cu tine! şi apoi auzi cum trînteşte uşa.

Răsfoia cu grijă fiecare pagină a revistei. Cînd a terminat a aşezat-o cu multă atenţie pe mijlocul mesei, s-a dus în baie, a deschis trusa de medicamente, a scos o lamă şi şi-a tăiat venele.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

19

În jurul ei pluteau stafii albe, care dispăreau în spaţiu şoptind încet într-o limbă pe care Catherine nu o înţelegea, dar ea ştia că se află în iad şi că trebuie să plătească pentru păcatele ei. O ţineau legată de pat şi era convinsă că asta face parte din pedeapsă, dar era bucuroasă în acelaşi timp pentru că totul în jurul ei se învîrtea şi îi era teamă să nu cadă. Cel mai diabolic lucru pe care i l-au făcut a fost că i-au scos din trup toţi nervii şi acum simţea totul de o sută de ori mai dureros şi mai de nesuportat. În tot trupul simţea zgomote nefamiliare care o îngrozeau. Auzea cum îi curge sîngele prin vene, era ca un rîu roşu. Auzea cum îi bate inima, parcă era o tobă la care

bătea un uriaş. Nu mai avea pleoape şi o lumină albă îi paraliza creierul şi o ameţea. Toţi muşchii îi erau tensionaţi, într-o mişcare continuă, de parcă avea sub piele un cuib de şerpi gata să muşte.

La cinci zile după ce Catherine a fost adusă la spitalul *Evangelismos*, a deschis ochii şi a descoperit că se află într-o cameră albă de spital. O soră îmbrăcată într-un halat apretat îi aranja patul, iar doctorul Nikodes îi mişca un stetoscop pe piept.

– Hei, este rece, protestă ea slăbită.

Doctorul o privi.

– Măi, măi, ia te uită cine s-a trezit!

Catherine privi în jurul ei. Lumina părea normală, nu mai auzea tumultul sîngelui şi nici bătăile inimii.

– Am crezut că sînt în iad, şopti ea.

– Ai fost.

Catherine îşi văzu încheieturile. Nu ştia din ce motiv sînt bandajate.

– De cît timp sînt aici?

– De cinci zile.

Îşi aminti brusc de ce era bandajată.

– Cred că am făcut o prostie.

– Da.

Închise ochii şi spuse:

– Îmi pare rău, iar cînd îi deschise din nou era noapte şi lîngă pat pe un scaun stătea Bill Fraser şi o privea. Camera era plină de flori.

– Hei, salut! îi spuse el vesel. Arăţi mult mai bine.

– Mai bine decît ce? întrebă ea.

El îi luă mîinile în mîinile lui.

– M-ai speriat grozav, Catherine.

– Îmi pare rău, Bill.

Se sufoca şi îi era teamă să nu plîngă.

– Ţi-am adus flori şi bomboane. Cînd ai să te simţi mai bine, am să-ţi aduc cărţi.

Privi faţa aceea bună şi puternică şi gîndi: *De ce nu îl iubesc pe el? De ce îl iubesc pe bărbatul pe care Îl urăsc? De ce s-a transformat Dumnezeu în Groucho Marx?*

– Cum am ajuns aici? întrebă Catherine.

– Cu o ambulanţă.

– Adică... cine m-a găsit?

– Eu. Am sunat la telefon de mai multe ori şi pentru că nu ai răspuns m-am speriat, am venit la tine şi am spart uşa.

– Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc, dar să-ţi spun adevărul, nu mai sînt sigură.

– Vrei să vorbim?

Catherine dădu din cap.

– Nu, spuse ea abia auzit.

– Trebuie să plec mîine dimineaţă. Voi ţine legătura cu tine.

Simţi sărutul blînd pe frunte, închise ochii pentru a alunga lumea şi cînd îi deschise era miezul nopţii.

În dimineaţa următoare, foarte devreme, a venit Larry. Catherine l-a văzut intrînd în cameră, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă pat. Se aştepta să-l vadă nefericit şi trist, dar el arăta minunat, suplu, bronzat şi relaxat. Catherine şi-ar fi dorit să arate şi ea mai bine.

– Cum te simţi, Cathy?

– Grozav. Sinuciderile m-au stimulat întotdeauna.

– Doctorii nu mai credeau că scapi.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Nu-i frumos să spui aşa ceva.

– Dar este adevărat Larry, nu? Ai fi scăpat de

mine.

– Pentru Dumnezeu, nu aşa vreau să scap de tine, Catherine. Nu vreau decît să divorţăm.

Îl privi pe bărbatul acesta frumos şi bronzat cu care s-a căsătorit; părea mai ofilit, linia gurii era mai aspră, farmecul copilăresc se mai tocise. De ce se agăţa ea? De şapte ani de visuri? I s-a dăruit cu atîta dragoste şi cu atît de multe speranţe, încît nu era în stare să recunoască greşeala care i-a transformat viaţa într-un pămînt pustiu şi arid. Şi-l aminti pe Bill Fraser şi pe prietenii lor din Washington. Nu mai ştia de cînd nu a rîs, de cînd nici măcar nu a zîmbit. Dar nimic din toate acestea nu contau. În cele din urmă motivul pentru care nu îl lăsa pe Larry era faptul că îl iubea. El aştepta acum un răspuns.

– Nu, spuse Catherine. Nu voi accepta niciodată divorţul.

În noaptea aceea, Noelle şi Larry s-au întîlnit la o mănăstire părăsită din munţii Kaissariani. Larry i-a povestit în amănunt discuţia cu Catherine. Noelle l-a ascultat foarte atent, apoi l-a întrebat:

– Crezi că se va răzgîndi?

– Dacă vrea, Catherine poate fi al naibii de încăpăţînată.

– Trebuie să-i vorbeşti din nou.

Şi Larry i-a vorbit. În următoarele trei săptămîni a epuizat toate argumentele care i-au trecut prin cap. A rugat-o, a ţipat, i-a oferit bani, dar nimic nu a

impresionat-o pe Catherine. Ea îl iubea şi era sigură că dacă el îi dădea o şansă şi el o va iubi din nou.

– Eşti soţul meu, spuse ea încăpăţînat. Vei fi soţul meu pînă la moarte.

Larry i-a repetat totul cuvînt cu cuvînt Noellei.

Noelle dădea din cap.

– Aşa este.

Larry o privi uimit.

– Aşa este ce?

Erau pe plajă la vila lor – nisipul era fierbinte, cerul de un albastru strălucitor, pictat din loc în loc cu nori pufoşi.

– Trebuie să scapi de ea.

Noelle se ridică în picioare şi porni spre vilă. Larry rămase încremenit, crezînd că a înţeles greşit. Doar nu a vrut să spună că el trebuia să *o omoare* pe Catherine!

Şi atunci Larry şi-a amintit de Helena.

Luau masa pe terasă.

– Tu nu vezi? Ea nu merită să trăiască, spunea Noelle. Se agaţă de tine pentru că vrea să se răzbune. Încearcă să-ţi distrugă viaţa. Viaţa noastră, dragul meu.

Stăteau în pat şi fumau privind luminiţele infinite de pe cer.

– Îi faci chiar un serviciu. Ea a încercat să se

omoare singură. Vrea să moară.

– N-aş putea niciodată să fac acest lucru, Noelle.

– Nu ai putea?

Începu să-i mîngîie piciorul gol în cercuri concentrice alunecînd spre pîntec.

– Te voi ajuta eu.

Larry încercă să protesteze, dar mîinile Noellei erau moi şi blînde şi Larry a gemut şi a uitat de Catherine.

În timpul nopţii, Larry s-a trezit scăldat într-o transpiraţie rece. Visase că Noelle a fugit şi l-a părăsit. Dar ea era lîngă el. A luat-o în braţe şi a strîns-o la piept. Nu a mai reuşit să adoarmă. S- a gîndit ce ar face dacă ar pierde-o? Nu era conştient că a luat o hotărîre, dar dimineaţă în timp ce Noelle pregătea micul dejun, Larry a întrebat-o brusc:

– Şi dacă sîntem prinşi?

– Dacă sîntem inteligenţi, nu vom fi prinşi.

Chiar dacă a fost mulţumită de capitularea lui, Noelle nu a arătat-o.

– Noelle, continuă el preocupat, toţi prietenii din Atena ştiu că eu şi Catherine nu ne înţelegem. Dacă i se întîmplă ceva, poliţia poate să mă suspecteze.

– Sigur că te vor suspecta, aprobă Noelle calm. De aceea vom plănui totul cu foarte multă atenţie.

Puse mîncarea pe masă şi începu să mănînce. Larry împinse farfuria.

– Nu este bun? îl întrebă ea îngrijorată.

O privi întrebîndu-se ce fel de om este ea, în stare să mănînce, în timp ce plănuia să ucidă o altă femeie.

Mai tîrziu au plecat cu barca şi au discutat planul, care devenea din ce în ce mai real, devenea fapt.

– Totul trebuie să pară un accident, spuse Noelle, pentru ca poliţia să nu facă investigaţii. Poliţiştii din Atena sînt foarte inteligenţi.

– Şi *dacă* fac investigaţii?

– Nu vor face. Accidentul nu se va petrece aici.

– Dar unde?

– La Ioannina.

Se apropie de el şi începu să vorbească. El o asculta elaborînd fiecare detaliu al planului, spulberînd fiecare obiecţie a lui. Cînd Noelle termină, Larry trebui să recunoască faptul că planul era fără greşeală. Chiar puteau să îl aplice.

Paul Metaxas era nervos. Faţa jovială a pilotului grec era acum încordată şi un tic nervos îi tremura colţul gurii. Niciodată nu a cerut o întîlnire cu Constantin Demiris, pentru că nu puteai da buzna peste el, dar Paul i-a spus valetului că este o problemă urgentă şi acum aştepta în holul enorm al vilei lui Demiris. Cînd în sfîrşit a fost primit, Metaxas a început să se bîlbîie cu stîngăcie.

– Îmi pare foarte rău că vă deranjez, domnule Demiris.

Cu dosul palmei Metaxas îşi şterse fruntea transpirată.

– S-a întîmplat ceva cu vreun avion?

– O, nu domnule. Este o problemă personală.

Demiris îl privi lipsit de interes. Avea un principiu, să nu se amestece în problemele angajaţilor săi.

Pentru asemenea lucruri avea secretare. Aşteptă ca Metaxas să continue. Dar Paul Metaxas devenea din ce în ce mai nervos. Nu a dormit multe nopţi pînă să ia hotărîrea să vină aici. Ceea ce făcea acum nu îi stătea în caracter şi îl dezgusta, dar era un om loial şi devotat lui Constantin Demiris.

– Este despre domnişoara Page, se hotărî în sfîrşit.

Urmă un moment de tăcere.

– Vino aici.

Demiris închise uşa şi luă o ţigară egipteană dintr-o tabacheră de platină. Îl privi pe Metaxas care continua să transpire.

– Ce anume, despre domnişoara Page? întrebă aproape absent.

Metaxas înghiţi în sec gîndindu-se dacă nu cumva a făcut o greşeală. Dacă estimase corect situaţia, informaţia lui va fi apreciată, dar dacă a făcut o greşeală...

Se blestemă în gînd pentru graba cu care a venit aici, dar acum nu mai avea de ales.

– Este... este despre ea şi Larry Douglas.

Îl privea pe Demiris încercînd să citească un semn cît de mărunt. Dar nu era nici cea mai mică urmă de interes. Dumnezeule! Metaxas încercă să continue:

– Ei... ei trăiesc împreună într-o casă de pe plaja din Rafina.

Demiris scutură scrumul ţigării într-o scrumieră de aur. Metaxas avea sentimentul că va fi scos afară, că a făcut o gafă îngrozitoare care îl va costa slujba. Trebuia să-l convingă pe Demiris că spune adevărul. Cuvintele curgeau:

– Sora mea ete menajeră la o vilă din apropiere. Tot timpul îi vede pe plajă împreună. A recunoscut-o pe domnişoara Page din filme, dar nu s-a gîndit la nimic pînă acum cîteva zile cînd am luat masa împreună la aeroport. I l-am prezentat pe Larry Douglas şi atunci mi-a spus că acesta este bărbatul cu care trăieşte domnişoara Page.

Ochii de măslină îl priveau complet lipsiţi de expresie.

– M-am gîndit că, poate... poate ar fi bine să aflaţi, termină Metaxas lamentabil.

Cînd vorbi Demiris, vocea îi era la fel de lipsită de expresie.

– Ceea ce face domnişoara Page cu viaţa ei este problema ei. Dar sînt convins că nu-i face plăcere să fie spionată.

Fruntea lui Metaxas se umplu de transpiraţie. Dumnezeule, a înţeles greşit. Şi el atît a vrut: să-şi arate loialitatea.

– Credeţi-mă, domnule Demiris, eu nu am încercat decît să...

– Sînt sigur că te-ai gîndit la interesele mele. Ei, ai greşit. Mai ai şi altceva să spui?

– Nu-nu domnule, se întoarse şi porni în fugă.

Constantin Demiris a rămas în fotoliu cu ochii negri aţintiţi în tavan, privind în gol.

A doua zi dimineaţă, Paul Metaxas a primit un telefon să se prezinte la minele din Congo ale lui Demiris. Zece zile a transportat cu avionul

echipament de forat din Brazzaville. Miercuri dimineaţa, la al treilea zbor avionul lui s-a prăbuşit în jungla de nepătruns. Nu s-au găsit niciodată urmele accidentului.

La două săptămîni după ce Catherine a fost externată, Larry a venit să o viziteze. Era sîmbătă seara şi Catherine îşi pregătea o omletă. Nu a auzit cînd s-a deschis uşa şi nu a ştiut de Larry pînă cînd nu s-a întors şi l-a văzut. A tresărit involuntar.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Am trecut să văd ce mai faci.

Catherinei îi bătea inima şi se dispreţuia pentru sentimentele pe care încă le mai avea.

– Bine. Se întoarse şi răsturnă omleta din tigaie.

– Miroase grozav, spuse Larry. Nu am avut timp să mănînc. Dacă nu îţi cer prea mult, vrei te rog, să-mi faci şi mie una?

Ea îl privi îndelung, apoi ridică din umeri.

Îi pregăti masa, dar o tulbura atît de tare prezenţa lui, încît nu reuşi să mănînce. El a vorbit continuu- i-a povestit de ultimul zbor, i-a spus o anecdotă amuzantă. Era din nou Larry cel cald şi vesel şi irezistibil, de parcă nimic nu s-a petrecut între ei, de parcă nu tocmai îi stricase viaţa.

După ce au terminat,Larry a ajutat-o să spele şi să şteargă vasele. Stătea aproape de ea şi această apropiere îi provoca o durere fizică. Cît timp a trecut? Nici nu suporta să se gîndească.

– Mi-a plăcut foarte mult, spuse Larry zîmbind

copilăreşte. Mulţumesc, Cathy.

Şi acesta, gîndi Catherine, era sfîrşitul.

După trei zile suna telefonul şi era Larry vorbind de la Madrid, invitînd-o să ia masa cu el. Catherine strînse cu putere receptorul ascultînd vocea prietenoasă, hotărîtă să nu primească invitaţia.

– Sînt liberă diseară, se auzi spunînd.

Au cinat la *Tourkolimano*, în portul Pireu. Catherine abia dacă s- a atins de mîncare. Era prea dureros să se afle lîngă Larry, să-şi amintească serile petrecute împreună în restaurante, să-şi amintească dragostea dintre ei.

– Nu mănînci nimic, Cathy. Vrei să comand altceva? o întrebă el îngrijorat.

– Am mîncat mai tîrziu la prînz, minţi ea.

Probabil că n-o să mă mai invite niciodată, dar chiar dacă mă invită, o să-l refuz.

După cîteva zile, Larry a sunat-o din nou şi au luat masa la prînz într-un mic restaurant din Piaţa Syntagma. În duminica următoare a invitat-o pe Catherine să zboare cu el la Viena. Au cinat la *hotelul Sacher* şi s-au întors în aceeaşi seară. A fost minunat, cu muzică şi candelabre, dar Catherine a avut strania senzaţie că seara aceea nu a fost a ei. A fost pentru cealaltă Catherine Douglas, care a murit demult. Cînd au ajuns acasă, ea i-a spus:

– Mulţumesc, Larry, a fost minunat.

El s-a apropiat, a luat-o în braţe şi a început să o sărute. Catherine s-a smuls, intrînd într-o panică neaşteptată.

– Nu!

– Cathy...

– Nu!

– Bine, înţeleg.

Catherine tremura.

– Oare înţelegi?

– Ştiu că nu am nici o scuză. Dacă îmi dai o şansă am să-mi răscumpăr vinovăţia, Cathy.

Dumnezeule mare! Îşi muşcă buzele încercînd să nu plîngă.

– Prea tîrziu, şopti ea.

Catherine a primit primul semn de la Larry după o altă săptămînă. I-a trimis flori şi un bileţel şi după aceea i-a trimis mereu păsări miniaturale din toate ţările în care mergea. Evident, le căutase foarte mult, pentru că erau de o diversitate extraordinară. Catherine a fost impresionată că el şi-a amintit de pasiunea ei.

Într-o zi telefonul a sunat din nou.

– Hei, am găsit un restaurant grecesc care serveşte mîncare chinezească.

Catherine începu să rîdă.

– Abia aştept să o gust.

Atunci a început totul. Încet, ezitant, dar a început. Larry nu a mai încercat să o sărute, dar tot timpul ea a fost în gardă, distantă, de neatins.

Erau împreună aproape în fiecare seară. Uneori, Catherine gătea acasă, alteori Larry o invita în oraş. Odată, ea a menţionat femeia de care i-a spus el că este îndrăgostit şi Larry i-a răspuns scurt:

– S-a terminat.

Catherine nu a mai adus niciodată vorba despre asta. Îl studia foarte atent. Dar şi el era foarte atent cu ea. Parcă încerca să-şi răscumpere greşelile trecutului.

Şi, totuşi, Catherine a trebuit să recunoască faptul că era mai mult decît atît. Părea că îl interesează ca femeie. Seara stătea în faţa oglinzii şi se studia. Faţa arăta bine, chipul tinerei altădată drăguţă, trecuse prin dureri şi tristeţi care se reflectau acum în ochii verzi, pătrunzători. Pielea îi era puţin flască, dar nu arăta rău. Îşi aminti de ultima dată cînd se privise în oglindă şi îşi privi încheieturile mîinilor. Se cutremură. La naiba cu Larry! Dacă mă vrea va trebui să mă accepte aşa cum sînt.

Au fost la o petrecere şi Larry a adus-o acasă la patru dimineaţa. A fost o seară minunată. Catherine avea o rochie mov, era atrăgătoare, a fost spirituală şi Larry a fost mîndru de ea. Cînd au intrat în casă, Catherine a vrut să aprindă lumina, dar Larry a oprit- o.

– Stai puţin. Pot vorbi mai uşor pe întuneric.

Era atît de aproape de ea şi simţea valurile care o atrăgeau spre el.

– Te iubesc, Cathy. Niciodată nu am iubit pe nimeni. Te rog să-mi mai dai o şansă.

Apoi Larry a aprins lumina şi a privit-o. Stătea împietrită şi înspăimîntată, cuprinsă de panică.

– Ştiu că poate nu eşti pregătită, dar putem începe încet. Îi zîmbi cu acelaşi zîmbet copilăresc. Uite, începem aşa, ne ţinem de mînă.

Îi luă mîna, dar ea îl trase şi îl îmbrăţişă şi se

sărutară blînd şi tandru, pasionat şi sălbatic, încercînd să recupereze lunile ei lungi de singurătate. Au făcut dragoste de parcă timpul nu trecuse şi erau din nou în luna de miere. Dar a fost mai mult. Pasiunea încă mai exista, proaspătă, şi ea a ştiut că de data aceasta totul va fi bine.

– Ce-ai zice să mergem în a doua lună de miere? o întrebă Larry.

– Oh, da, dragul meu. Putem?

– Sigur, îmi iau concediu. Plecăm sîmbătă. Ştiu un loc minunat. Se numeşte Ioannina.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

20

Călătoria spre Ioannina a durat nouă ore. Catherinei i se părea că trece printr-un peisaj biblic, din altă viaţă. Au mers de-a lungul Mării Egee, pe lîngă case din piatră albă, cu cruci pe acoperişuri, au trecut peste nesfîrşitele dealuri cu pomi fructiferi, lămîi, cireşi, meri şi portocali. Fiecare centimetru de pămînt era terasat şi îngrijit, iar ferestrele şi acoperişurile fermelor erau vopsite în culori deschise şi vesele, sfidînd parcă viaţa grea dăltuită în solul stîncos. Chiparoşi înalţi se răspîndeau pe pantele abrupte ale muntelui într-o profunzime sălbatică.

–Priveşte, Larry, exclamă Catherine, nu-i aşa că sînt frumoşi?

– Nu şi pentru greci, spuse Larry.

– Ce vrei să spui?

– Grecii îi consideră prevestitori de rău. Îi folosesc numai în cimitire.

Au traversat cîmp după cîmp, au văzut peste tot sperietori de ciori primitive.

– Tare trebuie să fie naive ciorile de aici, rîse Catherine.

Au trecut prin sate mici cu nume imposibil de ţinut minte: Mesologian, Agelkastron, Etolikon şi Amfilhoia.

După-amiază tîrziu, au ajuns în satul Rion, pe malul rîului Rio, de unde au luat feribotul spre Ioannina. Navigau spre insula Epirus pe care era construită Ioannina.

Catherine şi Larry stăteau pe bancă pe punte şi priveau în zare, unde distingeau deja contururile insulei. Catherinei i s-a părut sălbatică şi într-un anume fel ameninţătoare. Părea primitivă, ridicată parcă pentru zeii greci, loc unde muritorii erau intruşi nepoftiţi. Pe măsură ce se apropiau, Catherine distingea în capătul îndepărtat al insulei un perete stîncos care se prăbuşea în mare. Muntele ameninţător părea înfricoşător, privelişte stranie pe marginea căreia oamenii au dăltuit un drum. După douăzeci de minute, feribotul a ancorat în portul Epirus şi, după alte cîteva minute, Larry şi Catherine erau în drum spre Ioannina. Catherine îi citea lui Larry din ghidul insulei.

„Cuibărită la înălţime în munţii Pindus, într-o găoace protejată de peretele stîncos, din depărtare, Ioannina are formă de vultur cu două capete ale cărui gheare se scufundă în adîncurile lacului Pamvotis, care îi încîntă pe excursionişti, purtîndu-i pe oglinda

de un verde închis spre insula din mijlocul lacului sau spre peretele stîncos de dincolo de lac".

– Pare un loc perfect, spuse Larry.

Au ajuns după-amiaza tîrziu şi s-au oprit direct la hotel, o clădire veche, cu un etaj, construită pe vîrful unui deal care domina oraşul, înconjurată de bungalouri elegante pentru oaspeţi. Au fost întîmpinaţi de un bătrîn îmbrăcat cu un fel de uniformă. Bătrînul le-a studiat feţele fericite.

– Lună de miere? întrebă el.

Catherine privi spre Larry şi zîmbi.

– De unde ai ştiut?

– Se vede cît de colo, declară bătrînul.

I-a condus în holul clădirii, unde s-au înregistrat, apoi spre căsuţa lor. Era o locuinţă mignonă, avea un salonaş, un dormitor, o baie şi o bucătărioară, şi se deschidea spre o terasă cu o privelişte extraordinară. Pe deasupra vîrfurilor de chiparos se vedeau satul şi lacul, prezenţă întunecată şi deprimantă. Totul era de o frumuseţe ireală.

– Nu este prea mult, zîmbi Larry, dar îţi aparţine.

– Primesc cu plăcere, exclamă Catherine.

– Fericită?

– Nu mai ţin minte de cînd nu am mai fost atît de fericită. Îl îmbrăţişă strîns. Să nu mă părăseşti niciodată.

Braţele lui puternice o strîngeau.

– Nu te voi părăsi, i-a promis el.

În timp ce Catherine despacheta, Larry s-a întors în clădirea veche a hotelului să discute cu recepţionerul.

– Ce fel de oameni vin pe aici?

– Tot felul de oameni, spuse funcţionarul cu

mîndrie. În hotel avem şi un centru medical. În sat se poate pescui, înota, merge cu barca.

– Cît este de adînc lacul? întrebă Larry, indiferent.

Funcţionarul ridică din umeri.

– Nu ştie nimeni, domnule. Este un lac vulcanic, noi spunem că este fără fund.

Larry rămase gînditor.

– Şi peşterile? întrebă el într-un tîrziu.

– Ah! Peşterile Perama. Sînt doar la cîteva mile de aici.

– Au fost explorate?

– Doar cîteva. Unele sînt închise.

– Înţeleg, spuse Larry, meditativ.

Funcţionarul continuă să îi dea informaţii:

– Dacă vă place să urcaţi pe munte, vă sugerez muntele Tzoumerka. Numai dacă doamna Douglas nu are rău de înălţime.

– Nu, zîmbi Larry. De fapt, este o expertă.

– Atunci se va bucura foarte mult. Aveţi noroc de vreme. Am aşteptat Meltemi, dar nu a venit. Probabil că nu mai vine.

– Ce este Meltemi? întrebă Larry.

– Este un vînt îngrozitor care vine întotdeauna din nord. Presupun că seamănă cu cicloanele voastre. Cînd vine el, toată lumea stă în casă. La Atena chiar şi paza de coastă rămîne în port la ancoră.

– Mă bucur că nu l-am prins.

Cînd Larry s-a întors la bungalou, i-a sugerat Catherinei să ia masa de seară în sat. Au pornit pe o potecă stîncoasă care cobora spre sat. Ioannina are o stradă principală, King George Avenue, cu două

sau trei străzi mai mici pe lateral. Din aceste străzi porneşte un păienjeniş de poteci care duc spre case şi apartamente. Clădirile sînt vechi, bătute de vînturi, construite din blocuri de piatră aduse din vîrful muntelui.

King George Avenue este despărţit în jumătate – căruţele merg pe partea stîngă şi pietonii pe partea dreaptă.

– Ar trebui să facă la fel şi pe Pennsylvania Avenue, spuse Catherine.

În piaţa din centrul oraşului era amenajat un părculeţ în mijlocul căruia se afla un turn cu ceas. O stradă străjuită de platani uriaşi cobora spre lac. Catherine avea impresia că toate străduţele duc spre lac. Trăia ciudatul sentiment că acest lac este înfricoşător, deprimant. De-a lungul malurilor erau pîlcuri de trestie cu vîrfurile ca nişte degete lăcome care vor să sugrume pe cineva.

Catherine şi Larry s-au plimbat prin micul centru comercial cu cîteva magazine pitoreşti înghesuite pe o singură latură a drumului: un magazin cu bijuterii, lîngă el o brutărie, o măcelărie, o tavernă şi un magazin de încălţăminte. În faţa frizeriei, grupuri de copii priveau tăcuţi cum sînt bărbieriţi clienţii. Catherine se gîndi că sînt cei mai frumoşi copii pe care îi văzuse vreodată.

Cu ani în urmă, Catherine a discutat cu Larry posibilitatea de a avea un copil, dar el a refuzat mereu, spunînd că nu este pregătit pentru o viaţă aşezată de familie. Dar poate că acum s-a schimbat. Îl privi dintr-o parte – mai înalt decît toţi bărbaţii, ca un zeu grec – şi hotărî că va aborda din nou această problemă. La urma urmei, erau în luna de miere.

Au trecut pe lîngă cinematograful *Palladián*. Rulau

două filme americane. S-au oprit în faţa fotografiilor.

– Avem noroc, glumi Catherine. *„La Sud de Panama"* cu Roger Pryor şi Virginia Vale şi *„Domnul D.A. în cazul Carter".*

– Nu am auzit niciodată de ele, spuse Larry, dispreţuitor. Cinematograful ăsta trebuie să fie mai vechi decît pare.

În piaţă, pe terasa unui mic restaurant, au mîncat mousaka şi au admirat incredibila lună plină care domina muntele, apoi s-au întors la hotel şi au făcut dragoste. A fost o zi perfectă.

A doua zi dimineaţă, Catherine şi Larry s-au plimbat prin împrejurimi explorînd poteca îngustă a muntelui şi coborînd apoi, îmbătaţi de aerul ozonat. Pe toată muchia stîncoasă se ridicau case de piatră. Undeva sus, pe peretele abrupt care se ridica direct din mare, prin vegetaţia pădurii, au întrezărit o clădire imensă cu pereţii albi, care părea un castel antic.

– Ce este acolo? a întrebat Catherine.

– N-am idee, spuse Larry.

– Hai să vedem.

– Bine.

Larry a virat maşina pe drumul prăfuit care ducea spre clădire, au traversat o pajişte unde păştea liniştită o turmă de oi, au şerpuit prin pădure şi s-au oprit în faţa intrării. Privită de aproape, părea o fortăreaţă în ruine.

– Probabil că a rămas moştenire de la un uriaş, spuse Catherine. Pare decupată din Fraţii Grimm.

– Chiar vrei să ştii ce este? întrebă Larry.

– Sigur. Poate că ajungem la timp să salvăm o tînără prinţesă.

Larry o privi foarte ciudat.

Au coborît din maşină şi s-au apropiat de uşa masivă din lemn, închisă cu un mîner solid de fier. Larry a bătut de cîteva ori cu inelul de metal. Nu se auzea nimic, cu excepţia zumzetului insectelor şi a foşnetului firelor de iarbă bătute de vînt.

– Cred că nu este nimeni acasă, spuse Larry.

– Probabil că acum scapă de cadavre, şopti Catherine, conspirativ.

Deodată uşa imensă a început să scîrţîie şi s-a deschis încet. În faţa lor a apărut o călugăriţă îmbrăcată în negru. Catherine a tresărit, luată prin surprindere.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Nu ştim ce este aici. Nu am găsit nici o inscripţie.

Călugăriţa îi privi pe rînd, apoi le făcu semn să intre. Au pătruns într-o curte interioară în jurul căreia erau clădiri de piatră. Era o atmosferă ciudată, încremenită, şi Catherine realiză brusc ce lipsea – sunetul vocilor umane. Se întoarse spre călugăriţă:

– Ce fel de loc este acesta?

Călugăriţa dădu din cap în tăcere şi le făcu semn să aştepte. Au văzut-o plecînd spre una din clădirile de piatră.

– S-a dus să-l aducă pe Bella Lugosi, şopti Catherine.

Dincolo de clădire, pe o stîncă înaltă ieşită din mare, se vedea un cimitir înconjurat de chiparoşi.

– Locul acesta îmi dă fiori, spuse Larry.

– Parcă am păşit în alt secol, zise Catherine.

Fără să-şi dea seama, vorbeauîn şoaptă, temîndu-se parcă să nu tulbure tăcerea grea. Prin ferestrele clădirii principale se vedeau chipuri inchizitoare, privindu-i curioase, toate chipuri de

femei, toate îmbrăcate în negru.

– Pare să fie o mănăstire de călugăriţe, spuse Larry.

O femeie înaltă şi slabă ieşi din clădire şi se apropie de ei cu un mers rigid. Era îmbrăcată tot în veşmînt de călugăriţă, dar avea o faţă plăcută şi prietenoasă.

– Sînt Sora Theresa, le spuse ea. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am trecut prin apropiere şi am fost curioşi să aflăm ce ascund zidurile de piatră, spuse Catherine, privind chipurile care îi pîndeau de după geamuri. Nu am vrut să vă tulburăm.

– Nu sîntem onorate de prea mulţi vizitatori, spuse Sora Theresa. Aproape că nu avem legătură cu lumea din exterior. Sîntem un Ordin al călugăriţelor Carmelite. Jurămîntul nostru este tăcerea.

– Pentru cîtă vreme? întrebă Larry.

– *Gia panta* – pentru tot restul vieţii. Eu sînt singura căreia i se permite să vorbească şi aceasta numai cînd este absolut necesar.

Catherine privi în jurul său şi se înfioră.

– Nu pleacă nimeni de aici?

Sora Theresa zîmbi.

– Nu. De altfel, nu avem motive să plecăm. Viaţa noastră se desfăşoară între aceste ziduri de piatră.

– Vă rugăm să ne iertaţi că v-am tulburat, spuse Catherine.

– Nu-i nimic. Mergeţi cu Dumnezeu.

Catherine şi Larry ieşiră şi porţile imense de lemn se închiseră încet în urma lor. Catherine privi înapoi. Era ca o închisoare. Într- un anume fel, era mai rău decît o închisoare. Poate pentru că era o pedeapsă

acceptată voluntar. Catherine se gîndi la tinerele pe care le văzuse la fereastră, înmormîntate aici, izolate de restul lumii, pentru toată viaţa, viaţă dusă într-o tăcere deplină, ca într-un mormînt. Ce pierdere! Ştia că nu va uita niciodată acest loc.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

21

În dimineaţa următoare, foarte devreme, Larry a coborît în sat. A invitat-o şi pe Catherine, dar ea l-a refuzat, somnoroasă. Imediat ce a plecat Larry, Catherine a sărit din pat, s-a îmbrăcat în grabă şi a plecat la sala de gimnastică pe care o descoperise cu o zi înainte. Instructoarea, o amazoană, i-a spus să se dezbrace şi a examinat-o critic.

– Ai fost leneşă, leneşă, o certă ea pe Catherine. Trupul acesta a arătat bine. Dacă vei munci, Theou Thellondos – cu voia Domnului – vei arăta din nou cum ai fost.

– Voi munci, spuse Catherine, hotărît. Să vedem cum mă ajută Dumnezeu.

Sub supravegherea atentă a amazoanei, Catherine muncea din greu în fiecare zi, suferea durerile masajului, dieta spartană şi exerciţiile medicale. Nu i-a spus nimic lui Larry, dar după a patra zi progresele erau evidente. Le-a observat şi el.

– Îţi prieşte locul acesta, comentă Larry. Pari altă fată.

– Sînt altă fată, spuse Catherine timid.

Duminică dimineaţă, Catherine a mers la biserică. Nu participase niciodată la un serviciu religios ortodox grec. Într-un sat mic, cum era Ioannina, se aştepta să găsească o biserică de ţară, dar spre surprinderea ei a intrat într-o biserică spaţioasă, cu ornamentaţii bogate, cu lambriuri sculptate şi dale de marmură. În faţa altarului erau zeci de sfeşnice de argint şi pe pereţi erau pictate fresce cu scene biblice. Preotul era brunet, cu o barbă lungă, neagră. Era îmbrăcat într-o mantie roşie ţesută cu fir de aur şi avea un potcap negru pe cap. Stătea pe un fel de tron sculptat în lemn aşezat pe o platformă.

De jur-împrejurul pereţilor erau bănci şi scaune din lemn. Bărbaţii stăteau în faţă, iar femeile în spate. *Presupun că bărbaţii ajung primii în rai*, se gîndi Catherine.

Au început să cînte în limba greacă, preotul a coborît de pe platformă şi s-a aşezat în faţa altarului. Cineva a tras o draperie roşie şi dincolo de ea, Catherine a descoperit un patriarh cu barbă albă, îmbrăcat în veşminte bogate. Pe o masă în faţa lui, se afla un potcap încrustat cu bijuterii şi lîngă el o cruce de aur. Bătrînul a aprins trei lumînări legate împreună, reprezentînd, presupuse Catherine, Sfînta Treime, şi i le-a dat preotului.

Serviciul divin a durat o oră, timp în care Catherine

a savurat fiecare sunet gîndindu-se cît este de norocoasă, rostind în gînd o rugăciune de mulţumire.

În dimineaţa următoare, Catherine şi Larry au luat micul dejun pe terasa cu vedere spre lac. Era o zi perfectă. Soarele strălucea, dar o briză răcoroasă şi leneşă venea dinspre apă. Un chelner tînăr cu înfăţişare plăcută le-a servit masa. Catherine era îmbrăcată într-un *negligée*. Cînd chelnerul a intrat, Larry a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe gît.

– A fost o noapte minunată, a murmurat el.

Chelnerul şi-a ascuns zîmbetul şi s-a retras discret. Catherine s-a simţit puţin stînjenită. Nu-i stătea în fire lui Larry să-şi afişeze sentimentele în faţa străinilor. Într-adevăr, s-a schimbat, gîndi Catherine. De fiecare dată cînd o cameristă, un curier, un chelner intrau în cameră, Larry o îmbrăţişa pe Catherine arătîndu-şi afecţiunea de parcă ar fi dorit ca întreaga lume să afle cît de mult o iubea el. Catherine se gîndea că este emoţionant.

– Am planificat o dimineaţă excepţională, spuse Larry arătînd spre vest, unde un vîrf de munte uriaş se ridica semeţ spre cer. Vom urca pe muntele Tzoumerka.

– Am un principiu, declară Catherine. Nu urc niciodată cînd nu descifrez numele.

– Ei, haide, se spune că de acolo de sus privelişte a este fantastică.

Catherine observă că Larry este foarte serios. Privi din nou spre vîrful muntos. Era foarte drept.

– Ştii ceva, nu mă dau în vînt după urcatul pe munţi, spuse ea.

– Este uşor. Sînt poteci marcate. Larry ezită puţin. Dacă nu vrei să mergi cu mine, urc singur. Se simţea

dezamăgirea din vocea lui.

Ar fi atît de simplu să spun nu şi să stau aici să mă bucur de această zi minunată, gîndi Catherine. Tentaţia era copleşitoare. Dar Larry dorea să meargă împreună cu ea. Pentru Catherine acest lucru era suficient.

– Bine. Să văd dacă mi-am adus o pălărie, spuse ea.

Chipul lui Larry exprima o uşurare ciudată. *Ar putea fi interesant,* se gîndi Catherine. *Nu am mai urcat niciodată pe munte.*

Au mers cu maşina pînă la marginea satului de unde începea panta muntoasă şi au parcat maşina. Pe marginea drumului era un chioşc cu gustări şi Larry a cumpărat cîteva sandvişuri, fructe, ciocolată şi un termos cu cafea.

– Dacă este frumos acolo sus, îi spuse Larry vînzătorului, soţia mea şi cu mine ne vom petrece noaptea pe munte. A îmbrăţişat-o pe Catherine şi vînzătorul le-a zîmbit cu subînţeles.

Catherine şi Larry au început să urce. Au ajuns la o bifurcare din care porneau două poteci în direcţii opuse. În sinea ei, Catherine recunoscu că părea uşor de urcat. Potecile erau largi şi nu prea abrupte. Privi din nou vîrful muntelui – părea fioros şi ameninţător, dar ei nu vor urca pînă acolo. Vor urca puţin şi vor lua masa la iarbă verde.

– Pe aici, spuse Larry, şi o trase pe Catherine pe poteca din stînga. Vînzătorul grec privi în urma lor îngrijorat. Poate că ar trebui să fugă după ei şi să le spună că nu era bine să urce pe acolo? Au ales

drumul cel mai periculos. Dar lîngă chioşc s-au oprit nişte clienţi şi vînzătorul a uitat de cei doi americani.

Soarele ardea, însă pe măsură ce urcau se simţea răcoarea pădurii şi Catherine se gîndi că este minunat. Era o zi frumoasă şi era împreună cu bărbatul pe care îl iubea. Din cînd în cînd privea înapoi şi era uimită cît de mult urcaseră. Aerul se rarefia şi devenea din ce în ce mai greu de respirat. Acum mergea în urma lui Larry pentru că poteca era prea îngustă pentru doi. Se întreba cînd se vor opri să mănînce.

Larry se opri şi o aşteptă pe Catherine.

– Îmi pare rău, se scuză ea gîfîind. Începe să mă ameţească înălţimea. Catherine privi din nou în jos. O să dureze mult pînă ajungem jos.

– Nu, deloc, spuse Larry.

Se întoarse şi porni din nou pe poteca îngustă. Catherine îl privi dezamăgită, dar îl urmă, supusă.

– Trebuia să mă mărit cu un jucător de şah, strigă ea în urma lui, dar Larry nu-i răspunse.

Poteca se termină brusc. În faţa lor era o prăpastie adîncă traversată de un pod de lemn susţinut de o frînghie. Podul se legăna în vînt. Nu părea deloc sigur. Larry păşi şi podul se lăsă sub greutatea lui. Privi în jos. Prăpastia avea cam o mie de picioare. Mai făcu un pas cu atenţie, dar o auzi pe Catherine.

– Larry!

Se întoarse. Catherine era lîngă el.

– Doar nu vrei să trecem pe aici? întrebă Catherine. Nu este sigur nici pentru o pisică!

– Pe aici trecem. Ştii cumva să zbori?

– Dar nu pare deloc sigur.

– În fiecare zi trec pe aici oameni.

Larry porni hotărît înainte lăsînd-o pe Catherine la marginea podului.

Cînd Catherine făcu primul pas, podul începu să se legene. Privi în prăpastia adîncă şi o cuprinse teama. Nu mai era deloc distractiv; era periculos. Privi în faţă şi văzu că Larry era aproape de malul celălalt. Scrîşni din dinţi, apucă frînghia şi începu să păşească, în timp ce podul se legăna la fiecare pas. De pe partea cealaltă, Larry o privea. Catherine se mişca foarte încet, ţinîndu-se strîns de frînghie, încercînd să uite abisul de dedesubt. Larry îi citea spaima întipărită pe faţă. Cînd a ajuns la capătul podului, Catherine tremura – de spaimă sau din pricina vîntului tăios care bătea dinspre vîrful acoperit cu zăpadă?

– Nu cred că m-am născut să urc pe munţi. Nu vrei să ne întoarcem, dragule?

Larry o privi surprins.

– Nici măcar n-am văzut peisajul, Cathy.

– Ce-am văzut îmi ajunge pentru toată viaţa.

El o luă de mînă.

– Ştii ceva? În faţa noastră, foarte aproape, găsim un loc minunat pentru picnic. Ne oprim acolo. Ce zici?

Catherine acceptă fără tragere de inimă.

– Bine.

– Asta este fetiţa mea.

Larry îi zîmbi scurt şi porni pe potecă, urmat de Catherine.

Catherine trebuia să accepte că priveliştea din vale îţi tăia respiraţia. Îi părea bine că a urcat. De multă vreme nu l-a văzut pe Larry atît de exuberant. Părea din ce în ce mai vesel, pe măsură ce urca. Era

îmbujorat şi vorbea tot timpul de parcă vorbind şi-ar fi eliberat energiile. Totul îl încînta: urcuşul, panorama, florile, pădurea. Fiecare lucru părea să capete o importanţă extraordinară de parcă simţurile lui erau stimulate dincolo de normal. Urca fără pic de efort, nici măcar nu gîfîia, ceea ce nu se putea spune despre Catherine, care abia respira din cauza aerului rarefiat.

Catherinei îi tremurau picioarele. Respira foarte greu. Nu ştia cît vor mai urca, dar cînd privea în vale, satul părea minuscul. I se părea că poteca devine din ce în ce mai abruptă şi mai îngustă. Şerpuia pe o muchie stîncoasă şi Catherine înainta ţinîndu-se cît mai aproape de stîncă – în partea cealaltă era prăpastia. Larry i-a spus că va fi uşor. Pentru capre negre, poate, gîndi Catherine. Acum poteca nu se mai vedea, nu mai erau marcaje, părea că nimeni nu s-a mai aventurat pînă aici. Nu mai era nici vegetaţie, doar muşchi şi un fel de iarbă uscată care acoperea stîncile. Catherine nu ştia cît vor mai urca. La un moment dat, poteca s-a oprit în faţa unui alt abis.

– Larry!

Era un urlet de spaimă. El a venit imediat înapoi şi a tras-o spre o limbă de pămînt, în siguranţă. *Cred că sînt nebună*, se gîndi Catherine. *Sînt prea bătrînă pentru expediţii.* Din pricina înălţimii şi a oboselii era ameţită. Se întoarse să-i spună ceva lui Larry şi, deodată, în spatele lui văzu vîrful muntelui. Au ajuns.

Stătea întinsă pe un covor de muşchi încercînd să-şi recapete puterea, simţind vîntul rece cu miros de zăpadă. Frica îi dispăruse. Nu mai avea de ce să-i fie frică. Coborîrea era mai uşoară, aşa i-a spus Larry. Larry stătea lîngă ea.

– Te simţi mai bine? o întrebă el.

– Da.

Nu-i mai bătea inima şi începuse să respire normal. Inspiră adînc şi îi zîmbi.

– Greul a trecut, nu-i aşa? întrebă Catherine.

Larry o privi îndelung. Apoi spuse:

– Da, s-a terminat, Cathy.

Catherine se ridică într-un cot. Într-o parte a platoului era o platformă din lemn. La marginea platoului era o balustradă, iar peisajul era spectaculos, ameţitor. La cîţiva metri se vedea poteca de pe cealaltă parte a muntelui.

– Larry, este minunat, exclamă Catherine. Mă simt ca Magellan.

Catherine îi zîmbi, dar Larry privea pierdut, nu o asculta. Părea preocupat – încordat, îngrijorat parcă de ceva anume.

– Priveşte! exclamă din nou Catherine.

Un nor pufos se îndrepta spre ei, purtat de briza muntelui.

– Vine la noi! Niciodată nu am mai fost în nori. Poate că este ca în rai.

Larry o privi îndreptîndu-se spre balustrada de lemn. Se sprijini pe coate privind cum norul se apropie de Catherine. Începea să o învăluie.

– Am să stau în mijlocul lui, strigă ea. O să treacă prin mine!

O clipă mai tîrziu, Catherine nu se mai vedea.

Tăcut, Larry se ridică în picioare. Rămase împietrit cîteva secunde, apoi se apropie încet de ea. În cîteva secunde era şi el în ceaţă. Se opri neştiind exact unde este ea. Apoi o auzi strigîndu-l de undeva din faţă:

– Oh, Larry, este minunat! Vino lîngă mine.

Porni încet înainte de unde venise vocea ei.

– Parcă este o ploaie blîndă, strigă Catherine. Tu o simţi?

O simţea mai aproape, la cîţiva paşi de el. Mai făcu un pas, cu mîinile întinse în faţă, căutînd-o.

– Larry! Unde eşti?

Acum îi vedea silueta, ca o fantomă, chiar în faţa lui, pe muchia stîncii. Întinse mîinile spre ea şi în momentul acela norul trecu de ei şi se treziră faţă în faţă la trei paşi unul de altul.

Surprinsă, Catherine făcu un pas înapoi. Era acum exact pe marginea stîncii.

– Oh! M-ai speriat! exclamă ea.

Larry mai făcu un pas spre ea, zîmbindu-i şi cînd o prinse cu amîndouă mîinile auzi în spatele lui o voce:

– Pentru Dumnezeu, noi avem la Denver munţi mai mari ca acesta!

Larry se întoarse transfigurat, alb ca varul. Un grup de turişti conduşi de un ghid grec se apropia dinspre cealaltă latură a muntelui. Cînd îi văzu pe Catherine şi pe Larry, ghidul se opri.

– Bună dimineaţa, spuse el, surprins. Probabil că aţi urcat pe partea estică.

– Da, spuse Larry, încordat.

Ghidul dădu îngrijorat din cap.

– Sînt nebuni. Trebuiau să vă spună că drumul acela este foarte periculos. Panta cealaltă este mult mai lină.

– Am să ţin minte, spuse Larry.

Vorbea răguşit.

Emoţia şi exuberanţa de pînă atunci dispăruseră complet, observă Catherine.

– Să plecăm naibii de aici, spuse Larry.

– Dar... abia am ajuns. S-a întîmplat ceva?

– Nu, se răsti el. Nu-mi plac scenele de grup.

Au pornit-o pe poteca opusă şi tot timpul cît au coborît, Larry nu a scos un cuvînt. Parcă era cuprins de o furie îngheţată, iar Catherine nu înţelegea de ce. Era convinsă că nu a spus şi nu a făcut nimic să îl supere. Comportarea lui s-a schimbat brusc atunci cînd au apărut oamenii aceia. Deodată, Catherine ghici motivul şi zîmbi. Precis a vrut să facă dragoste cu ea în norul acela! De aceea venea spre ea cu mîinile întinse. Şi grupul acela de turişti i-a stricat planul. Rîse veselă.

Îl privi pe Larry coborînd în faţa ei şi se simţi invadată de căldură. Îl voi răsplăti la hotel, promise în sinea ei.

Dar cînd s-au întors la căsuţa lor şi Catherine a încercat să-l îmbrăţişeze, Larry i-a spus că este obosit.

Era trei dimineaţa şi Catherine nu putea dormi. A fost o zi lungă şi înspăimîntătoare. Se gîndea la poteca îngustă şi la prăpastia de lîngă ea, la podul nesigur pe care l-au trecut. Într-un tîrziu, adormi.

În dimineaţa următoare, Larry a mers din nou la recepţie.

–Peşterile acelea de care mi-aţi spus în prima zi... începu Larry.

– Ah, da, spuse funcţionarul. Peşterile Perama. Sînt foarte pitoreşti. Foarte interesante. Ar fi păcat să nu le vedeţi.

– Cred că trebuie să le văd, spuse Larry. Eu nu mă dau în vînt după peşteri, dar soţia mea a auzit de ele şi nu-mi dă pace. Îi plac astfel de lucruri.

– Sînt sigur că o să vă placă, domnule Douglas.

Vă sfătuiesc doar să luaţi un ghid.

– Am nevoie de ghid? întrebă Larry.

– Eu aşa vă sfătuiesc. Au fost multe tragedii, s-au pierdut oameni. Continuă în şoaptă: nici pînă astăzi nu s-au găsit doi tineri care s-au pierdut.

– Dacă este atît de periculos, întrebă Larry, de ce le-au deschis pentru public?

– Numai cele noi sînt periculoase, explică funcţionarul. Încă nu au fost explorate şi nu au lumină electrică. Dar dacă aveţi un ghid nu trebuie să vă faceţi probleme.

– La ce oră se închid peşterile?

– La ora şase.

Larry o găsi pe Catherine afară, sub un oxya gigant – un fel de stejar. Citea.

– Cum este cartea? o întrebă.

– „Abandonabilă".

Se aşeză lîngă ea.

– Recepţionerul mi-a spus că sînt nişte peşteri în apropiere.

Catherine îl privi surprinsă.

– Peşteri?

– Spune că sînt foarte renumite. Toţi cei care sînt în luna de miere le vizitează. Îţi pui o dorinţă cînd eşti înăuntru şi se îndeplineşte. Vocea îi era plină de un entuziasm copilăresc. Ce zici?

Catherine ezită un moment, gîndindu-se cît este de naiv Larry.

– Dacă tu vrei, acceptă ea.

– Grozav. Mergem după masa de prînz. Acum te las să citeşti. Trebuie să merg în sat să cumpăr cîte ceva.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu. Mă întorc repede. Tu relaxează-te.
– Bine.
Îl urmări cu privirea.

În sat, Larry s-a oprit într-un magazin universal de unde a cumpărat o lanternă de buzunar, cîteva baterii şi un ghem de sfoară.
– Staţi la hotel? întrebă vînzătorul.
– Nu. Sînt în trecere, în drum spre Atena.
– Eu aş fi mai atent, dacă aş fi în locul dumneavoastră, îl sfătui bărbatul.
Larry îl privi tăios.
– De ce?
– Vine furtuna. Plîng oile.
Larry s-a întors la hotel la ora trei. La ora patru pleca împreună cu Catherine spre peşteri. Se pornise un vînt furios şi spre nord se adunau nori negri ameninţători care acoperiseră soarele.

Peşterile Perama erau la treizeci de kilometri est de Ioannina. De-a lungul secolelor s-au ridicat aici stalagmite şi stalactite, luînd forme de animale, palate şi bijuterii, făcînd din aceste peşteri o importantă atracţie turistică.
Cînd au ajuns Catherine şi Larry era ora cinci, cu o oră înainte de închidere. Larry a cumpărat două bilete. Un ghid s-a apropiat de ei, oferindu-şi serviciile.
– Numai cincizeci de drahme şi veţi avea cel mai bun serviciu.
– Nu am nevoie de ghid, spuse Larry, tăios.

– Eşti sigur că nu ar trebui să luăm un ghid?

– Pentru ce? Nu facem decît să intrăm şi să admirăm. Broşura asta o să ne spună tot ce dorim să ştim.

– Bine, acceptă Catherine, dorind să îi facă pe plac.

Intrarea în peşteră era mai mare decît se aşteptase, puternic luminată şi plină de turişti. Pereţii şi bolta peşterii erau acoperite de sculpturi săpate în piatră: păsări, uriaşi, flori, coroane.

– Este fantastic, exclamă Catherine. Citi în broşură. Nimeni nu ştie ce vîrstă au.

Vocea ei reverbera. Deasupra capetelor atîrnau stalactite. Un tunel săpat în stîncă ducea într-o încăpere mai mică, luminată de becuri. Aici erau sculpturi şi mai imaginative, un fel de expoziţie cu lucrările naturii. În capătul încăperii era o pancartă pe care scria cu roşu: *Pericol: nu intraţi.*

Dincolo de aceasta, era intrarea într-o încăpere întunecată. Indiferent, Larry se apropie şi privi. Fără să îl observe Catherine, luă tăbliţa şi o aruncă. Se întoarse lîngă Catherine.

– Este umezeală, spuse ea. Mergem?

– Nu.

Era categoric. Catherine îl privi surprins.

– Sînt încă multe de văzut, se explică Larry. Funcţionarul de la hotel mi-a spus că partea cea mai interesantă sînt peşterile noi. A spus că trebuie neapărat să le vedem.

– Unde sînt? întrebă Catherine.

– Acolo.

O luă de mînă şi se apropiară de intrarea întunecată.

– Nu putem merge acolo, spuse Catherine. Este întuneric.

Larry o încurajă.

– Nu-ţi face probleme. Omul mi-a spus să iau o lanternă – scoase lanterna din buzunar – şi, *voila* – iat-o! exclamă el triumfător.

Aprinse lanterna şi lumină tunelul întunecat. Catherine privi cercetător.

– Pare atît de lung! spuse ea, nesigur. Eşti convins că nu este nici un pericol?

– Bineînţeles, o încurajă Larry. Vin şi copii de şcoală aici.

Catherine ezita totuşi, dorind parcă să rămînă cu ceilalţi turişti. Nu ştia de ce, dar i se părea periculos.

– Bine, acceptă ea într-un tîrziu.

Au intrat amîndoi în culoarul întunecat. Abia făcuseră cîţiva paşi şi cercul de lumină de la intrarea încăperii era deja înghiţit de întuneric. Tunelul pornea brusc spre stînga şi apoi la fel de brusc spre dreapta. Erau singuri într-o lume primitivă, rece şi atemporală. În raza lanternei, Catherine surprinse expresia de pe faţa lui Larry – era din nou animat. Era la fel ca atunci cînd au urcat pe munte. Îl prinse strîns de mînă.

În faţa lor tunelul se bifurca. Tavanul era foarte jos şi se despica în două direcţii separate. Catherine se gîndi la Theseus şi la Minotaurul din peşteră, întrebîndu-se cînd vor da de ei. Deschise gura să îl roage pe Larry să se întoarcă, dar înainte de a articula cuvintele îl auzi spunînd:

– Mergem la stînga.

Îl privi şi, străduindu-se să vorbească normal, spuse:

– Dragul meu, nu crezi că ar trebui să ne

înapoiem? Este tîrziu. Peşterile se închid.

– Sînt deschise pînă la ora nouă, spuse Larry. Vreau să descopăr o încăpere anume, abia descoperită. Cred că este fantastică.

Porni hotărît înainte. În urma lui, Catherine ezita, căutînd cu disperare o scuză să se întoarcă. Dar la urma urmei, de ce să nu exploreze? Larry se simţea foarte bine. Dacă aşa era el fericit, ea va trebui să devină cel mai mare... care era cuvîntul?... da, speolog. Larry se opri şi o aşteptă.

– Nu vii? o întrebă el, nerăbdător.

Catherine se strădui să-i răspundă entuziast:

– Ba da. Aşteaptă-mă.

Larry nu mai spuse nimic. Au pornit prin tunelul din stînga. Călcînd cu grijă, simţind cum le fug pietrele de sub picioare. Larry bagă mîna în buzunar şi Catherine auzi ceva căzînd. Dar Larry nu s-a oprit. Mergea mai departe.

– Ai scăpat ceva? îl întrebă Catherine. Mi s-a părut că am auzit...

– Era o piatră. Să mergem mai repede.

Catherine înainta neştiind că în urma lor se desfăşoară un ghem de sfoară. Tavanul peşterii era mai jos şi mai umed. În sinea ei, Catherine se gîndi îngrijorată – pare ameninţător. Avea impresia că totul se închide în jurul lor.

– Nu cred că locul acesta ne iubeşte prea mult, spuse cu voce tare Catherine.

– Nu fi ridicolă, Cathy; este doar o peşteră.

– De ce crezi că sîntem numai noi doi aici?

Larry ezită.

– Nu ştiu prea mulţi oameni de noua descoperire.

Au continuat să meargă pînă cînd Catherine şi-a

pierdut simţul orientării.

Tunelul se îngusta din nou şi stîncile pereţilor se repezeau ascuţite spre ei.

– Cît crezi că mai mergem? întrebă Catherine. Cred că sîntem aproape de China.

– Nu mai este mult.

Cînd vorbeau, vocile lor răsunau înfundat. Era din ce în ce mai rece şi mai umed. Catherine tremura. În raza lanternei se văzu o altă bifurcare a tunelului. În faţa ei s-a oprit. Tunelul care mergea spre dreapta părea mai îngust.

– Ar fi trebuit să pună neon, constată Catherine. Sau poate că am mers noi prea mult.

– Nu, spuse Larry. Sînt sigur că este aici la dreapta.

– Îmi este foarte frig, dragul meu. Hai să ne întoarcem.

– Aproape că am ajuns, Cathy. O strînse de mînă. O să te încălzesc cînd ne întoarcem la hotel. Dar pe faţa lui se citea ceva ciudat. Să-ţi spun ceva – dacă nu găsim încăperea în două minute, ne întoarcem şi plecăm acasă, da?

Catherine respiră uşurată.

– Da.

Au pornit pe tunelul din dreapta. Lumina lanternei desena imagini stranii pe peretele stîncos. Catherine privi înapoi – în spatele ei era un întuneric de nepătruns. Avea impresia că mica rază de lumină tăia întunericul şi îi ţinea prizonieri într-un cerc minuscul de lumină. Larry se opri brusc.

– La naiba! exclamă el.

– Ce s-a întîmplat?

– Cred că am intrat pe un tunel greşit.

– Hai să ne întoarcem.

– Stai să văd mai întîi. Rămîi aici.

Îl privi surprinsă.

– Unde pleci?

– Doar la cîţiva paşi. Vocea lui suna nenatural şi încordat.

– Vin cu tine.

– Merg mai repede singur, Catherine. Vreau doar să verific la ultima bifurcaţie. Mă întorc în zece secunde.

Larry părea nerăbdător.

– Bine, acceptă Catherine, neliniştită.

Îl privi pe Larry îndepărtîndu-se de ea, înghiţit de întunericul de unde veniseră, înconjurat de nimbul de lumină ,de parcă era un înger. După cîteva momente, lumina dispăru şi ea rămase în cel mai profund întuneric. Tremura numărînd în gînd secundele. Apoi minutele.

Larry nu s-a mai întors.

Catherine aştepta simţind întunericul din jurul ei ca pe o pînză malefică invizibilă. Strigă înfricoşată: „Larry!", cu o voce plină de teamă. Ecoul s-a stins la cîţiva paşi de ea, gîtuit de întuneric. Nimic nu trăia într-un asemenea loc şi Catherine începu să simtă primele tentacule ale groazei. *Larry se va întoarce*, îşi spunea. *Trebuie să stau pe loc şi să fiu calmă.*

Minutele negre se scurgeau şi Catherine începu să se gîndească la un accident îngrozitor. Poate că Larry a avut un accident, a alunecat sau l-a lovit o piatră. Poate că în acest moment el se afla la cîţiva paşi de ea, sîngerînd. Sau poate că s-a pierdut. Poate că i s-a terminat bateria la lanternă şi era prins în

capcana vreunui tunel la fel ca şi ea.

Sentimentul că se sufocă deveni din ce în ce mai persistent. Se întoarse şi începu să meargă nesigur în direcţia de unde venise. Tunelul era îngust şi dacă Larry era căzut, rănit şi neajutorat, ea îl va găsi. Va ajunge repede la bifurcaţie. Păşea atent, iar de sub picioarele ei se desprindeau pietre. I se păru că aude ceva şi se opri să asculte. Larry? Dar sunetul dispăru şi ea porni din nou, dar îl auzi iar. Era un fel de fîşîit, ca atunci cînd derulezi o bandă de magnetofon. Era cineva aici!

Catherine strigă cu toată forţa şi apoi ascultă încordată cum ecoul vocii sale dispărea în întuneric. Îl auzi din nou! Foşnet. Venea de acolo. Se auzi mai tare, venea spre ea, ca o rafală de vînt. Era din ce în ce mai aproape. Deodată, din întuneric, se repezi spre ea; simţi pe obraz ceva rece şi alunecos, apoi în păr ceva ascuţit. Se simţi sufocată de nişte aripi care băteau nebuneşte, o oroare fără de nume care o ataca în întuneric.

Leşină.

Căzuse pe muchia ascuţită a unei pietre şi această durere a readus-o la realitate. Pe obraz simţea ceva cald şi lipicios; abia după cîteva momente realiză că este sînge. Îşi aminti aripile şi ghearele care au atacat-o în întuneric şi începu să tremure.

În peşteră erau lilieci.

Catherine încercă să îşi amintească tot ce ştia despre lilieci. A citit undeva că erau ca nişte şoareci zburători şi trăiau în colonii de cîteva mii. Singura informaţie pe care a găsit-o în memorie era că mai

existau şi lilieci vampiri, dar o alungă repede. Se ridică greu cu palmele rănite de vîrfurile ascuţite de stîncă.

Nu poţi să stai aşa, îşi spuse. *Trebuie să faci ceva.* Cu foarte multă greutate se tîrî încă un pas. Pierduse un pantof şi rochia îi era sfîşiată, dar mîine Larry îi va cumpăra altele noi. Îşi imagină cum ei doi, rîzînd fericiţi, intrau în magazinul din sat şi cumpărau rochii frumoase. Trebuia să se gîndească mereu la ziua de mîine, nu la coşmarul care o sufoca acum. Trebuia să meargă. Dar încotro să meargă? Dacă mergea pe un drum greşit şi se adîncea în peşteră? Şi totuşi, nu trebuia să rămînă pe loc. Încercă să ghicească cît timp a trecut de cînd au intrat în peşteră. O oră, poate două. Nu avea de unde şti, leşinase. Sigur îi vor căuta oamenii. Dar dacă nu ştiau de ei? Nu erau înregistraţi cei care intrau şi ieşeau din peşteră. Putea să rămînă aici, îngropată de vie.

Îşi scoase şi celălalt pantof şi păşi încet, cu grijă, bîjbîind cu palmele rănite pe pereţii tunelului. Cea mai lungă călătorie începe cu primul pas, se încurajă Catherine. Chinezii au spus asta şi iată ce deştepţi au fost. Ei au inventat artificiile şi elicopterele şi s-au ascuns în pămînt şi nu i-a găsit nimeni. Dacă merg, voi da de Larry şi de turiştii care ne vor duce la hotel, vom bea o tărie şi ne vom distra de toate aceste întîmplări. Nu trebuie decît să merg.

Se opri brusc. De departe se auzea din nou foşnetul acela înspăimîntător, care se apropia de ea ca o fantomă înfiorătoare. Începu să tremure şi să urle necontrolat. După cîteva momente erau din nou pe ea sute, mişunau peste tot, lovind-o cu aripile reci şi

sufocînd-o cu trupurile lor de coşmar.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti înainte de a-şi pierde cunoştinţa, a fost să strige numele lui Larry.

Era întinsă pe piatra rece şi umedă a peşterii. Avea ochii închişi, dar mintea îi era trează. Deodată se gîndi – *Larry vrea să mă omoare.* Parcă de undeva din adîncurile subconştientului, cineva a adus la suprafaţă această idee. Într-o serie de imagini caleidoscopice, îl auzi pe Larry spunînd – *iubesc pe altcineva... vreau să divorţez...* Larry se îndrepta spre ea, prin nori, pe vîrful muntelui, cu mîinile întinse... Îşi aminti cum privind în jos a spus, *va dura mult să ajungem jos,* iar Larry i-a spus, *nu durează mult...* apoi Larry spunea, *nu avem nevoie de ghid... cred că am pornit pe un drum greşit. Aşteaptă aici... mă întorc în zece secunde...* Şi apoi totul a fost un întuneric îngrozitor.

Larry nu a avut nici cea mai mică intenţie să se întoarcă după ea. Împăcarea, luna de miere... totul a fost teatru, parte din planul de a o ucide. Tot timpul i-a mulţumit lui Dumnezeu că i-a mai acordat o şansă, iar Larry tot timpul a plănuit să o ucidă. Şi a reuşit. Catherine ştia că nu va mai ieşi niciodată de aici. Era îngropată de vie în mormîntul întunecos al groazei. Liliecii au plecat, dar le simţea mirosul îngrozitor şi ştia că se vor întoarce. Nu era convinsă că va mai rezista altui atac. Numai gîndindu-se la ei, începu să tremure din nou. Cu un ultim efort de voinţă, Catherine încercă să respire.

Şi apoi îl auzi din nou şi ştiu că nu mai suportă. A

început ca un zumzet îndepărtat, apoi ca un val care se apropia de ea. A început să urle şi urletul ei s-a propagat în întuneric, venind spre ea din ce în ce mai tare. Deodată, în întunericul de nepătruns, apăru o luminiţă şi auzi voci care o strigau, apoi mîini care o trăgeau. Ar fi vrut să îi prevină că sînt lilieci acolo, dar nu reuşea să se oprească – urla.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

22

Stătea nemişcată, încremenită, să nu o găsească liliecii şi asculta încordată să audă foşnetul aripilor.

O voce de bărbat spuse:

– Este un miracol că am găsit-o.

– O să-şi revină?

Era vocea lui Larry.

O groază de nesuportat o invadă pe Catherine. Simţea că în trupul ei fiecare nerv strigă şi o avertizează să fugă. Criminalul ei a venit. Gemu.

– Nu... şi deschise ochii.

Se afla în pat în camera de hotel. Larry era la capătul patului, iar lîngă el se afla un bărbat pe care nu-l cunoştea. Larry a făcut un pas spre ea.

– Catherine...

În acel moment ea s-a ferit:

– Nu mă atinge! Abia vorbea.

– Catherine! exclamă Larry trist.

– Luaţi-l de lîngă mine, îl rugă Catherine pe necunoscut.

– Este în stare de şoc, spuse străinul. Poate că ar fi bine să aşteptaţi în cealaltă cameră.

Larry o studie pe Catherine cu privirea golită de orice expresie.

– Sigur. Îi doresc binele.

Se întoarse şi ieşi. Străinul se apropie de ea. Era un bărbat mic de statură cu o faţă plăcută şi zîmbet frumos. Vorbea englezeşte cu accent puternic.

– Sînt doctorul Kazomides. Aţi trecut prin nişte momente foarte grele, doamnă Douglas, dar vă asigur că vă veţi reveni. Aveţi cîteva contuzii şi treceţi prin starea de şoc, dar vă veţi reveni în scurt timp. Bărbatul oftă. Ar trebui să închidă afurisitele alea de peşteri. Este al treilea accident anul acesta.

Catherine încercă să mişte capul, dar o săgetă o durere violentă.

– Nu a fost un accident, spuse ea răguşit. A încercat să mă omoare.

Bărbatul o privi.

– Cine a încercat să vă omoare?

Avea gura uscată şi abia putea articula cuvintele.

– So... soţul meu.

– Nu, spuse bărbatul.

Nu o credea. Catherine înghiţi şi încercă din nou:

– El... el m-a lăsat acolo să mor.

Omul dădu din cap.

– A fost un accident. O să vă dau un sedativ şi

cînd o să vă treziţi vă veţi simţi mult mai bine.

O cuprinse o teamă îngrozitoare.

– Nu! îl rugă ea. Nu înţelegeţi? N-o să mă trezesc niciodată. Luaţi-mă de aici. Vă rog!

Doctorul îi zîmbi încurajator.

– V-am spus că o să fie bine, doamnă Douglas. Aveţi nevoie de un somn bun.

Deschise trusa medicală şi căută o seringă. Catherine încercă să se ridice, dar aceeaşi săgeată dureroasă îi trecu prin cap şi transpiră de durere. Căzu pe pernă neputincioasă.

– Nu trebuie să vă mişcaţi, o avertiză doctorul Kazonides. Aţi trecut prin momente îngrozitoare. Umplu seringa şi se întoarse spre ea. Vă rog să vă întoarceţi. O să vă simţiţi bine.

– N-o să mă mai trezesc, şopti Catherine. O să mă omoare în somn.

Doctorul o privi îngrijorat.

– Vă rog să vă întoarceţi, doamnă Douglas.

Ea îl privea cu încăpăţînare.

Cu blîndeţe, bărbatul o întoarse, îi ridică cămaşa de noapte şi ea simţi înţepătura acului.

– Gata.

Catherine se rostogoli pe spate şi şopti:

– Tocmai mi-aţi semnat condamnarea la moarte, doctore. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Doamnă Douglas, spuse doctorul blînd, ştiţi cum v-am găsit?

Catherine clătină din cap. Iar durere.

– Soţul dumneavoastră ne-a condus.

Ea îi privi neînţelegînd ce-i spune.

– A greşit drumul şi s-a pierdut, continuă bărbatul. Cînd a văzut că nu vă găseşte s-a speriat. A anunţat

poliţia şi imediat un grup a pornit în căutarea dumneavoastră.

Catherine tot nu înţelegea.

– Larry... a cerut ajutor?

– Era într-o stare groaznică. Se învinovăţea pentru tot ce s-a întîmplat.

Catherine încerca să înţeleagă. Dacă Larry ar fi încercat să o omoare, nu ar fi anunţat echipa de salvare. Era într-o stare de confuzie totală. Doctorul o privea cu simpatie.

– Acum o să dormiţi. Vin să vă văd mîine dimineaţă.

Ea a crezut că bărbatul pe care îl iubeşte este un criminal. Ştia că trebuie să-i ceară iertare lui Larry. Simţi greutatea pleoapelor şi închise ochii.

Am să-i spun mai tîrziu, se gîndi ea, *după ce mă trezesc. El va înţelege şi mă va ierta. Şi totul va fi bine, aşa cum a fost...*

A trezit-o un zgomot ascuţit şi a deschis ochii speriată. Ploaia torenţială lovea furios în ferestrele camerei, fulgerele luminau camera ca un blitz. Vîntul urla, biciuind ploaia, iar picăturile loveau acoperişul ca mii de bătăi de tobă. La fiecare secundă era un tunet urmat de o săgeată de lumină.

Tunetul a trezit-o pe Catherine. S-a ridicat cu greu şi a privit ceasul de pe noptieră. Era ameţită de sedativ şi a trebuit să se concentreze pentru a vedea cadranul ceasului. Era trei dimineaţa. Era singură. Probabil că Larry era alături, îngrijorat de starea ei. Trebuia să-şi ceară iertare. Se lăsă încet pe marginea patului şi încercă să se ridice în picioare. Ameţi. Se

sprijini de marginea patului pînă cînd îi trecu ameţeala. Apoi, nesigură, se îndreptă spre uşă, simţindu-şi toţi muşchii trupului încordaţi şi zvîcnete dureroase în tîmple. Se sprijini de uşă, o deschise încet şi intră în salon.

Larry nu era aici. Se vedea lumină de la bucătărie şi Catherine se îndreptă într-acolo, strigînd: „Larry!", dar vocea îi fu acoperită de tunet. Înainte să strige din nou, văzu o siluetă de femeie. Larry vorbea: „Este periculos pentru tine...". Vîntul urla şi acoperea cuvintele.

„... trebuia să vin. Trebuia să fiu sigură că tu..."

„... ne văd împreună. Nimeni nu va... niciodată..."

„... ţi-am spus că voi avea grijă..."

„... nu a mers bine. Ei nu pot..."

„... acum, în timp ce doarme".

Catherine stătea paralizată. Parcă auzea sunete disparate care pulsau cuvinte şi fraze. Restul propoziţiei era acoperit de tunet.

„... trebuie să ne mişcăm repede, înainte ca ea..."

Spaima îngrozitoare s-a întors şi a început să o sufoce. Coşmarul era real. El încerca să o omoare. Trebuia să fugă, înainte ca ei să o descopere şi să o omoare. Încet, tremurînd, porni înapoi spre cameră. Lovi o veioză, dar o prinse la timp. Tîmplele îi zvîcneau încît i se părea că acoperă tunetul. Ajunse la uşa din faţă, o deschise şi vîntul aproape că i-o smulse din mînă.

Păşi în noapte, închizînd uşa în urma ei. Într-o secundă, ploaia rece a învăluit-o şi pentru prima dată şi-a dat seama că este îmbrăcată doar în cămaşă de noapte. Nu conta. Nu conta decît să scape de aici. Prin torentele de ploaie vedea în depărtare luminile

clădirii vechi a hotelului. Ar putea merge acolo să ceară ajutor. Dar o vor crede? Îşi aminti faţa doctorului cînd i-a spus că Larry a încercat să o omoare. Nu, vor crede că este isterică şi o vor da din nou în grija lui Larry. Trebuie să fugă de aici. Porni spre poteca abruptă care ducea în sat.

Ploaia transformase poteca într-un lut noroios, în care se afundau acum picioarele ei, care o încetinea şi dîndu-i impresia că aleargă într-un coşmar, încercînd în zadar să scape, în timp ce urmăritorii erau foarte aproape. Aluneca şi cădea, picioarele îi sîngerau tăiate de colţuri de piatră. Se mişca mecanic, căzînd la fiecare rafală de vînt, se ridica şi pornea din nou spre sat. Nu mai simţea ploaia.

Poteca s-a deschis deodată spre o stradă pustie, la marginea satului. Continua să alerge, se împiedica, se ridica, precum un animal hăituit, îngrozită de zgomotele nopţii şi lamele tăioase de lumină care transformau cerul în infern.

Ajunse la marginea lacului şi rămase împietrită, biciuită de ploaie. Apa calmă de pînă acum se transformase într-un ocean clocotitor, frămîntat de vîntul demonic.

Catherine încerca să-şi amintească ce face ea aici. Deodată îşi aminti. Trebuia să-l întîlnească pe Bill Fraser. El o aştepta în casa aceea frumoasă unde trebuiau să se căsătorească. Dincolo de apă, Catherine văzu o lumină galbenă. Bill era acolo, o aştepta. Dar cum să ajungă la el? Privi în jur şi văzu bărcile legate de pontoane, aruncate de colo-colo de valurile furioase.

Ştia ce are de făcut. Urcă într-o barcă. Luptînd să-şi ţină echilibrul, o desfăcu de ponton. Imediat barca se legănă veselă că este liberă. Catherine căzu-

din picioare. Reuşi cu greu să se aşeze şi luă vîslele încercînd să-şi amintească cum le folosea Larry. Dar nu era Larry. Probabil că era Bill. Da, Bill vîslea. Se vor întîlni cu mama şi tatăl lui. Valuri uriaşe aruncau la întîmplare barca. I-au smuls vîslele din mînă. Le-a privit disperată, dispărînd în apă. Barca era purtată spre mijlocul lacului. Îi era frig, tremura spasmodic. Simţi ceva rece la picioare. Privi în jos şi văzu cum barca se umple cu apă. Începu să plîngă pentru că îşi strica rochia de mireasă. I-a cumpărat-o Bill Fraser şi va fi furios pe ea.

Era îmbrăcată în rochie de mireasă pentru că ea şi Bill se aflau într-o biserică şi un preot, care semăna cu tatăl lui Bill, îi întreba dacă are cineva ceva împotriva acestei căsătorii să vorbească acum sau... apoi se auzi o voce de femeie, *acum, în timp ce doarme,* şi luminile s-au stins şi Catherine era în peşteră împreună cu Larry. O femeie arunca apă peste ea, încercînd să o înece. Căută cu disperare lumina galbenă de la casa lui Bill, dar dispăruse. Nu mai dorea să se însoare cu ea şi ea nu mai avea pe nimeni pe lumea asta.

Ţărmul era foarte departe, ascuns undeva de ploaia nebună, iar Catherine era singură în noaptea furtunoasă, în timp ce vîntul sălbatic Meltemi o asurzea. Barca începu să se legene periculos. Un val uriaş se îndrepta spre ea. Dar Catherinei nu îi mai era frică. O căldură plăcută îi cuprinsese corpul şi ploaia o mîngîia ca o mantie de catifea moale. Îşi împreună mîinile la piept, ca un copil, şi începu rugăciunea pe care o învăţase cînd era mică.

„Şi acum veghează-mi somnul... te rog, doamne, ai grijă de sufletul meu... dacă mor înainte să mă trezesc... în mîinile tale, doamne, îmi aşez sufletul". Şi

simţea o fericire minunată, pentru că de acum înainte totul va fi bine. Mergea acasă.

În acel moment un val uriaş a lovit barca şi a întors-o spre adîncurile nemăsurate ale lacului.

PARTEA A TREIA

PROCESUL

Atena: 1947

23

Cu cinci ore înainte de a începe procesul în care Noelle Page şi Larry Douglas erau acuzaţi de crimă, Camera 33 din *Tribunalul Arsakion* din Atena era supraaglomerată. Clădirea Tribunalului era enormă, construită din dale de piatră cenuşii şi ocupa o latură întreagă a străzii Universităţii. Dintre cele treizeci de săli de şedinţă, numai trei erau rezervate proceselor de crimă: Camerele 21, 30 şi 33. Pentru acest proces s-a ales Camera 33, pentru că era cea mai spaţioasă. Pe coridoare se înghesuiau poliţişti în uniforme şi cămăşi gri, care controlau la cele două intrări pe toţi cei care intrau în această sală. Sandvişurile de la chioşcul improvizat pe culoar s-au vîndut în primele

cinci minute, iar în faţa cabinei telefonice se formase un rînd destul de mare.

Georgios Skouri, şeful Poliţiei, supraveghea personal toate sistemele de securitate ale clădirii. Peste tot erau ziarişti şi fotografi şi Skouri avea grijă să se lase fotografiat de fiecare dată. Locurile din sala de şedinţă fuseseră o raririate. Timp de multe săptămîni, membrii Baroului au fost asaltaţi de prieteni şi rude. Cei care lucrau la Tribunal şi aveau dreptul la un loc l-au vîndut în schimbul altor favoruri, sau chiar cu bani, cu mai mult de cinci sute de drahme biletul.

Sala era obişnuită. Se afla la etajul al doilea, era veche şi fusese locul multor înfruntări legale de-a lungul anilor. Avea cam patruzeci de picioare lăţime şi trei sute de picioare lungime. Locurile erau împărţite în trei rînduri de scaune, la şase picioare depărtare.

În faţă era tribuna judecătorului, înaltă de şase picioare, pe care se afla o masă lustruită de mahon şi scaune îmbrăcate în piele. Scaunul din mijloc, pentru preşedintele Completului, era puţin mai înalt.

În faţa acestei tribune se afla boxa martorilor, o platformă mai joasă cu o etajeră de lemn, pentru diverse hîrtii. Pe ea se afla un crucifix de aur. Pe latura lungă a peretelui era boxa juraţilor, în care luaseră loc cei zece juraţi. În stînga era boxa acuzaţilor. În faţa ei era masa apărării şi a procurorului.

Pereţii camerei erau înnegriţi, pe duşumea era linoleum, în contrast cu celelalte săli care aveau duşumeaua uzată. Zeci de becuri luminau încăperea. Într-un colţ era un sistem învechit de aer condiţionat. O parte a sălii fusese rezervată agenţiilor de presă –

Reuter, United Press International New Service, Shsin Hau Agency, France Press Agency şi *TASS*, erau numai cîteva, dintre cele mai importante.

Procesul în sine era destul de senzaţional, dar personalităţile implicate erau atît de renumite încît spectatorii nu ştiau unde să privească mai întîi. În primul rînd de bănci se găsea Philippe Sorel, marele star care, se zvonea, a fost amantul Noellei Page. La intrarea în sală, Sorel a sfărîmat un aparat de fotografiat şi a refuzat cu încăpăţînare să facă declaraţii în presă. Acum stătea pe locul său, preocupat şi tăcut, protejat de un zid invizibil. La un rînd în spatele lui Sorel, se afla Armand Gautier. Înaltul director saturnian privea atent în jurul său, făcînd parcă adnotări în gînd pentru următorul său film. Lîngă Gautier stătea Israel Katz, faimosul chirurg francez, erou al Rezistenţei.

La două scaune de el, se afla William Fraser, asistent special al Preşedintelui Statelor Unite. Lîngă Fraser era rezervat un scaun şi un zvon a înfiorat asistenţa – trebuia să apară Constantin Demiris.

Oriunde îşi întorceau spectatorii privirea, descopereau o personalitate: un politician, un cîntăreţ, un sculptor renumit sau un romancier de talie internaţională. Dar deşi asistenţa era împresurată de celebrităţi, toată atenţia era îndreptată spre actorii principali.

La un capăt al boxei acuzaţilor stătea Noelle Page, extraordinar de frumoasă, cu pielea ca mierea de albine, puţin mai palidă ca de obicei, îmbrăcată de parcă tocmai ieşise de la Madame Chanel. Avea un aer princiar, o ţinută nobilă care dădeau o deosebită

calitate dramei pe care o trăia Noelle. În acelaşi timp, atitudinea ei ascuţea sentimentele spectatorilor.

După cum s-a exprimat un cotidian american, *valul de emoţie care se îndrepta spre Noelle Page dinspre mulţimea care venise să asiste la proces era atît de puternic, încît a devenit aproape o prezenţă fizică. Nu se trăiau sentimente de simpatie sau duşmănie, pur şi simplu era un sentiment de aşteptare. Femeia judecată pentru crimă era o superfemeie, o zeiţă pe un piedestal de aur, care trona deasupra lor, iar oamenii îşi priveau idolul adus la nivelul lor şi distrus. Sentimentul din această sală de tribunal probabil că semăna cu sentimentul din sufletul ţăranilor care au văzut-o pe Maria Antoaneta îndreptîndu-se spre ghilotină.*

Noelle Page însă nu era singurul actor principal. La celălalt capăt al boxei acuzaţilor se afla Larry Douglas, plin de o mînie care îl sufoca. Chipul frumos al bărbatului era palid, slăbise, dar aceasta nu făcuse decît să-i accentueze trăsăturile sculpturale şi multe femei din sală ar fi vrut să îl îmbrăţişeze şi să-l consoleze. Din momentul în care a fost arestat, Larry Douglas a primit sute de scrisori de la femei din întreaga lume, zeci de cadouri şi cereri în căsătorie.

Al treilea actor al acestei drame era Napoleon Chotas, o personalitate bine cunoscută în Grecia, la fel ca şi Noelle Page. Napoleon Chotas era considerat drept cel mai mare avocat criminalist din lume. Apărase clienţi de la şefi de guvern prinşi cu mîinile în banii statului, la criminali prinşi cu dovezi de poliţie şi nu pierduse niciodată un caz major. Chotas

era un bărbat mărunt, cu faţa emaciată şi acum stătea şi-i privea pe spectatori, cu ochi de copoi. Cînd Chotas se adresa juraţilor, vorbea cu o voce ezitantă, încet şi se exprima cu dificultate. Uneori trecea printr-o asemenea agonie, încît vreun jurat se trezea rostind cuvîntul pe care Chotas îl căuta cu înfrigurare şi atunci chipul lui Chotas se umplea de atît de multă recunoştinţă, încît toţi juraţii simţeau un val de căldură faţă de avocat. În afara sălii de tribunal, Chotas era un om închis, un vorbitor incisiv cu o dexteritate deosebită în mînuirea limbii şi a sintaxei. Vorbea curent şapte limbi străine şi, atunci cînd programul încărcat îi permitea, dădea lecţii de drept juriştilor din întreaga lume.

Aşezat la masa apărării, la cîţiva paşi de Chotas, stătea Frederik Stavros, avocatul apărării pentru Larry Douglas. Experţii au căzut de acord – Stavros era suficient de competent pentru cazuri de rutină, dar acum era în întregime depăşit de dificultatea acestui caz.

Noelle Page şi Larry Douglas au fost deja judecaţi de presă şi mintea omului de rînd i-a găsit vinovaţi. Nimeni nu s-a îndoit de vinovăţia lor, nici măcar pentru o secundă. Cartoforii de profesie au pariat unu la treizeci pentru condamnarea lor.

Aşadar, interesului stîrnit de acest proces, i se adăuga şi prezenţa celui mai mare avocat criminalist din Europa, care ţesea magia împotriva legilor firii.

Cînd s-a anunţat public faptul că Chotas o va apăra pe Noelle Page, femeia care l-a trădat pe Constantin Demiris şi l-a făcut ţinta ridicolului public, vestea a stîrnit furori. Nimeni nu a înţeles ce l-a apucat

pe Chotas de a acceptat să îl înfrunte pe Constantin Demiris. Adevărul însă era mult mai interesant decît bizara veste care se răspîndise cu iuţeala fulgerului.

Avocatul o apăra pe Noelle Page la cererea expresă a lui Constantin Demiris.

Cu trei luni înainte de începerea procesului, directorul închisorii în persoană venise în celula Noellei, la închisoarea *Saint Nikodemous*, să o anunţe că Demiris în persoană a cerut permisiunea să o viziteze. Noelle se întrebase cînd va primi veşti de la Demiris. După ce a fost arestată, nu a primit nici un semn de viaţă de la el. A trăit într-o linişte ameninţătoare.

Noelle trăise destul de mult cu Demiris, ca să ştie cît de adînc îi este orgoliul şi la ce profunzimi ajunge dorinţa lui de răzbunare pentru cea mai măruntă ofensă. Noelle l-a umilit cum nu a mai îndrăznit nimeni să o facă, iar el era suficient de puternic pentru a o face să plătească. Singura întrebare era: cum va proceda? Noelle era convinsă că Demiris nu se va coborî la lucruri mărunte, cum ar fi mituirea juraţilor. Nu, el nu va fi mulţumit decît dacă va ţese o intrigă machiavelică, iar Noelle stătuse trează noapte de noapte, încercînd să intuiască mintea lui Demiris, anulînd plan după plan, căutînd planul perfect. Era parcă un joc mental de şah cu Demiris, cu singura problemă măruntă că ea şi Larry erau potîrnichile şi în joc erau vieţile lor.

Era sigură că Demiris va dori să-i distrugă pe ea şi pe Larry, dar Noelle cunoştea mai bine decît oricine

subtilitatea minţii lui Demiris şi ştia că era posibil ca el să dorească să distrugă acum doar pe unul dintre ei, iar pe celălalt să-l lase în viaţă ca să suporte consecinţe de neimaginat. Dacă Demiris va aranja ca ei doi să fie executaţi, îşi va realiza răzbunarea, dar aceasta va fi prea rapidă şi el nu va avea timp să o savureze. Noelle a examinat cu grijă toate posibilităţile, fiecare variantă a jocului şi părea din ce în ce mai clar că Demiris îl va lăsa pe Larry să moară şi o va ţine pe ea în viaţă, pentru a o avea sub control fie în închisoare, fie acasă. Acesta era cu siguranţă cel mai bun mod de a prelungi la infinit răzbunarea lui. Noelle va suferi agonia de a-l pierde pe bărbatul iubit, apoi va suferi cine ştie ce alte agonii bine elaborate de Demiris. Parte din plăcerea sadică din care Demiris va dori fără îndoială să guste va fi să o anunţe dinainte ce avea de gînd să facă, pentru ca ea să simtă disperarea la adevărata ei valoare.

Aşadar, pentru Noelle nu a fost o surpriză cînd directorul închisorii a anunţat-o că Demiris vrea să o vadă.

Noelle a ajuns prima. A fost însoţită în biroul directorului unde i s-a lăsat discret la îndemînă o trusă de machiaj, pentru a se pregăti pentru vizita lui Constantin Demiris.

Nici nu s-a uitat la cosmetice, s-a dus direct la fereastră şi a privit afară. Era primul contact cu lumea din afară, după trei luni, şi însemna ceva mai mult decît privirile furişe pe care le-a aruncat în timpul călătoriei de la închisoarea *Sfîntul Nikodemous*, la *Tribunalul Arsakion,* în ziua cînd a fost acuzată de

crimă. Atunci fusese transportată cu o dubă cu gratii, a coborît la subsolul clădirii, a urcat într-un lift cu gratii, direct la etajul al doilea. Aici a avut loc audierea, s-a stabilit data procesului şi a fost trimisă înapoi la închisoare.

Acum, Noelle stătea în faţa ferestrei şi privea strada aglomerată, bărbaţi, femei şi copii se grăbeau spre casă, uniţi de legăturile nevăzute ale familiei şi pentru prima dată în viaţă, Noelle a simţit frica. Nu-şi făcea iluzii în privinţa şanselor de a fi achitată. Citise ziarele şi ştia că acesta va fi mai mult decît un proces. Aceasta va fi o baie de sînge, în care ea şi Larry vor fi jertfiţi pentru a satisface conştiinţa rănită a unei societăţi ultragiate. Grecii o urau pentru că ea şi-a bătut joc de sanctitatea căsătoriei, o invidiau pentru că era tînără, frumoasă şi bogată şi o dispreţuiau pentru că a fost întotdeauna indiferentă la sentimentele lor.

În trecut, Noelle a sfidat viaţa, şi-a bătut joc de timp de parcă ar fi fost etern; acum, se schimbase ceva în ea. Apropierea iminentă a morţii a făcut-o pe Noelle să simtă pentru prima dată cît de mult îşi dorea să trăiască. Avea în ea o spaimă, ca un cancer care creştea şi dacă ar fi putut, ar fi făcut un tîrg pentru viaţa ei, chiar dacă era convinsă că Demiris ar fi făcut orice pentru a i-o transforma în iad. Dar se va ocupa de astfel de lucruri la momentul potrivit. Cînd va veni vremea, va găsi ea un mijloc de a-l păcăli pe Demiris.

Între timp însă, avea nevoie de ajutorul lui pentru a rămîne în viaţă. Avea un singur avantaj. Întotdeauna a luat în rîs moartea, iar Demiris nu ştia ce mult preţ punea acum pe viaţă. Dacă ar fi bănuit măcar, cu siguranţă ar lăsa-o să moară. Noelle se întrebă din

nou ce pînză de păianjen a ţesut el în jurul ei, în ultimele trei luni, dar în acel moment uşa biroului se deschise şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Constantin Demiris în pragul uşii. După o primă privire uluită, Noelle îşi dădu seama că nu mai avea de ce să se teamă.

Constantin Demiris îmbătrînise cu zece ani, în ultimele luni. Era tras la faţă şi chinuit, hainele atîrnau neîngrijit pe el. Ochii, ochii lui i-au atras atenţia. Erau ochii unui suflet care a trecut prin iad. Esenţa puterii lui Demiris, miezul vital al energiilor lui, toate dispăruseră. Părea că s-a stins lumina acestui suflet şi tot ce a rămas în urmă era palid, lipsit de strălucire, nici nu amintea de strălucirea de odinioară. Stătea în cadrul uşii, o privea cu ochii îndureraţi.

Pentru o fracţiune de secundă, Noelle se întrebă dacă nu cumva era un truc, parte a planului, dar nici un om de pe pămînt nu putea fi un atît de bun actor. Noelle a fost aceea care a rupt tăcerea:

– Îmi pare rău, Costa.

Demiris dădu din cap, încet, de parcă pentru această mişcare i-ar fi trebuit un efort deosebit.

– Am vrut să te omor, spuse el, obosit, şi ceea ce auzea Noelle era vocea unui bătrîn. Am plănuit totul.

– De ce nu ai făcut-o?

Bărbatul răspunse liniştit:

– Pentru că tu m-ai omorît mai întîi. Niciodată nu am avut nevoie de nimeni şi cred că nu am simţit niciodată durerea, pînă acum.

– Costa...

– Nu, lasă-mă să termin. Eu nu sînt omul care să iert cu uşurinţă ceva. Dacă aş putea, m-aş descurca

fără tine, crede-mă că m-aş descurca. Dar nu pot. Nu mai suport. Te vreau înapoi, Noelle.

Noelle lupta frenetic să nu exteriorizeze ceea ce simţea în acele momente.

– Dar acest lucru nu-mai depinde de mine, nu-i aşa, Costa?

– Dacă te-aş elibera, ai veni înapoi la mine? Să rămîi?

Să rămînă! Mii de imagini treceau fulgerător prin mintea Noellei. Nu-l va mai vedea niciodată pe Larry, nu-l va mai atinge, nu-l va mai săruta. Nu avea de ales, dar chiar dacă ar fi avut de ales, viaţa i se părea prea dulce. Atîta vreme cît era în viaţă, mai avea o şansă. Îl privi pe Demiris.

– Da, Costa.

Demiris o privi cu multă căldură şi emoţie. Cînd îi vorbi din nou, vocea îi era răguşită.

– Mulţumesc. Vom uita trecutul. Se înviora pe măsură ce vorbea. Numai viitorul mai este important. Îţi voi angaja un avocat.

– Pe cine?

– Pe Napoleon Chotas.

Acela a fost momentul cînd Noelle a ştiut cu siguranţă că a cîştigat jocul de şah. Şah mat!

Acum, Napoleon Chotas stătea la masa avocaţilor şi se gîndea la bătălia care va avea loc în foarte scurt timp. Ar fi preferat ca procesul să se desfăşoare la Ioannina, mai degrabă, decît la Atena, dar era imposibil, pentru că legea grecească impunea ca un proces să nu se desfăşoare în locul unde s-a comis

crima. Chotas nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa vinovăţiei Noellei Page, dar acesta nu era un lucru important, căci, pentru el, vinovăţia sau inocenţa unui client era imaterială. Oricine avea dreptul la un proces corect şi cinstit.

Şi, totuşi, procesul care trebuia să înceapă era unul neobişnuit. Pentru prima dată în viaţa sa de profesionist, Napoleon Chotas şi-a permis să se implice emoţional cu un client. Era îndrăgostit de Noelle Page. A mers să o vadă, la cererea expresă a lui Constantin Demiris şi, deşi o cunoştea din presă, nu a fost deloc pregătit pentru persoana pe care a întîlnit-o. Noelle l-a primit de parcă era un oaspete venit într-o vizită de curtoazie. Nu arăta nici frică, nici nervozitate, şi la început, Chotas a pus totul pe seama situaţiei disperate în care se găsea. Noelle era cea mai fascinantă, cea mai frumoasă femeie pe care a întîlnit-o şi, cu siguranţă, cea mai inteligentă. Chotas se lăuda că este un bun cunoscător al femeilor şi a recunoscut imediat în Noelle calităţile deosebite cu care era înzestrată. Pentru el era o adevărată bucurie să stea, pur şi simplu, de vorbă cu ea. Au vorbit despre artă, lege, crimă, Noelle era plină de surprize. Chotas înţelegea perfect legătura Noellei cu un om de calibrul lui Constantin Demiris, dar faptul că s-a încurcat cu Larry Douglas, era pentru el o enigmă. Simţea că este mult deasupra lui Douglas şi totuşi, se gîndea Chotas, probabil că există o alchimie obscură, care-i făcea pe oameni să se îndrăgostească de cei mai nepotriviţi parteneri. Oameni de ştiinţă străluciţi s-au căsătorit cu blonde fără pic de minte, mari scriitori s-au căsătorit cu actriţe proaste, oameni

politici inteligenţi s-au căsătorit cu otrepe.

Chotas îşi aminti întîlnirea cu Demiris. Social, ei doi se cunoşteau de mulţi ani, dar firma lui Chotas nu i-a făcut niciodată un serviciu lui Demiris. Demiris l-a rugat să îi facă o vizită la vila *Varkiza*. A intrat direct în subiect, fără alte introduceri. „După cum ştii, i-a spus el, mă interesează foarte mult acest proces. Domnişoara Page este singura femeie din viaţa mea, pe care am iubit-o cu adevărat".

Cei doi bărbaţi au discutat timp de şase ore, fiecare aspect al cazului, fiecare strategie. Au hotărît ca pentru Noelle să pledeze *Nevinovată*. Cînd Chotas s-a ridicat să plece, stabiliseră deja foarte multe lucruri. Pentru a o apăra pe Noelle, Chotas avea să primească de două ori onorariul obişnuit, iar firma lui avea să devină consultantul legal al lui Constantin Demiris, al imperiului său, al morilor de făcut milioane.

„Nu mă interesează cum o vei face, a concluzionat Demiris, ai grijă doar ca totul să meargă perfect".

Chotas a acceptat tîrgul. Apoi, în mod ironic, s-a îndrăgostit de Noelle Page. Chotas rămăsese burlac, deşi avea suficiente amante, iar acum, cînd a descoperise femeia cu care s-ar fi căsătorit bucuros, nu o putea atinge. Stătea în faţa Noellei şi o privea – în boxa acuzaţilor: frumoasă şi senină. Era îmbrăcată într-un costum simplu, negru, cu o bluză din dantelă albă şi arăta ca o prinţesă din poveste.

Noelle întoarse capul şi îl văzu. Îi zîmbi cald. Îi zîmbi şi el, dar mintea lui alerga, analiza toate posibilităţile muncii dificile pe care o avea el de făcut acum. Aprodul a anunţat Completul de Judecată şi

toată lumea s-a ridicat în picioare.

Doi judecători îmbrăcaţi în robe tradiţionale au intrat şi s-au aşezat pe scaunele laterale. În urma lor a intrat al treilea judecător, Preşedintele Completului, şi el s-a aşezat pe scaunul din mijloc. Cu o voce cîntată, acesta a spus:

– *I synethriassis archetai.*

Procesul începea.

Peter Demonides, procuror special din partea Statului, s-a ridicat emoţionat în picioare şi a făcut introducerea, prezentînd cazul juraţilor. Demonides era un procuror abil, dar mai avusese procese împotriva lui Chotas şi pînă acum – de multe ori – iar rezultatul fusese în mod invariabil acelaşi. Bătrînul vulpoi nu se lăsa niciodată prins. Aproape la fiecare proces au fost aduşi martori de necontestat, dar Chotas i-a anihilat pe toţi. Îi învăluia, îi lăuda, dar în momentul în care termina cu ei, oamenii ajungeau să se contrazică singuri, iar mărturiile lor se transformau în speculaţii şi speculaţiile în fantezii. Chotas avea cea mai strălucită minte de avocat pe care a întîlnit-o Demonides vreodată şi cele mai sănătoase cunoştinţe de jurisprudenţă, dar nu în aceste lucruri stătea puterea lui. Puterea i-o dădea faptul că era un bun cunoscător al oamenilor. Un reporter l-a întrebat odată de unde a căpătat cunoştinţele despre natura umană.

– Nu ştiu absolut nimic despre natura umană, a răspuns Chotas. Eu cunosc doar oamenii şi atît.

Remarca aceasta a fost citată de nenumărate ori.

În plus, acest proces era pe măsura lui Chotas. Avea tot ce-i trebuia pentru ca Chotas să se

desfăşoare în faţa juraţilor – strălucire, pasiune, crimă. De un singur lucru era sigur Demonides: Napoleon Chotas nu va permite sub nici o formă ca acest proces să nu fie cîştigat de el. Demonides ştia că are probe puternice împotriva acuzaţilor şi chiar dacă Chotas ar putea vrăji juraţii, nu îi va putea impresiona pe cei trei judecători. Cu acest sentiment hotărîtor a început procurorul prezentarea faptelor.

Cu lovituri de maestru, Demonides a conturat imaginea generală. Conform legii, reprezentantul celor zece juraţi trebuia să fie avocat, aşadar, Demonides şi-a direcţionat toate concluziile legale spre această persoană.

– Înainte ca acest proces să se termine, spuse Demonides, acuzarea va dovedi că aceşti doi oameni au conspirat împreună să o omoare cu sînge rece pe Catherine Douglas, pentru că ea le stătea în cale. Singura crimă a acestei nevinovate era că îl iubea pe soţul său şi pentru acest lucru a fost ucisă. Cei doi acuzaţi erau la locul crimei. Ei erau singurii care aveau motive şi atunci au găsit ocazia. Vom dovedi fără nici o urmă de îndoială că...

Demonides a continuat să vorbească concis, cu probe. Apoi a venit rîndul avocatului apărării.

Spectatorii din sală l-au văzut pe Napoleon Chotas adunîndu-şi cu stîngăcie hîrtiile şi pregătindu-se pentru pledoarie. S-a apropiat încet de boxa juraţilor, ezitînd, uimit parcă de locul în care se afla.

Privindu-l, William Fraser se minună de abilitatea acestui om. Dacă nu ar fi petrecut o seară în compania lui Chotas, la o petrecere la Ambasada

Britanică, şi Fraser s-ar fi lăsat înşelat de atitudinea acestui om. Îi vedea pe juraţi concentrîndu-se să înţeleagă cuvintele rostite de Napoleon Chotas.

– Femeia aceasta este judecată, spuse Chotas. Nu este o judecată pentru crimă. Nu s-a făcut nici o crimă. Dacă ar fi fost o crimă, sînt convins că strălucitul meu coleg ar fi adus ca evidenţă corpul victimei. Dar nu a făcut-o şi noi presupunem că nu există un cadavru. Prin urmare, nu există crimă.

Se opri scărpinîndu-şi chelia, apoi privi nedumerit, încercînd parcă să-şi amintească unde a rămas. Se lumină la faţă şi continuă:

– Nu, domnilor, nu despre o crimă este vorba în acest proces. Clienta mea este judecată pentru că a încălcat *o altă lege*, o lege nescrisă care spune că nu trebuie să furi soţul unei alte femei. Presa a judecat-o deja şi a găsit că este vinovată, publicul o consideră vinovată şi acum toată lumea cere ca ea să fie pedepsită.

Chotas se opri şi scoase o batistă mare albă, o privi un moment întrebîndu-se parcă de ce a ajuns acolo, îşi suflă nasul şi o puse la loc în buzunar.

– Foarte bine. Dacă a încălcat o lege, să o pedepsim. Dar nu pentru crimă, domnilor. Nu pentru o crimă care nu s-a comis. Noelle Page este vinovată de a fi fost metresa unui... se opri încurcat... unui bărbat foarte important. Numele lui este secret, dar dacă vreţi să îl cunoaşteţi îl veţi găsi pe prima pagină a tuturor ziarelor.

Toată lumea începu să rîdă admirativ.

Auguste Lanchon se întoarse în scaun şi privi audienţa cu ochi furioşi. Cum de îndrăzneau să rîdă

de Noelle a lui! Demiris nu însemna nimic pentru ea, nimic. Singurul bărbat pe care ea îl venera era acela căruia i-a dăruit virginitatea. Proprietarul obez al magazinului din Marsilia nu reuşise să ia legătura cu Noelle, dar plătise patru sute de drahme preţioase unui om pentru a putea să o vadă pe frumoasa Noelle în fiecare zi. Cînd va fi achitată, el o va întîmpina şi o va lua cu el.

– Acuzarea a spus că cei doi acuzaţi, domnişoara Page şi domnul Lawrence Douglas, au ucis-o pe doamna Douglas, pentru ca ei doi să se poată căsători. Priviţi-i!

Chotas se întoarse spre Noelle şi toată lumea îşi îndreptă privirea în aceeaşi direcţie.

– Sînt îndrăgostiţi? Posibil. Dar asta înseamnă că sînt criminali? Nu. Dacă există victime în acest proces, le aveţi în faţa dumneavoastră. Eu am cercetat probele cu foarte multă atenţie şi m-am convins, şi vă voi convinge şi pe dumneavoastră, că aceşti doi oameni sînt nevinovaţi. Vă rog să îmi permiteţi să spun explicit juraţilor că eu nu îl reprezint pe Lawrence Douglas. El are avocatul său, un om foarte priceput, de altfel. Dar acuzarea a spus despre cei din boxă că sînt conspiratori, că au complotat şi au comis o crimă împreună. Dacă unul dintre ei este vinovat, amîndoi sînt vinovaţi. Ei bine, eu vă spun acum că amîndoi sînt nevinovaţi. Şi nu mă va convinge de contrariu decît producerea corpului delict. Dar acesta nu există. Vocea lui Chotas se ridica din ce în ce mai furioasă. Totul este o speculaţie. Clienta mea nu ştie mai mult decît dumneavoastră, dacă doamna Catherine Douglas

este vie sau moartă. De unde să ştie? Nici măcar nu a cunoscut-o. Imaginaţi-vă ce enormitate este să fii acuzat că ai omorît pe cineva pe care nu l-ai văzut niciodată. Sînt multe ipoteze în privinţa doamnei Douglas. Că a fost ucisă este una din aceste teorii. Dar *numai* una. Cea mai posibilă teorie ar fi aceea că ea a descoperit că soţul ei şi domnişoara Page se iubeau şi, simţindu-se *rănită* – nu înspăimîntată, domnilor, – rănită, ea a fugit. Atît este de simplu totul pentru ca dumneavoastră să nu executaţi o femeie şi un bărbat nevinovaţi.

Frederick Stavros, avocatul lui Larry Douglas, respiră uşurat. Coşmarul lui că Noelle Page va fi achitată, iar clientul lui va fi condamnat, s-a terminat. Dacă se întîmpla aşa, devenea oaia neagră a baroului de avocaţi. Stavros a aşteptat cu sufletul la gură o remarcă din partea lui Napoleon Chotas şi iată că Chotas a făcut-o. Legîndu-i pe cei doi acuzaţi, apărarea Noellei devenea apărarea clientului său. Cîştigarea acestui proces îi va schimba întreg viitorul lui Frederick Stavros, îi va da tot ce îşi dorea. Tînărul simţi o caldă recunoştinţă faţă de bătrînul maestru. Stavros vedea cu satisfacţie cum se agaţă juraţii de fiecare cuvînt al lui Chotas.

– Aceasta nu este o femeie interesată de bunuri materiale, spuse Chotas, admirativ. De fapt, ea ar fi renunţat la tot fără nici o ezitare, pentru bărbatul pe care îl iubea. Dragii mei prieteni, nu-i aşa că nu seamănă cu personajul rece care comite o crimă?

În timp ce Chotas continua, emoţiile juraţilor creşteau vizibil, ajungînd pînă la Noelle cu înţelegere

şi simpatie. Încet şi abil, avocatul a construit portretul unei femei frumoase, amanta celui mai puternic şi mai bogat bărbat din lume, care a revărsat asupra ei lux şi privilegii, dar iată că această tînără s-a îndrăgostit de un tînăr pilot, fără bani, pe care l-a cunoscut doar de puţin timp.

Chotas cîntă o partitură pe coardele emoţionale ale juraţilor, provocîndu-le lacrimi, dar menţinîndu-le atenţia încordată. Cînd pledoaria s-a terminat, Chotas s-a întors stingher la masa lui şi spectatorii abia s-au abţinut să nu aplaude.

Larry Douglas stătea în boxa acuzaţilor ascultînd cum îi apără Chotas pe amîndoi şi era furios. Nu avea nevoie de cineva care să-l apere. El nu a făcut nimic, procesul acesta era o greşeală prostească şi, dacă exista un vinovat, acesta era Noelle. A fost ideea ei. Larry o privi – frumoasă şi senină. Dar nu mai simţea nici o dorinţă, doar amintirea unei pasiuni, o umbră de emoţie şi acum se minuna cum de şi-a pus viaţa în pericol pentru această femeie. Apoi Larry îşi întoarse privirea spre colţul presei. O tînără reporteră atrăgătoare îl privea fix. Îi zîmbi şi fata se lumină la faţă.

Peter Demonides examina un martor.
– Vreţi să spuneţi numele pentru înregistrare?
– Alexis Minos.
– Şi ocupaţia?
– Avocat.

– Vă rog să-i priviţi pe cei doi acuzaţi, domnule Minos, şi să spuneţi Curţii dacă i-aţi mai văzut pînă acum.

– Da, domnule. Pe unul dintre ei.

– Pe care?

– Pe bărbat.

– Pe domnul Lawrence Douglas?

– Exact.

– Vreţi să spuneţi în ce circumstanţe l-aţi văzut pe domnul Douglas?

– Acum şase luni a venit la mine la birou.

– A venit să vă consulte ca profesionist?

– Da.

– Cu alte cuvinte, v-a rugat să-i asiguraţi servicii de drept.

– Da.

– Şi vreţi să ne spuneţi ce v-a rugat să faceţi pentru el?

– M-a rugat să-l consiliez în privinţa unui proces de divorţ.

– V-a angajat pentru acest lucru?

– Nu. Mi-a spus în ce condiţii dorea divorţul, iar eu i-am explicat că îi va fi imposibil să îl obţină în Grecia.

– Şi care erau aceste condiţii?

– Nu dorea publicitate, iar soţia sa refuza să îi acorde divorţul.

– Cu alte cuvinte, el i-a cerut soţiei să divorţeze, iar ea l-a refuzat?

– Aşa mi-a spus.

– Şi dumneavoastră i-aţi spus că nu îl puteţi ajuta? I-aţi spus că dacă soţia lui nu va fi de acord va fi greu pentru el să obţină divorţul? Şi că publicitatea nu

putea fi evitată?

– Exact.

– Aşadar, într-o stare disperată, acuzatul nu putea...

– Mă opun!

– Se acceptă.

– Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas se ridică, oftînd, şi se apropie de martor. Peter Demonides nu era îngrijorat. Minos era avocat şi avea experienţă, deci nu putea cădea în cursele lui Chotas.

– Sînteţi avocat, domnule Minos.

– Sînt.

– Şi unul excelent, sînt sigur. Sînt surprins că în profesiunea noastră nu ne-am întîlnit pînă acum. Firma mea se ocupă de multe domenii. Poate că i-aţi întîlnit partenerii mei în probleme de litigii.

– Nu, nu mă ocup de litigii.

– Mă scuzaţi. Poate în probleme fiscale?

– Nu mă ocup de probleme fiscale.

– Oh! Chotas părea uimit şi stînjenit, dînd impresia că se face de rîs. Poliţe de asigurare?

– Nu. Minos se distra acum de umilinţa marelui avocat. Peter Demonides începu să se îngrijoreze. De cîte ori a văzut el această expresie pe chipurile martorilor pe care Napoleon Chotas se pregătea să îi sacrifice?

– Renunţ, spuse Chotas, exasperat. Cu ce fel de probleme juridice vă ocupaţi?

– Divorţuri.

O privire vicleană apăru pe faţa lui Chotas.

– Trebuia să-mi închipui că bunul meu prieten,

domnul Demonides, aduce aici un expert.

– Mulţumesc, domnule. Minos nu-şi ascundea încîntarea. Nu oricine avea ocazia să îl surclaseze pe Chotas. În mintea lui, Minos se şi vedea, împăunîndu-se în faţa prietenilor.

– Eu nu m-am ocupat niciodată de un caz de divorţ, spuse Chotas, stînjenit, aşadar, mă las în mîinile dumitale. Cred că sînteţi un om foarte ocupat.

– Am suficient de multe procese!

– Suficient de multe! Era admiraţie în vocea lui Chotas.

– Uneori prea multe.

Peter Demonides privea fix duşumeaua, îngrozit de ce se întîmpla.

– Nu vreau să fiu indiscret, domnule Minos, dar ca o curiozitate profesională, cîţi clienţi aveţi pe an?

– Este destul de greu de spus.

– Ei, haideţi, domnule Minos. Nu fiţi modest. Estimaţi.

– Oh, presupun că vreo două sute. Cu aproximaţie.

– Două sute de divorţuri pe an! Numai munca de a le pregăti este enormă.

– Ei bine, nu sînt chiar două sute de divorţuri.

– Poftim? Chotas era acum uimit.

– Nu toate ajung divorţuri.

– Dar nu aţi spus că vă ocupaţi de divorţuri?

– Ba da, dar... Minos şovăia.

– Dar ce? întrebă Chotas uluit.

– Vreau să spun că nu toţi oamenii ajung la divorţ.

– Dar nu aţi spus că de aceea vin să vă consulte?

– Ba da, dar unii dintre ei se răzgîndesc.

Chotas dădu din cap, luminat.

– Ah! Adică se împacă.

– Exact, spuse Minos.

– Aşadar, spuneţi că... să zicem, zece procente nu mai ajung în instanţă.

Minos se foi stînjenit.

– Procentul e mai mare.

– Cît de mare? Cincisprezece? Douăzeci?

– Aproape de patruzeci.

Napoleon Chotas îl privea uluit.

– Domnule Minos, ne spuneţi că aproape jumătate din oamenii care vin la dumneavoastră se hotărăsc să nu mai divorţeze?

– Da.

Broboane de sudoare alunecau de pe fruntea lui Minos. Îl privi pe Peter Demonides, dar acesta studia concentrat o spărtură din podea.

– Ei bine, eu sînt convins că acest lucru nu se întîmplă din pricina calităţilor dumneavoastră profesionale.

– Desigur, se apără Minos. Vin uneori la mine după primul impuls. Un soţ, o soţie se ceartă şi cred că vor să divorţeze, dar cînd li se explică, de cele mai multe ori se răzgîndesc.

Minos se opri brusc, realizînd importanţa cuvintelor sale. .

– Mulţumesc, spuse Chotas, cu blîndeţe. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Peter Demonides examina martorii.

– Numele dumneavoastră, vă rog?

– Kasta. Irene Kasta.

– Doamnă sau domnişoară?

– Doamnă. Sînt văduvă.

– Cu ce vă ocupaţi, doamnă Kasta?

– Sînt menajeră.

– Unde lucraţi?

– La vila unei familii bogate din Rafina.

– Este un sat lîngă mare, nu? La o sută de kilometri nord de Atena?

– Da.

– Vă rog să îi priviţi pe acuzaţi. I-aţi mai văzut?

– Desigur. De multe ori.

– Ne spuneţi în ce circumstanţe?

–Locuiau într-o casă de lîngă vila unde lucrez eu. I-am văzut pe plajă. Erau dezbrăcaţi.

Asistenţa scoase un strigăt de surpriză. Demonides îl privi pe Chotas să vadă dacă are vreo obiecţie, dar vulpoiul zîmbea visător. Acest zîmbet îl nelinişti pe Demonides.

– Sînteţi sigură că pe aceşti doi oameni i-aţi văzut? Ştiţi că aţi jurat.

– Ei sînt.

– Cînd erau pe plajă erau prietenoşi unul cu altul?

– Păi, nu se purtau chiar ca frate şi soră.

Spectatorii izbucniră în rîs.

– Mulţumesc, doamnă Kasta. Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas se ridică şi se apropie prietenos de femeie.

– De cîtă vreme lucraţii la vila aceea, doamnă Kasta?

– De şapte ani.

– Şapte ani! Probabil că sînteţi foarte bună.

– Cred şi eu.

– Poate că o să-mi găsiţi şi mie o menajeră bună. Şi eu m-am gîndit să cumpăr o vilă pe plaja din Rafina. Problema mea este că am nevoie de multă linişte. Din cîte îmi amintesc, vilele acelea sînt înghesuite una lîngă alta.

– Oh, nu domnule. Fiecare vilă este înconjurată de un zid înalt.

– Bine. Şi nu sînt înghesuite?

– Deloc, domnule. Sînt la o depărtare de cel puţin o sută de metri una de alta. Ştiu o vilă care este de vînzare. V-o pot recomanda pe sora mea.

– Mulţumesc, doamnă Kasta, este minunat. Poate că o sun chiar astăzi după-amiază.

– În timpul zilei lucrează. Vine acasă la şase.

– Cît este ora acum?

– Nu am ceas.

– Ah! Este un ceas acolo pe perete. Cît arată?

– Nu prea văd. Este departe.

– Cam cît credeţi că este de departe?

– Aăăă, cam cincizeci de picioare.

– Douăzeci şi trei, doamnă Kasta. Nu mai am întrebări.

Era a cincea zi de proces. Piciorul amputat al doctorului Israel Katz îi dădea dureri. În timp ce făcea o operaţie, doctorul stătea sprijinit pe un picior artificial ore în şir şi nu simţea durerea. Dar aici, concentrîndu-se intens, nervii trimiteau mesaje de la piciorul care îi lipsea. Se foi neliniştit încercînd să

uşureze greutatea de pe coapse. De cînd a venit la Atena, a încercat să o vadă pe Noelle în fiecare zi, dar nu a reuşit. A vorbit cu Napoleon Chotas, dar acesta i-a explicat că Noelle era prea neliniştită să primească vizite. Atunci l-a rugat să îi transmită Noellei că el se afla acolo să o ajute, dar nu era sigur că Noelle a primit mesajul. Venea la proces în fiecare zi cu speranţa că Noelle îl va vedea, dar ea nu a privit nici măcar o singură dată spre sală.

Israel Katz îl datora viaţa şi se simţea frustrat că acum nu o putea ajuta. Habar nu avea cum se va termina procesul. Chotas era bun. Dacă exista cineva în lumea aceasta care o putea elibera pe Noelle, Chotas era acel om. Şi, totuşi, Israel Katz era neliniştit. Procesul era abia la început. Probabil că urmau multe surprize.

Un martor al acuzării depunea jurămîntul.

– Numele?

– Christian Barbet.

– Sînteţi de naţionalitate franceză, domnule Barbet?

– Da.

– Şi unde locuiţi?

– La Paris.

– Vreţi să spuneţi instanţei cu ce vă ocupaţi?

– Am o agenţie de detectivi particulari.

– Unde este agenţia?

– Biroul central este la Paris.

– Cu ce fel de cazuri vă ocupaţi?

– Tot felul... evaziune fiscală, persoane dispărute,

supravegherea soţilor sau soţiilor...

– Domnule Barbet, vreţi să priviţi în această sală şi să spuneţi dacă există vreun client de-al dumneavoastră?

– Da, domnule.

– Vreţi să spuneţi instanţei cine este acea persoană?

– Doamna de acolo. Domnişoara Noelle Page.

Un murmur se ridică dintre spectatori.

– Adică, domnişoara Page v-a angajat să cercetaţi ceva pentru ea?

– Da, domnule.

– Vreţi să spuneţi exact ce?

– Da, domnule. O interesa un bărbat numit Larry Douglas. Dorea să îi spun tot ce aflu despre el.

– Este acelaşi Larry Douglas aflat acum în boxă?

– Da, domnule.

– Şi domnişoara Page v-a plătit?

– Da, domnule.

– Vă rog să priviţi aceste hîrtii. Sînt extrasele notelor de bancă care v-au fost trimise?

– Exact.

– Spuneţi-ne, domnule Barbet, cum v-aţi descurcat să obţineţi informaţii asupra domnului Douglas?

– A fost foarte greu, domnule. Eu eram în Franţa şi domnul Douglas în Anglia, iar mai tîrziu în Statele Unite şi cînd Franţa a fost ocupată de germani...

– Poftim?

– Am spus, cînd Franţa a fost ocupată...

– Un moment, vă rog. Vreau să fiu sigur că înţeleg bine ceea ce spuneţi, domnule Barbet. Avocatul

domnişoarei Page ne-a spus că domnişoara Page şi Larry Douglas s-au întîlnit de puţin timp şi s-au îndrăgostit. Acum dumneavoastră ne spuneţi că aventura lor a început... acum cît timp?

– Cel puţin de acum şase ani.

Pandemonium.

Demonides aruncă o privire triumfătoare spre Chotas.

– Martorul este al dumneavoastră.

Chotas se frecă la ochi, se ridică şi se apropie de martor.

– N-o să vă reţin mult, domnule Barbet. Cred că sînteţi nerăbdător să vă întoarceţi în Franţa.

– Am tot timpul din lume, domnule. Era obraznic.

– Mulţumesc. Iertaţi-mi interesul personal, dar aveţi un costum foarte elegant, domnule Barbet.

– Mulţumesc, domnule.

– Lucrat la Paris?

– Da, domnule.

– Vă vine perfect. Eu nu prea am noroc la costume. Aţi încercat şi croitorii englezi? Se spune că şi ei sînt foarte buni.

– Nu, domnule.

– Sînt sigur că aţi fost în Anglia de multe ori.

– Nu.

– Niciodată?

– Nu, domnule.

– Aţi fost vreodată în Statele Unite?

– Nu.

– Niciodată?

– Nu, domnule.

– Aţi fost în sudul Pacificului?

– Nu, domnule.

– Atunci înseamnă că sînteţi un detectiv fantastic, domnule Barbet. Jos pălăria. Rapoartele dumneavoastră au cuprins activitatea lui Larry Douglas în Anglia, Statele Unite şi sudul Pacificului – şi totuşi dumneavoastră ne spuneţi că nu aţi vizitat niciodată aceste locuri. Nu putem decît să credem că sînteţi telepatic.

–Permiteţi-mi să vă corectez, domnule. Nu era necesar ca eu să merg personal în aceste locuri. Am angajaţi şi contracte cu agenţii similare din Anglia şi America.

– Ah, iertaţi-mi ignoranţa. Sigur! Aşadar, acei oameni au acoperit toată activitatea domnului Douglas?

– *Exactement.*

– Deci, adevărul este că dumneavoastră personal nu aţi cunoscut deplasările domnului Larry Douglas.

– Nu, domnule.

– Aşadar, informaţiile sînt de la veriga a doua.

– Presupun că... într-un anume sens, da.

Chotas se întoarse spre juraţi.

– Voi respinge această mărturie, domnule Preşedinte, pe motiv că informaţiile nu sînt verificate.

Peter Demonides sări în picioare.

– Mă opun, domnule Preşedinte! Noelle Page l-a angajat pe domnul Barbet să obţină informaţii despre Larry Douglas. Aceasta nu înseamnă că sînt neverificate.

– Colegul meu a depus aceste rapoarte ca probă, spuse Chotas, calm. Sînt perfect de acord să le accept, dacă el îmi va aduce persoanele care l-au

supravegheat direct pe domnul Douglas. Altfel, eu nu pot decît să presupun că supravegherea nu a avut loc şi să resping mărturia.

Preşedintele completului se întoarse spre Demonides.

– Puteţi aduce martorii?

– Este imposibil. Domnul Chotas ştie că ar trebui săptămîni pentru a-i localiza!

Preşedintele se întoarse spre Chotas:

– Se acceptă argumentul.

Demonides examina.

– Numele dumneavoastră, vă rog?

– George Mousson.

– Cu ce vă ocupaţi?

– Sînt recepţioner la *Palace Hotel* din Ioannina.

– Vă rog să-i priviţi pe acuzaţi. I-aţi mai văzut?

– Bărbatul a fost oaspete la hotelul nostru, în august.

– Adică, domnul Lawrence Douglas?

– Da, domnule.

– Era singur?

– Nu, domnule.

– Ne spuneţi cu cine era?

– Cu soţia sa.

– Catherine Douglas?

– Da, domnule.

– S-au înregistrat ca domnul şi doamna Douglas?

– Da, domnule.

– Aţi discutat vreodată cu domnul Douglas despre peşterile din Perama?

– Da, domnule.

– Aţi abordat dumneavoastră subiectul sau

domnul Douglas?

– Din cîte îmi amintesc, el, domnule. Mi-a pus întrebări şi mi-a spus că soţia lui este nerăbdătoare să le vadă. Mi-a spus că îi plac peşterile. Mi s-a părut neobişnuit.

– De ce?

– Păi, femeile nu sînt interesate de asemenea lucruri.

– Dar cu doamna Douglas aţi discutat despre peşteri?

– Nu, domnule. Numai cu domnul Douglas.

– Şi ce i-aţi spus?

– Îmi amintesc că l-am avertizat că peşterile sînt periculoase.

– Aţi discutat şi despre un ghid?

– Da, sînt convins că l-am sfătuit să ia un ghid. Recomand acest lucru tuturor oaspeţilor noştri.

– Nu mai am întrebări. Martorul este al dumneavoastră, domnule Chotas.

– De cît timp lucraţi în industria hotelieră, domnule Mousson?

– De peste douăzeci de ani.

– Şi înainte de asta, aţi fost psihiatru?

– Eu? Nu, domnule.

– Poate psiholog?

– Nu, domnule.

– Oh. Atunci nu sînteţi specialist în comportamentul femeilor?

– Poate că nu sînt psihiatru, dar în meseria mea înveţi foarte multe lucruri despre femei.

– O cunoaşteţi pe Osa Johnson?

– Osa...? Nu.

– Este o renumită exploratoare. Aţi auzit vreodată de Amelia Earhart?

– Nu, domnule.

– De Margaret Mead?

– Nu, domnule.

– Sînteţi căsătorit, domnule Mousson?

– Acum, nu. Dar am fost căsătorit de trei ori şi am ceva experienţă cu femeile.

– Dimpotrivă, domnule Mousson. Eu cred că daca aţi fi fost expert, aţi fi reuşit măcar într-una din aceste căsnicii. Nu mai am întrebări.

– Numele dumneavoastră, vă rog?

– Christopher Cocyannis.

– Ocupaţia?

– Sînt ghid la peşterile Perama.

– De cît timp sînteţi ghid acolo?

– De zece ani.

– Merg afacerile?

– Foarte bine. În fiecare an vin mii de turişti.

– Vă rog să îl priviţi pe bărbatul din boxă. L-aţi văzut vreodată pe domnul Douglas?

– Da, domnule. A venit la peşteri în august.

– Sînteţi sigur?

– Absolut.

– Sînt sigur că acest lucru ne uimeşte pe toţi. Din mii de oameni care vin la peşteri, dumneavoastră vă amintiţi unul?

– Nu puteam să-l uit, domnule.

– De ce, domnule Cocyannis?

– În primul rînd, pentru că el a refuzat ghidul.

– Toţi vizitatorii acceptă ghid?

– Germanii şi francezii sînt ţepoşi, dar americanii acceptă toţi.

Rîsete.

– Înţeleg. Mai există şi un alt motiv pentru care vi-l amintiţi pe domnul Douglas?

– Sigur că da. Nu l-aş fi remarcat dacă atunci cînd i-am recomandat ghidul şi m-a refuzat, femeia de lîngă el nu s-ar fi alarmat. Dar după o oră, l-am văzut ieşind grăbit din peşteră, singur şi tulburat şi m-am gîndit că poate femeia a avut un accident. L-am întrebat dacă doamna era bine şi el m-a privit foarte ciudat şi m-a întrebat „Care doamnă?" Iar eu am spus: „Doamna cu care aţi intrat în peşteră". S-a albit la faţă şi am avut impresia că vrea să mă lovească. Apoi a început să ţipe, „Am pierdut-o, am nevoie de ajutor"; şi ţipa ca un nebun.

– Dar nu a cerut ajutor înainte să-l întrebaţi de femeie?

– Nu a cerut.

– Ce s-a întîmplat după aceea?

– Am adunat toţi ghizii şi am început să căutăm. Un nebun a aruncat pancarta *Periculos*, pe care am pus-o la peşterile noi. Partea aceea nu este deschisă pentru public. Acolo am găsit-o cam după trei ore. Era într-o stare îngrozitoare.

– O ultimă întrebare. Vă rog să răspundeţi cu multă atenţie. Cînd domnul Douglas a ieşit din peşteră, arăta ca un om care caută ajutor sau v-a lăsat impresia că pleacă?

– Pleca.

– Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas a început foarte blînd.

– Domnule Cocyannis, sînteţi psihiatru?

– Nu, domnule, sînt ghid.

– Nici psihológ?

– Nu, domnule.

– Vă întreb pentru că în ultima săptămînă au venit recepţioneri de hotel care au pretins că sînt experţi în psihologia umană, martori care au vederea scurtă, iar acum dumneavoastră priviţi la un bărbat şi spuneţi că v-a atras atenţia pentru că părea agitat şi i-aţi citit gîndurile. Cum aţi ştiut că el nu căuta ajutor, cînd aţi vorbit cu el?

– Nu părea să aibă această atitudine.

– Şi dumneavoastră vă amintiţi atît de bine atitudinea lui?

– Da.

– Evident, aveţi o memorie remarcabilă. Vă rog să priviţi în jur. Aţi mai văzut pe cineva din cei prezenţi aici?

– Pe acuzat.

– Da. În afară de el? Gîndiţi-vă bine.

– Nu.

– Dacă aţi fi văzut aţi fi ţinut minte?

– Absolut.

– Pe mine m-aţi văzut înainte de ziua de astăzi?

– Nu, domnule.

– Vă rog să priviţi această bucată de hîrtie. Îmi spuneţi şi mie ce este?

– Este un bilet.

– Pentru ce?

– Pentru peşterile Perama.

– Ce dată are pe el?

– Luni, acum trei săptămîni.

– Da. Eu am cumpărat acest bilet şi l-am folosit, domnule Cocyannis. Am fost cu un grup de cinci persoane. Dumneavoastră aţi fost ghidul nostru. Nu mai am întrebări.

– Ocupaţia?

– Curier la *Palace Hotel* din Ioannina.

– Vă rog să o priviţi pe acuzata din boxă. Aţi mai văzut-o pînă acum?

– Da, domnule. În filme.

– Personal aţi mai văzut-o?

– Da, domnule. A venit la hotel şi m-a întrebat în ce cameră stă domnul Douglas. I-am spus să întrebe la recepţie şi mi-a răspuns că preferă să nu îi deranjeze. Iar eu i-am dat numărul bungaloului.

– Cînd s-a întîmplat acest lucru?

– În prima zi din august. Ziua în care a venit Meltemi.

– Sînteţi sigur că este aceeaşi femeie?

– Cum aş putea să o uit? Mi-a dat un bacşiş de două sute de drahme.

Procesul intra în a patra săptămînă. Toată lumea era convinsă că Napoleon Chotas conducea cea mai bună apărare din cîte existaseră vreodată. În ciuda acestui lucru, plasa vinovăţiei se strîngea din ce în ce mai aproape.

Peter Demonides construia o imagine a doi amanţi care doreau cu disperare să se

căsătorească, iar Catherine Douglas le stătea în cale. Încet, zi după zi, Demonides demonstra complotul de crimă.

Avocatul lui Larry Douglas, Frederick Stavros, a abdicat bucuros, lăsîndu-se în seama lui Napoleon Chotas. Dar chiar şi Stavros simţea că este nevoie de un miracol pentru ca ei să fie achitaţi. Stavros privea mereu scaunul gol din sala de şedinţe şi se întreba dacă Constantin Demiris îşi va face apariţia. Dacă Noell Page va fi condamnată, probabil că marele magnat nu va veni, pentru că aceasta însemna că el a fost înfrînt. Pe de altă parte, dacă magnatul ştia că vor fi achitaţi, va veni cu siguranţă. Scaunul neocupat devenea un simbol.

Dar scaunul rămînea gol.

Era vineri după-amiază, cînd, în sfîrşit, procesul a luat o întrosătură explòzivă.

– Numele dumneavoastră?

– Doctor Kazomides. John Kazomides.

– I-aţi întîlnit vreodată pe domnul sau pe doamna Douglas, doctore?

– Da, domnule. Pe amîndoi.

– În ce ocazie?

– Am primit un telefon să merg de urgenţă la peşterile Perama. Se pierduse o femeie şi cînd a fost găsită era în stare de şoc.

– A fost rănită fizic?

– Da. Avea contuzii multiple, mîinile şi obrajii zgîriaţi de roci ascuţite. A căzut şi s-a lovit la cap. I-am făcut imediat o injecţie cu morfină pentru a anihila

durerea şi le-am spus să o ducă la spitalul local.

– Şi a fost dusă acolo?

– Nu, domnule.

– Vreţi să spuneţi de ce?

– La insistenţele soţului ei, a fost dusă la bungaloul de la *Hotelul Palace.*

– Vi s-a părut neobişnuit, doctore?

– A spus că vrea să o îngrijească personal.

– Aşadar, doamna Douglas a fost dusă la hotel. Aţi însoţit-o?

– Da. Am insistat să merg şi eu la hotel. Doream să fiu lîngă ea cînd îşi venea în fire.

– Şi eraţi prezent cînd şi-a revenit?

– Da, domnule.

– V-a spus ceva doamna Douglas?

– Mi-a spus.

– Vreţi să spuneţi instanţei ce v-a spus?

– Mi-a spus că soţul ei a încercat să o omoare.

Abia după cinci minute au reuşit să potolească rumoarea din sală şi numai după ce Preşedintele a ameninţat cu evacuarea sălii Napoleon Chotas s-a apropiat de boxa acuzaţilor şi a vorbit cu Noelle Page. Pentru prima dată femeia părea neliniştită. Demonides îşi continua întrebările.

– Doctore, aţi spus că doamna Douglas era în stare de şoc. După părerea dumneavoastră de profesionist, ea era lucidă cînd v-a spus că soţul ei a încercat să o omoare?

– Da, domnule. Îi făcusem deja un sedativ şi era relativ calmă. Totuşi, cînd i-am spus că îi voi mai face un sedativ a devenit extrem de agitată şi m-a rugat să nu i-l fac.

Preşedintele Completului se aplecă şi întrebă:

– V-a explicat de ce?

– Da, domnule Preşedinte. Mi-a spus că soţul ei o va omorî în somn.

Preşedintele se rezemă în scaun, gînditor, apoi îi spuse lui Demonides:

– Puteţi continua.

– Doctore, i-aţi administrat şi al doilea sedativ doamnei Douglas?

– Da.

– În timp ce era în patul ei din bungalou?

– Da.

– În ce mod i l-aţi administrat?

– Injecţie în coapsă.

– Şi dormea cînd aţi plecat?

– Da.

– Exista vreo posibilitate ca doamna Douglas să se trezească în următoarele ore, să se ridice din pat fără ajutor, să se îmbrace şi să plece din casă fără a fi ajutată?

– În starea în care se afla? Nu. Era imposibil. Era foarte puternic sedată.

– Asta este tot, mulţumesc, doctore.

Juraţii priveau spre Noelle Page şi Larry Douglas cu feţe reci şi neprietenoase. Orice străin ar fi intrat atunci în sală ar fi ghicit cum decurge procesul.

Ochii lui Bill Fraser străluceau de satisfacţie. După mărturia doctorului Kazomides, nu mai era nici o îndoială că Larry Douglas şi Noelle Page au ucis-o pe Catherine. Nimic nu mai putea face Napoleon Chotas pentru a şterge acest lucru din minţile juraţilor – imaginea unei femei înspăimîntate,

sedată şi lipsită de apărare, implorîndu-l să nu o lase în mîinile ucigaşilor.

Frederick Stavros a intrat în panică. Îl lăsase bucuros pe Napoleon Chotas să conducă apărarea, încrezător în faptul că acesta va obţine achitarea clientei lui, prin urmare şi a clientului său. Acum se simţea trădat. Totul se dezmembra. Mărturia doctorului a fost catastrofală şi ca evidenţă juridică şi ca impact emoţional. Stavros privea în jurul său. Un singur scaun rămînea în mod misterios neocupat. Toată lumea presei abia aştepta să raporteze ce se va întîmpla.

Un moment Stavros îşi imagina că sare în picioare şi îl înfruntă pe doctor în mod strălucit. Clientul său va fi achitat şi Stavros va fi erou. Era unica lui şansă. Era muchia dintre faimă şi obscuritate. Dar Stavros nu reuşi să se mişte. Rămase paralizat, copleşitor spectru al eşecului. Îl privi pe Chotas. Ochii trişti de pe faţa vicleană îl studiau pe doctor, încercînd să ia o hotărîre. Încet, Napoleon Chotas se ridică în picioare. În loc să se apropie de martor, vorbi juraţilor:

– Domnule Preşedinte, domnilor juraţi, nu doresc să examinez martorul. Cu permisiunea Instanţei, voi cere întrerupere pentru a discuta cu acuzarea.

Preşedintele se întoarse spre Procuror.

– Domnule Demonides?

– Nu am obiecţiuni, spuse Demonides, îngrijorat.

Nimeni nu se mişcă de la locul său, în sala de tribunal.

După treizeci de minute, Napoleon Chotas s-a

întors singur în sala de tribunal. În momentul în care a intrat, toţi cei din sală au simţit că s-a petrecut ceva important. Pe faţa avocatului era un aer de mulţumire, se mişca iute ca şi cînd şarada se terminase şi nu trebuia să mai joace teatru. Se apropie de boxa acuzaţilor şi o privi pe Noelle. Ea îl cercetă cu ochii violeţi, neliniştiţi. Un zîmbet înflori pe buzele avocatului şi Noelle intui că el a rezolvat problema, a produs miracolul, în ciuda tuturor evidenţelor. Justiţia a triumfat, dar era Justiţia lui Constantin Demiris. Larry Douglas privea pierdut la Chotas, cu teamă şi speranţă. Dacă a făcut ceva Chotas, a făcut pentru Noelle. Dar el?

Chotas i se adresă Noellei cu o voce neutră.

– Preşedintele Completului mi-a dat permisiunea să stăm de vorbă în biroul său. Se întoarse spre Frederick Stavros, care trăia un coşmar de nesiguranţă. Dumneata şi clientul dumitale aveţi permisiunea să ne însoţiţi, dacă doriţi.

– Sigur, se repezi Stavros. Sări în picioare aruncînd scaunul.

Două gărzi i-au însoţit în biroul Preşedintelui. După ce au plecat soldaţii, Chotas i s-a adresat lui Stavros.

– Ceea ce voi spune acum este pentru clienta mea. Totuşi, pentru că sînt acuzaţi amîndoi, am aranjat ca şi clientul dumitale să se bucure de aceleaşi privilegii ca şi clienta mea.

– Spune-mi! îi ceru Noelle.

Chotas începu să vorbească încet, alegîndu-şi cuvintele.

– Am discutat cu judecătorii. Au fost foarte

impresionaţi de cazul elaborat de procuror împotriva dumitale. Totuşi... se opri delicat... am reuşit să îi conving că nu vom servi justiţia, pedepsindu-vă.

– Ce se va întîmpla? întrebă Stavros, febril.

Chotas vorbi din nou cu multă satisfacţie:

– Dacă acuzaţii vor avea bunăvoinţa să pledeze „vinovat", judecătorii vor fi de acord să îi condamne la cinci ani închisoare. Zîmbi. Din care patru ani cu suspendare. În realitate, vor mai avea de îndeplinit şase luni de închisoare. Se întoarse spre Larry. Pentru că dumneata eşti american, domnule Douglas, vei fi deportat. Nu vei mai avea niciodată permisiunea de a te întoarce în Grecia.

Larry răsuflă uşurat. Chotas se întoarse acum spre Noelle:

– Nu a fost uşor. Trebuie să spun că principalul motiv pentru blîndeţea instanţei este interesul... ăăă... patronului dumneavoastră. Ei consideră că a suferit deja din pricina publicităţii nefavorabile şi vor să încheie procesul.

– Înţeleg, spuse Noelle.

Napoleon Chotas ezită stînjenit.

– Există o condiţie.

– Da?

– Veţi preda paşaportul. Nu veţi avea voie să părăsiţi niciodată Grecia. Veţi rămîne aici sub protecţia prietenului dumneavoastră.

– Aşadar, s-a rezolvat.

Constantin Demiris şi-a ţinut promisiunea. Nici un moment nu a crezut Noelle că instanţa este blîndă din pricina publicităţii neplăcute pe care a avut-o Demiris. Nu, el a trebuit să plătească un preţ pentru libertatea

ei, şi Noelle era convinsă că a fost un preţ mare. În schimb, Demiris o obţinea pe ea şi se asigura că ea nu îl va mai putea părăsi. Nu îl va mai vedea pe Larry. Se întoarse spre Larry şi citi uşurarea de pe chipul lui. Va fi liber şi numai acest lucru îl interesa acum. Nici un regret că o va pierde. Dar Noelle înţelegea, pentru că Larry era un alter ego al ei, amîndoi aveau aceeaşi poftă nestăpînită de viaţă. Se înrudeau dincolo de muritori, dincolo de legile pe care nu ei le-au făcut şi pe care nu le-au respectat. Noelle îi va simţi foarte mult lipsa lui Larry. Odată cu el va pleca şi o parte din ea. Dar acum ea ştia cît de preţioasă era viaţa şi cît de îngrozită a fost că şi-o va pierde. Puse în balanţă, articolele tîrgului erau satisfăcătoare şi ea le accepta cu recunoştinţă. Se întoarse spre Chotas:

– Este mulţumitor.

Chotas o privi şi deodată ochii i se umplură de tristeţe. Noelle înţelegea. El o iubea şi a trebuit să-şi folosească toată îndemînarea pentru a o salva pentru un alt bărbat. L-a încurajat în mod deliberat pe Chotas să se îndrăgostească de ea, pentru că avea nevoie de el. Şi totul a mers bine.

– Cred că este absolut minunat, bîlbîia Frederick Stavros. Absolut minunat.

– Pare o soluţie mulţumitoare, spuse Larry. Singura problemă este că noi nu sîntem vinovaţi. Noi nu am ucis-o pe Catherine.

Stavros se repezi furios la el:

– Cine dă doi bani pe faptul că sînteţi sau nu vinovaţi? Vi se face cadou viaţa!

– Vreau să înţelegi, îi spuse Chotas lui Stavros ca eu îmi sfătuiesc acum clienta *mea*. Clientul dumitale este liber să hotărască pentru el.

– Ce se întîmplă cu noi dacă nu acceptăm? întrebă Larry.

– Juraţii vor... începu Stavros.

– Vreau să aud de la el, îl întrerupse Larry.

– Într-un proces, domnule Douglas, explică Chotas, cel mai important lucru nu este dacă eşti sau nu vinovat, ci impresia de nevinovăţie sau vinovăţia. Nu există adevăr absolut, ci numai interpretarea adevărului. În cazul acesta, nu contează dacă eşti inocent sau criminal, contează *impresia* juraţilor. Pentru aceasta vei fi condamnat.

Larry îl privi îndelung.

– Bine. Să terminăm odată.

După cincisprezece minute cei doi acuzaţi se aflau în faţa judecătorilor. Napoleon Chotas stătea lîngă Noelle Page, iar Frederick Stavros lîngă Larry Douglas. Sala era cuprinsă de tensiune, pentru că se bănuiau evenimente dramatice. Dar cînd a început totul, toată lumea a fost luată prin surprindere. A vorbit Napoleon Chotas.

– Domnule Preşedinte, domnilor juraţi, clienta mea doreşte să schimbe pledoaria din *nevinovată în vinovată*.

Preşedintele Curţii îl privea uluit.

Joacă perfect, se gîndi Noelle, *e normal. Vrea să merite fiecare bănuţ dat de Demiris.*

Preşedintele se consultă cu ceilalţi judecători în

şoaptă, apoi o privi pe Noelle şi o întrebă:

– Vă schimbaţi afirmaţia pentru *vinovată*?

– Da, spuse Noelle, hotărîtă.

Frederick Stavros începu să vorbească repede, de parcă l-ar fi lăsat cineva în afara procedurii penale.

– Domnilor, clientul meu doreşte să schimbe pledoaria din *nevinovat* în *vinovat*.

Preşedintele se întoarse spre Larry.

– Doriţi să schimbaţi pledoaria pentru *vinovat*?

– Da.

Preşedintele îi studie pe cei doi acuzaţi.

– V-au spus avocaţii dumneavoastră, că în conformitate cu legile Greciei, pedeapsa pentru crimă cu premeditare este execuţia?

– Da, domnule Preşedinte, spuse Noelle, limpede.

– Da, domnule, spuse şi Larry.

Din nou judecătorii s-au consultat în şoaptă. Preşedintele i se adresă lui Demonides:

– Procuratura are vreo obiecţiune?

Demonides îl privi îndelung pe Chotas.

– Nici una.

– Foarte bine, spuse Preşedintele. Ceea ce înseamnă că această instanţă nu poate decît să recunoască acceptarea vinovăţiei. Domnilor juraţi, din pricina întorsăturii neaşteptate, este rîndul dumneavoastră. Procesul a ajuns la sfîrşit. Curtea va da sentinţa. Vă mulţumim pentru cooperare. Curtea se retrage pentru două ore.

În secunda următoare, reporterii au început să fugă, călcîndu-se în picioare, spre telefoane, pentru a raporta ştirile senzaţionale.

După două ore, sala era din nou plină. Noelle privi pentru prima dată în sală. Toţi o priveau şi Noelle aproape că scăpă un rîs văzîndu-le naivitatea. Ei erau oameni comuni, mase, ei credeau cu adevărat în Justiţie, în egalitatea oamenilor, credeau că săracii au aceleaşi privilegii ca şi bogaţii.

– Acuzaţii să se ridice şi să se apropie de bară.

Noelle se ridică graţioasă, urmată de Chotas. Cu coada ochiului îl văzu pe Larry.

– A fost un proces lung şi dificil. În cazurile capitale, cînd există motive serioase de îndoială în privinţa vinovăţiei, Curtea este întotdeauna tentată să lase această îndoială să atîrne în favoarea acuzaţilor. Faptul că acuzarea nu a avut *corpus delicti*, era un punct foarte important în favoarea acuzaţilor. Sînt sigur că avocaţii apărării cunosc legile Greciei şi ştiu că nu s-a dat niciodată pedeapsa cu moartea într-un caz de crimă în care nu a existat dovada evidentă a acestei crime.

Un uşor sentiment de nelinişte începea să o tulbure pe Noelle. Preşedintele continuă.

– Din aceste motive, colegii mei şi cu mine am fost sincer surprinşi cînd acuzaţii şi-au schimbat declaraţiile pentru *vinovăţie*, în mijlocul procesului.

Sentimentul era acum în stomacul Noellei şi creştea, ajungea la gît, nu mai putea respira. Larry privea uluit, neştiind ce se întîmplă.

– Apreciem agoniile prin care au trecut sufletele acuzaţilor pînă să hotărască mărturisirea

vinovăţiei. Cu toate acestea, mustrările de conştiinţă nu pot fi circumstanţe atenuante într-o crimă care s-a produs cu sînge rece împotriva unei femei lipsite de apărare.

În acel moment, Noelle a realizat fulgerător că s-a lăsat păcălită. Demiris a construit această şaradă, acel sentiment fals de linişte. A pus la cale acest joc şi a prins-o în cursă. Ştia cît îi era ei de frică de moarte şi a făcut-o să spere, ea l-a crezut şi el a lovit. Demiris dorea să se răzbune acum, nu mai tîrziu. Ea ar fi putut fi salvată. Chotas ştia precis că nu poate fi condamnată la moarte, dacă nu există cadavrul. Nu a avut nici o înţelegere cu judecătorii. Tot timpul, Chotas a condus-o spre moarte. Întoarse privirea spre el. O privea cu tristeţe infinită. O iubea şi a ucis-o, şi dacă ar fi trebuit să o ia de la capăt, ar fi făcut la fel, pentru că el era bărbatul lui Demiris, aşa cum ea era femeia lui Demiris, şi nici unul dintre ei nu avea nici o putere.

Preşedintele vorbea:

– ..., de aceea, conform puterii cu care sînt investit de stat şi în acord cu legile, pronunţ că sentinţa celor doi acuzaţi, Noelle Page şi Lawrence Douglas, va fi executarea în faţa plutonului de execuţie... Sentinţa va fi îndeplinită în nouăzeci de zile, începînd de astăzi.

Noelle nu mai vedea, nu mai auzea. Ceva o făcea să întoarcă privirea. Scaunul neocupat nu mai era gol. Constantin Demiris era acolo. Era proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum elegant. Ochii măslinii străluceau de viaţă. Nici un semn al bărbatului înfrînt

care a venit să o vadă în închisoare, pentru că acel bărbat nu a existat niciodată.

Constantin Demiris a venit să o vadă pe Noelle în momentul înfrîngerii, să savureze frica ei. Ochii lui negri erau încleştaţi în ochii ei şi, pentru o fracţiune de secundă, Noelle a văzut în ei o satisfacţie malefică. Şi mai era ceva. Poate regret, dar – a dispărut aşa cum a apărut.

Jocul de şah se terminase.

Larry asculta ultimele cuvinte într-un şoc total, nevenindu-i să creadă.

– Staţi puţin! urlă el. Nu am omorît-o eu! Este o înscenare!

Se apropiară de el doi soldaţi şi unul îi puse cătuşele.

– Nu! urla Larry. Ascultaţi-mă! Nu am omorît-o eu!

Se zvîrcolea, dar cei doi soldaţi l-au scos afară din sală.

Noelle simţi o mînă pe mîna ei. O gardiană aştepta să o scoată din sală.

– Sînteţi aşteptată, domnişoară Page.

Ca la teatru. *Sînteţi aşteptată, domnişoară Page.* Numai că de data aceasta, cortina va cădea şi nu se va mai ridica. Înţelegerea acestui lucru o izbi pe Noelle. Era ultima dată cînd se mai afla printre oameni. Spectacolul de rămas bun, se desfăşura în această murdară sală de tribunal. *Ei bine,* sfidă ea, cel *puţin am avut asistenţă selectă.* Privi pentru ultima

oară în jur. Îl văzu pe Armand Gautier, pentru prima dată scos din cinismul său.

Philippe Sorel, cu faţa şifonată, se străduia să o încurajeze, dar nu reuşea.

Israel Katz, cu ochii închişi, mişcînd buzele ca într-o rugăciune tăcută. Noelle îşi aminti cum l-a salvat chiar de sub nasul Gestapoului. Cîtă frică i-a fost atunci? Dar nu era nici pe departe ca groaza pe care o simţea ea acum.

Auguste Lanchon, vînzătorul. Nu-şi amintea exact numele, dar îşi amintea ochii de porcină.

Un bărbat înalt, atrăgător, cu părul alb, care părea american, stătea drept şi o privea, parcă dorind să îi spună ceva. Noelle nu ştia cine este.

Gardiana o trăgea de mînă acum.

– Veniţi, domnişoară Page...

Frederick Stavros era paralizat. Nu numai că a fost martorul unei înscenări făcute cu sînge rece, dar a participat la ea. Putea merge la Preşedintele instanţei să îi spună ce s-a întîmplat, ce a promis Chotas. Dar îl vor crede oare? Va cîntări cuvîntul lui în balanţă împotriva lui Napoleon Chotas? Nu mai conta. După aceasta, va fi terminat ca avocat. Nu-l va mai angaja nimeni. Cineva vorbea lîngă el. Era Chotas:

– Dacă eşti liber mîine, vrei să luăm masa împreună, Frederick? Îmi face plăcere să îi cunosc pe partenerii mei. Cred că te aşteaptă un viitor promiţător.

Stavros îl vedea pe Preşedinte ieşind din sală. Acum era momentul să vorbească, să spună ce s-a întîmplat. Se întoarse spre Chotas, încă

îngrozit de ce a făcut bărbatul acesta şi se auzi spunînd:

– Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule. La ce oră...?

Conform legilor Greciei, execuţiile aveau loc pe o mică insulă, numită Ageana, la o oră de portul Pireu. O barcă specială transporta prizonierii pe insulă. Închisoarea Ageana se afla în partea de nord a insulei, ascunsă privirilor bărcilor de agrement. Nimeni nu se apropia de ea decît cu hîrtii oficiale.

Era ora patru, sîmbătă dimineaţa. Execuţia Noellei era programată pentru ora şase dimineaţa.

I s-a adus rochia ei preferată, roşu bordo, şi o pereche de pantofi roşii. Lenjeria toată era din mătase şi dantelă. Demiris i-a trimis coaforul. Parcă o pregătea pentru o petrecere.

Raţional, Noelle ştia că nu va fi o revenire de ultim moment, că trupul ei va fi violat de gloanţe şi sîngele ei va uda pămîntul. Şi totuşi, emoţional, spera într-un miracol venit de la Constantin Demiris. Nici măcar nu era un miracol – era doar un telefon, un cuvînt. Dacă o va salva, ea îl va răsplăti. Va face orice. Dacă ar putea să îl vadă, să îi spună că îi va fi devotată pentru tot restul vieţii. Dar ştia că nu are rost. Dacă Demiris venea la ea, da. Dar dacă ea trebuia să îl implore, nu.

Mai erau două ore.

Larry Douglas era într-o altă parte a închisorii. După ce a fost condamnat, a primit scrisori de la toate femeile din lume.

Dacă ar fi ştiut, probabil că s-ar fi bucurat. Dar acum se afla într-o zonă crepusculară şi nimic nu ajungea la el. În primele zile pe insulă a avut o stare violentă, a urlat zi şi noapte că este nevinovat, cerînd un alt proces. Doctorul închisorii i-a prescris în cele din urmă tranchilizante.

Cu zece minute înainte de ora cinci, gardianul l-a găsit pe Larry liniştit şi pierdut. A trebuit să-i strige de două ori numele, înainte ca Larry să înţeleagă că au venit după el. S-a ridicat cu mişcări letargice.

L-au scos pe coridor, patru gardieni l-au înconjurat şi procesiunea a pornit. Aerul dimineţii era tăios. Larry s-a înfiorat. Încă mai era lună plină şi stele. Îşi aminti dimineţile din sudul Pacificului. Auzi în depărtare marea. Încercă să îşi amintească în ce misiuni a fost. Oamenii l-au dus lîngă un stîlp şi i-au legat mîinile la spate.

Nu mai avea pic de furie, doar un fel de amorţeală. Ştia că nu trebuie să adoarmă pentru că el trebuia să conducă misiunea. Îşi ridică privirea şi văzu în faţa lui oameni îmbrăcaţi în uniformă. Aveau puştile îndreptate spre el. Îl vor ataca din toate direcţiile, îl vor separa de *escadron* pentru că se temeau de el. Poate că se aşteptau ca el să fie furios. Va face un luping.

Trase de mîner spre stînga. Începu să urce. Plonjă în jos ca un înger al războinării. Apăsă pe trăgaci şi în momentul acela, o durere îi sfîşie trupul. Şi alta. Şi alta. Simţea cum îi sfîrtecă carnea. *Dumnezeule, de unde au venit?... A fost un pilot mai bun decît mine... Oare cine este?...*

Începu să se învîrtă în spaţiu şi apoi totul se întunecă – întuneric şi tăcere.

Noelle era coafată, în celulă, cînd se auzi tunetul.

– Va ploua? întrebă ea.

Coaforul o privi ciudat şi văzu că ea nu a înţeles ce reprezenta tunetul acela.

– Nu, spuse el liniştit, va fi o zi frumoasă.

Atunci Noelle a înţeles.

Şi atunci a venit rîndul ei.

Cu treizeci de minute înainte de execuţie, Noelle a auzit paşi apropiindu-se de celulă. Inima începu să îi bată involuntar. A fost sigură că Demiris va veni să o vadă. Ştia că nu a fost niciodată mai frumoasă şi poate cînd o va vedea... poate... în cadrul uşii apăru gardianul însoţit de o călugăriţă cu o trusă medicală. Noelle îl căută din privire pe Demiris. Nu mai era nimeni în spatele lor. Îi bătea inima şi frica începea să se ridice în valuri, înecînd speranţa.

– Nu este încă timpul, nu? întrebă Noelle.

Gardianul o privi, stînjenit.

– Nu, domnişoară Page. Sora a venit să vă dea un calmant.

– Dar nu vreau...

– O să vă scutească de...

Atunci Noelle înţelese. Frica se întoarse agonizant sfîşîindu-i stomacul. Acceptă şi gardianul plecă, încuind uşa în urma lui.

Călugăriţa îşi începu treaba, dar Noelle nu simţea nimic.

Era cu tatăl ei şi îl auzea, *priviţi-o, şi un străin îşi dă seama că are sînge regesc.* Oamenii se înghesuiau să o ia în braţe. Lîngă ea se afla acum un preot.

– Vrei să-i faci mărturisiri lui Dumnezeu, copila mea? Dar ea clătină din cap, nerăbdătoare, pentru că tatăl ei vorbea şi ea voia să îl audă.

Te-ai născut prinţesă şi acesta este regatul tău. Cînd vei creşte mare, te vei căsători cu un prinţ frumos şi vei trăi într-un palat mare.

Mergea pe un coridor lung, înconjurată de nişte oameni, cineva deschise o uşă şi se trezi în curte. Tatăl ei o ţinea la fereastră şi ea vedea catargele vapoarelor.

Oamenii au dus-o lîngă un stîlp şi au legat-o de talie. Tatăl ei spunea, *vezi vapoarele acelea, prinţesă? Aceea este flota ta. Într-o zi, ele te vor duce în locuri magice.* Şi el o ţinea strîns la piept şi ea se simţea în siguranţă. Nu-şi amintea de ce, dar el s-a înfuriat, însă pe urmă totul a fost bine şi el a iubit-o şi cînd l-a privit, faţa lui era în ceaţă şi ea nu-şi mai amintea cum arată el. Nu-şi amintea faţa tatălui ei.

Se umplu de o tristeţe nemărginită, de parcă pierduse ceva preţios şi ştia că trebuie să şi-l amintească pentru că altfel va muri. Începu să se

concentreze, da – înainte de a vedea chipul iubit, a auzit un tunet şi mii de cuţite i-au sfîşiat trupul şi mintea ei a început să strige: *Nu! Nu încă, lăsaţi-mă să văd chipul tatălui meu!*

Dar îl pierdu pentru totdeauna în întuneric.

EPILOG

Bărbatul şi femeia mergeau prin cimitir cu feţele ascunse de umbra graţioşilor chiparoşi care încadrau poteca. Apoi au ieşit în soarele dogoritor de amiază.

Sora Theresa spuse:

– Aş dori să vă spun din nou cît vă sîntem de recunoscătoare pentru generozitatea dumneavoastră. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără dumneavoastră.

Constantin Demiris respinse vorbele cu un gest al mîinii.

– *Arkayto,* spuse el. Pentru nimic, soră.

Dar sora Theresa ştia că fără salvatorul lor, mănăstirea s-ar fi închis cu mulţi ani în urmă. Cu siguranţă, acum a fost un semn al Cerului că ele au putut să-l răsplătească în oarecare măsură. Un triumf. Îi mulţumi din nou sfîntului Dionysios pentru că le-a ajutat să o salveze pe prietena americancă a lui Demiris din apele lacului în noaptea aceea

îngrozitoare cu furtună. Este adevărat, s-a întîmplat ceva cu mintea acelei femei, era ca un copil, dar vor avea grijă de ea. Domnul Demiris i-a cerut sorei Theresa să o ţină pe femeie aici, la adăpost de lumea exterioară, pentru tot restul vieţii. Este un om atît de bun.

Au ajuns la capătul cimitirului. O potecă ducea de aici spre o stîncă unde se afla acum femeia, care privea oglinda limpede, de smarald, a lacului.

– Iat-o, spuse sora Theresa. Vă las singuri. *Hayretay.*

Demiris o privi pe sora Theresa plecînd, apoi se întoarse spre femeie.

– Bună dimineaţa, spuse el blînd.

Femeia se întoarse încet şi îl privi. Ochii ei erau inexpresivi, nu dădea nici un semn de recunoaştere.

– Ţi-am adus ceva, spuse Constantin Demiris.

Scoase din buzunar o cutie de bijuterii şi i-o întinse. Îi ridică şovăitoare capacul şi înăuntru, pe catifea, văzu cuibărită o pasăre miniaturală din aur, cu ochii de rubin şi aripile întinse să zboare. Demiris văzu cum femeia-copil luă bijuteria şi o ridică. Soarele îşi reflecta raze aurii în aurul bijuteriei. Ea o întoarse pe toate părţile, încîntată de curcubeul strălucitor.

– Nu te voi mai vedea niciodată, spuse Demiris, dar nu trebuie să te îngrijorezi. Nimeni nu îţi va mai face rău. Oamenii cei răi au murit.

În timp ce el vorbea, chipul femeii se întoarse spre el şi, pentru o secundă cît o veşnicie, lui i s-a părut că vede în ochii ei o rază de inteligenţă, o rază de bucurie, dar în secunda următoare aceasta a dispărut şi în locul ei a apărut privirea inertă. Poate a fost o iluzie, un truc al razelor reflectate din aripile păsării.

În timp ce se îndepărta încet, spre poarta uriaşă a mănăstirii, se gîndi la acest lucru. La poartă îl aştepta maşina care avea să îl ducă la Atena.

Chicago
Londra
Paris
Atena
Ioannina
Los Angeles

SFÎRŞIT

NATIONWIDE # 1 BESTSELLER
Sidney Sheldon - cărțile lui s-au vîndut în peste o sută de milioane de exemplare.
Un film de succes, un roman senzațional!

ISBN 973-95056-1-2

LEI 900